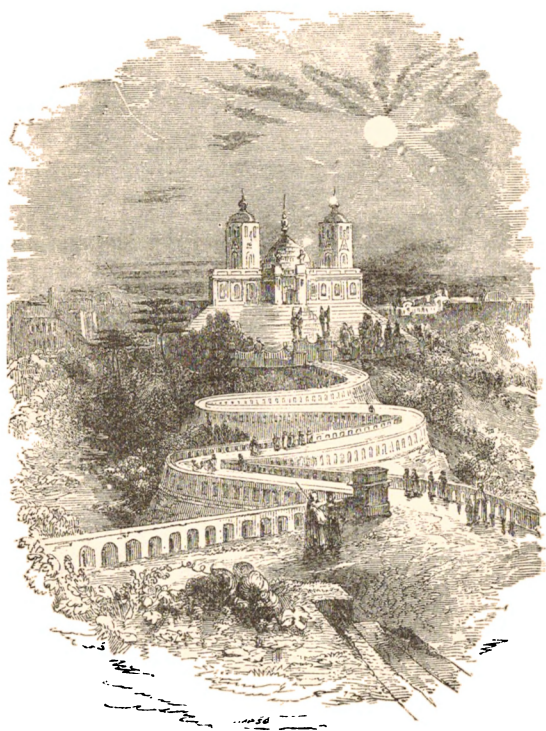

J. Bunyan

Pyhä
Sota

Ihmisielun taupunti.

Pyhä Sota

eli

Kertomus Shaddain taistelusta Diabolusta was-
taan wattoittaaksensa hänetä takaisin
Ihmisielen kaupunkiin.

Kirjoitti

John Bunyan.

Suomennos Englannin kielestä.

Suom. u. Kääntöseura Helsingissä w. 1904.

Qulusfa,
Qulun Undessa Rirjapainosfa, 1904.

Kertomus Pyhästä Sodasta.

Mattoillani tulkeisiani monissa seuduissa ja maisissa fatuin tulemaan Maailman kuuluisalle manterelle. Se on warfin juuri ja laaja maa: pohjois- ja etelä-naman välillä, ueljän ilman suunnan keskellä. Se on hywin vesirikas, täynnä tuffuloita ja laaksoja, luonnon ihana ja suurimmafsi osafsi, ainakin niillä seuduin, missä minä kuljin, sangen hedelmällinen, hywin asuttu ja ilman-alansa puolesta suloinen maa.

Sen asukkaat eivät ole ihouwäritään samallaisia, eivätkä puhu samaa kieltä; myöskin heidän elämäntapansa ja uskontonsa eroaa yhtä paljon, kuin sanotaan kiertotähtien eroavan toisistaan. Toiset asukkaista ovat oikeassa, toiset wäärässä, sanouin kuin pienemmissäkin seuduissa.

Tässä maassa jatuin matkustamaan, kuten sanoin; ja matkallani wiinyn niin kau'an, että opin paljon heidän kieltänsä ja tulin tuntemaan heidän tapojansa ja menojaan. Totta puhuakseni olin suuresti ihastunut moneen seikkaan, minkä siellä näin ja kuulin; jopa waarmaankin olisin elänyt ja kuollut kanjalaisena heidän keskellensä (niin mielistynyt minä olin heihin ja heidän tekoihinsa), ellei isäntäni olisi kutsunut minua

kotiinsa toimittamaan hänen asioitansa ja valvomaan liikettänsä.

Tässä mainiossa Maailman maassa oli eräs kaunis ja hienosti rakennettu kaupunki, yhdyskunta nimeltä Shmissielu. Se oli rakenteeltaan niin erinomainen, sen asema oli niin hyvä ja etu-oikeudet niin suuret (tarjoitan sen alkuperäistä tilaa), että woin sanoa siitä niinkuin ennen sanottiin siitä manteresta, jolle se oli rakennettu, ettei sen wertaista ollut toista koko taimaan alla.

Se on juuri kahden maailman välillä ja sen ensimmäinen rakentaja oli parhaitten ja luotettavimpain kertomusten mukaan eräs Shaddai; ja hän rakensi sen omaksi ilokseen. 1 Moos. 1: 26. Hän teki sen kaiken käsialansa kunnian kowastimeksi, tefojensa kruunuksi koko siinä maassa. Tosiaan Shmissielu oli lähteneenä tekijänsä kädestä sellainen kaupunki, että joku kertoo jumalien tulleen sitä katsomaan ja laulaneen riemusta sitä nähdesjäsä. Samoin kuin hän antoi tälle kaupungille kauniin muodon, hän myöskin antoi sille wallan hallita koko ympärillä olemaa maakuntaa. Kaikkien täytyi tunnustaa Shmissielun pääkaupungiksi ja olla sille alamaisia. Kaupungilla oli Kuninkaaltansa käsä ja walta waatia palvelusta kaikilta ja pakottaa kuuliaisuuteen kaikkia, jotka jollakin tavalla olisimat olleet wastahakoiia.

Tämän kaupungin keskelle oli rakettu uhkea ja kuu-luisa palatsi, niin lujä, että sitä woiisi nimittää linnaksi. Se oli niin ihana, kuin paratiisi (Sal. Saarn. 3: 21) ja niin suuri, että siihen mahtui koko maailma. Tämän linnan Shaddai rakensi waan itseänsä warten,

niin ettei tukaan muu saisi siinä asua, osaksi oman ilonsa vuoksi, osaksi myöskin siitä syystä, ettei kaupunkilaisten tarvitse peljätä ketään muukalaista. Sinnan linnoitusten varustusväkijä Shaddai käski kätettämään vain kaupungin omia miehiä.

Kaupungin muurit olivat hyvin rakettut, jopa niin lujat, vahvat ja kestävästi tokoon liitettyt, ettei niitä olisi milloinkaan voitu rikkoa, jolleivät kaupunkilaiset itse niitä olisi särkeneet. Sillä Shmiszielun rakentajan erinomainen viisaus ilmestyi siinä, että muureja ei milloinkaan voinut väkewinklään vihollinen repiä rikki tahi wahingoittaa, elleivät kaupunkilaiset itse siihen suostuneet.

Tällä Shmiszielun kuuluisalla kaupungilla oli viisi porttia, joista lähtiin sisälle ja ulos. Nämät portit varustettiin myöskin yhtä lujasti valloittamattomiksi, kuin muuritkin; niitä ei milloinkaan voitu väkisin awata, vaan ainoastaan kaupunkilaisten tahdon ja suostumuksen mukaan. Porttien nimet olivat: Korwaportti, Silmäportti, Suuportti, Nenäportti ja Tuntoportti.

Olipa Shmiszielun kaupungilla toisiafin etuja. Jos liitämme ne edellisiin, oivallamme yhä selvemmin sen paikan loiston ja lujuuden. Sen muurien sisällä oli aina kylliksi elatustarpeita; sillä olivat parhaat, hyödyllisimmät ja täydellisimmät lait, mitä milloinkaan on maailmassa nähty. Ei ollut yhtäkään roistoa, ilkiötä tahi kavaltaajaa sen muurien sisällä; kaikki olivat uskollisia ja lujasti yksimielisiä; ja tämä, kuten tiedätte, on suuri asia. Kaiken tämän lisäksi sillä oli aina apunansa ja puolustajanansa Runingas Shad-

dai (niinkauan kuin kaupunkilaiset pyyhivät uskollisuutta hänelle), jota piti Shmissielun ilonansa.

Ulkujen kuluessa eräs väkevä jättiläinen, nimeltä Diabolus, suunnitteli hyökkäyksen Shmissielun kuuluakseen kaupunkia vastaan, valloittaakseen sen ja ottaakseen omaksi asunonsensa. Tämä jättiläinen hallitsi mustia ihmisiä eli neekeriä, ja hän oli hirmuinen hallitsija. Ensin tahdomme suosiollanne esittää Diaboluksen alkuperästä ja sitten hänen yrityksestään Shmissielun kaupunkia vastaan.

Diabolus on tosiaan fuuri ja väkevä ruhtinas, ja tuitenkin samalla köyhä terjaläinen. Aluksi hän oli Runingas Shaddain palvelija, jonka Hän oli luonut ja asettanut korkeimpaan asemaan ja valtaan; jopa hän oli saanut parhaita valtakunnan alueista ja ruhtinaskunnista haltuunsa. Sitten tämä Diabolus tehtiin päivän nousun poikaksi (Jes. 14: 12) — mitä oli korkearvoinen tehtävä ja hänellä oli siitä paljon kunniaa ja sellaiset tulot, että niitten olisi pitänyt tyydyttämän hänen sydäntään, jollei se olisi ollut tyydyttämätön ja pohjaton, kuin helvetti.

Nähdessään itsensä näin korotetuksi mahtavuuteen ja kunniaan, sekä miettien mielessään nousustakseen vieläkin ylhäisempään arvoon ja asemaan, mitäpä luulette hänen alkaneen ajatella muuta kuin miten hän pääsisi taikien herraksi niin että hänellä olisi yksinään valta lähinnä itse Shaddaita? Sen vallan Runingas säästi Pojallensa, jolle Hän sen jo oli antanutkin. Sentähden hän ensin mietti itsensä, mitä olisi tehtävä: sitten avaa sydämensä eräille tovereilleen, jotka myöskin yhtyvät samaan liittoon. Nähdessään he

päättivät koettaa tehdä hyökkäyksen Kuninkaan Poikaa vastaan Häntä surmataksensa, jaadaksensa siten Hänen perintönsä. Tyhjästi: tämä majesteetti-rikos päätettiin panna toimeen; aika sitä warten määrättiin; tunnusfana annettiin, kapinalliset menivät määrätuille asemilleen ja hyökkäys tehtiin. Kuningas ja Hänen Poikansa, jotka ovat kotonaan ja aina Silmänä, eivät moineet olla näkemättä taittiin paikkoihin valtakunnassansa; ja koska Kuningas rakaasti Poikaansa tuni itseänsä, Hän ei voinut olla suuresti loukkaantumatta ja vihastumatta siitä, mitä Hän näki, jentähden Hän otti kapinoitsijat kohta heidän yrityksensä alussa kiinni, todisti heidät jypillisiksi majesteetti-rikokseen, hirmuiseen kapinaan ja jalaliittoon, minkä he olivat suunnitelleet ja grittäneet pauna toimeen, sekä julki heidät kotonaan ulos kaitista luottamus-toimista, eduista ja tunniasta. Sitten Hän tarkotti heidät homista hirmuisiin luoliin, sidottuina kahleisiin, niin toimottomaan tilaan, etteivät koskaan vast'edes saata odottaa pienintäkään suosiota Häneltä, waan sitä tuomiota, jonka Hän heille ijankaikkisuudeksi on määrännyt. (2 Piet. 2: 4; Juud. 6.)

Täten syöstyinä pois kaitesta luottamuksesta, eduista ja tunniasta sekä tietäen kadottaneensa hallitsijansa suosion ijankaikkisesti (ollen tarkoitettuina Hänen homistansa ja heitettyinä hirmuisiin luoliin) he lisäsiwät edelliseen ylpeyteen, ja ilkeyteen niin paljon raiwokasta vihaa Shaddaita ja Hänen Poikaansa vastaan kuin taitsiwat. Sentähden he harhailimat ja tuljestelemat paikasta paikkaan riehuminä raimosta, etsien, jos ehkä satuisiwat löytämään jotakin Kuninkaan omaisuutta, jonka häwittämällä woisiwat kostaa Hänelle. Wihdoin he

jattuivat tulemaan tähän Maailman suureen maahan ja suuntaamaan retkensä Shmisfielun kaupunkia kohten. (1 Piet. 5: 8.) Koska tämä kaupunki oli nfi Runingas Shaddain jaloimmista teoista ja Hän eritynen ilonsa, niin he yhteisesti neuvoteltuaan päättivät tehdä hyökkäyksen sitä vastaan. Sanoin, että he tiesivät Shmisfielun olevan Shaddain omaisuutta; sillä he olivat näkemässä, kun Hän sen rakensi ja kaunisti itseänsä warten. Kun he siis olivat löytäneet tämän paikan, niin he karjuivat hirmuisesti iloista sekä filjuivat sitä vastaan kuin jalopeura, nähdessään saaliinsa, sanoen: „Nyt olemme löytäneet voittosaaliin, jonka avulla voimme kostaa Runingas Shaddaille, mitä Hän meille on tehnyt.” Sitten he istahtivat ja pitivät sotaneuvottelun, miettien millä keinolla parhaiten voisivat voittaa tämän Shmisfielun kuuluisan kaupungin; ja neuvottelussa esitettiin mietittäviksi nämä neljä kohtaa:

Ensiksi: Olisiko heidän paras taittien näyttänytä sitä warten Shmisfielun kaupungille?

Toiseksi: Olisiko parasta asettua Shmisfielua vastaan fikäläisessä kerjäläisen asussa?

Kolmanneksi: Olisiko parasta osottaa Shmisfielulle aikeensa, ja missä tarkoituksessa he ovat tulleet, wai hyökätä sitä vastaan kavaluudella?

Neljänneksi: Eikö olisi parasta antaa joillekuille heidän towereistansa salainen käsky käyttää hywäksien tilaisuutta, jos he näkewät jonkun tahi useampia kaupungin johtawista miehistä, ampuaksensa heidät — ehkä siten heidän asiansa ja aikeensa parhaiten menestynisi?

1. Ensimmäiseen kohtaan vastattiin kieltävästi — ei olisi hyvä että kaikki näyttäytyisivät kaupungin edustalla, sillä jos monta heistä näkyisi, se saattaisi synnyttää kaupungissa pelkoa ja levottomuutta; sitä vastaan ei harvojen tahi yhden näkeminen synnyttäisi mitään epäluuloja. Tämän väitteen vahvistamiseksi sanottiin, että jos Jhmis sielu peljästyisi tahi tulisi levottomaksi, niin „olisi mahdotonta”, Diabolus sanoi (sillä hänellä oli silloin puheenwuoro), „walloittaa kaupunkia: sillä siune ei voi kukaan päästä sisälle ilman sen suostumusta. Syökättööt siis wain harwat tahi yksi ainoa Jhuissi elua vastaan; ja minun mielestäni”, Diabolus sanoi, „sallitkaa minun tehdä hyökkäys” Tähän kaikki suostuivat.

2. Toiseen ehdotukseen: olisiko parasta että he menisivät saartamaan Jhuissi elua kirkassa ulkoasus saussa, vastattiin myöskin kieltämällä: Ei millään muotoa; sillä waikka Jhmis sielu on tehty näkymättömiä tuntewaksi ja toimimaksi niitten kanssa ennen tätä aikaakin, niin sen asukkaat eivät ole vielä milloinkaan nähneet luomuksia niin surkuteltavassa tilassa, kuin he ovat; niin lausui rajupäinen Ulecto. Silloin Apollyon Wirkahiti: „Tämä neumo on sattuma; sillä jos he näkevät yhden ainoankin meistä tällaisessa tilassa, kuin me nyt olemme, heistä tähtyn herätä ja lisääntyä sellaisia ajatuksia, mitkä kauhistuttawat heidän henkeänsä ja tekewät heidät warowaisiksi; ja jos he asettuwat waruillensa ja walmomaan tilaan, niin”, hän lausui, „kuten minun herrani äskén sanoi, meidän on turha ajatellaakaan kaupungin walloittamista”. Sitten mahtawa jättiläinen Belzebub Wirkahiti: „So annettu neumo

on turvallinen; sillä waikka Jhmisfielun miehet owattin nähneet sellaisia luomuksia, jollaisia me ennen olimme, niin he eivät ole nähneet sellaisia, kuin me nyt olemme; ja parasta minun luullakseni on ilmestynä heille sellaisessa asussa kuin he ovat tottuneet näkemään ja mikä on heille siitä syystä vähimmin huomiota herättävä” Kun tähän oli suostuttu, neuvoteltiin siitä, missä muodossa, haamuissa ja asussa Diaboluksen olisi paras näyttänytä mennessänsä anastamaan Jhmisfielua. Kun tästä mikä mitäkin sanoi, niin Lucifer wihdoin lausui, että hänen mielestänsä oli parasta, että hänen ylhäisyhtensä ottaisi jonkun sellaisen luomuksen ruumiin, jonka yli kaupungilla oli halintomalta; „sillä”, hän wirkoi, „ne eivät ole ainoastaan heille tuttuja, ²waan koska ne ovat ²heille alamaisia, niin he eivät voi aawistaakkaan, että sellaisten kautta voitaisiin tehdä hyökkäys heidän kaupunkiansa vastaan; ja, jotta heidät voitaisiin täydellisimmin pettää, ottakoon hän sellaisen eläimen ruumiin, joka Jhmisfielussa näyttää oleman taikista wiisain” (1 Moos. 3: 1; Jlm. 20, 1, 2.) Tämän neumon taiktilolla hywäksyivät, joten siis päätettiin, että jättiläinen Diabolus ottaisi louhikäärmeen muodon, sillä se oli siihen aikaan yhtä tuttavallinen Jhmisfielulle, kuin nykyään lintuset ovat poikasille, sillä ei mikään alkupe räisessä tilassaan ollut sen asukkailla hämmästyttävää. Sitten ryhdyttiin keskustelemaan kolmannesta kohdasta

3. Olisiko parasta näyttää aikeensa ja tulemissensa tarkoitus Jhmisfielulle wai eikö? Tämän kysymys wastattiin kieltävästi, sen syyn wuoksi mikä oli lausuttu edellisessä keskustelussa, nimittäin, että

Shmissielu oli luja kaupunki, jonka muurit ja portit olivat tukistamattomat (puhumattakaan linnoituksesta) ja kaupungin asukkaat olivat väkewää kansaa, niin ettei heitä voitu mitenkään muutoin voittaa kuin omasta suostumuksesta. „Sitä paitsi” Legion lausui, sillä hän vastasi tähän kohtaan, „jos he huomaavat meidän aikeemme, niin he voivat pyytää apua Runintaaltansa; ja jos he niin tekewät, sitten tiedän heti miten meille on käynä. Hyökättäämme siis kaikin mokomin teeskennellen ystämyyttä, peittäen aikeemme kaitellaisilla walheilla, imartelulla ja petollisilla sanoilla; puhuen olemattomista asioista ja luvaten heille sellaista, mitä eivät itinä saa. Sillä tavalla voitamme Shmissielun, saattaen heidät itse awaamaan meille porttinsa, jopa toivottamaan meitä tulewiksi luoksensa. Sitten miksi uskon tämän tavan tepsiwän, on seuraawa: Shmissielun asukkaat ovat nyt jotain ykfinfertiaisia ja miattomia, kaikki rehellisiä ja totisia; eivät he vielä tiedäkään petoksella, kavaluudella ja teeskentelyllä hyökkäämisestä. Heille ovat walhettelewat ja teeskentelewat huulet tuntemattomat; sentähden he eivät voi ensinkään meidän juoniamme älytä, jos me näin teeskentelemme; he uskovat meidän walheemme todeksi ja teeskentelymme wilpittömyydeksi. Mitä heille lupaamme, he uskovat saamansa, wartsintin jos asettamme sanamme, niin että ne näyttävät lähtewän rakkaudesta heihin ja että tarkoituksemme on saattaa heille hyötynä ja kunniaa” Tätä vastaan ei sanottu sanaakaan, vaan se hywäksyttiin yhtä nopeasti kuin wesi putoa alas kosken kuohuvasa pyörteessä. Sen järestä siis käytiin tarkastamaan neljättä ehdotusta.

4. Eikä olisi parasta antaa käsky jolletulle heidän tovereistansa ampua joku tahi useampia kaupungin johtavista miehistä, jos he arvelevat asian sa sen kautta voittavan. Tähän vastattiin myöntävästi ja surmatavaksi määrättiin eräs herra, jonka nimi on kapteeni Bastustus. Hän oli suuri-armoinen mies Ihmissielussa, mies, jota Diabolus joukkoinensa pelkäsi enemmän kuin koko Ihmissielun kaupunkia muutoin. Mutta kuka tämän murhan toimittaisi? Siitä keskusteltiin fitten ja työ määrättiin erään tulifesta järvestä tulleen raimottaren, Tisifonen tehtäväksi.

Näin päätettyänsä sotaneuvottelunsa, he nousivat ylös ja lähtivät panemaan toimeen päätöksiänsä; he riensivät Ihmissielua kohden, mutta kaikki muut näkymättöminä, paitsi yksi ainoa; eikä hänkään lähestynyt kaupunkia omassa muodossansa, vaan louhikäärmeen muodossa ja ruumiissa.

Tultuansa kaupungin ääreen he istuivat Norwartin luo, sillä se oli kuulemisen paikka kaikille kaupungin asukkailla, samoin kuin Silmäportti näkemisen. Eiten hän tuli, kuten sanoin, koko joukkonsa kanssa portille, asettaen wäijytyksen kapteeni Bastustusta warten nuolenkantaman päähän kaupungin muurista. Sen tehtyään jättiläinen nousi ylös portin lähellä ja pyysi saada puhutella Ihmissielua. Ei hän myöskään ottanut ketään muita kanssansa, kuin erään nimeltä Baha Späröiminen, jota oli hänen puhe miehen sa kaikissa vaikeissa asioissa. Tultuansa siis kuten sanoin portille (niinkuin sen ajan tapa oli), hän puhalsi torweensa saadakseen puhutella jotakuta; sitä kuullessansa tulivat Ihmissielun kaupungin päälliköt

Diabolus Rorwaporlilla.

sellaiset kuin hra von Wiaton, hra von Tacht'o, hra pormestari, hra kaupungin kirjuri ja kapteeni Bastustus muurin luokse katsomaan kuka siellä oli ja mitä oli asiaa. Kun herra von Tacht'o katsoi muurin ylitse ja näki kuka portilla seisoi, hän tynsi, kuka hän oli, mitä warten hän oli tullut ja miksi hän harvahutti Jhmisssielun sellaisella tavattomalla melulla.

Silloin Diabolus alkoi puhua, itäänkuin hän olisi ollut karitsa, ja lausui:

„Kuuluisan Jhmisssielun kaupungin herrut! Kuten voisitte nähdä, en minä asu kaukana teistä, vaan olen warsin lähellä ja olen Runinkaan käskyistä welvoitettu olemaan teille alamainen ja palvelemaan teitä miten voin. Ollakseni siis ustollinen itseäni ja teitä kohtaan, minä tahdon puhua teille eräästä tärkeästä asiasta. Sallitkaa minun siis puhua ja kuulla minua kärsivällisesti. Ensitte wakuutan teille, etten etsi omaa etuani, vaan teidän sen kautta mitä nyt teen, kuten on tulewa päivän selwästi nähtywiin sitten kun olen saanut ajatukseni teille lausua. Sillä, hyvät herrat, (sanoakseni teille totuuden) minä olen tullut opettamaan teille, kuinka voisitte saada suuren ja ihanan pelastuksen siitä orjuudesta, jossa te tietämättänne olette” Sellaista puhetta kuullessa Jhmisssielun korwat nousivat pyrstyyn. „Mitä se on? Mitähän kummaa se on?” Näin Jhmisssielun asukkaat ajattelivat. Kawala henki jatkoi puhettaan: „Minulla on vähäisen puhumista teille Runinkaastanne, Hänen laistansa ja myöskin teistä. Runinkaanne, tiedän tällä, on suuri ja mahdama; mutta kaikki, mitä Hän on teille sanonut, ei ole totta eikä teille hyödyllistä.

1. Se ei ole totta, sillä se, jolla Hän on teitä tähän asti peljättänyt, ei tule tapahtumaan eikä toteudu, waikkapa tekisittekin, mitä Hän on kieltänyt teistä. Mutta, waikkapa se maara olisiikin tosi, mikä orjuus onkaan eläminen alituisessa suurimman rangaistuksen pelossa sellaisen pikku asian tähden, kuin yhden pienen hedelmän syömisen!

2. Mitä Hänen lakiinsa tulee, niin sanon lisäksi, että se on sekä järjetön että epäselvä ja tietämätön. Se on ensiksikin järjetön, kuten jo edellä viitattiin, sillä rangaistus ei ole suhteellinen rikokseen: onhan suuri suhdattomuus ihmishengen ja omenan välillä; mutta teidän Shaddainne lain mukaan tähtyn henki antaa omenan tähden. Lati on myöskin epäselvä, sillä ensin se antaa luvan syödä kaikista puista ja sitten kieltää syömästä tästä yhdestä. Lopuksi sen tähtyn olla tietämätön, sillä juuri se hedelmä, josta teitä on kielletty syömästä (jos teitä onnistaan kielletty), on se ainoa, joka, jos siitä syödään, voi antaa teille sen hyvän, jota ette vielä tunne. Sehän on selvää itse puun nimestäkin; sen nimi on: hyvän ja pahan tiedon puu. Onko teillä vielä sitä tietoa? Eipä mainen; niin — ja niin kau'an kuin tottelette Runinkaanne käskyä, ette voi edes käsitellä, kuinka hyvä ja suloinen puu se on antamaan ymmärrystä. Miksi teitä pitäisi pidettävän tietämättömyydessä ja sokeudessa? Miks'ette saisi kehittyä tiedossa ja ymmärryksessä? Oi, te kuuluisan Shmisielun kaupungin asukkaat, puhuaokseni nyt erittäin teille, te ette ole vapaa kansa! Teitä pidetään orjuudessa ja sidottuina hirmuisen uhkauksen kautta; eikä ole

ensinkään ilmoitettu muuta syytä siihen, kuin tuo hirmuhaltijan lause: „Niin. minä tahdon; niin sen tähtyn olla” Eikö ole hirmuista ajatella, että juuri se asia, josta teitä on kielletty, tuottaisi teille, jos sen tekisitte, sekä viisautta että kunniaa? Sillä silloin filmänne aukenisivat ja te tulisitte jumalten kaltaiseksi.” „Msiain näin ollen”, hän wirttoi, „woisiko mitään hallitsija pitää teitä suuremmassa orjuudessa, kuin jossa te nyt olette tänä päivänä? Teidät pidetään ala-arvoisessa asemassa ja te saatte siitä kärkeä waitteuksia, kuten olen osoittanut. Sillä mikä orjuus on suurempi, kuin se, mikä pitää jofeudessa? Eikö järki sano teille että on parempi olla näkemä kuin näkemätön? ja parempi olla wapaana, kuin juljettuna pimeään, haifewaani luolaan?”

Juuri kuin Diabolus puhui tällä tavalla Jhmisfielulle, Iisifone ampui kapteeni Wastustusta, joka seisoi portin päällä, haawoittaen häntä fuolettawasti päähän, niin että hän kaupunkilaisten hämmästyksesi ja Diaboluksen iloksi putosi fuolleen muuriin ylitse. Kun nyt kapteeni Wastustus oli fuollut (ja hän oli ainoa sotilas koko kaupungissa), Jhmisfielu parka kadotti kaiken rohkeutensa eikä enää tohtinut wastustaa. Juuri sitä saatana toinwoifin. Silloin astui hra Baha Epäröiminen, jonka Diabolus oli tuonut mukanaan puhemieheksensä, ja puhutteli Jhmisfielun kaupunkia puheella, jonka sisältö oli seuraawa: „Synvät herrat, se on minun herrani onni, että hänellä on tänään hiljaisia ja oppiwaisia kuulijoita; ja me toiwomme, ettette hylkää hywää neuwoa. Minun herrani rakastaa teitä suuresti ja waikka hän hywiin tietää antautuwansa waaraan joutua Runingas Shaddain wi-

han alaiseksi, niin hänen rakkauteensa teihin saattaa hänet tekemään vielä enemmän. Eikä tarvitse sanoa sanaakaan lisäksi wakuuttaaksi hänen sanojansa todeksi; jokainen sana on täysin todistawa; jo paljas puun nimin kumoaa tässä kaikki wasta-wäitteet. Minä lisään tällä kerralla siis ainoastaan tämän neuvon herrani luvalla (näin sanoesjansa hän kumarsti sywään Diabolukselle): miettikää hänen sanojansa, katselkaa puuta ja sen lupaamaa hedelmää; muistakaa myöskin, että te tiedätte wasta wähän ja että siten voisitte saada enemmän tietoa; jollei järkenne sitten tule wakuutetuksi hywäksymään sellaista hywää neuwoa, niin ette ole sellaisia miehiä, jollaisiksi teidät luulin.”

Kun kaupunkilaiset näkivät puusta olewan hyvän syödä, että se oli kaunis katsella ja suloinen pun antamaan hymärryksen (1 Moos. 3: 6), niin he tekivät niin kuin wanha Baha Epäröiminen oli neuwonut; he ottivat siitä ja söivät. Ennemmin minun olisi pitänyt kertoa, että sillä aikaa, kun tämä Baha Epäröiminen puhui kaupungin, miehille herra von Wiattomuus (joko jonkun nuolen satuttamana jättiläisen leiristä tahi jonkun myrkyllisen höyryn tuhoamana tahi tuon kavalan wanhan konnan Bahan Epäröimisen haikeman hentämyksen myrkyttämänä, kuten minä melkein uskon) waipui kuolleena maahan, eikä häntä sen jälestä enää voitu saada wiroamaan. Siten nämä kaikki urhoollista miestä kuolivat. Minä nimitän heidät urhoiksi, sillä he olivat Ihmissielun kaunistus ja kunnia niin kauan kuin he elivät; eikä heidän kuoltuaan enää ollut koko kaupungissa jaloa henkeä; kaikki lanke-sivat alas ja tottelivat Diabolusta, ruveten hänen

orjitsensa ja palvelijoihsensa, tuten saamme seuraawassa kuulla.

Sillä kun nuo katfi urhoa olivat tuolleet, uuu kaupungin kansa teki niin kuin olisimat löytäneet hullun onnelan; he, tuten on edellä viitattu, alkawat koetella jättiläisen sanojen totunta. Ensin he tekivät niin kuin Baha Epäröiminen oli opettanut: he katselivat ja miettivät sekä mieltymät kiellettyyn hedelmään; sitten he ottivat siitä ja söivät; ja syöttyään he heti juopuivat siitä. Silloin he awasimat sekä Korwaportin että Silmäportin, lastien Diaboluksen sijalle kaittien joukkojensa kanssa, aivan unhottaen hyvän Kuunkaansa Shaddaiin ja Hänen lakinsa sekä sen rikkomista seuraawan tuomion uhkauksen.

Kun Diabolus oli päässyt sijalle kaupunkiin porteista, hän johdatti joukkonsa sen keskelle, wahwistaaksensa walloituksensa niin varmakfi, kuin mahdollista; ja koska hän huomasi kansan silloin olewan innokkaasti häneen liittyneenä, niin, arwellen parhaakfi takoa raudan tuumana ollessa, hän piti heille seuraawan, kavalan puheen: „Woi Ihmissielu parha! Tämän palveluksen olen tosin sinulle tehnyt edistääkseni kuuniaasi ja laajentaakseni wapauttasi; mutta woi, woi Ihmissielu raukka! nyt sinä tarvitset jonkun itseäsi puolustamaan; sillä warmaa on, että Shaddai tulee tänne, kuultuaan mitä on tapahtunut; sillä Hän on olewa pa-hoillansa, kun olet murtanut Hänen ikeensä ja heittänyt pois Hänen siteensä. Mitä tahdot siis tehdä? Tahdotko sen jälestä, kun olet nauttinut suurempaa wapautta, sallia etu-oikeutesi riistettävän pois, wai mitä ai'ot päättää?”

Silloin he kaikki yksimielisesti janoivat tälle orjantappurapensaalle: „hallitse sinä meitä” Hän hyväksyi esityksen ja tuli Shmisšielun kuninkaaksi. Kun se oli tehty, niin linna annettiin hänen haltuunsa ja samalla koko kaupungin voima. Niin hän siis meni linnaan, jonka Shaddai oli rakentanut Shmisšieluun omaksi iloksensa ja huviksensa; se muuttui nyt jättiläisen Diaboluksen luolaksi ja varustukseksi.

Saatuaan täten palatsin haltuunsa hän linnoittaa sen itsellensä varustukseksi ja kokoaa sinne kaikellaisia tarwewaroja, kestääkseen taistelua kuningas Shaddain kanssa tahi niitten kanssa jotka koettaisivat voittaa sitä takaisin Hänelle.

Näin tehtyään hän ei vielä uskonut olevansa kyllin turvattuna, waan mietti kaupungin uudestaan järjestämisestä. Siten hän tekikin, kufistaen kaiken entisen ja asettaen uutta sen sijalle, oman mielenensä mukaan. Ensiksi hän pani pois wiralta pormestarin, herra von Ymmärryksen — ja kaupungin kirjurin, herra Omantunnon.

Mitä pormestariin tulee, waikka hän oli ymmärtäväinen mies ja oli suostunut muitten Shmisšielun asukkaitten kanssa lastemaan jättiläisen kaupunkiin, niin Diabolus ajatteli, ettei ole sopimaa jättää häntä entiseen loistonsa ja kunniaansa, koska hän oli nerokas mies. Sentähden hän pimitti sen loiston ei ainoastaan ottamalla pois hänen wirkansa, waan myöskin rakentamalla korkean ja lujan tornin (2 Kor. 10: 4, 5) aivan herra von Ymmärryksen affunan eteen, joten auringon valo siitä estettiin ja koko hänen asuntonsa pimitettiin yhtä synkäksi kuin itse pimeys. Näin wa-

losta mieroitettuna hän muuttui sellaiseksi kuin hän olisi ollut sokeana syntynyt (Efes. 4: 18, 19). Tähän pimeään huoneeseen suljettuna hän oli ikäänkuin wankina; eikä hänellä ollut lupa mennä näitä rajojansa ulommasi. Jos hänellä sentähden olisi ollut rohkeutakin jotakin tehdä Shmiszielun hymäksi, mitäpä hän voi tehdä tai millä tavalla hyödyttää? Niinkau'an siis, kuin Shmiszielu oli Diaboluksen wallan ja hallituksen alainen (ja sen alaisena se oli niinkau'an kuin se häntä totteli, kunnes se jodalla hänen käjistänsä riistettiin), oli pormestari pikemmin esteeksi kuin hyödyksi Shmiszielulle.

Kaupungin Kirjuri taas oli ennen kaupungin walloitusta hywin oppinut Runinkaan laisja sekä rohkea mies, joka puhui suoraan totuuden joka tilassa; hänen fielenjä oli yhtä taitawa, kuin hänen armostelunsa teräwä. Tätä miestä ei Diabolus mitenkään woinut tietää, sillä, waikka hän oli antanut suostumuksensa tämän kaupunkiin laskemiseen, niin ei hän kuitenkaan kaikilla juonillaan ja kujeillaankaan woinut taimuttaa Kirjuria kokonaan puolelensa. Hän muisti aina joskus Shaddaita ja pelkäsi Hänen lakiansa ja silloin hän woi puhua Diabolusta vastaan yhtä suurella äänellä, kuin jalopeura kiljuu. Jopa hän toijmansa, kun hän jai kohtauksen (sillä teidän tulee tietää, että hänellä oli joskus hirmuisia kohtauksia), jaattoi äänellään koko Shmiszielun kaupungin järjemään; sentähden ei Shmiszielun nykyinen kuningas woinut häntä karsia.

Sentähden Diabolus pelkäsi kirjuria enemmän kuin mitään Shmiszielussa waiela elosja olemaa henkilöä, sillä, kuten sanoin, hänen sanansa järjyttiwät

tofo kaupuntia; ne olivat kuin ukkojen jylinää ja jyrähdystä. Koska jättiläinen ei siis voinut kokonaan taimuttaa häntä puolelleen, hän keksi keinoja turmelaksensa tätä vanhaa herrasmiestä ja kaitellaisen hurjistelun kautta tyhjentääksensä hänen mieltänsä sekä kowentaaksensa hänen sydäntänsä. Nämät aikensa hän myöskin toteutti: saattoi miehen hurjisteluihin ja siten vähitellen synnistä syntyin, niin että hän vihdoin oli niin paatunut, ettei hän melkein omassatunnossaan syntiä synniksi tuntenut. Kau'emmaksi ei Diabolus häntä voinut saada. Siitä syystä hän keksi toisen keinon ja wakuutti kaupungin miehille että Kirjuri oli hullu, jonka sanoille ei ole annettava mitään arwoa. Sen wäitteensä tueksi hän wiittasi hänen kohtauksiinsa, sanoen: „jos hän silloin on järjellään, miksei hän aina tee samoin? Mutta“, hän wirtkoi, „kun kaitilla hulluilla on kohtauksensa, joitten ajalla he puhuvat tuhmuuksia, niin on tälläkin vanhalla, sairaalla herralla“

Siten Diabolus tavalla taikka toisella jai Shmissielun nopeasti ylönsätsomaan ja laiminlyömään mitä tahansa hra Kirjuri sanoi. Sen lisäksi, mitä jo on sanottu, Diabolus saattoi tämän vanhan herran, kun hän oli iloisella tuulella, kieltämään ja peräntämään, mitä hän oli kohtauksensa ajalla puhunut. Tämä oli tietysti suorin tie tehdä itjensä naurettawaksi ja saattaa kaikki itseänsä halveksimaan. Ei hän myöskään nyt milloinkaan wapaasti puhunut Shaddain puolesta, waan ainoastaan pafosta ja waadittuna. Sitä paitse hän woi toisinaan kiwaasti tuomita sel-laista, jota hän toisinaan ääneti suwaitfi; niin häilywäinen hänen käntöksensä oli. Toisinaan hän oli ikään

kuin siiteässä unessa, ja toisinaan kuin kuollut silloinkin kun koko Jhmisielun kaupunki riehui hurjimmallaan turhuudessa, hypellen jättiläisen soiton mukaan.

Kun Jhmisielu siis jostus peljästyä Kirjurin jylhewää ääntä ja kertoi siitä Diabolukselle, niin tämä vastasi, että mitä vanha herrasmies puhui se ei ollut rakkaudesta eikä säälistä heitä kohtaan, vaan Kirjuri muka rakasti vain tällaista hullua puhumista; joten jättiläinen nufutti ja hiljensi kaikki vanhaan rauhaan. Sitä paitsi, kättääksensä kaikki todistukset, pittääksensä heitä suruttomina, hän sanoi ujein: „Di Jhmisielu: ajatella, että huolimatta kaikesta vanhan herran riehumisesta ja hänen sanojensa jylhästä, ei kuulu mitään itse Shaddaista; waikka jokin herra Kirjurin mihde synnistä oli Jumalan ääni heille. Mutta hän jatkoi puhettaan, sanoen: „Mäettehän, ettei Hän pidä wäliä Jhmisielun kadottamisesta eikä kapinasta eikä Hän tahdo waiwata itseään kutsunalla luopunutta kaupunkia tilille siitä, että se on antautunut minulle. Hän tietää, että, waikka olitte Hänen omiansa, te olette nyt oikeuden mukaan minun; jättäen siis meidän toisillemme Hän on erottanut kätensä meistä“

„Ajattele, oi Jhmisielu“, hän edelleen wirkoi, „kuinka minä olen sinua palwellut, jopa kaikista woimistani, antaen parasta mitä minulla on tahi woin jaada ja hankkia koko maailmasta; rohkenenpa myöskin sanoa, että ne lait ja tawat, jotka teillä nyt owat, kun olette minulle alamaisina, antawat teille enemmän hupia ja tydytystä, kuin se paratiisi, jossa te alusta olitte. Wapautenne on myöskin minun kauttani suuresti laajentunut, kuten itse tiedätte; sillä minähän ta-

pašin teidät orjuuteen kytkettyinä. En minä ole teitä vähääkään villinnyt; teillä ei ole mitään lakia eikä sääntöjä — enkä minä peljätä teitä millään tuomioilla. En waadi keneltäkään tiliä teoistansa, paitse tuolta hullulta — tiedättehän ketä tarkoitan. Olen sallinut teidän elää jokaisen kuni ruhtinas omissa wallasjaan, niin että teitä on minun puolestani walmottu yhtä vähän kuin minua teidän puolestanne.

Näin Diabolus nufutti ja saattoi suruttomaksi Shmisfielun kaupungin, jos Kirjuri milloin tahtoi tehdä ja joskus todella saikin sen lewottomaksi; jopa jättiläinen tällaisilla firotuilla puheilla saattoi kaupungiin raiwoamaan ja wihasta kiehumaan wanhaa herrasmiestä wastaan, jopa woihostensa toisinaan tahtoi kofonaan surmata hänet. Usein he minua kuulteni toiwottivat, että hän eläisi heistä tuhannen peninkulman päässä: hänen seuransa, hänen sanansa, jopa paljas hänen näkemysensä, ja warkinkin kun he muistivat, kuinka hän ennen oli uhannut ja tuominnut heitä (waikka hän nyt oli kowin turmeltunut), peljätti ja waiwasi heitä suuresti.

Mutta kaikki heidän toiwotuksensa olivat turhat, sillä en tiedä miten, jollei se ollut S haddain waimalla, hän säilyi heidän joukossansa. Sitä paitse oli hänen talonsa yhtä luja kuin linnoitus ja se olikin lähellä kaupungin linnaa; sen lisäksi, jos jollain ilkin mykset aikoivat surmata hänet, hän awasi kaikki sulut ja laski tulwan alle koko ympäristönsä.

Mutta jättäkäämme hra Kirjuri ja kääntykäämme toiseen herrasmieheen mainiossa Shmisfielun kaupungissa — nimittäin hra von Tahtoon. Hän oli

aatelismies yhtä korkeata sutua, jollei korkeampaakin kuin suinkin joku muukin Jhmiszielussa; sitä paitse, jollen wäärin muista, hänellä oli erityisiä etuoikeuksia, joita ei ollut kenelläkään toisella koko kaupungissa. Hän oli myöskin sängen voimakas, päättäväinen ja rohkea mies, joka ei wäistänyt ketään. Mutta joko hän nyt oli ylöpeä asemastaan, etuoikeuksistaan ja voimastaan tahi mistä (joukuihlaista ylöpeyttä se wain oli), hän piti ala-arwoisena palwella Jhmiszielussa ja päätti sentähden ottaa wiran Diaboluksesta, jaadaakseen (sellaisena kuin hän oli) olla pikku hallitsijana kaupungissa. Koska hän oli itsepäinen mies, niin hän oli ensimmäisiä, jotka silloin, kun Diabolus puhui Rorwaporilla, suostuivat hänen sanoihinsa ja hywäksyivät hänen neuwonsa ja puolustivat portin awaamista ja Diaboluksen laskeumista kaupunkiin; siitä syystä hän piti hra von Tachtoa hywänä ja autoi hänelle wiran. Samaittuansa hänet sitten uljaaksi ja lujamieliseksi mieheksi, hän päätti korottaa hänet ylhäiseen arwoon, joten hän sai toimia tärkeimmissä asioissa.

Sitä warten hän antoi kutsua hra von Tachdon puheillensa ja keskusteli salaisuudessa hänen kansansa; mutta wiinemainittu ei tarwinnutkaan paljoa kehoitusta. Sillä yhtä nopea, kuin hän oli ollut awaamaan Diabolukselle portin, yhtä walmis hän oli palwelemaan häntä. Kun hirmuwaltijas siis huomasi, kuinka halukas von Tachto oli häntä palwelemaan, niin hän nimitti hänet suoraan päättä linnan haltijaksi, muurien ja portin wartijaksi Jhmiszielussa; olipa hänen waltakirjassaan sellainenkin pykälä, ettei koko Jhmiszielun kaupungissa saatu mitään tehdä ilman

hänen suostumustansa. Niin oli hra von Taho lähinnä Diabolusta mahtavin mies Jhmisielussa, eikä nyt voitu mitään tehdä vastoin hänen tahtonsa koko kaupungissa. Hänellä oli myöskin Kirjurina eräs hra Mieli, joka puhui aina herransa tahdon mukaan: sillä hän oli isäntänsä kanssa samaa mielihäipettä, eikä heidän käntöksenäkään suuresti eronnut. Jhmisielu oli siten saatettu palvelemaan tahdon ja mielen haluja. (Room. 8: 7; Efes. 2: 2-4). En voi unhoittaa kuinka hurja tämä Taho oli, kun hän oli saanut wallan käsiinsä. Ensiksi hän kokonaan tielsi olleensaikkaan misään welvollisuuden suhteessa entiseen hallitsijaansa ja ruhtinaaseensa. Sitten hän mannoi uskollisuutta isännälleen 'Diabolukselle; ja kun hän sitten oli tullut asetetuksi kaikkiin virkoihinsa ja etuoikeuksiinsa — ette voi aamistaaakaan, jollette ole nähneet, mitä outoja tekoja hän teki Jhmisielussa! Ensiksi hän tahtoi kiusata hra Kirjurin kuoliaaksi, hän ei tahtonut sietää häntä silmiensä edessä, eikä kuulla sanaakaan hänen suustansa; hän julkki silmänsä häntä nähdesjään ja kormansa kuullessaan hänen puhuvan. Si hän myöskään sallinut ripalettakaan Shaddain laista olla näkymisä kaupungissa. Hra Mielen huoneessa esim. oli eräs wanha, rikkiremitty pergamentti-täärö, jossa hyvän Shaddain laki oli kirjoitettuna. Mutta kun hra von Taho sen näki, hän heitti sen jelskensä taakse. (Neh. 9: 26). Hra Kirjurilla tosin oli työhuoneessaan jotakin Shaddain laista; mutta v. Taho ei mitenkään woinut sitä sieltä poistaa. Hän myöskin armeli ja sanoi, että affunat entisen porimestarin huoneessa olivat aina liian waloifat, ollak-

seen tosi hyödynksi Ihmissielulle. Ei hän voinut kärkeä edes kynttiläntään valoa. Eipä mitään muu miellyttänyt hra von Tahtoa, kuin mikä miellytti hänen herraansa Diabolusta.

Ei kukaan niin julistanut pitkin katuja tuningas Diaboluksen miifasta käytöstä, rohkeata luonnetta ja suurta funniaa kuin hän. Hän kulki ja retkeili pitkin kaikkia Ihmissielun katuja ylistämässä mainerikasta herraansa, jopa hän alentui siihen määrään, että hän julisti uljasta ruhtinastansa alhaisen roistowäentien festuudessa. Jopa hän, milloin tahaansa tapasi näitä kätyriä, oli niinkuin yksi heistä. Kaikkea pahaa hän teki kutsumatta, käskemättä.

Hra v. Tahdolla oli myöskin apulainen, jonka nimi oli hra Tunne. Hänen oli mielipiteiltään turmeltunut yhtä hyvin kuin käntökseltäänkin. (Room. 1: 25). Hän oli kokonaan antautunut lihan valtaan, jonka tähden häntä nimitettiin pahaksi Tunteeksi. Hän ja hra Mielen tytär Vihallinen Himo („nyhtäläiset rakastavat toisiaan“, paholainen sanoi syvimiehelle) rakastuivat toisiinsa ja menivät avioliittoon; ja heillä oli, kuten kuulin, useita lapsia, joista mainittakoon: Sulkea, Himo ja Nuhteen-wihaaja. Nämät kolme olivat musta-ihoisia poikia. Sitä paitsi heillä oli kolme tytärtä: Totuuden-wihaaja, Hyvän-halveksija — ja nuorimman nimi oli Rosto. Kaikki nämät naitiin kaupunkiin ja synnyttivät monta ilkeätä weskä, joitten luetteleminen kävi tässä liian pitkäksi.

Kun jättiläinen oli varustanut asuntonsa Ihmissielussa ja eroittanut wiroista ne, joita hän

armeli hywiksi, hän ryhtyi toiseen häwitystyöhön. Jhmisfielun torilla sekä palatsin porttien päällä oli suunnatun Kuninkaan Shaddain kuva. Se oli niin tarkasti kultaan kaimerrettu, että se oli täydellisemmin Shaddain näköinen, kuin mikään muu koko maailmassa. Tämän kuvan Diabolus käski häwittää, ja hra Walhe teki niin mustilla käpillään. Nyt teidän täytyy tietää, että samoin kuin Diabolus oli käskennyt häwittämään Shaddain kuvan — ja hra Walhe oli sen tehnyt — niin Diabolus myöskin käski saman hra Walheen asettamaan oman, ruman ja kauhistavan kuvansa häwitetyn sijalle, edellisen Kuninkaan suureksi häwäistykseksi ja Jhmisfielun kaupungin alennukseksi.

Sen lisäksi Diabolus häwitti kaikki Shaddain lain ja sääntöjen jäännökset, mitkä hän löysi Jhmisfielussa, joko ne sisälsivät siwensoppia tai kansalaisoikeutta ja luonnollista oikeutta. Koettipa hän häwittää sukulaissuhteetkin. Lyhyesti Jhmisfielussa ei ollut mitään hywynnuden jäännöksiäkään, joita ei hän hrvon Tahnon kansa koettanut häwittää, sillä he tahtoivat muuttaa Jhmisfielun eläimeksi ja Walheen kautta he koettivat tehdä sen aistillisen emäksian kaltaiseksi. Häwitettyään kaiken lain ja hyvän järjestyksen niin tyynni kuin hän woi, hän — saadakseen aikaan tarfoittamansa tuloksen: Jhmisfielun wieroittamisen Kuninkaastansa Shaddaista — käskesi julkaistamaan — ja he tekewät niin — omat asetuksensa, sääntönsä ja määräyksensä kaikkissa liikepaikeissa Jhmisfielussa; nimittäin sellaisia säädöksiä, jotka antawat wapauden lihan himoille, filmäin pyynnölle ja elämän koreudelle, mitkä eiwät ole Shaddaista, waan maail-

masta (1 Joh. 3: 16). Hän kehoitti, puolusti ja edisti irstaisuutta ja kaiffea jumalattomuutta. Tefipä Diabolus vielä paljoa enemmänkin edistääffensä pahuutta Jhmisfielun kaupungissa. Hän lupasi rauhan, tytytyväisyyden, ilon ja autuuden kästijensä tägtäjille, wakuuttaen, ettei heitä koskaan kutsuta tilille, waitkeiwät tee muuta kuin pahaa. Olkoon tämä kylliksi wiittauksena niille, jotka rakastawat kuulla ferrottawan mitä tehdään laukaijissa, tuntemattomissa, wieraissa maisissa.

Kun Jhmisfielu nyt oli näin kokonansa hänen wallassansa, ei fiinä kuultu eikä nähty mitään muuta, kuin jellaista, mikä korotti Diabolusta.

Pantuaan pois miralta pormestarin ja kaupungin firjurin Jhmisfielussa ja nähdesfään kaupungin ennen hänen anastustaan olleen wanhimman yhdyskunnan koko maailmassa, Diabolus, peljäten, että, jollei hän säilyttäisi sen suuruutta, kaupunkilaiset woisiwat armella hänen wahingoittaneen kaupunkia (jotta he näkisiwät, ettei hän ai'o wähentää heidän suuruuttansa tahi riistää heiltä mitään etuja) walitsi itse heille pormestarin ja kaupungin-firjurin oman sydämensä halun jälkeen sellaiset, jotka myöskin tefiwät ihmeellisen hywin hänen mielikfensä.

Pormestariksi Diabolus nimitti hra von Simorakkaa, joka oli sekä kuuro että sokea ja tefi kaiffi, mitä hän tefi sekä ihmisenä että wirtamiehenä luonnon wiettien mukaan, niin kuin eläin. Mitä tefi hänet aina inhottawammaksi, waitkei Jhmisfielulle, niin kaifille, jotka näkiwät ja suriawat sen turmelusta,

oli se seikka, ettei hän koskaan tuntenut nautintoa hyvästä, vaan pahasta.

Kirjuriksi asetettiin eräs, jonka nimi oli Hyvän-unhottaja, ja hän oli hyvin surkea heittäjä. Ei hän voinut muistaa mitään muuta kuin pahaa, ja sitä hän teki ilolla. Hänellä oli luonnollinen taipumus pahan tekemiseen — sellaisen, mikä oli vahingollista ihmisielen kaupungille ja sen asukkailla. Nämät kaikki yhdessä valta-asemansa, kätöksensä, esimerkinsä ja pahojen tekojen suosimisensa kautta opettivat ja johtivat alhaisen kansan pahaan. Sillä kukaan ei huomaisi, että milloin ne, jotka ovat ylhäisessä asemassa, antautuvat pahan palvelukseen, he turmelevat koko ne seudut ja maakunnat, misä he asuvat?

Näitten lisäksi Diabolus teki muutamia kaupungin vanhimmissa, joitten joukosta hän tarpeen tullen voisi valita wirtamiehiä itsellensä. Nämät ovat etewimpien nimet siinä joukossa: hra Epä-usko, hra Olpeä, hra Kiroilija, hra Wionirikkoja, hra Rowasyndäminen, hra Säälimätön, hra Raiwokaas, hra Walhe, hra Wäärnyden=puolustaja, hra Wäärä=rauha; hra Juoppous, hra Riittelijä, hra Jumalankieltäjä — kaikkiaan kolmetoista. Hra Epä-usko oli vanhin ja hra Jumalan=kieltäjä nuorin toweruksista.

Valittiin myöskin tavallisia kaupungin waltuusmiehiä ja palvelijoita, kuten kaupungin woutia, wiskaalialia ja poliisia y. m. s., mutta kaikki edellä mainittujen kaltaisia ja sukulaisia, joko isä, weljiä, serkkuja tahi lankoja heille; emme sentähden lyhyiden wuoksi mainitse heidän nimiään.

Kun jättiläinen oli näin pitkälle tullut työnsänsä, hän ryhtyi rakentamaan kaupungissa linnoituksia ja rakensi kolme warustusta, mitkä näyttivät valloittamattomilta. Ensimmäisen hän nimitti U h m a a w a k s i W a r u s t u k s e k s i, koska se oli rakettu wallitsemaan koko kaupunkia ja pitämään sitä tietämättömyydessä entisestä Runinkaastansa. Toisen nimi oli S y d ä n y ö n = W a r u s t u s, koska se oli rakettu estämään S h m i s s i e l u a uiteasta itsensä tuntemisesta. Kolmannen nimi oli H e l m a s y n n i n = W a r u s t u s, joka oli tehty estämään S h m i s s i e l u s t a kaikki hyvät halaukset. Ensimmäinen warustus oli S i l m ä = p o r t i n luona, että siinä valo pimitettäisiin niin paljon, kuin mahdollista; toinen warustus rakettiin lähelle vanhaa linnaa, jotta se, jos mahdollista, vieläkin enemmän soikaistaisiin; ja kolmas warustus rakettiin torille.

Ensimmäisen warustuksen haltijaksi Diabolus nimitti J u m a l a n = H a l w e k s i j a n, joka oli furjin pilkkaaja ja tonna mitä löytni; hän oli tullut siinä rosko-joukossa, minä Diabolus toi mukanaan S h m i s s i e l u a vastaan. S y d ä n y ö n = W a r u s t u k s e n haltijaksi nimitettiin eräs P i m e y d e n = R a k a s t a j a; hän oli myöskin samasta joukosta kuin edellinen. H e l m a s y n n i n = W a r u s t u k s e n haltijaksi nimitettiin V i h a n R a k k a u s; hän oli myöskin alhainen tonna, mutta ei samasta maasta kuin edelliset. Tämä ilkimys iloitsi enemmän nauttiesansa jostakin lihallisesta himosta, kuin taiteista Jumalan paratiisista.

Nämät toimet tähtettyään D i a b o l u s armeli olevansa turvattuna. Hän oli anastanut S h m i s s i e l u n kaupungin ja nyt hän oli warustanut sen itseään war-

ten. Hän oli siinä olemat wirkamiehet erottanut ja asettanut uusia niitten sijalle; hän oli häwittänyt Shaddain kuwan ja pannut oman sa sen sijalle; hän oli häwittänyt entiset lakikirjat ja asettanut niitten sijalle omat walheensa; hän oli nimittänyt uusia kaupungin wanhimpia, wirkamiehiä ja palwelijoita; hän oli rakentanut uusia warustuksia ja miehittänyt ne omalla wäellänsä; ja kaiken tämän hän oli tehnyt, olakseen warma, jos hywä Shaddai tahi Hänen Poikansa tulisi tekemään sotaretken häntä vastaan.

Voitte hywin arvata, että jo aikaa ennen sana oli wiety hywälle Runinkaalle Shaddaille, kuinka Shmissielu Maailman manterella oli Häneltä mennyt hukkaan ja että tarkulainen Diabolus, joka kerran oli ollut Hänen Majesteettinsa palwelijana, oli kapinallisena anastanut kaupungin itsellensä. Jopa itse Runinkaalle annettiin tieto warsin tarkka koko ta-pauksen menosta.

Ensiksi, kuinka Diabolus tuli kavaluudella pettämään Shmissielua (jonka asukkaat olivat yksinkertaisia, wiatonta kansaa) ja kuinka hän walehteli ja wiefasteli. Samoin, kuinka hän salakavalasti oli murhannut heidän päällikkönsä, uljaan kapteeni Wastustuksen, kun hän seisoi portin päällä muitten kaupunkilaisten joukossa; samoin, kuinka uljas hra v. Wiaton kaatui kuolleen (jotkut sanovat hänen kuolleen surusta, toiset wäittävät hänen tulleen myrkytettyksi Bahan Epäröimisen haikewan henkäyksen kautta), kuullessaan, miten hänen laillinen hallitsijansa ja ruhtinaan sa Shaddai tuli häwäistykseksi sellaisen diabolilaisen konnan likaisen suun kautta, kuin Baha Epäröiminen

on. Sanansaattaja kertoi tämän lisäksi, että sen jälestä kun Ba ha Gpärvöiminen oli pitänyt lyhyen puheen isäntänsä Diaboluksen hyväksi, ykkinfertainen kaupunki, uskoen sen todeksi, mitä oli sanottu, yksimielisesti avasi Rorwaporin, joka on suoraan sisääntähtävä kaupunkiin, ja lasi Diaboluksen kaiken väkensä kansa sisälle — antaen hänen haltuunsa Ihmissielun kuuluisan kaupungin. Edelleen airut mainitti, kuinka Diabolus oli kohdellut pormestaria ja kaupungin-kirjuria, nimittäin erottanut heidät kaikesta vallasta ja wirasta. Sen lisäksi hän kertoi, että hra v. Tahto oli muuttunut kapinoitsijaksi ja luopioiksi ja samoin hänen kirjurinsa hra Mieli; ja että nämä kaikki riehuivat ja hallitsivat koko kaupungissa, opettaen ilkiöille pahoja töitänsä. Hra von Tahton oli, niin airut vielä lisäksi, Diabolus korottanut suureen arvoon ja valtaan, antaen hänen käsiinsä kaikki varustukset Ihmissielussa, ja hra Tunne oli tehty hra v. Tahton apulaiseksi useimmissa hänen kapinallisissa toimuksensa. „Jopa“, airut jatkoi, „tämä hirviö hra v. Tahto on julkkisesti kieltänyt alamaisuuden Runingas Chadaita kohtaan ja hirveällä tavalla luvannut uskolisuutta Diaboluselle.“

„Kaiken tämän lisäksi on“, airut yhä kertoi, „tämä uusi kuningas tahi oikeammin kapinallinen hirtnuwaltias tässä ennen kuuluisassa, mutta nyt hukkumassa Ihmissielun kaupungissa asettanut pormestariksi erään hra Himorakkaan ja kirjuriksi hra Hywän-unhottajan: kaikki julkeinta voistoa mitä voi löytyä Ihmissielussa.“ Kertoipa airut myöskin, minkälaisia miehiä Diabolus oli kaupungin wauhimmissa nimittänyt,

ja että hän oli rakentanut uusia varustuksia, tornia ja linnoituksia Shmissieluun. Hän kertoi myöskin (minkä olin unhottamaisillani), että hän oli varustanut koko Shmissielun väestön aseilla, jotta ne sitä paremmin voisivat auttaa häntä vastustamaan heidän Kuningastaan Shaddaita, jos Hän tulisi palauttamaan heitä kuuliaisuuteen.

Tämä airut ei kertonut tiedonantoansa salaisesti, vaan koko hovin kuullen, Kuningaan ja Hänen Poikansa sekä herrojen ja päälliköitten ja vapaasukuiusten, jotka olivat läsnä. Kun he olivat kuulleet koko kertomuksen, moi mikä syvä sydämen suru ja hengen murhe nähti kaikkien kasvoilla — niin että olisi ollut hämmästyttävää nähdä sitä, jos joku olisi ollut sitä näkemässä — heidän ajatellessaan, että kuuluisa Shmissielun kaupunki oli valloitettu; ainoastaan Kuningas ja Hänen Poikansa olivat edeltä nähneet tämän kaiken jo kau'an aikaa ennen, jopa riittävästi varustautuneet Shmissielua auttamaanakin, vaikk' eivät sitä olleet muille ilmoittaneet. Kuitenkin, tahtoen olla osallisena Shmissielun surjuuden surkuttelemisessa, hekin korkeimmaasti valittivat Shmissielun kadottamista. Kuningas janoi selvästi sen surettaman Hänen sydäntään (1 Moos. 6: 5, 6), eikä Poika myöskään vähemmin. Siten kaikki heidän ympärillään olivat vakutettuja, että he rakastavat ja jääliivät Shmissielun kuulua kaupunkia. Kun sitten Kuningas ja Hänen Poikansa wetäntyivät yhtiyniseen suojaansa, niin siellä he uudestaan keskustelivat siitä, mitä olivat jo ennen suunnitelleet; nimittäin, että yhtä varmasti kuin oli sallittu Shmissielun ajaksi joutua

pois Runinkaan wallasta, yhtä varmasti se myöskin oli voitettava takaisin; ja voitettava sillä tavalla, että sekä Runingas että Hänen Poikansa saisivat sen lautta ijanlakkaisen nimen ja kunnian. Tämän neuvot-
telun jälestä Shaddain Poika (suloinen ja ylevä Hen-
kilö, joka aina suuresti sääli ahdistettuja, mutta mi-
hafi sydämensä pohjasta Diabolusta, joka oli tehnyt
pahaa ja pyrki anastamaan Hänen kruunuaansa ja kun-
niaansa) — tämä Shaddain Poika, tehtyään sopi-
muksen Isänsä kanssa, lumaten ruweta Hänen palwe-
lijaksensa valloittamaan takaisin Shmissielun, psysi
lujana päätöksessään eikä katunut sitä. (Jes. 49: 5;
1 Tim. 1: 15; Hos. 13: 14). Isän ja Pojan kes-
kinäisen wälipuheen sisältö oli tämä: että määrätynä
aitana, jonka Runingas ja Hänen Poikansa yhdessä
määräävät, Poika tekisi matkan Maailman maahan
ja siellä wanhurskaalla ja oikealla tavalla toimittaisi
fominnon Shmissielun hulluuksista ja lasiksi perus-
tukseen sen täydelliselle wapauttamiselle Diabolus-
festa ja sen hirmumallasta.

Sen lisäksi Immanuel päätti sopimalla ajalla
jotia Diabolusta vastaan, tämän ollessa Shmis-
sielussa, kätensä woimalla karkottaa jättiläisen wa-
rustuksistaan ja pesästänsä sekä valloittaa kaupungin
itsellensä asunnoksi.

Kun tämä päätös oli tehty, sai Herra Wimmäi-
nen Sihteeri käskyn kirjoittaa kertomuksen päätöksestä
ja antaa se julkaistavaksi kaikissa kolkissa lautta koko
Maailman waltakunnan. Yhnyt sisältö siitä teidän lu-
wallanne on seuraawa:

„Oietäkööt kaikki asianomaiset ihmiset että suuren

kuninkaan Shaddain Poika on tehnyt liiton Jsänsä kanssa ja luvannut saattaa Jhmisfielun takaisin Shaddain valtaan, jopa Hän on luvannut verrattoman rakkautensa kautta asettaa Jhmisfielun paljoo parempaan ja onnellisempaan tilaan, kuin se on ollutkaan ennen kun Diabolus sen anasti" Näitä paperia julkaistiin monessa paikassa hirmuvaltijas Diaboluksen suureksi lewottomuudeksi, sillä hän ajatteli: „nyt minua aletaan ahdistaa ja minun asuntoni otetaan minulta pois"

Mutta kun tämä asia, nimittäin tämä Kuninkaan ja Hänen Poikansa aikomus ensin tuli tietynksi howissa, tuka woi kertoa kuinka esiwallat ja ylipäälliköt ja jalot ruhtinaat, jotka siellä olivat, ihastuivat! Ensin he tuislasivat sitä toisillensa, ja sitten se alkoi ilosanomana taikua kautta koko Kuninkaan linnan, taikkien ihailien ihmetellessä tätä ylemää liittoa Kuninkaan ja Hänen Poikansa välillä turjan Jhmisfielun kaupungin hywäksi. Tuskinpa howilaiset woivat tehdä mitään Kuninkaan tahi waltakunnan hywäksi ylistämättä aina välillä Kuninkaan ja Hänen Poikansa ihmeellistä rakkautta Jhmisfielun kaupunkia kohtaan.

Eiwätpä nämät jalosukniset, ylipäälliköt ja ruhtinaat tnytyneet pitämään tätä wain omiana tietonaan howissa, waan ennenkuin itse Kertomus siitä oli tullut täydelliseksi, he tulivat alas Maailmaan kertomaan asiasta. Wihdoin se tuli, kuten sanoin, Diaboluksen kormille, hänen suureksi mielipahaksensa, sillä woittehan käsittää kuinka hänen täytyi hämmästyä, kuullessansa olewan sellaisen aikomuksen itseänsä vastaan. Mutta mietittyänsä hetkisen hän teki seuraamat neljä päätöstä:

Ensiksi, että tämä ilosanoma, jos mahdollista, on

estettävä tulemaſta Jhmisſielun aſukkaiden for-
wille, „ſillä“, hän ſanoi, „jos he ſaawat tietää, että
heidän entinen Kuninkaansa Chaddai ja Hänen Poi-
kansa Jmmanuel tahtowat tehdä uhrauksia Jhmis-
ſielun kaupungin hywäſſi, mitäpä woin muuta odot-
taa, kuin että Jhmisſielu luopuu minnſta ja hal-
lituſſeſtani ſekä kääntyy takaiſin Hänen luoffenſa?“

Pääſtäfſenſä tarſoituſſenſa perille Diabolus ſiis
nudistaa entifen imarteluſa hra v. Tahdolle ja an-
taa hänelle ankaran käſkyn wartioimaan yötä ja päi-
wää kaikſia kaupungin porttia, warſinkin Korwa-
porttia ja Silmäporttia; „ſillä minä olen kuul-
lut“, hän wirſſoi, „että on aikomus tehdä meidät kaikſi
kawaltajiſſi ja ſaattaa Jhmisſielu takaiſin entiseen
orjunteenſa. Toiwon, että ne owat tyhjiä huhuja“,
hän jatkoi, „mutta ſiitä huolimatta älä ſalli mitään
ſellaiſia juttuja tulla Jhmisſieluun, ettei kanka ſen
kautta jontuiſi alakuloiſuuteen. En uſko tämän olewan
Teille, hra wapaaherra, mikään iloinen ſanoma; ei ſe
ainakaan ole minulle; ja luulenpa, että nyt pitäiſi mei-
dän kääntämän kaiſen wiſſautemme ja huolenpitoimme
tuhuttaakſemme kaikſi ſellaiſet huhut, mitkä ſynnyttäi-
ſiwät kankaſſa lewottomuutta. Toiwon ſiis, hra wa-
paaherra, että teette kuten Teille ſanon: Bidettäköön
joka päivä kaikilla kaupungin porteilla wahwat warti-
ja-oſaſtot. Myöſkin on ſeiſahdutettava ja tutkittawa
jokainen muukalainen, joka tulee kaupunkiin kauppa-
aſioiſſa; heiltä on kysyttävä, miſtä he tulewat, eikä
heitä ole mitenkään laſkettava kaupunkiin, jollei ſel-
wäſti hawaita, että he owat meidän etewän hallituſ-
ſemme ſuoſijoita. Tämän liſäſſi minä käſken“, Diabo-

lus jatkoi, „että alati on pidettävä uuttijoita liikkeellä kaiffialla G h m i s s i e l u u kaupungissa — ja niillä tulee olla valta kufistaa ja hävittää kaiffi, mitä juonittelee meitä vastaan tahi puhuu siitä, mitä S h a d d a i ja G m m a n u e l aikovat.“

Näin siis tehtiinkin; hra von T a h t o totteli heraanja ja isäntäänsä, tehden halukkaasti kaiffi hänen käsinsä ja uutteruudella estäen, ettei kukaan saanut tulla G h m i s s i e l u u n, joka pyrki tuomaan näitä sanoimia, eikä kukaan saanut lemittää niitä kaupungissa.

Toiseksi Diabolus, saatuaan käyntiin edellä mainitut toimenpiteet, suunnitteli ja pakotti kaupunkilaisille uuden hirmuisen lupauksen ja walan, jossa lausuttiin, etteivät he milloinkaan luovu hänestä tai hänen hallituksestaan eivätkä petä häntä eivätkä koeta muuttaa hänen laiansa; waan että he omistawat ja tunnustawat hänet oikeaksi hallitsijakseen, jota he puolustawat jokaisen toisen uhalla, joka nyt tahi jalestä päin mintä lain tahi nimen wanjolla tahansa waatisi G h m i s s i e l u a alammaisuuteensa: samalla uskotellen, ettei S h a d d a i l l e olisi mitään valtaa päästää heitä tästä liitosta kuoleman ja sownnosta helwetin kanssa. (Jes. 28: 15). Eikä tuhma G h m i s s i e l u ensinkään häikäillyt nhtyä tällaiseen hirveään liittoon, waan sen asukkaat nielivät tämän walan ilman pureksimatta, itäänkuin walaškala nielee waahtoa. Eivät he sitä ensinkään jurreet, waan pikemmin ylwästeliwät ja kerskailiwal uljaasta uskollisuudestaan hirmuwaltijasta koftaan, joka oli muka heidän kuninkaanja, jonka tähden he wannoiwat, etteivät kensa häntä hyljäksi, waan jäi.

lyttäisivät uskollisuutensa muuttumattomana. Näin Diabolus sitoi Jhmisielun lujilla kahleilla.

Kolmannetti — koska pelko ei koskaan voi olla mielestään kyllin turvattuna — Diabolus ryhtyi vielä, jos mahdollista, turmelemaan Jhmisielua entistään enemmän. Hän palkkasi erään hra Likaisen kirjoittamaan liwastaisen, inhoittaman ja eläimellisen irstaan kirjusen, joka oli pantama nähtäväksi linnan portille. Siinä hän antoi kaikille Jhmisielun uskollisille ja luotettaville pojille luwan sitä tehdä, mihin ikänä heidän lihalliset himonsa heitä tehoittaisivat; eikä kellään ihmisellä olisi oikeutta estää tahi hillitä heitä; tätä oli noudatettava heidän hallitsijansa suosion menettämisen uhalla jokaisesta rikkomisesta.

Tämän Diabolus tefi seuraavista syistä:

1. Jotta Jhmisielun kaupunkisen kauttapyhä heikonnettaisiin, niin ettei se voisi uskoa, toivoata hisuostruotuteen, jos se jollainkin saisi kuulla, että sille haufitettiin pelastusta; sillä järki sanoo, että mitä suurempi syntinen on, sitä vähemmän hänellä on syntä toivoa armoa.

2. Toinen syö oli tämä: Ehtäpä Jmmmanuel, Ehad dain, heidän Ruunkaansa, Poika, nähdessään mitä hirmuisia syntiä Jhmisielun kaupungissa harjoitettiin, katuu, waikka Hän onkin luvannut lunastaa heidät, niin ettei Hän täytätkään tätä lupaustaan; sillä Diabolus tiesi että Ehad dain oli pyhä ja Jmmmanuel, Hänen Poikansa, oli pyhä; sen hän tunsi surkeasta kofemuksestaan, sillä Diabolus tuli syöstykki alas korkeudestaan määröyden ja synnin tähden. Mitäpä siis oli järjellisempää, kuin

päättää, että jomoin kävisi Shmissielullekin? Peljäten kuitenkkin tämänkin luulon voivan pettää, hän mietti vielä seuraavan keinon:

Neljänneksi, koettaa uskotella kaikille Shmissielussa, että Shaddai koki sotajoukkoa tukistaaksensa ja peräti hävittääksensä Shmissielun kaupungin. Siten hän tahtoi estää heitä uskomasta mitään pelastuksen sanomaa, joka ehkä sattumalta joutuisi heidän formiinsa; „sillä”, hän arveli, „jos ensin saan heidän uskomaan tämän, niin se tuhoaa jalestä päin tuleman pelastuksen sanoman; Shmissielu on silloin sanoma, kuullessaan, että kaupunki on tulema pelastetuksi, että todellinen tarkoitus on se, että Shaddai aikoo sen hävittää.” Sitä warten jättiläinen koki koko kaupungin asukkaat torille ja piti heille siellä myrkyllisellä sielellänsä seuraavan, kavalan puheen:

„Synvät herrat ja rakkaat ystäväni! Te olette kaikki, kuten tiedätte, laillisia alammaisiani ja kuuluisan Shmissielun kaupungin kansalaisia. Tiedätte myöskin kuinka minä ensimmäisestä päivästä, kun olen keskuudessanne ollut, aina tähän päivään asti olen käyttänyt, mitä wapautta ja suuria etuoikeuksia te olette hallitukseni alaisina nauttineet, toivoakseni omaksi kunniaksenne ja minun, ja myöskin omaksi iloksenne ja tyytyväisyyhdöksenne. Nyt, minun kuuluisa Shmissieluni, on huhuja liikkeellä tulewista waikkeuksista tälle kaupungille; minä olen surullinen siitä teidän tähtenne: sillä olen juuri nyt saanut postin kautta kirjeen wapaaherra Luciferilta (ja hänellä on tavallisesti luotettavia tietoja) että teidän entinen kuninkaanne Shaddai koki sotajoukkoa teitä vastaan, tuhotaaksensa tei-

dät perinpohjin; tämä, oi Jhmisfielu, on syynä, miksi olen nyt kutsunut teidät kokoon, nimittäin neuvoakseni mitä sellaisessa tilassa olisi paras tehdä. Itse puolestani olen vain yksinäinen ja voin helposti pelastaa uuskani, jos etsin vain omaa mukavuuttani ja jättäisin Jhmisfielun vaaraan; mutta minun sydämeni on niin lujasti kiintynyt teihin ja niin vastahakoinen teistä luopumaan, että tahdon seisoa ja kaatua kanssanne, antautuen itse mihin vaaraan tahansa. Mitäpä sanot tähän, rakas Jhmisfielu? Luovutteko nyt vanhasta ystävästänne vai tahdotteko pysyä minun puolellani?" Silloin kaikki huusivat kuin yhdestä suusta: „Joka ei tahdo pysyä kanssanne, hänen pitää kuolemalla kuoleman!"

Sitten Diabolus jatkoi: „Meidän on turhaa toivoa armoa tältä Kuninkaalta. Josin Hän ehkä ensimmäisessä keskustelussaan teeskentelee tahtomansa armahtaa, jotta Hän sitä helpommin voisi saada Jhmisfielun uudestaan haltuunsa. Vielä siis uskotko tavuakaan tai pienintä rahtua siitä mitä Hän sanoo; sillä Hän käyttää vain sellaista puhetta meitä voittaaksansa ja tehdäksensä meidät weressämme wirumina fäälimättömän voitonsa muistomerkeiksi. Minun mielipiteeni on siis se, että meidän tulee päättää vastustaa Häntä viimeiseen mieheen saakka, eikä uskoa mitään Hänen lupauksiansa; sillä juuri siltä puolelta väijyy meitä vaara. Mutta pitäisikö meiltä houkutellun avulla riistettävän henkemme? Toivon teidän ymmärtävän enemmän politiikkaa, niin ettei teitä niin surkeasti petetä.“

„Mutta otaksukaamme, että Hän armahtaisikin ja

jättäisi henkiin joitakuita meistä, alhaisimpia Jhmis-
sielussa, mitä hyötyä siitä olisi teille, kaupungin pääl-
liköille, warjinkin teille, jotka minä olen forottanut ja
jotka olette saamuttaneet suuruutenne uskollisuudellanne
minua kohtaan? Jospa vielä otaksuisimme Hänen ar-
mahtawan jokaisista teistä, niin olkaa wakuutettuja siitä,
että Hän on alistawa teidät samaan orjuuteen, jossa
olitte ennen, tahti pahempaankin — ja mitä hyötyä
teillä silloin on elämästänne? Elättäkö te huwitukisja
Hänen alamaifinansa, niinkuin nyt? Ette juinkaan;
teidän täntyy tulla fidotuiksi jellaisten lakien kautta,
jotka kuristawat teidät, ja tehdä jellaista, jota te nyt
wihaatte. Minä puolustan teitä, jos te puolustatte
uunua; ja parempi on uljaasti kuolla, kuin elää jur-
keata orjauelämää. Mutta minä sanon, että orjankin
elämä pidetään nyt liian hywnä annettawaksi Jh-
missielulle. Surma, surma, eikä mitään uunua
kuin surma kuuluu Jhmisielulle nyt jokaisesta
Shaddain torwen torahduksesta. Minä pyydän teitä
olemaan wiifaita; Hän kuuluu nyt olewan tulossa.
Olös, aseiftuu, jotta nyt, kun teillä vielä on wähhän
lepoa, harjoittelisitte aseitten känttöä ja jota-toimia.
Minulla on luonani aseita teille, niin runsaasti että
Jhmisielu voi warustautua kantapäästä kiireeseen
asti; eikä koko Shaddain woima voi teitä wahin-
goittaa, jos wyöttändytte hywin ja pidätte asewaruk-
fenne lujasti uumienne ympärillä. Tulkaa siis luo-
naani — te olette terwetulleita — ja pukeutukaa so-
tisopaan. Siellä on kypäriä, rintarantoja, miekkoja,
kilpiä ja kaikkia muita aseita, joilla moitte taistella
miesten tavalla.

1. Minun tyyperiini, jota myöskin päähineeksi nimitetään, on toivo lopulta tulla autuaaksi, vaikkapa eläisi miten tahansa. Tämä toivo oli niillä, jotka sanoivat: „rauha on minulla olema, ehkä minä maellan sydämeni ajatuksen jälkeen, sentähden, että juopuneet janoovitten kanssa kadotetaan” (5 Moos. 29: 19). Se on koeteltu kappale asepuvusta, eikä ketään, jolla se on suojanansa, haavoita mitään nuoli, keihäs tai miekka. Pidä se siis päässäsi, niin torjut pois monta iskuja, oi Jhmis sielu!

2. Minun rintarautani on karaistu minun kotimaassani ja kaikki minun sotilaani ovat sillä varustetut. (Jlm. 9: 9.) Suoraan sanoen, se on kova sydän — niin kova, kuin rauta, ja niin tunteeton, kuin kivi; jos sellaisen sydämen saatte, niin ei teitä hellytä armo eikä peljätä tuomio. Tämä asevarus on siis erittäin tärkeä ottaa yllensä kaikkien, jotka Shaddaita vihaavat ja tahtovat taistella Häntä vastaan minun lippuni alla.

3. Minun miekkani on helvetistä sytytetty, kieli, joka voi taipua puhumaan pahaa Shaddaista, Hänen Pojastansa, teistänsä ja kansastansa. Käyttäkää sitä, sitä on koeteltu tuhansin kerroin. Kenellä tahansa se on, joka sen säilyttää ja sitä käyttää, häntä ei minun viholliseni koskaan voita. (Ps. 57: 5; 64: 4; Jaak. 3: 6.)

4. Minun kilpeni on epä-usko tai kaikkien niitten sanojen tai lauseitten epäileminen (Joh. 15: 26), joissa puhutaan tuomioista, minkä Shaddai on määrännyt jumalattomille ihmisille. Käyttäkää tätä kilpeä: monta yritystä Shaddai on tehnyt sitä vastaan —

ja joskus se tosin on murtunut (Ps. 76: 4), mutta ne, jotka ovat kirjoittaneet Immanuelin sodista minun palvelijoitani vastaan, ovat todistaneet, ettei Hän voinut tehdä wäfewiä töitä heidän epäuskonja tähden (Mark. 6: 5, 6). Jos tahdotaan käyttää tätä asetta oikein, niin ei tule uskoa asioita sentähden että ne ovat tosia, olkoot ne mitä laatua tahansa ja wakuutetaan niitä sen hymänsä. Jos hän puhuu tuomioista, älä pidä siitä wäliä; jos hän lupaa, jopa walalla wannoofin tekemänsä jotakin Shmisjielulle, älä usko sitä, jos siinä puhutaan hywistä asioista, waan epäile kaiken totuutta; siten käytetään epäuskon tilpeä oikein, niinkuin minun palvelijointeni tulee tehdä; ja joka tosin tekee, hän ei rakasta minua — ja minä pidän hänet wihollisenani.”

5. „Mainio ase minuun waruffieni joukossa”, Diabolus jatkoi, „on nuyttä, rufoilematon henki, joka halwefjuu armon pyhämistä: tehtää siis, Shmisjielun asukkaat, sillä tavalla. Mitä! Pyhittäisimmekö armoa! Älkää milloinkaan — jos tahdotte olla minun omiani! Tiedän teidät lujaluontoisiksi miehiksi, ja olen warma että olen antanut teille kestäwät warustukset. Olkoon siis teistä laukana armon pyhittäminen Shaddailta. Näitten lisäksi minulla on hyviä nuijia, tulifekäleitä, nuolia ja kuolema, mitkä kaikki ovat hyviä aseita käsiyrjysssä ja tekewät puhdasta jälkeä”

Näin warustettuanja miehensä aseilla ja waruffilla hän puhui heille täten: „Muistakaa”, hän wirtkoi, „että minä olen teidän oikea kuninkaanne ja te olette walalla wannoen lupautuneet olemaan uskollisia minulle ja minun asialleni; sanon uudestaan: muista-

taa tämä ja osoittautunaa lujiksi ja urhoollisiksi Jhmissielun miehiksi. Muistakaa myöskin kuinka helästi minä olen aina teitä kohdellut ja antanut teille ulkonaisia tavaraita ilman pyytämättänne; sentähden welwoittawat minun teille suomani etuoikeudet, lahjoitukset, hyöty ja kunnian-osotukset teitä nskollisuudella teossa palkitsemaan minun uskollisuuttani teitä kohtaan, te jalopeuran kaltaiset, uljaat Jhmissielun miehet! Ja milloin on siihen sopiwampaa tilaisuutta, kuin koska toinen tahtoo riistää minun waltakuntani omiin käsiinsä? Sana wain lisäksi, sitten lopetan. Jos woimme wain kestää ja woittaa tämän wähäisen iskun ja hyökäyksen, niin olen warma, että lyhyessä ajassa saamme haltuunme koko maailman; ja kun se päivä koittaa, minun uskolliset sankarini, niin minä teen teidät kuninkaitiksi, ruhtinaiksi ja päälliköiksi - ja kuinka me silloin saammekaan riemuita!"

Kun Diabolus oli täten warustanut ja waroit-
 tanut palvelijoitansa ja kättyrejänsä Jhmissielussa heidän hywää, laillista Kuningastansa Shaddaita vastaan, hän asetti kaupungin porteille kaksinkertaiset wartijat ja asettui itse linnaan, warustukseensa. Hänen kättyrinsä myöskin osottaaksensa muka (kurjaa) urhoollisuuttansa, harjoitteleivat joka päivä aseitten kätännössä ja muissa sotatoimissa; jopa he uhmailivat wihollisiansa ja lauloivat hirmuwaltijaansa ylistystä; he myöskin uhkasivat olla uljaita urhoja, jos milloin asiat tulisiwat niin kireälle, että Shaddain ja heidän wälillänsä nousisi sota.

Kaiken tämän ajan hywä Kuningas Shaddai walmistihe lähettämään sotajoukon walloittamaan Jh-

misfielun takaisin Diaboluksen hirmuvallasta; mutta hän piti ensin parhaana, ettei hän lähettäisi sotajoukkoa urhollisen Boikansa Immanuelin johdolla, vaan eräitten palvelijainsa, saadaksensa nähdä, millä miehellä Ihmisfielu oli, jos he ehkä voisivat palauttaa sen kuuliaisuuteen Runinkaallensa. Sotajoukossa oli runsaasti neljäkymmentä tuhatta uskollista miestä, jotka tulivat Runinkaan omasta hovista ja olivat Hänen valitsemiansa.

Nämät urhot tulivat Ihmisfielun kaupungin luo neljän urhean päällikön johtamina, kymmenen tuhatta kunkin osastossa; ja heidän nimensä ja lippunsa olivat seuraavat: Ensimmäisen päällikön nimi oli Pitkäisen-poika, toisen Synnintunto, kolmannen Tuomio ja neljännen Kuoleman-rangastus. Nämät Shaddai lähetti Ihmisfielua vastaan.

Kuten janottu, piti Runingas sopivana ensin lähettää nämä neljä päällikköä saattamaan Ihmisfielua kuuliaisuuteen; kaikissa sodissaan Hän lähetti edellä nämä neljä päällikköä, sillä he olivat hyvin lujia ja kovatouraisia miehiä, sopivia murtamaan jäätä ja raiwaamaan tietä miekan terällä — ja samaa maata olivat heidän sotilaansa.

Kullekin päällikölle Runingas antoi lipun (Ps. 60: 6), jotta se liehuisse osoittamassa Hänen asiansa hyönnä ja Hänen oikeuttansa Ihmisfieluun.

Ensiksi jai Pitkäisen-poika (Mark. 3: 17), sillä hän oli päällikkö, kymmenen tuhatta miestä. Hänen lipunkantajansa oli hra Synlinä; hän kantoi mustaa lippua, jonka vaakunassa oli kolme ukkosen nuolta.

Toinen päällikkö oli S y n n i n t u n t o; hän sai myöskin kymmenen tuhatta miestä. Hänen lipunkantajansa nimi oli hra S u r u; hän kantoi vaaleata lippua, jonka vaakunasssa oli arvoain lakikirja (5 Moos. 33: 2), josta leimahteli tulta.

Kolmas päällikkö oli T u o m i o, joka myöskin sai kymmenen tuhatta miestä. Hänen lipunkantajansa nimi oli hra B e l l o; hän kantoi punaista lippua, jonka vaakunasssa oli palava, tulinen pätö (Math. 13: 40, 42). Neljäs päällikkö oli R u o l e m a n r a n g a i s t u s; hänelle myöskin annettiin kymmenen tuhatta miestä. Hänen lipunkantajansa nimi oli hra D i e u s; hän kantoi punaista lippua, jonka vaakunasssa oli hedelmätön puu, kirves juurella. (Math. 3: 10).

Kaikkilla näillä neljällä päälliköllä oli kymmenen tuhatta miestä käsikynsä alaisina, kaikki uskollisia Runinkaalle ja urhoollisia sodassa.

Eräänä päivänä S h a d d a i kutsui päälliköt miehineensä ja alapäälliköiden kanssa kentälle, jossa kutsakin huudettiin nimeltään, ja jokainen puettiin sotisopaan sellaiseen kuin sopi kunkin erikoiseen tehtävään sodassa, johon olivat lähdössä. Kun Runingas oli katjastanut sotajoukkonsa (sillä Hän itse tarkastaa sen taistelua varten), Hän antoi päällikoille kullekin eri käsikynsä ja tehtävänsä kaikkien sotilaitten kuullen, että he rohkeasti ja uskollisesti toimittaisivat tehtävänsä. Käsi oli pää-asiallisesti sama kaikille, vaikka nimi, arvo ja asema eri päällikoilla oli vähän erilainen. Tällainen oli heidän käsikynsä pääsijältö:

Suuren Shaddain, Ihmissielun Runinkaan, käsi uskolliselle ja jalolle päälli-

tölle Pittäisen=Pojalle menuä jotaan
Shmissielun kaupunkia vastaan.

„Di, sinä Pittäisen=Poika, yksi minun ul-
jaista, jylhewistä päälliköistäni, johtava kymmentä
tuhatta urheista ja uskollisista palvelijoistani, mene
minun nimesiäni tällä wäellä warustettuna Shmiss-
sielun kurjaa kaupunkia vastaan (Math. 10: 11;
Luuk. 10: 5); ja tultuasi sen luotse, tarjoa ensin sille
rauhaa määrättyillä ehdoilla, käskien heitä luopumaan
ilteän hirmuvaltijaan Diaboluksen ikeestä ja orjuu-
desta, sekä palaamaan minun, heidän laillisen ruhti-
naansa ja hallitsijansa, turviin. Käske heitä myöskin
puhdistamaan itsensä kaitesta, mitä on Diaboluksen
omaa koko Shmisssija, ja pidä huolta siitä
että he hywästi tottelevat totuutta. Kun olet täten
käskennyt heitä, (jos he todella alistuivat kuuliaisuuteen)
niin tee, mitä sinun woimissasi on, kaiten tar-
mosi tataa warustaatseji minulle linnoituksen Shmiss-
sielun kuulusja kaupungisja; älä myöskään satuta
tahi wahingoita pienintäkään elämää, synthyperäistä
kaupungin asutasta, joka siellä hengittää ja liikkuu, jos
he tahtowat antautua minulle, waan kohtele sellaisia
ystäwinäsi ja weljinäsi; sillä minä rakastan kaitkia sel-
laisia ja he owat minulle kallita (1 Tess. 2: 7—11);
sano heille, että minä otan aikaa tullakseni hei-
dän luotseja — ja annan heidän tuntea olewani
armollinen! Mutta jos he sinun kehoituksestasi huoli-
matta ja wallastasi wäliä pitämättä wastustawat
sinua ja pysywät kapinallisina, niin käsken sinun
käyttämään kaiten tietosi, waltasi ja wätesi saattaak-
seji heidät kätesi woimalla kuuliaisuuteen. Woi
hywin!”

Tällainen oli heidän kästynsä pääsisältö; sillä, kuten sanoin, se oli kaikille niille jaloille päälliköille sama.

Kun siis tulin päällikkö oli saanut valtakirjansa Runintaansa kädestä ja päivä oli määrätty heidän lähtönsä warten, sanoinuin ilmoitettu niihin heidän tuli majoittua, esiintyi tulin päällikkö sellaisessa asussa, kuin hänen tehtävälleen sopi. Sitten he, uudestaan jaatuaan *S h a d d a i l t a* ohjeita, lähtivät liehuvin lipuin matkalle *J h m i s s i e l u n* kuuluisaa kaupunkia kohten. Ensimmäisenä tulki päällikkö *P i t t ä i s e n* *P o i k a* joukkoineensa, keskellä päälliköt *S y n n i n t u n t o* ja *T u o m i o*; päällikkö *R u o l e m a n r a n g a i s t u s* johti jälkijoukkoa. Koska heillä oli pitkä matka kuljettavana (sillä *J h m i s s i e l u n* kaupunki oli kaukana (*Gees. 2: 13—17.*) *S h a d d a i n* horvista), he kulkiwat monen maan ja kansan kautta wahingoittamatta ketään tahi koskematta mihinkään, waan siunaten kaikkialla niihin tulivat. He eliwät Runintaan kustannuksella koko matkan ajan. Matkustettuaan täten monta päivää he saapuivat *J h m i s s i e l u n* kaupungin nähtyviin. Siihen tultuaan eiivät päälliköt wähään aikaan voineet uunuta kuin walittaa kaupungin kurjaa tilaa, sillä he näkiwät heti, kuinka se oli *Diaboluksen* tahdolle nöhrä ja kuuliainen, tähttäen kaikki hänen wiittautensa.

Lyhyesti puhuaksenimme päälliköt tulivat kaupungin eteen ja asettuiwat *Korvaporville* (sillä se oli kuulemisen paikka). Pyhstytettyään siis telttansa ja varustettuaan leirinsä he waluihstautuiwat hyökkäykseen.

Kaupungin wäki aluksi, nähdessään niin uljaan sotajoukon, niin hywin harjaantuneen ja sellaisessa,

hyvässä turissa ja järjestyksessä, loistavissa varustuksissa ja liehuvin lipuin, ei voinut olla tuleniatta ulos huoneistanja katsomaan tätä kaunista näkyä. Mutta tuo viekas kettu *D i a b o l u s*, peljäten kansan, tämän nähtyänsä, nopeasti avaawan porttinsa pääsiltoille, tuli nopeasti linnastansa ja ajoi kaupunkilaiset pois muureilta kaupungin keskustaan, ja kootuaan heidät sinne, piti heille tällaisen, walheellisen puheen:

„Hyvät herrat“, hän lausui, „vaikka olettekin minun luotettavia, rakastettuja ystäviäni, en voi olla vähäisen torumatta teitä äskeisestä waromattomasta tähtöksenne, menneşänne katselemaan tätä juurta ja wälewää sotajoukkoa, joka eilen asettui leiriin kaupunkiin edustalle, piirittääşenşä kuuluişaa *J h m i s s i e l u n* kaupunkia. Tiedättökö teitä he ovat, mistä he tulivat ja misşä tarkoituşessa he ovat asettuneet *J h m i s s i e l u n* kaupungin edustalle? He ovat niitä, joista puhuin teille jo aikaa ennen, että he ovat tulleet häwittämään tätä kaupunkia, ja joita vastaan minä juuri olen teidät warustanut aseilla ja sotisowalla ruumistanne warten sekä sitä paitse lujilla hengellisillä warustuksilla.

Mitşette siis heti heidät nähtyänne huutaneet: „amputaa!“ ja hălhyttäneet koko kaupunkia heitä vastaan, jotta olisiinne olleet puolustus-asennosşa ja walmiina ottamaan heitä vastaan tulisimmalla taistelulla? Silloin olisitte osottainneet minun mieleişikşeni miehişki; mutta şen kautta, mitä olette tehneet, olette şaattaneet minun puoleişki pelkäämään — şanon puoleişki pelkäämään — että milloin he tulewat kanssamme täşikähmään te ette keştäşkään heidän hyöş-

käyständä. Miksi olen käskenyt wartivoida ja asettaa kassinfertaisen määrän sotilaita porteille? Miksi olen koettanut paaduttaa teitä niin koviin kuin rauta ja sydämenne yhtä kylmiin kuin alimainen myllynkiivi? Sitäkö warten, että osoittautuisitte naisten kaltaisiksi ja menisitte kuin joukko pikku-lapsia katselemaan weri-wihollisianne? Hyi, hyi! Asettukaa puolustus-kimtoon, rummuttakaa wäki kokoon sotilaitten tavalla, että wihollisenne huomaawat *J h m i s s i e l u s s a* olevan urhoollisia niehiä, joitten kanssa on tapeltawa ennenkuin kaupunki walloitetaan.

Nyt laakaa torumasta enkä tahdo teitä enempää nuhdella; mutta minä pyhdän teitä ettette wast'edes jalli minun nähdä mitään sellaisia tekoja. Älköön täst'edes yskikään mies *J h m i s s i e l u s t a* nähtäkö päätänäkään mmurin ylitse ilman erityistä minulta saatua lupaa. Nyt olette kuulleet tahtoni, tehkää niinkuin olen käskenyt, niin olen warmaan asuwalnnonanne ja pitävä yhtä hywästi huolta teidän turvallisuudestanne kuin itsestäni. Hywästi!”

Nyt kaupunkilaiset omituisesti muuttuivat; he olivat itäänkuin pelwosta säikähdyksissä; he juoksivat edes ja takaisin *J h m i s s i e l u n* kaupungin katuja, huutaen: „Auttakaa, auttakaa! Nämät miehet, jotka kääntäwät koko maailman nurin, ovat myöskin tulleet tänne.“ (Apost. 17: 6.) Eiwätkä he myöhemminkään woineet tyyntyä, waan huusivat kuin mielettömät: „Kansamme rauhan rifkojat ovat tulleet.“ Se oli Diaboluksen mieleen. „Kas niin“, hän lausui itsekensä, „tästä minä pidän: näin juuri tahdon asian ajettawaksi; nyt osoitatte kuuliaisuutenne hallitsijaanne kohtaan. Tehkää wain

tällä tavalla — valloittakoot sitten kaupungin, jos voivat.“

Ennenkun Runinkaan sotavoima oli ollut kaupungin edustalla kolme päivää, päällikkö Pitkäisenpoika käski airuensa menemään Rorwaporrtiun luokse ja siellä Shaddain mieessä waimaan Jhmis sie lu a kuulemaan sitä sanomaa, minkä hän Herransa nimesä oli tullut heille julistamaan. Silloin airut uimelta Ratsoika a ku i n k a t e k u l e t t e meni, kuten oli käsketty, Rorwaporrti lle ja puhalsi torweensa merkiksi, että tahtoi saada puhutella; mutta ei ketään tullut nähtyviin, eikä kukaan ottanut asiaa huomionsa — sillä niin oli Diabolus käskennyt. Airut palasi siis päällikkönsä luo ja kertoi hänelle, mitä oli tehnyt ja millä seurauksella; siitä päällikkö oli suruisensa, mutta käski airueen mennä telttansa.

Päällikkö Pitkäisenpoika lähetti airuensa tuitenkin uudestaan Rorwaporrti lle puhaltamaan, kuin ensi kerrallakin; mutta Jhmis sie lu n asukkaat pysyivät samalla tavalla sijällä — ei kukaan tullut ulos eikä kukaan vastannut, niin kuuliaisia he olivat Diaboluksen käskylle.

Silloin päälliköt pitivät sotaneuvottelun upseerien ja kanssa, miettiäkseen, mitä oli tehtävä Jhmis sie lu n voittamiseksi; ja perinpohjaisen, seikkaperäisen keskustelun jälestä päätettiin vielä antaa edellä mainitun airuen kautta kaupungille uusi kutsumus; mutta, jos se tulee hyljättyksi, he sanoivat, ja kaupunki edelleen pysyy jäykkänä, sitten on ryhdyttävä toisiin keinoihin ja väkivallassa pakotettava kaupunki Runinkaalle kuuliai-

Uurit kutsum kaupunkia.

seksi, ja tämä oli airuen kaupungille ilmoitettava (Luut. 14: 23).

Päällikkö Pitkäisenpoika käski siis airuensa nudesta menemään Rorwafortille ja suuren Runinkaan Shaddain nimesä puhaltamaan hywin kowasti ja kutsumaan Jhmisielun wiivyttelemättä tulemaan Rorwafortille kuulemaan Runinkaan jaloja päälliköitä. Mirut teki, kuten oli käsketty; hän meni Rorwafortille ja puhalsi torweensa sekä antoi Jhmisielulle kolmannen kutsun (Jes. 58: 1). Sen lisäksi hän sanoi, että, jos he tämänkin hylkäisivät, hänen ruhtinaansa päälliköt tulisivat wäriwällalla pakottamaan heidät kuuliaisuuteen.

Silloin hra v. Tachtu, joka oli kaupungin keshynhaltijana (hän oli sama luopio, josta ennen on puhuttu) ja porttien wartijana Jhmisielussa, nousi ylös ja kysyi airuelta ylpeillä, karkeilla sanoilla, kuka hän oli, mistä hän tuli ja mistä syystä hän piti niin hirmeätä melua portilla sekä puhui sellaisia sietämättömiä sanoja Jhmisielun kaupunkia vastaan.

Mirut wastasi: „Minä olen jalosukuisen päällikön Pitkäisenpojan palvelija, hänen, joka on suuren Runinkaan Shaddain sotajoukkojen ylipäällikkö. Sekä sinä että koko Jhmisielun kaupunki, te olette nousseet kapinaan Shaddaita vastaan sekä täsin että jaloin; ja päälliköllä, minun isännälläni, on tälle kaupungille ja sinulle, joka olet siinä yksi jäsen, erithinen sanoma tuotawana; sitä teidän tulee rauhallisesti kuulla — tai, jollette kuule — niin wastatkaa itse seurauksista.”

Silloin hra v. Tachtu lausui: „Minä sanon täs-

män puheesi herralleni, ja tahdon kuulla mitä hän sanoo.“

Mutta airut vastasi: „Ei meillä ole sanomaa jättiläiselle Diaboluselle, vaan turjalle Shmissielun kaupungille; emme myöskään pane vähääkään huomiota siihen vastaukseen, minkä hän antaa tai joku hänen puolestaan. Me olemme lähettäneet tämän kaupungin luokse palauttamaan sitä häneen julmasta hirmuvallastansa ja taiputtamaan kuuliaisuuteen jaloimman Runintaansa Shaddain alamaisuudessa, niinkuin entisinä aikoina.“

Silloin hra v. Taho vastasi: „Minä tahdon sanoa asianne kaupungille“.

Airut vastasi tähän: „Hyvä herra, älkää pettätö meitä, ettette siten tehdesänne pettäisi itseänne paljou enemmän. Sillä me olemme päättäneet“, hän lisäsi, „josleivät rauhalliset keinot auta, saattaa teidät sodalla ja väkivallalla kuuliaisuuteen. Merkiksi tämän totuudesta saatte huomenna nähdä torotettavan vuorelle mustan lipun, jossa ovat tuliset ukonvasamat; se on samalla uhkaus jättiläiselle ja todistus meidän päätöksestämme saattaa teidät laillisen Runintaamme alamaisuuteen.“

Hra v. Taho palasi muurilta kaupunkiin ja airut meni leiriin. Airuen palattua leiriin, tulivat suuren Runintaan Shaddain päälliköt ja upseerit koon kuulemaan oliko hänen onnistunut tulla kuulluksi ja kuinka hänen asian sa oli menehtynyt. Airut kertoi näin: „Puhallettuani torweeni ja kutsuttuani kaupunkia kuulosalle ilmeästi muurille hra von Taho, kaupungin kätshaltija ja porttien kaitseja Kurkistaen muurin ylitse hän kysyi: kuka minä olin,

mistä tulin ja miksi pidin sellaista melua. Sanoin hänelle siis asiani ja kenen valtuuttamana tulin. 'Tahdon sanoa', hän virkahti, 'sen J h m i s s i e l u n hallitsijalle ja kaupungille'; — ja sitten minä palasin teidän luokseen, hyvät herrani."

Silloin uljas P i t k ä i s e n p o i k a lausui: „Olkaaunne vielä vähän aikaa hiljaa valitustemme sijällä ja odottakaunne mitä näuät kapinoitsijat aikovat tehdä."

Kun sitten lähestyi aika, jolloin uljaan P i t k ä i s e n p o i k a n ja hänen toveriensa tuli päästä puhuttelemaan J h m i s s i e l u a, annettiin käsky, että kaikki sotilaat S h a d d a i n koko leirissä nousisivat aseisiin, kuin yksi mies, ja olisivat valmiit, jos J h m i s s i e l u n kaupunki tahtoo antautua, ottamaan sen haltuunsa armollisesti; mutta, jollei se tahdo nöyrytyä, valloittamaan se väkivoimalla. Kun siis määrätty päivä oli tullut, torviin puhallettiin ja käskettiin kaikki sotamiehet koko leirissä olemaan valmiit päivän työhön. Mutta kun J h m i s s i e l u n asukkaat kuuliwat merkkipuhalluksen kaikuwan kautta S h a d d a i n koko leirin, he kuuliwat, että se olisi käsky yleiseen rynnäkköön kaupunkia vastaan, ja ensin siitä suuresti peljästyivät; mutta siitä vähän toinnuttuansa, he ryhtyivät tekemään niitä valmistuksia woivat sotaan warten, jos rynnäkö tehtäisiin; muutoin turwataksensa itseänsä.

Kun wihdoin viimeinentin ajan määrä oli kulunut, P i t k ä i s e n p o i k a päätti waatia J h m i s s i e l u l t a wastausten. Hän lähetti sitä warten airuensa uudestaan kutsumaan J h m i s s i e l u a kuulemaan S h a d d a i n lähettämää sanomaa. Mi-

rut puhalsi siis torweensa ja kaupunkilaiset tulivat esille, mutta wähtwistiwat Rorwaporstin niin lujaksi kuin woiwat. (Safar. 7: 11). Kun he olivat tulleet muurille, päällikkö Pitkäise n=poika halusi puhutella pormestaria; mutta silloin oli herra v. Epäusko pormestarina, sillä hän oli tullut hra Himorakkaan sijaan. Epäusko tuli siis esille ja ilmesthi muurille. Mutta kun päällikkö Pitkäise n=poika näki hänen silmänsä, hän huudahti kowalla äänellä: „Ei se ole tämä: missä on hra von Ymmär r y s, J h m i s s i e l u n entinen pormestari? Sillä hänelle minä tahdon ilmoittaa sanomani.“

Silloin jättiläinen lausui (sillä Diabolus oli myös fin tullut muurille) päällikölle: „Hra päällikkö, te olette rohjenneet antaa J h m i s s i e l u l l e ainakin neljä kutsua alistumaan kuninkaallenne; kenen waltuuttamana näin olette tehnyt, en tiedä, enkä tahdo siitä nyt wäitellä. Kysyn sentähden, mikä on syynä kaiheen tähän meluun, tai mitä te tarkoittatte, jos sitä edes tiedätte?“

Silloin päällikkö Pitkäise n=poika, jolla oli musta lippu ja waakunassaan kolme tulista ukon wasaniaa, ottamatta ensinkään huomioon, mitä jättiläinen puhui, lausui näin J h m i s s i e l u l l e: „Se olkoon sinulle tietävä, oi onneton, kapinallinen J h m i s s i e l u, että armollisin Runingas, suuri Runingas S h a d d a i, minun Herrani, on lähettänyt minut luoffesi asialle“ (ja näin lausuen hän osotti Runinkaan waltasinetin) „palauttamaan teitä Hänen alamaisuuteensa; ja Hän on käskennyt minua, jos te suostutte Hänen kutsumukseensa, menettelemään kanssanne ikäänkuin olisitte ystäwiäni ja weljiäni; mutta

Hän on nyhösikin käskennyt, että, jos te sen jälestä, kun olette saaneet kehoituksen antautumaan, ehä edelleen niskoittelette ja kapinoitsette, meidän on valloittaminen kaupunki väkivallalla.“

Silloin astui esille päällikkö **S h n n i n t u n t o** (jonka lippu oli waalea ja waakunasja avoin lafikirja, josta leimahteli tulta) ja sanoi: „Kuule **J h m i s s i e l u**! Sinä, oi **J h m i s s i e l u**, olit kerran kuuluisa wiattomuudestasi, mutta nyt olet alentunut walheeseen ja petokseen. (Room. 3: 10, 19—23, 16—18). Olet kuullut, mitä weljeni **P i t k ä i s e n p o i k a** on sanonut; ja wiisas olisit ja onnen löhtäisit, jos nöhrthisit ja hyväksyisit rauhan ja armon ehdot, kun niitä tarjotaan, warsinhan kun niitä tarjoo Hän, jota vastaan olet nousnut kapinaan — ja joka woisi mufertaa sinut jauhoksi; sillä Hän on **S h a d d a i**, sinun kuninkaasi; eikä Hänen wihaansa woikukaan kestää (**Ps.** 50: 22.). Jos sanot, ettet ole tehnyt syutiä, tahi kapinoinnut Häntä vastaan, niin koko elämäsi siitä päivästä alkaen, jolloin luowuit Hänen palveluksestansa (ja se luopuminenhan juuri oli synnin alkulähde) on kylliksi todistawa sinua vastaan. Mitä muuta merkitsee se, että kuulette hirmuvaltiasta ja otatte hänet hallitsijaksenne? Mitä merkitsee **S h a d d a i**n lain hylkääminen ja Diaboluksen totteleminen? Jopa: mitä merkitsee tämä aseisiin tarttuminen meitä vastaan ja porttienne sulkeminen meiltä, kuninkaanne uskollisilta palvelijoilta? (Luuk. 12: 58, 59.) Antakaa siis ojentaa itsenne ja nyhnythkää weljeni tarjoukseen; älkää hukatto armonaikaanne, vaan nöhrthkää ja sopikaa kuninkaanne kanssa nopeasti! Di, **J h m i s s i e l u**, älä sallies-

tää itseäsi armon vastaanottamisesta Diaboluksen juonien kautta! Ehkäpä se valhettelija koettaa uskotella teille, että me tällä kaikella etsimme omaa etuamme, mutta tietäkää, että me olemme ryhtyneet tähän kuuliaisuudesta kuninkaamme käskylle ja rakkaudesta teihin, joitten onnellisuutta toivomme.

Sanon sinulle uudestaan, J h m i s s i e l u, ajattele, eivö se ole hämmästyttävää armoa (2 Kor. 5: 18—21), että S h a d d a i näin alentuu tekemään, kun Hän nyt meidän kauttamme puhuttelee teitä ja tahtoo kehoituksen ja suloi sen wafuuttamisen kautta woittaa teidät, niin että te wapaahyöisesti antaudutte Hänelle. Tarwitseeko Hän teitä, niinkuin te warmaankin tarwitsette Häntä? Ei — ei! mutta Hän on armollinen eikä tahdo J h m i s s i e l u n kuolemaa, vaan että se kääntyisi Hänen puoleensa ja saisi elää.”

Sitten nousi puhumaan päällikkö T u o m i o, jonka lippu oli punainen ja waakunassa tulinen, palawa pätsi. Hän lausui: „Oi te J h m i s s i e l u n kaupungin asukkaat, jotka olette niin kauvan eläneet kapinassa ja waltionkawalluksessa kuningas S h a d d a i t a vastaan, tietäkää, ettemme ole tänään tällä tavalla tulleet tänne tuomaan tätä sanomaa omasta päästämme tahi riitelemään teidän kanssanne onnasta puolestamme, vaan meidät on lähettänyt Kuningas, minun Herrani, saattamaan teitä kuuliaisuuteen Häntä kohtaan; ja jos te kieltähdytte rauhallisesti siihen suostumasta, meillä on käsky pakottaa teitä siihen. Alkäätkä ensinkään ajatella tahi sallita hirmuwaltijaanne Diaboluksen teille uskotella, ettei meidän Kuninkaamme woisi teitä masentaa ja asettaa jalkojensa alle; sillä Hän on kaikkien Luoja — jos Hän kos-

kee vuoriin, niin ne sulawat. Eitä kuniukaan armon-
ovi ole aina avoinna; sillä katso se päivä tulee, jota
on palawa niinkuin pätö — se tulee kiireesti eikä
viivyttele. (Mal. 4: 1, 2. 2 Piet. 2: 3.)

Oi, J h m i s s i e l u ! onko se vähäinen asia
sinun siluissäsi, että Kuninkaamme tarjoo sinulle ar-
moa niin monien rikostesi jälestä? Vielä nyt Hän
ojentaa puoleesi kulta=valtiffansa eikä sallisi owensa
edessäsi suljettawan: tahdotko sinä kiihoittaa Hänen
wihaansa sitä sulkemaan? Jos tahdot, niin ajattele
mitä sinulle sanon: sinulle ei awata sitä sitten enää
milloinkaan. Jos sanot, ettet saa nähdä Häntä, niin tuo-
uio on kuitenkin Hänen kädesjäsä; luota siis Häneen.
Kosta tulewainen wiha on oleniassa, waro ettei Hän
muserra sinua iskullansa; sitten eivät suuretkaan lun-
naat woi sinua pelastaa. Luuletkos Hänen huolirwan
jalouttasi, kultaa tahi jonkun wäkeuhyttä ja waraa
(Job 36: 19)? Hän on walmistanut istuimensa tuo-
mioon (Ps. 9: 8). Sillä katso, Herra tulee tulella
ja Hänen rattaansa owat niinkuintuulispää; että Hän
kostaifi wihaansa hirmuisuudessa ja rangoustuksensa
tulenliekissä (Jes. 66: 15). Bidä sentähden warasi, oi
J h m i s s i e l u , ettei wanhurskas tuomio kohtaisi si-
nua sen jälestä, kun olet täyttännyt pahuutesi mitan.“

Kun päällikkö T u o m i o näin puhui, niin jot-
kut J h m i s s i e l u n asukkaat huomasiwat Diabo-
luksen wapisevan; mutta päällikkö T u o m i o jat-
koi puhettansa: „Woi, sinä onneton J h m i s s i e l u u
kaupunki! Etkö wieläkään tahdo awata porttejasi otta-
maan meitä vastaan, jotka olemme Kuninkaan lähet-
tiläitä ja joitten ilo olisi nähdä sinun elävän? (Jes.
22: 14). W o i k o s h d ä m e s i k e s t ä ä t a h i

tätesi olla voimakkaat sinä päivänä, jolloin Hän on ilmestynvä sinua tuomitsemaan. Minä sanon sinulle: voitto kestää silloin kun sinut pakotetaan juomaan kuni maakeata viiniä siitä vihan järvestä, jonka Runintaamme on valmistanut Diabolukselle enteleinensä? Miattele sitä, kun on vielä aika!"

Sitten esiintyi neljäs pääsilkkö, uljas Ruoleman-rangaistus, ja puhuinäin: „O sinä, muinoin kuuluisa Jhmis sielun kaupunki, joka nyt olet kuni hedelmätön oksi; ennen korkeasukuisten ihastus, mutta nykyään Diaboluksen luola! kuule minuakin ja niitä sanoja, jotka tahdon puhua sinulle suuren Shaddain nimesä: Katso, kirves on pantu puun juurelle, ja jokainen puu, joka ei kasva hyvää hedeluwää, hakataan poikki ja heitetään tuleen (Math. 3: 7—10).

Sinä, oi Jhmis sielun kaupunki, olet tähän asti ollut hedelmätön puu; sinä et kaswa muuta kuin orjantappuroita ja ohdakkeita. Sinun pahat hedelmäsi todistawat, ettet ole hyvä puu; sinun rypäleesi on täynnä sappea ja terttusi katkeria marjoja. Sinä olet kapinoinut kuningastasi vastaan; ja katso, me, Shaddain jotawoima, olemme kirves, lasitettu sinun juurellesi. Mitä sinä sanot? Mihin tahdot mennä? Sanon sinulle uudestaan: lausu, ennenkuin ensimmäinen istu sattuu, tahdotko kääntyä? Kirweemme on ensin lasitettu juurellesi, ennenkuin se isketään juureesi: sen täytyy olla lasitettu juurellesi uhkauksena, ennenkuin se isketään juureesi kuoleman-rangaistuksena; ja näitten kahden välillä waaditaan sinun katunuustasi — ja tämä on ainoa

aikasi sitä warten. Mitä tahdot tehdä? Tahdotko kääntyä wai täntynkö minun lyöä? Jos minä isken, oi Jhmissielu, niin loppusi on tullut; sillä minun tehtäväni on iskeä juuriisi yhtä hyvin kuin laskea kirmes juurellesi, eikä mitään muu estä siitä kuin antautuminen Runinkaalle. Mitä olet muuta ansainnut, oi Jhmissielu, jollei armo tule wäliin, kuin tulla hakatuksi maahan ja heitetynsi tuleen ja poltetuksi?

Di Jhmissielu, kärsimällisyys ja pitkämielisyys eivät kestä ijanikaikkisesti: ne kestävät vuoden, kaksi tai kolme vuotta; mutta jos kiihoitat wihaa kolmen vuotisella kapinalla (ja sinä olet jo kau'emmin kapinoinnut), mitäpä sitten woi odottaa muuta kuin: Hakkaa hänet sitten pois. (Luuk. 13: 9.) Luulettekos tämän olewan tyhjää uhkailemista tai ettei Runinkaallamme ole woimaa tänttää sanojansa? Woi, Jhmissielu, sinä saat kokea, että Runinkaamme sanoissa, kun syntiset pitävät niitä pilkkanansa, ei ole ainoastaan uhkauksia, vaan palawia hiiliä ja tultakin.

Olet ollut jo kyllin kau'an ohdapepeltoma — tahdotko wieläkin sellaisena pyyhä? Syntisi on tuottanut tämän sotajoukon muuriesi luo, täntynkö sen tuoda se kaupungin sisälle tuomion toimeenpanemista warten? Sinä olet kuullut, mitä päälliköt omat sanoneet, mutta wieläkin sinä pidät porttisi suljettuina! Buhu, Jhmissielu, tahdotko edelleen wästustaa wai tahdotko hymäksyä rauhanehdot?”

Jhmissielun kaupunki ei totellut näitä jalojen päälliköitten rohkeita puheita; mutta kuitenkin löi niitten ääni Rorwaporssia, waikei se woinut sitä auti murtaa. Lopuksi kaupunki pyyhki aiskaa wästataks-

feen näihin vaatimuksiin. Silloin sanoivat päälliköt, että jos he heittäisivät ulos kaupungista erään nimeltä Pa ha Epä r ö i m i n e n, että he saisivat kostaa hänelle ansionsa mukaan, niin kaupunki voisi saada ajatus-aikaa; mutta jolleivät heitä ulos häntä muurien ylitse, niin he eivät saa mitään miettimis-aikaa; „sillä“, he sanoivat, „me tiedämme, että niin kau'an kuin Pa ha Epä r ö i m i n e n elää J h m i s s i e l u s s a, kaikki hyvät ajatukset häiritään eikä mitään muuta saada toimeen, kuin pahaa.“

Silloin Diabolus, joka oli siellä myöskin, vastahakoisena kadottamaan puhemiehensä Pa h a n Epä r ö i m i s e n (ja varmasti hän olisi hänet kadottanut, jos päälliköt vain olisivat saaneet formellaan koskea häneen), päätti tällä hetkellä itse vastata päälliköille; heti hän kuitenkin muntti mielensä ja käski silloisen pormestarin hra Epä-u s k o n vastata, sanoen: „Hra wa-paaherra, vastatkaa noille luopioille, puhukaa selvästi, niin että J h m i s s i e l u voi kuulla ja ymmärtää teitä.“

Silloin Epä-u s k o alkoi puhua Diaboluksen käs-kystä ja sanoi: „Hyvät herrat, te olette täällä, kuten näemme, ruhtinaamme ja J h m i s s i e l u n kaupungin häiriöksi leirintyneet sitä vastaan; mutta emme tiedä, mistä te olette tulleet, emmekä tahdo uskoa, mitä te olette. To sin te hirmuisissa puheissanne sanotte olevanne S h a d d a i n valtuuttamia, mutta millä oikeudella Hän käskee teidän näin tekemään, siitä olemme vielä epätiedossa. Olette myöskin edellä mainitun wallan nojalla tehoittaneet tätä kaupunkia luopumaan herrastansa ja turvaa saadaksensa antautumaan S h a d d a i l l e, teidän Runinkaallenne, imarrellen sanoen, että

jos se niin tekee, Hän unhottaa eikä raukaije sen entisiä rikoksia.

Edelleen olette S h misjielun kaupungin peljättyksijä uhkailleet suurella ja ankaralla hämityksellä rangaista tätä yhdyksuntaa, ellei se suostu tekemään mitä te tahdotte.

Nyt, päällitöt, tulittepa mistä tahansa ja waitapa tarkoituksenne olisivat kuinka oikeat, tietäkää kuitenkin, ettei minun herrani Diabolus enkä minä Epäusko, hänen palvelijansa, eikä myöskään meidän uljas S h misjielumme pidä wäliä teidän henkilöistänne, janomastanne eikä Runinkaastanne, jonka janotte teidät lähettäneen. Emme pelkää Hänen valtaansa ja suuruutensa emmekä kostoansa; emme myöskään kaikkien lehoitustenne uhallakaan antaudu.

Mitä jotaan tulee, jolla te uhkaatte meitä, niin sitä vastaan meidän täntyn puolustautua niin hywin, kuin voimme; ja tietäkää ettemme ole ilman warustuksia, joilla voimme teidät torjua pois; ja lyhyesti (illä en tahdo olla wäsyttämä) janon teille, että me uskomme teidät irtolais-luopioijiksi, jotka heitettyänne pois kuuliaisuuden ikeen oman hallitsijanne juhteen olette yhtyneet mellastamaan ja fuljeffimaan paikasta paikkaan, koettaen lamerruffillanne, joitten sommittelemiseen olette oikeita mestaria, toijelta puolen houkutella tahti uhkauksilla toijelta puolelta peljättää jonkun tyhmän kaupungin tahti maalaistylän jättämään paikkansa teille; mutta S h misjielu ei ole niin tyhmä.

Lopuksi: me emme pelkää emmekä kunnioita teitä, emme myöskään tottele kutsumustanne. Me pidämme porttimme edesjänne suljettuina ja teidät ulkona kau-

pungistamme. Emmekä tahdo kau'an sallia teidän olla leirintyneinä kaupunkimme edustalla; meidän kansamme täntyn saada elää rauhassa; teidän läsnä-olonne häiritsee sitä. Nousekaa siis kimp-suinenne, kampsuinenne ja menkää tiehenne, tahi me alamme jodan teitä vastaan muureistamme." (Luuk. 11: 21.)

Tätä vanhan Epä-uskon puhetta kannatti epätoivoinen Tahto, lausuen näin: „Hyvät herrat, olemme kuulleet vaatimuksenne ja meluavat uhkauksenne sekä kehoitustenne äänen; mutta emme pelkää voimaanne emmekä pidä wäliä uhkauksistanne, waan olemme samalla kannalla, kuin teidän tänne tullessannekin. Me käskemme teidät kolmen päivän ajassa lähtemään pois näiltä seuduilta, muutoin saatte kokea kuinka vaarallista leikkiä se tefee, joka uskaltaa herättää jalopeura Diaboluksen, kun hän nukkuu kaupungisansa Ihmissielussa.”

Myöskin kirjuri Hywän-unhottaja wirkkoi seuraawasti:

„Hyvät herrat, meidän herramme ovat, kuten näette, vastanneet lempeillä ja hiljaisilla sanoilla teidän karkeisiin ja wihaisiin puheisiin; he ovat myöskin minun kuulteni antaneet teille luvan hiljaisesti mennä matkaanne, kättäkää siis heidän hywnyttänsä hywäksenne ja menkää. Me woisimme hyökätä päällemme ja antaa teidän maistaa miekkamme terästä; mutta, koska rakastamme rauhaa, emme tahdo wahingoittaa emmekä häiritä toisia.”

Silwain Ihmissielun kaupunki kajahutti ilmoille ilohuudon, itäänkuin Diabolus wäkinensä olisi saanut

fuuren voiton Shaddain päälliköistä. Kelloja soitettiin ja riemuuttiin, tanssien muureilla.

Diabolus palasi linnaan, pormestari ja kirjuri kotiinsa; mutta hra wapaaherra Tahto piti erityistä huolta siitä, että porteille pantiin kahdenkertaiset wartijat ja että ne suljettiin kaksinkertaisilla teljillä ja lukkuilla; Rormaportti warsin piti tarkasti lukittaman, sillä juuri sen kautta voisivat Runinkaan joukot pyrkiä sisälle. Hra v. Tahto määräsi wanhan, mihaiisen ja huonoissa waroissa olewan kuoman nimeltä Ennakkoluulo portinwartijain päälliköksi ja antoi hänen komentoonsa kuusikymmentä kuuroa miestä; ne olivat etupäässä sopivia siihen toimeen, sillä heitä eivät Shaddain päällikköjen eikä sotilaitten sauat ensinkään liikuttaneet.

Kun Shaddain päälliköt siis näkivät, minkä vastauksen Jhmisielun johtawat miehet antoivat, ja etteivät myöskään kaupungin syntyperäiset asukkaat totelleet Runinkaan kehoitusta, maan kaupunki päätti taistella Runinkaan sotajoukkoja vastaan, he valmistuivat taisteluun, pakottaaksensa kaupungin väkivoimalla kuuliaisuuteen. Ensiksi he asettivat voimakkaimman osaston Rormaportin kohdalle; sillä he tiesivät, että ellei siitä voitaisi tunkeutua lävitse, ei voitaisi tehdä mitään kaupungille. Muut joukkonsa he antoivat olla paikoillaan; sen jälestä he antoivat tunnusanan: „Teidän täytyy uudesta-syntyä.“ Sitten he puhalsivat torveen — ja kaupunkilaiset vastasivat huutoa huudolla, taistelun haastamista vastaan haastolla; siten taistelu alkoi. Kaupunkilaiset olivat Rormaportin päällä olemaan torniin asettaneet kaikki ka-

nuunaa, joista toisen nimi oli Uhkamieli ja toisen Itsepäisyys. Näihin tahteen kanuunaansa ne luottivat suuresti; ne oli malettu linnassa Diaboluksen malajan johdolla, jonka nimi oli Böyhkeä; ja turmiollisia kappaleita ne todella olivatkin. Myöskin oli niitten luona olewa wäki niin tarffaamaista ja sukkela, että waikka Shaddain sotilaitten kuulat joskus winkuivat heidän kormisansa, ne eivät heitä ensinkään wahingoittaneet. Näitten kahden kanuunansa kautta luulivat kaupunkilaiset tekewänsä suurtaakin tuhoa Shaddain leirissä ja hymin warjelewan sa portin; mutta heillä ei ollut suurta syntä kerskailla siitä, mitä näillä wotiin toimittaa, kuten saamme seuraawasta nähdä.

Myöskin oli Jhmisfielun kuulusa kaupungissa eräitä muitakin pieniä kanuunia, joilla he ampuivat Shaddain leiriä.

Leiristä myöskin ryhdyttiin uljaaseen taisteluun ja ammuttiin ankarasti Kormaporttia; sillä he ymmärjivät, että, josle sitä saatu auki murretuksi, olisi turha ampua muureja.

Päälliköt olivat tuoneet myöskin mukanaan muutamia ampumakoneita ja kaksi tahi kolme muurin-murtajaa; ampumakoneillansa he ampuivat huoneisiin ja kaupungin kansaa; ja muurinmurtajilla he koettivat murtaa auki Kormaporttia.

Monta kuumaa kahakkaa täten taisteltiin kaupunkilaisten ja Shaddain sotilaitten välillä, kun päälliköt koneittensa avulla tahtoivat murtaa auki porttia tahi kufistaa sen päällä olemaa tornia; mutta Jhmisfielu kesti sen niin helposti Diaboluksen raiwon, hra v. Tahdon urhollisuuden sekä pormestari

Epä-uskon ja kirjuri Hyvän-unhottajan johdon kautta, että sen kesäisten taistelujen kustannukset näyttivät jäävän Runinkaan maksettaviksi ja pikemmin voittopuoli tulevan Jhmisfielulle. Shaddain sotavoiman päälliköt wetäntyivät tämän nähtyänsä vallitustensa suojaan ja asettuivat talvi-majoihinsa. Taistelussa oli kuitenkin kärsitty monta tappiota kummallakin puolella, kuten seuraava lyhyt kertomus oittaa.

Kun Runinkaan sotajoukko tuli homista, päälliköt kohtasivat maan lävitse kulkeisjansa kolme nuorta miestä, jotka tarjoutuivat sotilaitfi; he olivat näköjään fopivia, rohkeita ja taitavia miehiä. Heidän nimensä olivat: hra Perimätieto, hra Jhmis-wiisauus ja hra Jhmiskeksintö. He tulivat päälliköitten luokse ja tarjoutuivat Shaddain palvelukseen. Päälliköt fanoivat matkansa tarkoituksen ja pyysivät, etteivät tekisi hätäillen päätöstänsä; mutta nuoret miehet fanoivat miettineensä asiaa jo ennen ja, kuultuansa päälliköitten oleman sellaisella matkalla, tulleenfahallansa heitä tapaamaan tarjoutuaksensa heidän korkeuksienfahallukseen. Päällikkö Pitkäisen-pojka otti heidät fiis sotilaitfensa, sillä he olivat rohkeita miehiä; ja niin he menivät sotaan.

Gräässä kahakasfah, kun hra v. Tahdon miehet tekivät hyökkäyksen ulos — ja hätyyttivät päällikkö Pitkäisen-pojan jälkijoukkoa, nämät kolme miestä fattuivat olemaan fiellä- ja joutuivat vangiksi sekä wiettiin kaupunkiin. Siellä he eivät olleet kau'an fäilyssä olleet ennenkuin kaduilla alettiin huhuta mitä mainioita wankia hra v. Tahdo oli faanut Shaddain leivistä.

Wihdoin miettiin siitä sana Diaboluksellekin linnaan; nimittäin kertomus siitä, mitä hra v. T a h d o n miehet olivat tehneet ja kuka olivat joutuneet wangeiksi.

Diabolus kutsui siis hra v. T a h d o n luokseensa saadakseensa warmasti tietää asianlaidan. Hän kysyi hra v. T a h d o l t a ja tämä kertoi hänelle, miten asia oli. Jättiläinen lähetti noutamaan wangit luokseensa ja kun he olivat tulleet kysyi heiltä, kuka he olivat, mistä tulivat ja mitä tekivät S h a d d a i n leirisellä; he wastasivat hänelle. Sitten hän lähetti heidät takaisin wankuteen. Muutamia päiviä myöhemmin hän lähetti uudestaan noutamaan heidät luokseensa ja kysyi heiltä eivätkö tahtoisi palwella häntä ja ryhtyä tais- teluun entisiä tovereitansa vastaan. He sanoivat etteivät he elä niin paljoa uskonnosta kuin sattumuksesta ja onnesta; ja koska hänen korkeutensa oli halukas ot- tamaan heidät palwelukseensa, niin he olivat walmiita palwelemaan häntä. Kun asiat olivat tällä kohdalla, Diabolus lähetti heidät erään kapteenin luo; tämän kapteenin nimi oli J o k a l a j i a ja hän oli sängen toi- melias mies S h m i s s i e l u s s a; hänelle Diabolus kir- joitti näitten miesten mukana kirjeen, pyytäen ottamaan uudet sotilaat asuntoonsa. Kirjeen sisältö oli seu- raawa:

„Lemmikkini, J o k a l a j i a! Nämät kolme miestä, jotka tuovat kirjeen, haluawat palwella minua sodassa; enkä tiedä ketään, jonka johtoon heidät parem- min uskoisin, kuin sinun. Ota heidät siis, minun ni- messäni, ja käytä heitä, milloin tarve waatii, sodassa S h a d d a i t a ja Hänen wäkeänsä vastaan. Sn- wästi!”

Miehet siis menivät tämän kapteenin luokse, joka otti heidät vastaan ja teki kaffi heistä kersanteiksi, mutta hra Jhmiskeksinnön hän teki muinaismuistoja tallettajaksi.

Shaddain leirissä olevat sotilaat myöskin tuottivat vahinkoa kaupungille; sillä he järkivät katon pormestarin asunnossa, joten hän joutui entistä suurempaan vaaraan. Jopa oli vähällä että eräs lintokivi surmasi hra v. Tahtoa; mutta hän kuitenkin vielä parani tästä vammasta. Sen sijaan surmattiin useita kaupungin vanhimmist, sillä yhdellä ainoalla laukaussella he ampuivat kuusi heistä, nimittäin: hra Kiroilijan, hra Alwionrikkojan, hra Raimon, hra Walheen-puolustajan, hra Juoppouden ja hra Petturin.

Shaddain väki myöskin kufisti alas Rormaportin päällä olevasta tornista nuo kaffi sinne asetettua kanuunaa, jotka heitettiin alas lokaan.

Ennen olen kertonut, että Runinkaan jalot päälliköt olivat käyneet talvimajoillensa, korjaten vallitusten suojaan sekä väestön että sota-warastot, niin kuin oli edullisinta heidän Runinkaallensa ja suurinmaksu haitaksi viholliselle, koska he voivat suojatusta asemastansa milloin tahansa hätäyttää Jhmisfielua. Niin taitavasti olisin tämä asema valittu, että he voivat tehdä melkein mitä tahtoivat ahdistaksensa tätä yhdyskuntaa. Sillä nyt ei Jhmisfielu voinut nukkua yhtä rauhallisesti kuin ennen eivätkä he myöskään voineet yhtä levollisesti mennä hurjiteluihinsa, kuin muinoin; sillä heitä ahdisteltiin nä uudestaan niin hirveällä tavalla Shaddain leiristä milloin

milläkin portilla ja toisinaan laikilla porteilla yht'aikaa, että he saivat alati kuulla uusia hälytyksiä, niin ettei ollut ajattelemistakaan entistä levollisuutta. Jopa hälytyksiä tuli niin usein pisinpinä öinä, kun ilma oli kylmin, ja niin sekä hyvällä että sopimattomalla ajalla että tämä talvi oli Jhmiszielulle kaksinkertainen rasitus. Joskus torvet torahtivat ja ampumakoneet jingahuttelivat kiviä kaupunkiin. Toisinaan taas kymmenen tuhatta Ruinkaan soturia juoksi puoli-yön ajalla Jhmiszielun muurien ympäri, huutaen sotahuutoa kowalla äänellä. Sillä välillä joku kaupunkilaisista tuli haavoitetuksi ja heidän huutonsa ja valituksensa häiritti Jhmiszielun nääntyvää kaupunkia. Jopa kaupunkilaiset saivat kärsiä niin paljon piirittäjistään, että uskallanpa sanoa itse Diaboluksenkin, heidän kuminkaanpa, olleen sangen lewottomana.

Siihen aikaan kuten minulle on kerrottu alkoi Jhmisielussa liikkua uusia ajatuksia, jotka lisääntyivät ja valloittivat ihmisten mielet. Joku sanoi: „tällä tavalla ei voida elää” Toinen vastasi: „pian tämä loppuu.” Kolmas jatkoi: „kääntykäämme Ruinkas Shaddain puoleen ja lopettakaamme siten nämät waiwat.” Neljäs wirtkoi, ilmaisten pelkoa: „Minä epäilen, ettei Hän tahdo ottaa meitä vastaan.” Myöskin tuo wanha herra, joka oli kaupungin-kirjurina ennenkuin Diabolus valloitti Jhmiszielun, alkoi puhua kowalla äänellä ja hänen sanansa olivat nyt Jhmiszielulle kuni kowia ukkosen jyrähdyksiä. Nyt ei mikään ääni ollut Jhmiszielulle niin peljättävä, kuin hänen äänensä ja Shaddain sotilaitten ja päälsköitten huudot.

Myöskin elatuswarat kävivät vähiin Jhmisfielussa (Luuk. 15: 14, 15); ne asiat, joita hänen fielunsa halusi, olivat nyt häneltä loppumaisillansa. Raitti hänen hauskutuksensa hävisivät ja kauneuden sijassa oli polte-tauti. Jhmisfielun asukkaitten päällä olivat nyt ryppyt ja synkkiä kuolemanwarjon merkkiä. Oi, kuinka iloinen Jhmisfielu silloin olisikaan ollut, jos sillä olisi ollut mielen rauha ja tyyneys, maikkapa halvimmassa tilassa koko maailmassa!

Shaddain päälliköt lähettivät myöskin talviyndännä Pitkäisen-pojan airuen kautta kehoituksen Jhmisfielulle antautumaan suurelle kuninkaalle Shaddaille. Niin he tekivät kerran, kahdesti, kolmasti, toivoen että Jhmisfielu jollainkin tahtoisi antautua, kun vain saisivat kehoituksen, jonka warjossa voisivat alkaa keskustelun. Jopa, mikäli olen kuullut, kaupunki olisi jo ennen sitä aikaa antautunutkin, jollei tuo vanha Epäusko olisi aina vastustanut ja harras Tahto ollut kowin voikallinen. Diabolus myöskin alkoi raimota; näistä syistä Jhmisfielun asukkaat vielä olivat ykkimielisesti antautumista vastaan ja edelleenkin kärsivät pelkoa ja leivottomuutta.

Kerron juuri äskettäin, että Kuninkaan soturit lähettivät tämän talven ajalla kolme kertaa Jhmisfielulle kehoituksen antautumiseen.

Kun sanansaattaja meni ensi kerran, hän vei mukanaan rauhanfanoman, sanoen, että Shaddain ja lot päälliköt säälivät ja valittavat hukkuwan Jhmisfielun kaupungin kurjuutta, ja surevat, nähdesjään heidän näin kowin vastustaman omaa pelastustansa. Lisäksi hän sanoi, että päälliköt olivat käste-

neet hänen sanomaan heille, että jos kurja Shmis-
sielu nöyrytyisi ja kääntyisi, niin heidän armollinen
Runinkansa antaisi heille anteeksi, jopa unhottaisikin
heidän edellisen kapinointinsa ja julkeimman kavaluus-
ensa. Pöydettään heitä katsomaan, etteivät vastus-
taksi omaa onneansa ja tekisi vahinkoa itsellensä, hän
palasi takaisin.

Toisen kerran airut puhui heille vähän tove-
masti; sillä, puhallettuaan torveen, hän sanoi, että
heidän jatkuma kapinointinsa vain kiihoitti päälliköitä,
jotka olivat päättäneet valloittaa Shmisielun
tahi kaatua heidän muuriensa edessä.

Kolmannella kerralla hän puhui vieläkin anta-
rammasti, sanoen, että koska he olivat olleet niin hir-
muisen ilkeitä, hän ei tiennyt varmasti olivatko pääl-
liköt taipuvaisia armahtamiseen vai toimitsemiseen.
„He käskivät ainoastaan,” hän sanoi, „minun käskä-
teitä amaamaan heille porttinne.” Sitten hän palasi
leiriin.

Nämä kehoitukset, varsinkin viimeinen, siinä mää-
rässä ahdistivat kaupunkilaisia, että he pitivät kokouk-
sen, jonka tuloksena oli seuraava päätös: Hra v.
Tahdon tuli mennä Rormaportille ja siellä tut-
tua torventorahduksella Shaddain päälliköt puheil-
lensa. Hra v. Tahto siis puhalsi torveen muurin
päällä ja Runinkaan päälliköt tulivat puettuina sotiso-
paan ja heidän kymmenet tahantensa heidän jalkojensa
juuressa. Kaupunkilaiset silloin sanoivat päälliköille,
että he olivat kuulleet ja miettineet heidän kehoitus-
fiansa ja tekisivät sopimuksen heidän kansansa ja hei-
dän Runinkansa Shaddain kansa niillä ehdoilla ja

määränsä, kuin heitä oli pyydetty ruhtinaan sa puolesta esittämään; seuraavilla ehdoilla he nimittäin tahtoisivat olla heidän kansansa yhtä kansaa:

1. Jos heidän omasta joukosta sa nykyinen pormestari ja hra Hwän-unhottaja sekä uljas hra v. Tahto saisiwat olla Shaddain alammaisina Shmisfielun kaupungin, linnan ja porttien haltijoina.

2. Ehdotetaan, ettei tetään, joka nyt palwelee heidän suurta jättiläistänsä Diabolusta, heitettäisi pois kodista ja konnulta, tahi ei tetään riistettäisi sitä wapautta, jota hän siihen asti on nauttinut Shmisfielun kuulus sa kaupungissa.

3. Että heidän sallittaisiin nauttia eräitä oikeuksia ja etuja, nimittäin sellaisia, kuin heillä ennen on ollut, ja joita he owat kau'an nauttineet Runinkaansa Diaboluksen alaisina, joka nyt on ja on kau'an ollut heidän ainoa herransa ja puolustajansa.

4. Ettei mikään uusi laki, wirtamies tahi lain ja wirantoimittaja saisi mitään waltaa heidän yllitsensä wastoin heidän omaa wapaata waintaan sa ja suostumustansa.

„Nämä olkoot meidän ehdottamamme rauhan ehdot, ja niitten nojalla“, he lausuiwat, „tahdomme alistua Runinkaallenne.“

Mutta kun päälliköt oliwat kuulleet tämän Shmisfielun kaupungin heikon ja woimattoman tarjouksen sekä heidän ylspeät vaatimuksensa, niin he lausuiwat Pitkäisen pojan kautta seuraawasti:

„Oi, te Shmisfielun kaupungin asukkaat! Kuullessani torwen toivotuksenne, merkitsi, että halu-

fitte keskustella kanssamme, voin toden perästä sanoa olleeni iloinen; ja kun sanoitte olevanne haluttaita antautumaan Runinkaallemme ja Herrallemme, olin mieläkin iloisempi; mutta kun te tuhmilla ehdoillanne ja werukkeillanne asetitte oman määränne loukkauksen kassojenne eteen, niin minun iloni kääntyi murheeksi ja toivehikas teidän palaamisenne alku muuttui uääntymäksi pelkoksi.

Minä arvelen, että vanha Pa-ha Epäroiminen, tuo Shmissielun peri-wihollinen on suunnitellut nämät kohdat, jotka te nyt meille esitätte sowingnehdoksi; mutta ne ovat sopimattomat kenenkään kuulla, joka sanoo olevansa Shaddain palveluksessa. (2 Tim. 2: 19.) Sentähden me hylkäämme yhteisesti suurimmalla inholla sellaiset ehdot suurimpana määränä. Mutta oi, Shmissielu, jos tahdot antautua meidän käsimme tahti oikeammin Runinkaamme käsiin ja tahdot luottaa Häneen niin, että jätät Hänen määrättäväkseen ehdot sellaiset, kuin Hän näkee hyväksi (ja minä uskallan sanoa, että Hän asettaa sellaiset ehdot, mitkä ovat teille kaikista parhaat ja hyödyllisimmät), niin me otamme teidät vastaan ja olemme rauhassa kanssanne; mutta jolllette jätä itseänne luottamuksella Shaddain, Runinkaanne käsiin, niin asiat jäävät entisellensä ja me tiedämme, mitä meidän siinä tapauksessa tulee tehdä."

Silloin vanha Epä-usko, silloinen pormestari huudahti: „Kutapa, ollessaan vapaana vihollisten ja kädestä, kuten näette meidän olevan, olisi niin hullu, että hän antaisi hallitus-wallan omasta kädestään tuntemattoman käsiin? En minä puolestani milloinkaan

antaudu niin rajoittamattomilla ehdoilla. Tunneimme heidän Runintaansa tapoja ja mielenlaatua? Joku väittää hänen vihastuvan alamaifiinsa, jos he hius-
farmankin verran sattuvat poikkeamaan pois tieltä; ja toiset sanovat Hänen vaativan paljota enemmän, kuin he voivat tehdä. Sentähden, oi Ihmissielu, tässä näyttää olevan sinulle miisainta katsoa, miten teet; sillä jos kerran antaudut, niin annat itsesi toisen valta-
taan etkä ole enää omaisi. Antautuminen rajattoman vallan haltuun on suurinta hulluutta koko maailmassa; sillä nyt tosin saatat katua, mutta eihän sinulta oikeas-
taan ole syntä valittaa. Mutta kun kerran olette Hänen wallasjaan, tiedättekö kenen teistä Hän tappaa ja kenen jättää elämään; tahi eikö Hän surmaa joka ai-
noata meistä ja lähetä omasta maastaan uutta kansaa sijaamme asumaan meidän kaupunkiimme?"

Tämä puhe hävitti kaiten toivonkin sowingosta. Sentähden päälliköt palasivat valitustensa suojaan, teltoihinsa ja miestensä luo; ja pormestari palasi linnaan Runintaansa luokse.

Diabolus oli odottanutkin hänen palaamistansa, sillä hän oli kuullut tästä tärkeästä keskustelusta. Kun pormestari siis oli tullut valta-istuin-saliin, Diabolus tervehti häntä, lausuen: „Terve, hra wapaaherra! Kuinka asiat päättyivät välillänne tänään?" Wapaaherra Epä-usko siis kertoi, synvästi kumartaen, koko asian, sanoen: „Näin ja näin sanoivat päälliköt — ja näin ja näin minä vastasin." Tämän kuul-
tuaan Diabolus oli sangen iloinen ja sanoi: „Herra pormestari, minun uskollinen Epä-uskoni, olen jo kymmenen kertaa koetellut uskollisuuttasi, mutt'en mil-

lointaan ole huomannut sinua petolliseksi. Minä lupaan sinulle, jos pääsemme tästä pälkähästä, että asetan sinut kunnia-paikkaan — korkeampaan arvo-asemaan, kuin pormestarina oleminen on Shmissielussa. Minä tahdon tehdä sinut yleiseksi edustajakseni ja sinulla on minua lähinnä oleva valta yli kaikkien kansojen; sinä saat sitoa heidät, niin etteivät ne voi sinua vastustaa; eikä kukaan meidän alaisistamme ole elävä suuremmassa vapaudessa, kuin milloin ovat sinun kahleillasi sidottuja?" Sen keskustelun jälestä pormestari tuli Diaboluksen luota niin iloisena, kuin jos hän todella olisi saanut erinomaisen suosion-osoituksen. Siitä syystä hän menee asuntoonsa suurella komeudella, aikoen nauttia näistä toiveistansa, kunnes tulisi aika hänen suuruutensa lisäämiselle. Mutta, waitta siis pormestari ja Diabolus olivatkin näin hyvässä sopusssa, niin edellä kerrottu kieltävä vastaus Shaddain päälliköille saattoi Shmissielun kapinaan. Sillä sillä aikaa, kun vanha Epäusto oli linnassa onnittelemassa herraansa, entinen pormestari, joka oli ollut virassa ennen Diaboluksen tuloa kaupunkiin, vapaaherra Ymmärrys sekä entinen kaupungin-kirjuri, hra Matunto, saatuaan tietää mitä Kormaportilla oli tapahtunut (sillä on huomattava, ettei heidän sallittu olla mukana keskustelussa, etteivät olisi synnyttäneet kapinaa päälliköitten hyväksi; mutta, kuten sanottu, he saivat tiedon tapauksesta ja olivat niitten johdosta perin murheellisia) ja koottuaan muutamia kaupunkilaisia, he saivat nämät käsittämään kuinka järjelliset jalojen päälliköitten vaatimukset ovat ja kuinka pahat seuraukset voivat tulla pormestari

Epäuskoon puheesta, koska hän oli perin halveksivasti kohdellut heidän Runintaansa päälliköitä, jopa epäsuorasti syöttänyt heitä epärehellisyhdestä ja kavaluudesta. „Sillä”, he wirkoivat, „mitäpä muuta sifältävät hänen sanansa, kun hän sanoi, ettei hän myöntäisi heidän ehdotukseensa, lisäten otaksumisen, että Shaddai furmaisi meidät, vaikka Hän ensin lähettää sanan, että Hän tahtoo armahtaa?” Ihmiset, wakuutettuina että wanha Epä-usko oli tehnyt pahaa, alkoivat juosta koolon kaittialla suurissa joukoissa, Ihmissielun johtaisessa kadun kulmassa; ensin ihmiset puhuivat tästä hiljaisesti, sitten he alkoivat puhua julkisesti ja vihdoin he juoksentelivat edes takaisin, huutaen juostesansa: „Di, Shaddain uljaita päälliköitä! oi, jospa me olisimme heidän ja heidän Runintaansa Shaddain hallituksen alaisina!” Kun pormestari sai tiedon, että Ihmissielussa oli syntynyt kapina, hän tuli kansaa hillitsevään, luullen tukistavansa heidän kiihkonsa nopeällä ultonäöllänsä; mutta kun ihmiset näkivät hänet, he juoksiivat hänen päällensä ja olisivat epäilemättä wahingoittaneet häntä, ellei hän olisi paennut erääseen taloon. Kansä ahdisti sitä taloakin, johon hän pakeni, ja olisi warmaanakin repinyt sen hajalle, jollei se olisi ollut kowin lujasti rakettu. Vihdoin pormestari, rohkaisten itseänsä, puhui kansalle eräästä awonaisesta affunasta tällä tavalla:

„Synvät herrat, mikä on syynä tällaiseen kapinaan tänään?”

Silloin Hra v. Ymmärrys vastasi: „Se on syntynyt siitä syystä, että sinä herrasi kanssa olet menettänyt wäärin, eikä niinkuin teidän olisi pitänyt, Shad-

dain päälliköitä kohtaan; sillä te olette tehneet wäärin kolmessa kohdassa. Ensiksi sinä, ettette jallineet hra Dmantunnon etteä minun olla mukana kuulemassa keskusteluanne. Toiseksi sinä, että ehdoittit sellaisia rauhanehtoja päälliköille, jollaisia he eivät mitenkään voineet hyväksyä, jolleivät tahtoneet tyytyä siihen, että heidän Kuninkaansa Shaddai olisi wainimeksi hallitsijana, ja Jhmisielu olisi saanut oikeuden elää kaikessa irstaisuudessa ja turhuudessa. Hänen edesjämä, niin että Diabolus olisi ollut oikeastaan valtaa pitävänä hallitsijana. Kolmanneksi sinä, että sinä itse, sen jälestä, kun kapteenit olivat ajoittaneet meille millä ehdoilla he olisivat ottaneet meidät armoihin, häwitit kaikki ilkeällä, sopimattomalla ja jumalattomalla puheellasi."

Kun wanha Epäusko kuuli tämän puheen, hän huudahti: „Kawallusta, kamallusta! Ujeisiin! Ujeisiin! Oi, te Diaboluksen luotettawat ystävät Jhmisielusja!"

Ymmärrys: „Hyvä herra, te voisitte selittää sanani, miten tahdotte; mutta minä olen warma, että sellajen korkean Herran päälliköt ansaitsewat tulla teidän puoleltanne paremmin kohdelluiksi."

Silloin wanha Epäusko lausui: „Tämä ei ole paljoo parempaa. Mutta", hän wirkoi, „mitä minä puhuin, sen puhuin ruhtinaani ja hänen hallituksensa puolesta sekä kanjan rauhoittamiseksi, jonka te laittomilla teoillanne tänään kiihoitatte kapinaan meitä vastaan."

Silloin entinen kirjuri hra Dmatunto lausui: „Hyvä herra - ei teidän pitäisi täten wäänтелеmän,

mitä vapaaherra Ymmärrys on puhunut. Sillä onhan päivän selvä, että hän on puhunut totta ja että te olette Ihmissielun vihollinen. Olkaa wa-
kuutettu, että liukas ja myrkyllinen puheenne on ollut
paha ja että sen kautta olette päälliköitä murehdutta-
neet ja tehneet vahinkoa Ihmissielulle. Jos oli-
fitte suostuneet rauhanehtoihin, niin sotatorwen ääni ja
hälytys olisi nyt jo loppunut Ihmissielun kau-
pungin ympäriltä; mutta tämä peljättävä ääni yhä
jatkuu, ja syynä siihen on wiisauden puute teidän pu-
heessanne.”

Silloin vanha Epäusko janoi: „Hyvä herra,
jos minä elän, niin haastan asianne Diabolukselle
ja fieltä saatte vastauksen puheisiinne. Sill’aikaa tah-
domme etjää kaupungin etua, kysymättä neuvoa teiltä.”

Ymmärrys; „Sekä teidän ruhtinaanne että te
olette muukalaisia Ihmissielussa ettekä fiinä ign-
titeitä; ja kufapa tietää, waikka, jaatettuanne meidät
suurempaan ahdingoon (jolloin näette ettette itse woi
pelastua muutoin, kuin pa’olla), te jättäisitte meidät
oman onnemme nojaan tahi sytytätte kaupungin tuleen
ja menette jawnun seasja tahi tulipalon walosja tie-
henne, jättäin meidät perikatoon?”

Epäusko: „Hyvä herra, te unhoitatte olewanne
hallitsijan johdettawina ja että teidän tuli fi käytäntyä
alamaisen tawalla; ja se te tietää, että kun herrani ja
kuninkaani saa kuulla, mitä tänään on tehty, hän ei
ole suuresti kiittävä teitä työstänne.”

Kun nämä herrasmiehet täten sanailiwat, tuliwat hra
v. Tahto, hra Ennakoluulo ja hra Paha Epäroimi-
nen sekä joitakuita uufista kaupungin wanhimmista ja aa-

telismiehistä alas munreilta ja porteilta ja kysyivät metelin syystä; silloin alkoi jokainen kertoa asiaa omalla tavallaan, niin ettei voitu kuulla mitään selvästi. Sentähden waadittiin hiljaisuutta — ja vanha kettu Epä-usko alkoi puhua. „Hra wapaaherra,” hän wirsahti, „tässä on pari piffumielistä herrasmiestä, jotka ovat pahan tuulensa kautta ja, kuten pelkään, erään hra Tytymättömän neuvoista meluten koonneet tämän kansajoukon minua vastaan tänä päivänä, jopa koettaneet saattaa kaupungin toimimaan kapinallisesti ruhtinastamme vastaan.“

Silloin nousivat kaikki läsnä-olewat Diaboluksen puolelaiset ja todistivat asian olevan niin.

Kun silloin ne, jotka olivat hra v. Ymmärryksen ja hra Dmantunnon puolella, näkivät näitten joutuvan alatyhteen, koska voima ja valta oli toisella puolella, niin he tulivat heille avuksi, joten kummallakin puolella oli suuri joukko. Epäuksen puolelaiset olisivat tahtoneet heti vangita nuo kaikki vanhaa herraa; mutta toiset kielsivät. Siten eri puolueet alkoivat puhua kufin oman miehensä hyväksi. Diaboluksen puolelaiset kiittivät vanhaa Epäuskoa, uutta kaupungin vanhinta nimeltä Hyvän-Uhottaja sekä ruhtinastansa Diabolusta; toisen puolueen miehet kiittivät yhtä innokkaasti Shaddaita, Hänen päälliköitänsä ja lakiansa, heidän laupeuttansa ja tapojansa sekä rauhanehtojansa. Näten kiisteltiin joku hetki; sitten siirryttiin sanoista iskuihin ja saatiin siten lyöntejä kahden puolen. Vanhan hra Dmantunnon löi kahdesti kumoon eräs Diaboluksen mies, nimeltä hra Tunnottomuus, ja hra v. Ymmär-

rys oli mähällä tulla ammutuksi, jollei ampuja olisi tähdännyt hieman harhaan. Ei toimenkaan puolue päässyt aiwan eheänä; sillä hra v. Tahdon palvelija hra Mielewä halkasi erään Diaboluksen puoluelaisen hra Ajattelemattoman fallon; oikein naurettavaa oli nähdä, kuinka vanhaa hra Ennakkoluuloa potkittiin ja kieriteltiin laassa; sillä waikka hän oli hiljakkoin tehty erään diabolilais-joukon päälliköksi, kaupungille wahingoksi, niin nyt hän oli tallattavana jallojen alla, ja jottut hra Ymmärryksen puoluelaisista musertivat hänen päänsä kentänsä korkoilla. Hra Sokalajia myöskin oli wilkkaasti hommassa, mutta häntä wastusti kumpikin puolue, sillä hän ei ollut uskollinen kummallekkaan. Kuitenkin hänen luterilemistsensa tähden katkaistiin häneltä muuan luu — ja joka sen mursi, hän toivoi, että se olisi ollut hänen niskansa. Paljon muutakin wahinkoa tehtiin kummallakin puolella, mutta nämät owat erittäin muistettavia. Ihmeellistä oli nyt nähdä hra v. Tahtoa niin wälinpitämättömänä, kuin hän oli; hän ei näyttänyt pitävän kumpaakaan puolta; se wain huomattiin, että hän hymyili, kun vanha hra Ennakkoluulo kieri maassa. Waikka kapteeni Sokalajia tuli ontuen hänen eteensä, ei hän hänestäkään pitänyt mitään wäliä.

Kun kapina oli tau'onnut, Diabolus lähettää noutamaan hra v. Ymmärryksen ja hra Oman-tunnon ja heittää heidät wankeuteen muka waikeimman kapinallisen metelin nostajina ja johtajina Ihmisfielussa.

Raupunki alkoi siten taas rauhoittua ja wankeja

tohdeltiin aukarasti; jopa Diabolus aikoi heidät mestauttaa, mutta nykyinen hetki ei ollut siihen sopiva, koska jota riehui kaupungin ympärillä.

Mutta palatkaamme kertomukseemme. Kun Shaddain päälliköt olivat palaaneet portilta leiriinsä, he kutsuivat kokoan jotaneuvottelun miettimään, mitä olisi edelleen tehtävä. „Karatkaamme heti kaupungin päälle” joku ehdotti. Mutta juurin oja piti parempana antaa kaupungille vielä kehoitus antautumiseen; jyy, miksi tämä pidettiin parempana, oli se, että Jhmisjielun kaupunki nyt oli huomattavasti taipuvaisempi siihen, kuin ennen. „Jos me”, he sanoivat, „nyt kun jotkut heistä ovat taipuvaisia, toivoudellaamme saattajimme heidät vastenmielisiiksi, niin he saattavat juostua laumunnon aikaa julkemaan porttinsa, kuin muutoin”

Tähän päätökseen yhdyttyään, he kutsuvat siis ai-rueen ja pauvat sanat hänen suuhunsa, määräten hänelle ajan — jekä toivottavat hänelle onnea yrityksessään. Eikä kulunut monta hetkeä, ennenkuin airut lähti retkellensä. Tultuaan kaupungin ääreen hän meni juorastaan Korwaportille, soittaen, niinkuin oli käsketty. Kaupunkilaiset tulivat siis kutsuun, mikä oli asiana, ja airut puhui heille tällä tavalla:

„Voi, kova sydäminen, surkuteltava Jhmisjielun kaupunki, kuinka kau'an tahdot rakastaa syntistä, pön syntistä taitamattomuutta! — ja te pilkkasitte naurua? (Sananl 1: 22). Mhän vieläkö te halveksutte rauhan ja pelastuksen ehtoja? Edelleenkö te hylkääte Shaddain kutsut ja tarjoukset ja luotatte Diaboluksen valheisiin ja petokseen? Luuletteko, että fitten kun Shaddai on voittanut teidät, että tämän

käyntöksenne muistaminen on tuottawa teille rauhaa ja lohdutusta tahi että te fuurilla janoillanne voitte peljättää Häntä niinkuin heinäsiirkaa? Pyytääkö Hän teitä antautumiseen jentähden, että Hän pelkäisi teitä? Luuletteko olewanne Häntä wäfewännmät? Katsooat taiwasta ja tähystellää tähtiä kuinka korkealla ne owat? Voitteko estää auringon fufkemasta rataansa tahi fuun paistamasta? Voitteko lufea tähdet tahi fufkea taiwaan affunat? Voitteko fuohuttaa meren wedet fuunes ne peittäwät maan pinnan? Voitteko nähdä jolaijen ylfpeän ja nöyryyttää hänen fawonsa tomuun? Nämät owat harwoja meidän Runinkaamme töistä, Hänen, jonka nimesjä me tuleme tähän päiwään asti luofsenne, jotta te taipuisitte Hänen waltansa alaisiffi. Hänen nimesjänsä minä fiis taas fehoitan teitä antautumaan päälliköillemme.“

Tätä futjua fuullesjansa näyttiwät Jhmisfielun asukkaat olewan ymmällä, tietämättä mitä siihen wastaisiwat. Sentähden Diabolus heti ilmestyi ja otti itse wastataksensa; hän puhui näin; mutta kääntyi puhnesjansa Jhmisfielun asukkaitten puoleen: „Hywät herrat“ hän wirtkoi, „ja uskolliset alamaiseni, jos se on totta, mitä tämä airut on puhunut heidän Runinkaansa juuruudesta, niin Hänen pelkonsa on aina pitävä teitä orjuudessa, mikä faattaa teidät matelemaan. Kuinka voitte nytäkään, kun Hän on vielä kaukana, edes fectää ajatusta Hänen juuruudestaan? Jollette woi kaukana ollesjamme edes ajatella Häntä, kuinka voitte fectää Hänen läsnäoloansa? Minä, teidän ruh-tinaanne, olen tuttu teille, minun kanssani faatatte leiffiä kuni heinäsiirran. Wiittikää fiis, mikä on hyödyn-

fenne ja muistakaa mitä vapautuksia olen teille antanut.

Edelleen, jos kaikki on totta, mitä tämä mies on sanonut, kuinka sitten Shaddain alamaiset kaikkialla ovat sellaisessa orjuudessa? Ei kukaan koko maailmassa ole niin onneton eikä niin poljetussa tilassa, kuin he.

Mietippäs, oma Ihmissieluni, jospa sinun olisi yhtä vaikeata luopua minusta, kuin minun sinusta! Mutta ajattele vielä — arpa on omassa kädessäsi; teillä on vapaus, jos osaatte sitä käyttää; onpa teillä kuningaskin, jos vain osaatte häntä rakastaa jaotella.”

Tämän puheen kuultuansa Ihmissielun asukkaat uudestaan paaduttivat sydämensä Shaddain päälliköitä kohtaan. Hänen suuruutensa ajatus aivan muserfi heidät, ja ajatus Hänen pyhyydestänsä saattoi heidät epätoivoon. Vähän neuvottelun jälestä he (ne olivat Diaboluksen puolalaisia) siis lähettivät airuen mukana sanan, että he olivat puolestaan päättäneet pysyä uskollisina kuninkaallensa eikä milloinkaan antautua Shaddaille; joten oli aivan turhaa heitä useammin kutsua, sillä he aikoivat ennenmin kuolla paikalla, kuin antautua. Nyt siis näyttivät asiat suuresti taantuneen ja Ihmissielu menneen ainiaaksi ulkopuolelle kutsumuksen piiriäkin. Mutta päälliköt, jotka tiesivät, mitä heidän Herransa voi tehdä, eivät vielä kadottaneet uskallustansa: he lähettivät siis uuden entistä ankaramman kehoituksen; mutta mitä useammin Ihmissielun asukkaita kehoitettiin antautumaan ja sopimaan Shaddain kanssa, sitä kau’emmaksi he Hänestä luopuivat. (Hos. 11: 2, 7.) Mutta koska heitä nyt

tut futaan, niin he kääntyvät pois; jopa, vaikka heitä tut futaan Korkeimman luokse.

Päälliköt siis laffaivat heitä sillä tavalla enää futsumasta ja päättivät käyttää toista keinoa. He koontuivat siis yhteen keskustelemaan asiasta vapaasti, mieltiäksensä mitä oli tehtävä kaupungille, jotta saataisiin se pelastetuksi Diaboluksen hirmumallasta. Keskustelussa ensin mikä fanoi mitään. Silloin nousi jalo päällikkö Synnintunto puhumaan ja fanoi: „Weljet! minun mielipiteeni on seuraava:

Ensiksi, että meidän tulee alati ampumakoneillamme ahdistaa kaupunkia, pitäen sitä alituisessa rauhattomuudessa sekä yön että päivät. Siten me masennamme heidän yleensä henkensä; sillä jalopeurakin voidaan käyttää alituksilla ahdistelemisilla.

Toiseksi, kun tämä on tehty, minä neuvon, että me sen jälestä yksimielisesti lähetämme Herrallemme Shaddaile pyynnön, osottaen Jhmiszielun tilan ja pyytäen anteeksi, ettemme ole paremmin onnistuneet, sekä anoen vakavasti apua Hänen Majesteettinsa, että Hän näkisi hyväksi lähettää enemmän väkeä ja jonkun uljaan hywännimisen päällikön joukkoja johtamaan, ettei Hänen Majesteettinsa kadottaissi tämän hyvän alkamisen etuja, vaan täydellisesti valloittaissi Jhmiszielun kaupungin”.

Tähän jalon päällikön Synnintunnon puheeseen kaikki yksimielisesti yhtyivät ja päättivät heti kirjoittaa anomuksen ja lähettää sopivan miehen mukana Shaddaile mitä kiireimmin.

Anomuksen sisältö oli seuraava: „Kaikkein armoillisin ja kunniarikkain Kuningas, parhaan maailman

Herra ja Jhunisielun kaupungin rakentaja, me olemme, Korkein Hallitsija, Sinun käskystäsi antaneet alttiiksi henkeemme jodassa taistellaksemme tahtoosi mukaan kuuluisaa Jhunisielun kaupunkia vastaan. Kun ensin lähdimme taisteluun sitä vastaan, me ilmoitimme, saavamme käskyn mukaisesti, sille eufiksi rauhan-ehdot. Mutta, oi suuri Kuningas, he ovat pitäneet pilkkua meidän neuvomme eivätkä pameet viittää arvoa neuhellemme. He vain tahtoivat sulkea porttinsa ja pitää meidät ulkona kaupungistaan. (Math. 22: 5; Sahanl. 1: 25—30; Safar. 7: 11—13.) Myöskin he korottivat kanuunansa ja ampuivat meitä, tehden mitä vahinkoa waan voivat; mutta me ahdistimme heitä alituisesti, vastaten sellaisilla sotatarvoilla kuin oli soveliasista, ja olemme josjakin määrässä wahingoittaneet kaupunkia. Diabolus, Epäusko ja hra v. Tahto ovat kaupungissa pahimmat vastustajamme. Nyt olemme talvi-majoillamme, mutta siten ajettuneina, että yhäti voimme häiritä ja ahdistaa kaupunkia. Kerran kausa oli niin lähellä antamusta, että, jos meillä olisi ollut yksikin todellinen ystävä kaupungissa, se olisi ollut jo hallussamme; mutta siellä ei ollut muuta, kuin vihollisia, eikä ketään, joka olisi kaupungille puhunut Herramme puolesta. Sentähden waikka olemme tehneet, mitä olemme voineet, Jhunisielu on vielä kapinallisena Sinua vastaan.

Nyt, kuningasten Kuningas, nähtyköön Sinulle hywäksi antaa anteeksi palwelijoitte si huono menestys, jotka eivät ole niin toimittawassa työssä, kuin Jhunisielun valloitus on, olleet sen uutterampia; ja lähetä, Herra, kuten nyt halajamme, enemmän wäkeä Jhunis-

fielua valloittamaan sekä päällikkö väkeä johtamaan sellainen, jota kaupunki voi sekä rakastaa että peljätä.

Emme tätä pyydä sentähden, että olisimme halukkaita jodasta luopumaan (sillä me tahtoisimme jättää luomme kuiwetttumaan näille fedoille), vaan että Shmisfielun kaupunki voitettaisiin Sinun Majesteetilei. Me rufoilemme myöskin sentähden, että tämän valloituksen jälestä tulisimme vapaiksi ryhtymään toisia armollisia tarkeitukfiasi täyttämään. Vinen."

Tämä anomus lähetettiin nopeasti Runinkaalle erään hyvän miehen mukana, jonka nimi oli hra Shmisfielun-rakastaja.

Kun anomus oli tuotu Runinkaan palatziin, kellenle toijelle se annettaisiin kuin Runinkaan Pojalle? Hän siis otti sen ja luki, ja koska sen sisältö miellytti Häntä hyvin, Hän forjasi sitä sekä lisäsiin siihen jotakin itse puolestaan. Tehtyään siis siihen sellaisia forjauksia ja lisäyksiä, kuin Hän piti tarpeellijena, Hän antoi sen omalla kädellään Runinkaalle; annettuaan sen nöhytyhdellä Hän puhui arvonsa mukaisesti sen lisäksi.

Runingas iloitii anomusta nähdesjansa; vielä paljoa enemmän, kun sitä puolii Hänen Poikansa! Häntä miellytti myöskin se, että Hän näki palvelijansa olevan niin sydäimestään tähän työhön kiintyneinä ja niin lujina päätöksisjansa sekä että he jo olivat anastaneet joitakin etuja Shmisfielun kuuluisalta kaupungilta.

Runingas siis kutsui luoksensa Poikansa Immanuelin, joka janoi: „Tässä olen, Isäni.“ Silloin Runingas lausui: „Sinä tiedät yhtähyvin, kuin minäkin, Shmisfielun kaupungin tilan sekä mitä

olemme päättäneet ja mitä Sinä olet tehnyt sitä lunnastaakseni. Tule siis, Poikani, ja valmistau sotaan, sillä Sinun tulee mennä minun leiriini Jhmiszielun edustalla. Sinä olet myöskin siellä menestynvä ja voitettava ja valloittava Jhmiszielun kaupungin.”

Silloin Runinkaan Poika lausui: „Sinun tahtosi minä teen mielelläni; Sinun laisi on minun sydämesäni.” (Hebr. 10: 7, 9.) „Tätä päivää olen ikävöinyt ja tätä työtä odottanut kaiken tämän aikaa. Anna siis minulle niin paljon väkeä, kuin viisautesasi hyväksii näet, minä tahdon mennä vapauttamaan nukkuvan Jhmiszielun kaupungin Diaboluksen vallasta. Minun sydämeni on usein tuntenut tuskaa, ajatellessani Jhmiszielua, mutta nyt minä olen iloinen ja riemuitsen.” Näin sanoen Hän hyppäsi yli vuorien iloista, sanoen: „En ole sydämesäni pitänyt mitään liian kallina Jhmiszielun tähden; minun sydämesäni on koston-päivä sinun hyväksiesi, Jhmiszieluni; ja iloinen olen, että sinä, Isäni, olet tehnyt minut sen autuuden-ruhtinaaksii. Nyt alan waiwata kaikkia, jotka ovat olleet waiwaksi kaupungilleni Jhmiszielulle, ja minä tahdon wapahtaa sen heidän kädestänsä.” (Hebr. 2: 10.)

Run Runinkaan Poika oli sanonut täten Isälensä, se lensi kuin salama homissa kaikkialla tiedoksi; jopa se tuli siellä ainoaksii puheen-aineeksii, mitä warten Immanuel oli menemä Jhmiszielun kuuluiasaan kaupunkiin. Ettikä woi käsittää, kuinka ihastuneita homilaiset olivat tähän Ruhtinaan aikomukseen! Jopa he olivat siihen määrään sydämeistänsä liikutettuja, että korkeimmat esiwallat ja waltakunnan ylimykset kadehti-

mat paikkoja Immanuelin palveluksessa, saadaksensa auttaa Immanuelia voittamaan tatkain Shaddaille Shmisfielun surkuteltaman kaupungin.

Sitten päätettiin, että joku menisi viemään sanan leiriin, että Immanuel tulee valloittamaan Shmisfielun, tuoden mukansa niin voimakkaan ja voit- tamattoman sota-joukon, ettei Häntä voida vastustaa. Oi, kuinka haluttaita ylimykset homissa olivat juokse- maan palvelijana tälle asialle — viemään näitä sano- mia leiriin Shmisfielun luona! Kun päälliköt huo- masivat, että Kuningas tahtoi lähettää Poikansa Im- manuelin ja että Poika oli valmis ilolla lähtemään tähän toimeen, suuren Isänsä Shaddain lähettä- mänä, niin he, osottaaksensa mieltymistensä Hänen tu- lemiseensa, kajahuttivat sellaisen ilohuudon, että maa repeyi ja nuoret vastasivat kai'ullansa niin, että itse Diabolus sitä kuullessansa peljästyksestä wapiyi.

Sillä waikkei Shmisfielun kaupunki itse pitä- nyt asiasta wäliä (sillä sen asukkaat olivat surkeasti sokaistuja, enimmäen pitäen huolta huwitukseistansa ja himoistansa), niin heidän hallitsijansa Diabolus oli hywin huolissaan; sillä hänen urkkijansa kulkivat kaik- kialla alituisesti, ilmoittaen hänelle kaikki — ja he ker- toivat hänelle mitä hankkeita homissa oli häntä was- taan ja että Immanuel warmaan pian tulisi sota- joukon kanssa hyökätäkseen hänen päällensä. Eikä ho- misia ollut ketään tahi waltafunnassa ainoatakaan yli- mystä, jota hän olisi niin peljännyt, kuin tätä Ruhti- nasta; sillä, jos muistatte, minä kerroin jo edellä, että Diabolus oli saanut jo ennen tuntea Hänen kätensä

voimaa, jonka tähden hän pelkäsi aina enemmän, kuulessanja, että juuri Hän oli tuleva sotaan.

Nyt olen siis kertonut teille, että Runnikaan Poika oli hoviasta määrätty tulemaan Ihmissielua pelastamaan ja että Hänen Isänsä oli nimittänyt Hänet sotajoukkojen ylipäälliseksi. Kun määrätty aika siis oli tullut, Hän lähti matkallensa, ottaen kansansa viisi jaloa päälliköä ja heidän sotavoimansa.

1. Ensimmäinen jalo päällikkö oli Esko. Hänellä oli punainen lippu, jota kantoi hra Lupa us; ja waakunasja hänellä oli karitsja ja kultainen kilpi. Joh. 1: 29, Efes. 6: 16. Hänellä oli kymmenen tuhatta miestä.

2. Toinen jalo päällikkö oli Toivo. Hänellä oli sininen lippu, jota kantoi hra Odotus, ja hänen waakunasjaan oli kolme kultaista ankkuria. (Hebr. 6: 19). Hänellä oli kymmenen tuhatta miestä.

3. Kolmas oli tuo uljas päällikkö Rakkaus. Hänen lippunsa oli wehryt väristään ja sitä kantoi hra Säälj; hänen waakunasjaan näkyi kolme alastonta orpolasta syliin suljettuina. (1 Kor. 13). Hänellä oli kymmenen tuhatta miestä.

4. Neljäs uljas päällikkö oli Wiaton. Hänen lippunsa oli valkoinen ja sitä kantoi hra Nuhteeton. (Math. 10: 16). Hänen waakunasjaan oli kolme kultaista kyhmyistä.

5. Viides päällikkö oli tuo uskollinen ja rakastettu Karjivällisyys. (Hebr. 6: 12; 10: 16). Hänen lipunkantajansa oli hra Pitkämielisyys; ja hänen lippunsa oli musta sekä waakunasja kolme nuolta, lävistävänä kultaista sydäntä.

Nämät olivat Immanuelin päälliköt; nämät

heidän lipunkantajansa, lippunsa ja vaakunansa; ja niin paljon oli miehiä heidän johdossansa. Kuten sanoin, uljas Ruhtinas aloitti retkensä Ihmissielun kaupunkia kohten. Päällikkö Usko johti etujoukkoa ja päällikkö Kärjivällisyys johti jälkijoukkoa; kolme muuta päällikköä miehineen kulki heidän välillänsä, muodostaen sotavoiman keskustan, jota johti Ruhtinas itse, ratsastaen vaunuihinsa.

Woi, kuinka torwet helisivät iloisessa joitossa, kuinka asewarukset hehkuiwat auringon valossa ja kuinka liput liehuivat ilmassa, heidän lähteisjansä! Ruhtinaan asepuku oli kokonansa kullasta ja jäteili mintuin aurinko taiwaalla; päälliköitten sotijopa oli myöskin tulenkestävä ja wälkähteli kuni taiwaan tähdet.

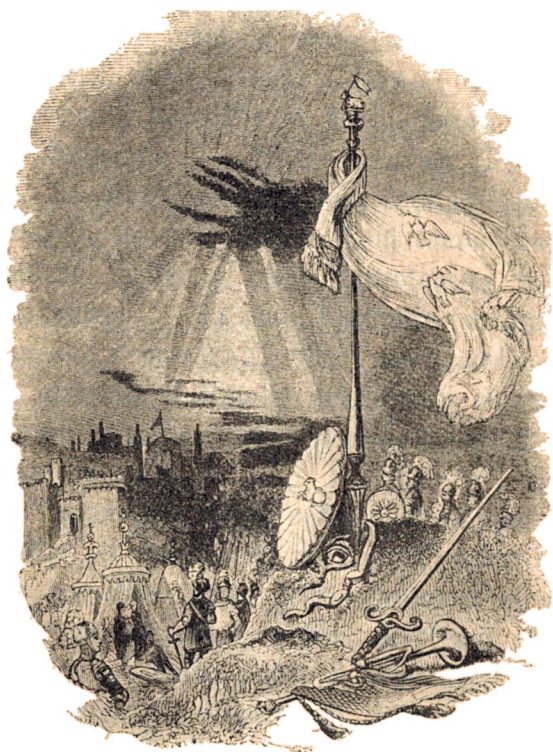
Jummanuel otti myöskin, lähteisjansä retkellensä valloittamaan Ihmissielun kaupunkia takaisin Shaddaille, Jjansä käskystä, neljäkuudetta muurimurtajaa ja kaksoista heittokonetta, joilla kiviä wiskellään. Joka ainoa näistä oli puhtaasta kullasta tehty; ja nämät kuljetettiin sotawäen keskustassa koto matkan, heidän kulkeisjansa Ihmissielua kohten.

Näin he kulkiwat, kunnes saapuivat noin kilmetterin päähän kaupungista; siinä he seisahtiwat ja neljä päällikköä, jotka olivat ennen olleet wäkinensä kaupunkia piirtämässä, tulivat sinne tekemään selkoa jilloisesta asemasta. Kuultuaan päälliköiltä asiain tilan he tulivat Ihmissielun kaupungin ääreen; mutta kun entijet sotilaat näkivät uusia joukkoja tulleen, he kajahuttiwat taas ilmoille sellaisen ilohuudon Ihmissielun muurien edessä, että Diabolus uudestaan peljästy. Sitten he asettuivat kaupungin ympärille eivätkä ai-

noastaan niin kuin edelliset päälliköt, jotka olivat vain portteja vastaan asettuneet, vaan kaikkialle — sulkien kaupungin täydellisesti, niin että mille suunnalle tahansa Jhmiszielu nyt katsoikin, sen edessä oli piiritämyä sotavoima. Sen lisäksi luotiin sen ympärille malleja — toiselle puolelle malli nimeltä Armo ja toiselle puolelle malli nimeltä Dikeus. Päitse näitä luotiin pienempiä korotuksia ja siltoja, joita myöten lähestyttiin kaupunkia — kuten Suoran Totuuden kumpu — ja Pois-synti niminen korotus, joille asettettiin heittokoneita viskelemään kiviä kaupunkiin. Armon mallille sijoitettiin neljä heittokonetta ja yhtä monta Dikeuden — ja muut sijoitettiin sopiviin paikkoihin kaupungin ympärille. Wiisi parhaita muurinmurtajaa asetettiin tukkulalle, jonka nimi oli Ruule; se oli aivan Kormaportin ääressä, ja tarkoitus oli siitä murtaa se auki.

Kun kaupungin miehet näkivät kuinka suuri paljous sotilaita oli tullut heitä vastaan ja muurinmurtamis- ja heittokoneet sekä heidän hehkumat asevarustensa ja liehumat lippunsa, heidän ajatuksensa alkoivat yhä vaihdella — mutta eivät ne vaihtuneet topeamiseksi, vaan pikemmin nöyremmiksi; sillä, vaikka he ennen olivat luulleet olevansa hyvin turvattuina, niin nyt he arvelivat, ettei kukaan voi tietää, miten heidän lopulta käy.

Kun hyvä Ruhtinas Jmmmanuel oli täten piiritänyt Jhmiszielun, niin ensiksi Hän kohotti ylös valkean lipun niitten kultaisten heittokoneitten keskelle, jotka oli asetettu Armon hallitukselle. Näin Hän teki kahdesta syystä: 1. Ensiksi ilmoittaaksensa Jh-

Walkea lippu Armon kummulla.

missielulle, että Hän voisi ja tahtoisi olla armollinen, jos he kääntyvät Hänen puoleensa. 2. Toiseksi, että heillä olisi sitä vähemmän puolustusta, jos Hänen tähtyisi hufuttaa heidät, heidän pyhessään lapinallijina. Siten valkea lippu, jossa oli kolme kultaista kyhkyistä, oli ripustettuna näkyviin kahdeksi kotonaiseksi päiväksi, jotta heillä olisi aikaa ajatella; mutta, itäänkuin asia ei olisi heitä koskenutkaan, he eivät antaneet mitään suosiollista merkkiä tahi vastausta Ruhtinaalle.

Sitten Ruhtinas käski korottamaan punaisen lipun Difeuden tukkulalle. Se oli päällikkö Tuomion punainen lippu, jonka vaakunassa oli palava pätsi; tämäkin lippu liehui heidän silmänsä edessä useita päiviä peräkkäin. Mutta samoin kuin he olivat menelleet valkoisen lipun liehuessa, niin he myöskin tefivät punaisen; eikä Ruhtinas kuitenkään kostonut heille.

Sen jälestä Hän käski nostamaan heitä vastaan uhkaavan mustan lipun, jonka vaakunassa näkyi kolme palavaa ukkosen vasamaa; mutta tätäkin nähdessään J h m i s s i e l u pyysi yhtä välinpitämättömänä kuin ennenkin. Kun Ruhtinas siis näti, ettei armo eikä tuomio eikä kuoleman-rangaistukseen koskenut J h m i s s i e l u n sydäntä, niin hänen sydämensä halkesi armahduksesta. Hän lausui: „Warmaanfin tämä J h m i s s i e l u n outo lähtös on pikemmin seurausfena siitä, ettei se tunne eikä tiedä sotatapoja, kuin salaisesta uhmailemisesta meitä vastaan ja oman elämänsä lauhistumisesta; tahi waikkapa he tietäisivätfin omat sotatapanfa ja muotonfa, he eivät tunne niitä tapoja, joita minä lähtän taistellesfani Diabolusta vastaan“.

Sentähden Hän lähetti sanansaattajan *S h m i s-*
f i e l u n kaupungille ilmoittamaan mitä nämät
lippumerkit tarfoittivat sekä kysymään kumman he
tahtoivat valita: joko armon ja laupeuden tahi tuo-
mion ja sen toimeenpanemisen.

Kaiken tämän aikaa he pitivät porttinsa salvat-
tuina teljillä ja suljettuina lukoilla niin lujasti, kuin
voivat. Myöskin he pitivät kahdenkertaiset war-
tijat — ja *D i a b o l u s* rohkaifi heitä, minkä voi,
vastustamaan Ruhtinaan väkeä.

Kaupunkilaiset antoivat myöskin Ruhtinaan ai-
ruelle vastauksen, jonka sisältö oli pää-asiasa seu-
raava:

„Suuri Herra! Mitä tulee sanansaattajanne esi-
tykseen: tahdommeko ottaa vastaan teidän armonne
tahi sortua oikeutenne kautta, niin me olemme sidot-
tuja tämän paikan lain ja tapojen kautta emmekä voi
antaa mitään varsinaista vastausta; sillä meidän
kuninkaamme lafia, hallitusta ja kuninkaallista etu-
oikeutta vastaan on rauhan tahi sodan päättäminen
ilman häntä. Mutta me tahdomme pyytää ruhti-
naamme tulemaan muurille ja siellä kohtelemaan teitä
niinkuin hän näkee sopivaksi ja meille hyödylliseksi.“

Kun hyvä Ruhtinas *S m m a n u e l* kuuli tä-
män vastauksen ja näki millaisissa siteissä ja orjuu-
desja kansa oli sekä kuinka tynnyväisiä he olivat py-
sytämään hirmuvaltias *Diaboluksen* kahleissa, se mu-
rehdutti Hänen sydäntänsä; ja todella, kun Hän jol-
loinkin huomasi jonkun olevan tynnyväisenä jättiläi-
sen orjuudessa, se liikutti Hänen sydäntänsä.

Mutta palatkaamme kertomukseemme. Kun kau-
punkilaiset olivat vieneet sanan *D i a b o l u k s e l l e*,

sanoen, että Ruhtinas, joka piirittää kaupunkia, odottaa vastausta, niin hän kieltäytyi antamasta vastausta ja oli oleminaan niin lewollinen kuin woi, mutta sydämessään hän pelkäsi.

Sitten hän wirttoi: „Minä menen itse portille ja annan hänelle sellaisen vastauksen kuin pidän sopiwanä." Näin sanoen hän meni Suuportille ja alkoi siellä puhua Jmmmanuelille (mutta sellaisella tieellä, jota eivät kaupunkilaiset hymmäreneet) seuraamaan tapaan:

„Di Sinä suuri Jmmmanuel, koko maailman Herra, minä tunnen Sinut, että Sinä olet suuren Shaddain Poika. Miksi olet tullut minua waiwaamaan ja sydämeään minut ulos omaisuudestani? Tämä Jhmisielun kaupunki on, kuten hywin tiedät, minun kahdenkertaisella oikeudella: 1. Se on minun walloituksen kautta; minä woin sen julkisessa taistelussa, ja otetaanko saalis wäkeräältä, taitaako joku päästää hurstaa wangit (Jes. 49: 24.)?

2. Tämä Jhmisielun kaupunki on minun myöskin heidän antautumisen kautta. He ovat itse awanneet minulle porttinsa; he ovat wannoneet minulle uskollisuutta ja julkisesti walinneet minut kuninkaaksensa; he ovat myöskin antaneet linnan ja minun haltuuni; jopa he ovat antaneet koko Jhmisielun woinan käsiini.

Sen lisäksi on tämä Jhmisielun kaupunki luopunut Sinusta; he ovat heittäneet latisi, nimesi, kurasasi ja kaiken omasi jelskänne taakse ja asettaneet huoneisiinsa minun latini, nimeni ja kurasani sekä kaikki mitä minun on. Kysy wain päälliköiltäsi, niin he sanowat Sinulle, että Jhmisielu, wastaustetäsi

heidän kehoituksiinsa, on osoittanut raffautta ja kuu-
liaisuutta minulle, mutta aina halveksuniasta, hlen-
katsetta ja pilkkaa Sinua ja Sinun omaasi kohtaan.
Sinä olet vanhurskas ja pyhä, jonka ei tule tehdä mi-
tään väärin. Luovu siis, minä pyhä, minusta
ja jätä minut rauhasa nauttimaan oikeata omaisuut-
tani.“

Tämä puhe pidettiin D i a b o l u s e n omalla
kielellä; sillä vaikka hän voi jokaiselle ihmiselle puhua
sen ihmisen kielellä (muutoin hän ei voisi heitä kuu-
sata, kuten hän tekee), niin hänellä on kuitenkin oma
kielensä, nimittäin maanalaisen luolan ja kadotuksen
syöhyden kieli.

Sentähden eivät Shmissielun asukkaat (sielurau-
kat!) hymmäneet hänen puhettansa eivätkä myös-
kään nähneet kuinka hän kumarteli ja vääntelihe
seisossaan heidän ruhtinaansa J m m a n u e l i n
edessä. Päinvastoin he luulivat hänen voimansa
olevan vastustamattoman. Sillä aikaa siis kuin hän
näin rufoili, ettei J m m a n u e l ottaisi häneltä hä-
nen asuntoansa, kaupungin asukkaat kerskailivat hä-
nen voimaistansa, sanoen: „kuka voi taistella häntä
vastaan?“

Kun siis tämä vallan-anastaja oli sanonut sa-
nottavansa, kultainen ruhtinas J m m a n u e l nousi
ylös ja puhui seuraavasti:

„Sinä kavaltaja!“ Hän lausui, „minulla on
Jän nimeissä ja omasani tämän kurjan S h m i s-
s i e l u n kaupungin hyväksi jotakin sanottavaa
sinulle. Sinä uskottelet, että sinulla muuta on oikeu-
den mukaan valta hallita surkuteltavaa S h m i s-
s i e l u n kaupunkia, vaikka kaikille Jän homissa on

päivän selvää, että sinä pääsit *J h m i s s i e l u n* porteista sisälle walheen ja petoksen kautta; sinä walhettelit *Jhästäni* ja *Hänen* laistanja ja petit *J h m i s s i e l u n* kanjan. Sinä wäität, että kanja on ottanut sinut vastaan tunintaaksensa, hallitsijattsensa ja lailliseksi herrattsensa; mutta sekin tapahtui petoksen ja kavaluuden kautta. Jos siis walhe, juonet, ilkeä kavaluus ja kaikenlainen inha ulkokullaisuus kelpaa minun *Jhäni* tuomioistuimen edessä (jossa sinä tulet tuomitawaksi) oikeuden ja totuuden sijasta, sitten tunnustan sinun hallitsewan oikean valloituksen kautta. Mutta woi! Mikä rosko, mikä hirmuvaltiijas tahi paholainen ei woisi sillä perusteella hallita? Mutta minä tahdon saattaa sen julki, oi *D i a b o l u s*, ettei sinulla, huolimatta kaikista walhewäitteistäsi että muka olet valloittanut *J h m i s s i e l u n*, ole janaakaan totuutta puolustukseksi. Pidätkö oikeana walhetella *Jhästäni* ja tehdä *Hänestä* (*J h m i s s i e l u n* filmisjä) suurimman petturin maailmassa? Ja mitä sanot siitä, että wäärensit tahallasi lain oikean tarkoituksen? Olitko sekin oikein, että kääntit hyväksesi kurjan *J h m i s s i e l u n* kaupungin hysinfertaisuutta ja wiattomuutta — pettääksesi heidät? Todella sinä voitit *J h m i s s i e l u n* lupaamalla heille onnellisuutta, jos he rikkoivat *Jhäni* lain, waikka tiesit että woinut olla tietämättä, waitket olisi mitään muuta ajatellut kuin omaa kokemustasi, että he juuri sen kautta joutuvat peritatoon. Sinä olet inhöstin, oi mestari wihollinen, uhalla häwittänyt *Jhäni* kuwan *J h m i s s i e l u s t a* ja asettanut omaasi sen sijalle, *Jhäni* suureksi häpeäksi, rikollisuutesi lisäämiseksi, hukutwan *J h m i s s i e l u n* kärsimättömäksi wahingoksi.

Sen lisäksi (ikäntuin taikii nämät olisimat sinulle vielä vähäpätöisiä rikoksia) et ole ainoastaan hävittänyt ja turmellut tätä paikkaa, vaan myöskin walheilla ja kavaluudella saattanut heidät omaa vapauttamistansa vastustamaan. Kuinka sinä oletkaan hylittänyt heidät minun Jsäni päälliköitä vastaan, taistelemaan riitä vastaan, jotka ovat tulleet heitä orjuudesta vapauttamaan! Kaiten tämän ja paljon muuta lisäksi olet tehnyt parempaa tietoa vastaan, halwetkien Jsääni ja Hänen latiansa, vieläpä siinä tarkoituksessa, että saattaisit tämän surkuteltavan Jsheimissielun kaupungin ijantaittisesti Jsäni wihaan alaiseksi. Minä olen sentähden tullut kostamaan sinun Jsällesi tekemäsi wäärhyttä, tehdäkseni sinulle sen piltan mukaan, jolla sinä olet saattanut kurjan Jsheimissielun Hänen nimeänsä pilttaamaan. Sinun pääsi päälle, sinä helwetin luolan ruhtinas, minä tahdon sen kostaa.

Mitä itseeni tulee, oi Diabolus, minä olen tullut vastustamaan sinua laillisella woinialla ja käsiwarrellani tempaamaan tämän Jsheimissielun kaupungin pois sinun palamista kouristasi; sillä tämä Jsheimissielun kaupunki on minun, oi Diabolus, aivan epäilemättömällä oikeudella, kuten jokainen on hymmärtävä, joka ahterasti tutkii wanhimpia laillisia asiatirjoja, ja minä olen osoittawa onnistus-oikeuteni siihen sinun häpeäksesi.

Ensiksi minun Jsäni ratenxi ja muodosti Jsheimissielun omalla kadellänsä. Hän ratenxi myöskin linnan, joka on kaupungin keskellä, omaaksi huvijensa. Tämä Jsheimissielun kaupunki on siis Jsäni oma parhaimmalla oikeudella — ja joka sitä

vastaan sanoo hän walhettelee omaa sielunsa vastaan.

Toisetki — oi sinä walheen isä! tämä J h m i s s i e l u n kaupunki on minun:

1. Sillä minä olen Jäni perillinen, Hänen esi-koisensa ja Hänen sydämensä ainoa ilo (Hebr. 12; Joh. 16: 15). Minä olen sentähden tullut sinua vastaan oman oikeuteni nojalla, riistämään oman perintöni sinun kädestäsi.

2. Mutta lisätki: samointuin minulla on omistusoikeus J h m i s s i e l u u n ollessani Jäni perillinen, niin se on minulla myöskin Jäni lahjoituksen kautta. Se oli Hänen ja Häu antoi sen minulle; entä ole millointaan loukannut Jääni, jontatähden Hän olisi ottanut sen minuulta pois ja antanut sinulle (Joh. 17; Jes. 50: 1). En myöskään ole ollut wararikon takia pakoitettu myymään sitä sinulle. J h m i s s i e l u on minun sydämeni himo, ihastus ja ilo. Mutta

3. J h m i s s i e l u on minun oston kautta. Minä olen ostanut sen, oi Diabolus, minä olen itse ostanut sen. Samoin kuin se oli minun Jäni, ja minun perinnön kautta, samoin olen sen tehnyt omakseni suuren oston kautta — joten se on kaiten laillisen oikeuden kautta minun, ja sinä olet wallananastaja, hirmuvaltijas ja kawaltaja sen omistamisessa. Ehy, miksi minä sen ostin, oli tämä: J h m i s s i e l u oli rikkonut Jääni vastaan; Jäni oli sanonut, että sinä päivänä, jona se rikkoisi Hänen lakinsa, sen pitää kuoleman; ja taitvas ja maa katoo ennen kuin minun Jäni rikkoo sanansa (Math. 5: 18). Sentähden kun J h m i s s i e l u oli rikkonut kuulemalla walhetta, minä tulin sen tafausmieheksi Jäni edessä, antaen

ruumiin ruumiista ja sielun sielusta sovittaakseni
J h m i s s i e l u n rikokset — ja Jäni suostui siihen.
Kun siis oli tullut määrätty aika, minä annoin ruu-
niin ruumiista, sielun sielusta, elämän elämästä ja
veren verestä, lunastaen siten rakastetun J h m i s s i e l u n i.

4. Entä tehnyt tätä puolinaisesti. Jäni laji
ja oikeus, mitkä molemmat olivat loukatut rikkomis-
sen kautta, ovat nyt tyhdytetyt ja J h m i s s i e l u
on niitten puolesta vapaa kanteesta.

5. Mhöstin tänä päivänä olen tullut sinua
vastaan Jäni käskystä; Hän sanoi minulle: mene
vapauttamaan J h m i s s i e l u n kaupunki!

Olkoon siis sinulle tietävä, oi sinä petoksen
lähde, — ja olkoon tietävä sinullekin, oi tyhmä J h-
m i s s i e l u n kaupunki, etten ole tänään tullut
sinua vastaan ilman Jääni.

„Nyt“, kulta-päinen Ruhtinas lausui, „minulla
on sanottavana sana sinulle, oi J h m i s s i e l u n
kaupunki.“

Mutta niin pian kuin mainittiin, että Hänellä oli
sana sanottava soikaistulle J h m i s s i e l u l l e, pan-
tiin porteille kaksinkertaiset wartijat ja kaikkia ihmisiä
kiellettiin kuulemasta. Sentähden Ruhtinas jatkoi:
„Voi, onneton J h m i s s i e l u n kaupunki, en voi
olla säälimättä ja surkuttelematta sinua. Sinä olet
ottanut D i a b o l u k s e n kuninkaaksesi ja tullut hä-
nen käthyriensä holhotiksi ja palvelijaksi laillista hal-
litsijaasi vastaan. Hänelle olet avannut porttisi,
nuutta olet ne lujasti sulkenut minulta; häntä olet
sinä kuullut, mutta nuinun huudolleni olet korvasi sul-
kenut. Hän toi sinulle turmion ja sinä otit vastaan

setä hänet että sen; minä olen tullut tuomaan sinulle pelastusta, mutta minusta et huoli. Sitä paitsi olet pyhyyden ryöstöä harjoittavilla käsillä ottanut itsellesi kaiken minun omaisuuteni sinussa ja antanut kaikki minun ja Jhäni suurimmalle viholliselle. Te olette häntä kumartaneet ja alistuneet hänelle ja wannoutuneet olemaan hänen omiansa.

J h m i s s i e l u raukka! mitä minun on sinulle tekeminen? Karkaanko sinun päällesi ja hävitän sinut perinpohjin. — wai teenkö sinut suurimman armoni muistomerkiksi? Mitäpä sinulle tehnen? Kuule siis, sinä J h m i s s i e l u n kaupunki, kuule minun sanojani, niin saat elää. Minä olen armollinen ja sinä saat kokea minut sellaiseksi; älä wain sulje porttiasi minulta (Kor. Wei. 5: 2).

Oi, J h m i s s i e l u! Ei minulle annettu käsky eikä minun taipumukseni wahingoita sinua (Joh. 12: 47; Luut. 2: 50). Mitäsi pakenet niin nopeasti ystäväsi ja riiput niin lujasti kiinni viholliseskasi? Toisin toivoisin olevasi surullinen syntisi tähden, sillä se olisi sinulle sopivaista; mutta älä epäile henges-täsi; tämä suuri sotavoima ei ole tullut sinua wahingoittamaan, waan orjuudesta wapauttamaan ja saattamaan sinua kuuliaisuuteen.

Minun tehtäväni oikeastaan on sotia kuningas-taji D i a b o l u s t a vastaan ja kaikkia hänen puolalaisiansa ja sotilaitansa vastaan; sillä hän on wäfewä, warustettu, joka warjelee kotonsa, ja minä tahdon ryöstä hänet ulos ja jaksaa hänen saaliinsa; ja riistäen häneltä pois aseet tahdon karkottaa hänet pesästänsä, ottaen sen itselleni asunnoksi. Tämän, oi J h m i s s i e l u, on Diabolus tietävä sil-

loin kun hän seuraa minua kahleilla sidottuna ja
J h m i s s i e l u on siitä näystä iloitseva.

Jos tahtoisin lähtää valtaani, voisinkin saattaa
hänet heti eroamaan teistä, jättäen teidät, mutta
minun sydämeni halajaa niin menetellä häntä kohtaan,
että tämän sodan oikeutus tulee kaikille selväksi
ja yleensä tunnustetuksi. Hän on valloittanut
J h m i s s i e l u n petoksella ja pitää sen halus-
sansa kavaluudella ja väkivallalla, ja minä tahdon
paljastaa hänet kaikkien edessä.

Jotain senani on totta. Minä olen väkewä
pelastamaan ja tahdon vapauttaa J h m i s s i e l u n
hänen kädestänsä."

Tämä puhe oli etupäässä aiottu J h m i s s i e l u l l e,
mutta J h m i s s i e l u ei tahtonut sitä kuulla.
Se sulki Norwaporin, telkesi sen ja piti
lukittuna, asettaen wartijat sen eteen, ja kielsi,
ettei muu kukaan kaupunkilainen saisi mennä ulos
J m m a n u e l i n luokse eikä ketään Hänen leiristään
laskettaisi kaupunkiin. Kaiken tämän J h m i s s i e l u n
asukkaat tekivät laillista Herransa ja Ruhtina-
nastansa vastaan, niin hirmuisesti Diabolus oli
heidät lumonnut; ei siis yhtäkään miestä, ei ääntä,
eikä sanaa Ruhtinaan kunniaakkaasta sotajoukosta
päästetty kaupunkiin.

Kun J m m a n u e l i i s näki, että J h m i s s i e l u
oli täten syntyin käärittynä, Hän kutsui kotoon
sotaväkensä (koska Hänen sanansakin nyt oli halve-
fittu) ja antoi koko sotajoukollensa käskyn olemaan
valmiina toinimaan määrättyä aikana. Koska ei
voitu laillisesti muutoin valloittaa J h m i s s i e l u a,
kuin tulemalla porteista sisälle, warjinkin

Rorwaporstista, joka oli suurin, niin Hän käski päälliköittensä tuoda esille muurinmurtajat, heitto-
koneet ja miehet sekä asettamaan ne Silmä- ja Rorwaporstille kaupunkia valloittamaan.

Walmistettuaan kaikki taistelua warten Diabolusta vastaan Jmmmanuel lähetti uudestaan sanan Jhmiszielun kaupungille, antaaksensa sille tilaisuuden osoittaa, jos se ehkä tahtoo antautua rauhallisella tavalla tahi onko se päättänyt taistella. Jhmiszielun asukkaat pitivät kunnikaansa Diaboluksen johdolla sotaneuvottelun, jossa päätettiin tarjoutua antautumaan Jmmmanuelille eräillä ehdoilla, jos Hän tahtoo hyväksyä ne; toinen päätös oli, kuka tämän ehdotuksen weisi Jmmmanuelille.

Jhmiszielun kaupungissa oli eräs wanha Diaboluksen wäkeen kuuluwa mies nimeltä hra Jähkäniska, hywin jähkä mies ja toimielias Diaboluksen palvelija; hänet he siis lähettivät, pantuaan sanat hänen suuhunsa, miten hänen tuli sanoa. Hän tuli siis Jmmuelin leirille, jossa hänen sallittiin puhua asianza määrätyllä ajalla. Suoritettuaan joitakuita diabolilaisia muotomenoja hän siis puheli tähän tapaan (Tit. 1: 16.): „Suuri Herra, että kaikki ihmiset saisiwat nähdä kuinka hywänluontoinen ruhtinas minun herrani on, hän on lähettänyt minun sanomiaan Teidän Korkeudellenne, että hän tahtoo ennemmin, kuin ryhtyä sotaan, antaa puolen Jhmiszielun kaupungista teidän käsiinne. Minä olen siis tullut tietämään, hyväksyhtö Teidän Mahtavuutenne tämän ehdotuksen.“

Silloin J m m a n u e l vastasi: „Koko kaupunki on minun sekä lahjoituksen että oston kautta enkä minä sentähden tahdo kadottaa siitä toista puolta.”

Tähän vastasi hra J ä h k k ä n i s t a : „Hyvä herra, minun herrani on sanonut, että hän tyhtyy siihen, että Te olette nimeksi koko kaupungin hallitsija, kun hän vaan saa pitää siitä hallussaan jonkun osan.” (Luuk. 13: 25.)

J m m a n u e l vastasi tähän: „Koko kaupunki on todellisesti eikä vain nimeksi minun; sentähden minä tahdon olla koko kaupungin ainoa herra ja omistaja — tai en ensinkään.”

Silloin hra J ä h k k ä n i s t a taas vaikutti: „Hyvä herra, katsokaa kuinka alentuva minun herrani on! Hän sanoo tyhtyvänsä, jos hän vain saa itselleen määrättyä jonkun paikan J h m i s s i e l u s s a, jossa hän voisi elää yksithyisesti. Te saatte olla Herrana kaikkialla muualla.” (Apst. 5: 15.)

Kultainen Ruhtinas vaikutti silloin: „Kaikki, mitä minun Jäni antaa minulle, se tulee minun tyköni; ja kaikesta, mitä Hän minulle antaa, en tahdo mitään kadottaa — en edes jorffaakaan tai hiivuskarvaa. En tahdo siis suoda Diabolukselle pienintä loukkaakaan asuaksensa J h m i s s i e l u s s a; kaiken tahdon saada itselleni.”

Silloin hra J ä h k k ä n i s t a lausui uudestaan: „Mutta, Herra, otaksutaapas, että minun herrani jättäisi Teille koko kaupungin ainoastaan tällä ehdolla, että hän joskus tullessansa tähän maahan saisi vanhan tuttavuuden vuoksi majoittua matkustamaisena päiväksi tai pariksi, tai kymme-

neksi päivätsi tahi kuukaudeksi j. n. e.; eikö tätä pientä seikkaa surwaittaisi?

J m m a n u e l vastasi tähän: „Ei. Hän tuli matkustamaisena Dawidin luo, eikä viipynyt kauvan hänen tykönsä, ja tuitenkin se oli vähällä kadottaa Dawidin sielun (2 Sam. 12: 1—5.) En tahdo suoda hänelle enää milloinkaan siellä mitään sijaa.”

Silloin hra J ä h k k ä n i s k a virkasi: „Herra, Te nähtätte olevan aivan ankara. Mitäpä, jos herrani suostuisi kaikteen, niitä olette sanoneet, paitse, että hänen ystävänsä ja sukulaisensa saisivat vapauden harjoittaa liikettä ja asua nykymaailmassa asunnoisiansa J h m i s s i e l u s s a; eikö sitä surwaittane?”

J m m a n u e l taas vastasi: „Ei; se on Jhäni tahtoa vastaan; sillä kaikki ja kaikenlaiset Diaboluksen ystävät ja omaiset, jotka nyt ovat J h m i s s i e l u s s a tahi vast'edes milloin tahansa sieltä löydetään, ovat kadottawat, ei ainoastaan maatansa ja vapauttansa, vaan myöskin henkensä.”

Sanoi taas hra J ä h k k ä n i s k a: „Mutta, Herra, eikö minun herrani ja isäntäni saa kirjeitten, matkustavien tahi satunnaisten tilaisuuksien kautta ylläpitää vanhaa ystäväyhtä J h m i s s i e l u s s a, jos hän antaaakin kaikki Sinulle?”

J m m a n u e l vastasi: „Ei suinkaan; sillä jokaisen sellainen yhteys, ystävyys ja läheisyys tahi tuttavuus, olkoon se minkäläatuinen tahansa, turmelee J h m i s s i e l u a, mieroittaa sen rakkauden minusta ja saattaa sen rauhan Jhäni kanssa vaaranalaiseksi.”

Hra J ä h k k ä n i s k a lisäsi vielä: „Mutta, suuri Herra, koska isännälläni on monta rakasta ystä-

tävää *Shmissielussa*, eikö hän, jos hän lähteekin pois heidän luotaan, hyväntahtoisuudestaan ja anteliaisuudesta sai lahjoittaa heille jotakin, mitä hän hyväksi näkee, merkiksi rakkaudestaan ja hyvyydestään, jotta *Shmissielu*, hänen mentijänsä, sai katella sellaisia rakkauden antimia wanhalta ystävältään ja muistaisi häntä, joka kerran oli heidän tunintaansa sekä niitä iloisia aikoja, joita he hänen kanssansa yhdessä elivät, asuesiansa rauhasja keskenänsä?" (Room. 6: 12, 13.)

Immanuel vastasi siihen: „Ei; sillä jos *Shmissielu* on tullut omakseni, en salli enkä myönnä siihen, että *Diabolus* jättäisi sinne jälkeensä pienintä rahtua tai langanpätkää tahi tomunhiwenettä merkiksi tahi lahjaksi, josta kukaan *Shmissielussa* muistaisi sitä kauhistuttavaa yhteyttä, mikä sillä on ollut hänen kanssansa.”

„Hyvä Herra”, hra *Säykkäniska* jatkoi: „Minulla on yksi ehdotus vielä, sitten olen toimitanut asiani. Otaksukaamme että, kun minun herrani on lähtenyt *Shmissielusta*, jollakulla kaupungissa asuwalla on tärkeitä tehtäviä, joitten laininlöhönti tuottaa turmion; ja otaksukaamme, ettei kukaan woisi niissä asioissa auttaa niin kuin minun mestarini, eikö sellaisissa tärkeissä tapauksissa sai futsua häntä awuksi? (2 Kun. 1: 3, 6.) Tahi jollei herrani sallittaisi tulla kaupunkiin, eikö hän saisi tawata kühmyksenalaista henkilöä josjakin *Shmissielun* lähellä olewassa kylässä, jossa he woisivat asiasta yhdessä neuvotella?” (1 Sam. 28: 15.)

Tämä oli viimeinen niistä kavalista ehdotuksista, jotka hra *Säykkäniska* isäntänsä *Diaboluksen*

puolesta Immanuelille tefi; mutta Immanuel ei tahtonut fitä myöntää, waan fanoi:

„Ei woi olla yhtään tapaufta eikä afiaa tahi tehtämää Jhmiffieluffa finun pois-mentyäfi, jota ei minun Jfäni woifi ratkaifta; fe olifi fitä paitfe fuuri häwäiftys Jfäni wiifaudelle ja taidolle, jos fallittaihin jonkun Jhmiffieluffa afinwaisen pyyntää neuwoa Diaboluffelta, waikka heitä on käfetty kaiffiffa afioiffa tuomaan efille anomuffiffa ja rukouffiffa pyyntönfä Jfälleni. Sen lifäffä, jos fe fallittaihin, niin fiten jätettäihän Diaboluffelle awoin owi ja fiten hänen kätyrinfä Jhmiffieluffa woiffiwat hautoa kapinalliffa juonia Jfälle ja minulle murheeffi ja Jhmiffielun tähdelliffefi perikadoffi.“

Tämän wftauksen kuultuaan hra Jäyffäniffa laufui hymvästi Immanuelille ja lähti, fanoen wiwänfä fanan koto afiafta ifännällenfä. Niin hän meni matkojanfa ja tnlä Jhmiffieluun Diaboluffen luokfe ja kertoi tälle kaiffi, ettei Immanuel myöntynyt wähintäkään, eikä jalli Diaboluffen, kun hän ferran on ulos mennyt, faada pienintäkään yhteyttä kaupungiffa olewien kansfa. Kun Jhmiffielu ja Diabolus oliwat kuulleet tämän kertomuffen, he päättiwät yffimieliffefi tehdä parhaanfa pitääkfenfä Immanuelin ulkona kaupungifta ja lähettiwät wanhan Bahan Epäröimiffen wiemään täftä päätöfettänsä tiedon Immanuelille ja Hänen päälliköilenfä. Tämä wanha herrasmies nousi fiis Rorwafortin päälle ja kutfui leiriftä jotakin kuulofille, ja kun joku tuli, hän laufui: „Minulla on korkean herrani käffy ilmoittaa teidän Huhtinaallenne Imma-

nuelille, että Ihmissielu tunintainensa on päättänyt seisoa tahti kaatua yhdessä; ja että teidän Ruhtinaanne on turha ajatellaan milloinkaan saavansa Ihmissielua käsiinsä, jollei Hän voi valloittaa sitä väkivallalla” Joku siis meni sanomaan Immanuelille mitä Diaboluksen väkeen kuuluma vanha Paaha Epätoiminen oli sanonut. Silloin Ruhtinas lausui: „Minun täytyy koettaa miekkani voimaa (Esej. 6: 17.), sillä en tahdo (kaikkien niitten vastustusten ja kapinallisten tefojen tähden, mitä se on minua vastaan tehnyt) päättää piiritystä ja lähteä pois, vaan tahdon warmaan wapauttaa sen wihollisensa kädestä.” Niin sanoen Hän antoi käskyn, että päälliköt: Pitkäisenpoika, Synnintunto, Tuomio ja Kuolemanrangaistus fuoraa päätä menisivät wäkinensä Rorwaporville puhaltaen tormilla, liehuwin lipuin ja jotahuudolla. Myöskin päällikkö Uskon tuli yhtyä wäkinensä heihin. Ruhtinas käski samalla, että päälliköt Toivo ja Rakkaus menisivät Silmäporville. Toisten päällikköjen Hän käski wäkinensä asettua edullisimpiin asemiin wihollista vastaan kaupungin ympärillä; ja kaikki tehtiin Hänen käskyjensä mukaan.

Sitten Hän käski lausumaan tunnusfanan, joka silloin oli „Immanuel.” Sitten puhallettiin taisteluun ja muurinmurtajat alkoivat jyskytellä muureja, heittokoneet jingahuttelivat kiviä kaikfialle kaupunkiin ja siten taistelu alkoi. Kaupunkilaisia johti Diabolus itse taistelussa jokaisella portilla, misjä heidän vastustuksensa oli woimakkain, enin helwetillinen ja loukkaawin Immanuelille. Siten Diabolus ja

Shmisjielu taisteli hymää Ruhtinaasta vastaan useita päiviä peräkkäin; ja todella oli ihastuttavaa nähdä, kuinka Shaddain päälliköt menettelivät taistelussa.

Ensiksi teki päällikkö Pitkäisen-poika (eikä toiset olleet häntä huonompia) kolme mitä rajuinta hyökkäystä toisen toisensa jälestä Rormaporttia vastaan, sen pielen kufistamisiksi. Päällikkö Synnintunto seurasi myöskin niin lähellä Pitkäisen-poikaa, kuin mahdollista, ja kun he huomasiivat, että portti alkoi kallistua, niin he käskiivät muurinmurtajan puskea sitä yhä lujemmasti. Kun päällikkö Synnintunto tällöin tunkeutui liian lähelle, hän työnnettiin voimakkaasti takaisin ja sai kolme haavaa suuhunsa. Mutta ne, jotka kulkivat suojelusjoukkona, rohkaisivat päälliköitä.

Kun kahden edellä mainitun päällikön urhoudesta ferrottiin Ruhtinaalle, Hän kutsui heidät telttansa ja käski heidän vähäisen lewähtää. Myöskin pidettiin huolta päällikkö Synnintunnon haavojen parantamisesta. Ruhtinas antoi sitäpaitse kummallekin kulta-witjat, käskien heidän olemaan rohkeita ja hyvällä mielellä.

Eivät myöskään päälliköt Toivo ja Rakkaus Silmäportilla osoittaneet vähemmän uljuutta tässä tulifesja taistelussa, vaan muršivat sen portin lähes auki. Heikin saivat Ruhtinaaltansa palkinnon, samoin kuin muutkin päälliköt, sillä he taistelivat uljaasti kaupungin ympärillä.

Tässä taistelussa saivat useat Diaboluksen päälliköistä surmansa ja jottut kaupunkilaiset tulivat haa-

voitetut. Päällikköistä oli eräs nimeltä Kerstaus, joka arveli, ettei kukaan voisi liikuttaa Rormaportin pieliä, eikä peljättää Diaboluksen sydäntä. Paitse tätä Kerstausa sai surmansa toinenkin Diaboluksen päällikkö nimeltä Suruton. Hänellä oli tapana sanoa, että fokeat ja rammattkin Ihmissielussa voivat estää Immanuelin sotajoukot tulemasta porteista sisälle kaupunkiin. (2 Sam. 5: 6.) Tämän päällikkö Surutoman pään päällikkö Synnintunto haltasi kaksiteräisellä miekallaan siinä kahakassa, jossa hän sai kolme haavaa suuhunsa. Paitse näitä oli eräs Diaboluksen päällikkö kapteeni Uhkamieli, hyvin rajupäinen riiwiö; hänellä oli johdettavanaan joukkue hurjimpia, jotka heittelivät kofäleitä, ampuivat nuolia ja lemittivät kuolemaa kaikkialle. Hänkin sai päällikkö Toimon miekasta Silmäportilla kuolettavan haavan rintaansa.

Siellä oli myöskin eräs hra Tunne; hän ei ollut päällikkö, mutta muutoin taitava lujus ylllyttämään Ihmissielua kapinaan. Hän tuli haavoitetuksi toiseen silmäänsä erään Pitkäisen-pojan sotilaan kautta ja tämä päällikkö itse olisi surmannut hänet, ellei hän olisi nopeasti peräntynyt.

Mutta hra v. Tahtoa en ollut nähnyt eläisfäni ennen niin saamattomana: hän ei voinut tehdä niinkuin hänen tapansa oli ollut, ja jotkut sanoivat hänen myöskin tulleen haavoitetuksi sfäreeseen ja että jotkut Ruhtinaan väestä olivat myöhemmin nähneet hänen ontuen kävelevän muurilla.

En tahdo seikkaperäisesti kertoa niistä sotilaista, jotka kaupungissa kuolivat, sillä monta tuli raajariikoksi, haavoitettiin ja surmattiin. Sillä nähdesfään

Kormaportin pielten liikkuman ja että Silmäportti lähes murrettiin auki — sekä että monta heidän päälisköistään surmattiin, Diaboluksen väki kadotti rohkeutensa; monta kaatui myöskin niitten kivien kautta, joita kultaifet heittokoneet viskeliwät keskelle Jhmisfielun kaupunkia.

Jhmisfielun kaupunkilainen oli eräs Diaboluksen väkeen kuuluma nimeltä Alä-rakasta-hymää; hänkin sai kuolemanhaamansa Jhmisfielussa, mutta hän ei heti kuollut.

Myöskin hra Paha Epäröiminen, jama mies, joka tuli Diaboluksen kansja, kun tämä eufin yritti valloittamaan Jhmisfielua, sai waarallisen haavan päähänsä; jotkut sanovat hänen aivotoppansa haljenneen. Sen ainakin olen huomannut, ettei hän milloinkaan myöhemmin woinut wahingoittaa Jhmisfielua, niinkuin sitä ennen. Wanha Ennakoluulo ja hra Jokalajia pakeniwat.

Kun taistelu tautosi Ruhtinas käski kerran uudestaan nostamaan ylös walkoisen lipun Urmon tukkualle Jhmisfielun kaupungin näkhyiin osoitukseksi, että Immanuelilla vielä oli armoa kuxjalle Jhmisfielulle.

Kun Diabolus näki walkoisen lipun liehumassa ja tiefi sen tarfottawan Jhmisfielua, eikä häntä, hän tekki uuden lepposen, aikoi näet koettaa laffaifiko Immanuel kaupunkia piirittämästä, ja menifikö pois, jos lumattaiifin tehdä parannus. Hän tulee fiis portille eräänä iltana pitkän aikaa anvingon laskun jalestä ja pyytää puhutella Immanuelia, joka tuli heti portille; ja Diabolus sanoi Hänelle: „Koska olet, walkoijesta

lipusta päättäen, warfin halukas rauhaan ja lemollisuuteen, niin pidin sopimana ilmoittaa, että me olemme valmiita suostumaan siihen sellaisilla ehdoilla, mitkä saatat hymäksyä.

Tiedän että olet mieltynyt hartauteen ja pyhyyteen; jopa että päätarkoituksesi sodassa Jhmisielua vastaan on se että se muuttuisi pyhäksi asunnoksi. Hyvä, wie pois sotawäkeä kaupungin ympäriltä, niin minä taiputan Jhmisielun kumartamaan Sinua.

Ensitä tahdon lopettaa kaikki vihollisuudet sinua vastaan ja olen halukas rupeamaan käskynhaltijaksesi, palvelen Sinua Jhmisielussa yhtä innokkaasti, kuin olen ennen ollut Sinua vastaan. Erittäinkin

1. Tahdon taiputtaa Jhmisielun ottamaan vastaan Sinut Herraksensa; ja minä tiedän, että he tekewät niin aina pikemmin tietäessänsä, että minä olen käskynhaltijasi.

2. Tahdon osottaa heille, missä he ovat erehtyneet ja että rikokset estävät saamasta elämää.

3. Tahdon osottaa heille sen pyhän lain, jonka mukaan heidän tulee elää ja jonka he ovat rikkoneet.

4. Waadin heiltä wälttämättä lausua mukaista parannusta.

5. Ettei mitään näistä kohdista puuttuisi, tahdon omalla kustannuksellani ja huolenpidollani panna toimeen ja pitää yllä riittävän, luvuisan papiston, paitse luennoitsijoita, Jhmisielussa.

6. Sinä saat meiltä alati wuosi wuodelta sellaisen weron, kuin näet sopiwaksi määrätä mekiksi alamaisuudestamme Sinulle“.

Silloin Immanuel lausui hänelle: „Oi, sinä

kamaluuden kaimo, kuinka muuttelomaisia ovat menestysapasi! Kuinka usein olet vaihtanut vaatimuksiasi, jotta vain saisit pitää hallussasi Ihmissielun, vaikka minä olen sen oikea perillinen, niinkuin on selvästi ennen osoitettu! Oletthan jo usein ennen tehnyt ehdotuksiasi, eikä tämä viimeinen ole rahtuistakaan parempi entisiä. Kun et voinut mustassa muodossasi pettää, niin sinä nyt olet muuttautunut valkeuden enkelin haamuun, ja pettääksesi sinä tahtoisit muka ruveta vanhurskanden saarnaajaksi. (2 Kor. 11: 14.)

Tiedä siis, Diabolus, ettei mitään hyväksytä, jota sinä ehdotat, sillä sinä teet kaikki vain pettääksesi. Ei sinulla ole omaatuntoa Jumalaa kohtaan, eikä rakautta Ihmissieluun; mistäpä siis nämät puheesi uhkuivat muusta kuin syntisestä kamaluudesta ja petoksesta! Sen, joka wiekkaudesta voi ehdottaa, mitä hywänsä, sen kautta tuhotaksensa ne, jotka uskovat hänen puheensa, sen tähtynä tulla hyljättyksi kaikkein puheidensa. Mutta jos vanhurskaus nyt on sinulle sellainen kauneuden ihanne, mitenkö pahuus ennen oli sinulle niin rakasta? Mutta jätetään se tuonnemmaksi.

Sinä puhut nyt Ihmissielun parannuksesta ja että sinä itse, jos minä niin sumaitsen, tahdot olla sen toimeenpanemisen etupäässä; kaiken aikaa sinä hywin tiedät, että suurimmallakin parannuksella, mikä lain jälkeen tehdään, ja kaikella sen vanhurskaudella ei ensinkään poisteta kirousta Ihmissielulta; sillä kun Ihmissielu on rikkonut lain, jonka rikkojaa vastaan Jumala on julistanut kirouksen, ei se kirous ikänä tule sen kautta poistetuksi, että hän vast'edes lain pitää (puhumattakaan siitä, minkälainen se parannus on ole-

ma, jonka ohjaajana on saatana!). Sinä tiedät, että kaikki, mitä olet tässä asiassa nyt sanonut, on paljasta wiekkautta ja petosta; se on sinulla sekä ensimmäisenä että viimeisenä aseena. Monihan sinut pian tuntee, kun näytät heille pufinjalkasi; mutta ilmestymänä malloppumusfasi, malkeuden enkelinä ja parannuksentehtijänä vain harvat tuntevat sinut. Mutta sinä et ole tekemä niin Jhmisfielulleni, oi Diabolus, sillä minä rakastan vielä Jhmisfielua.

Sitä paitse en ole tullut asettamaan Jhmisfielua töistä elämään; jos niin tekisin, olisin sinun kaltaisefi, vaan minä olen tullut, että minun kauttani ja sen kautta mitä minulla on ja mitä teen Jhmisfielun hymäkki he tulisivat sovitetuiksi Jsäni kanssa, waikka he synnillänsä ovat kehoittaneet Hänet wihaan ja waikkeivät lain kautta voi saada armoa.

Sinä juttelet tämän kaupungin alistumisesta hymään, kun ei kukaan odota sellaista sinulta. Minut on Jsä lähettänyt itse omistamaan sen ja johtamaan käfieni taitavuudella niin Hänen kaltaisuuteensa, että sen näkeminen on ilahuttava Häntä. Minä tahdon sentähden ottaa sen itse haltuuni; minä tahdon syöstä sinut ulos ja eroittaa fiitä; minä tahdon korottaa oman lippuni heidän keskellensä; tahdon myöskin hallita heitä uusien lakien mukaan, uusien wirtamesten kautta, uusien waiwuttimien ja uusien tapojen avulla; minä tahdon eufin kufistaa tämän kaupungin ja fitten rakentaa sen uudesta, joteu se on olewa niinkuin ei sitä olisi koskaan ennen ollutkaan, ja fitten se on olewa koko maailman kunnian-kuunu.”

Kun Diabolus kuuli tämän ja huomasi kaikki

lamaluutensa paljastetuksi, hän joutui perinpohjin nym-
mälle eikä aluksi käsittänyt, mitä olisi tehtävä; mutta
ollen määrännyt, raimon ja ilken den lähde sekä Shad-
daita että Hänen Poikaansa sekä Shmissielun ra-
kastettua kaupunkia kohtaan, niin hän päätti mahwistaa
itsensä uuteen taisteluun jaloa Ruhtinasta Immanue-
lia vastaan! Ennenkuin Shmissielun kaupunki
valloitettiin täytyi siis taistella toinen taistelu. Tul-
kaa siis nuorelle te, jotka haluatte nähdä sotatoimia,
katselemaan kuinka ratkaisemia iskuja annetaan, kun toi-
nen tahtoo pitää hallussansa ja toinen anastaa itsel-
lensä kuuluisan Shmissielun kaupungin.

Wetänydyttään siis muurilta sotawäkensä luo Dia-
bolus oli Shmissielun kaupungin sydämessä ja Im-
manuel palasi leiriinsä. Rumpikin omalla tahollaan
warustantui parhaalla tavalla uuteen taisteluun.

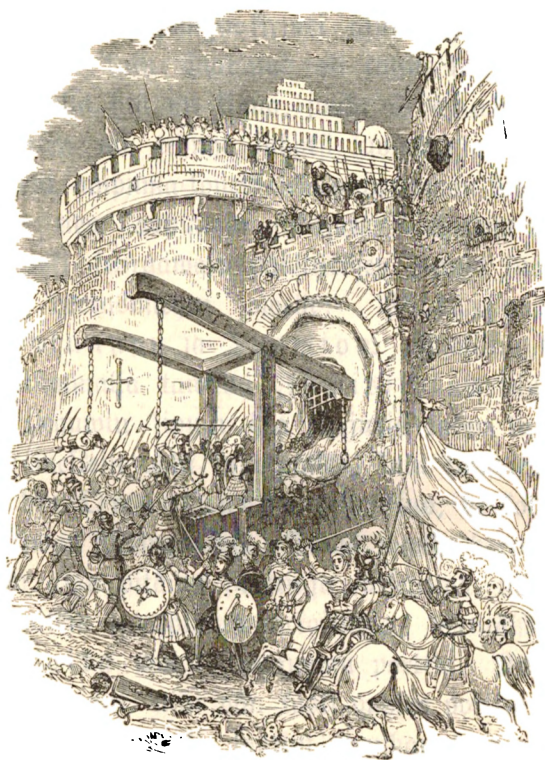
Diabolus oli epätoivos sa kuuluisan Shmiss-
ielun kaupungin pitämisestä wallassansa ja päätti
tehdä wahinkoa niin paljon kuin suinkin woisi (jos hän
todella woisi mitään) Ruhtinaan sotajoukalle ja Sh-
missielun kuululle kaupungille; sillä, woi! eipä hän
tarfoittanut tyhmän Shmissielun kaupungin onnel-
lisuutta, waan sen täydellistä tuhoamista ja perikatoa,
kuten nyt selwästi näkyy.

Hän käskee siis päälliköitänsä, että milloin he nä-
fewät, etteiwät enää woi pitää kaupunkia hallussaan,
wahingoittamaan sitä, minkä woivat (Mark. 9: 26,
27), repien ja waadellen miehiä, waimoja ja lap-
sia. „Sillä“, hän sano i, „parempi on, että me aiwau teemme
paikan autioksi ja jätämme jälkeemme wain samuawat
rauniot, kuin että se jäisi asunnoksi Immanuelille.“

Immanuel puolestaan, tietäen että seuraava tappelu on ratkaiseva kaupungin kohtalon ja tekemä Hänet sen Herraksi, antoi kuninkaallisen käskyn kaikille päälliköillensä ja ylipäälliköillensä sekä sotilaille, että heidän tulisi taistella miehuullisesti Diabolusta ja kaikkia hänen omiansa vastaan, mutta että olisivat suosiollisia, laupeita ja nöyriä kaikkea Ihmissielun alkuperäisiä asukkaita kohtaan. „Kääntäkää siis”, Hän lausui, „taistelun terävin kärki Diabolusta ja hänen omiansa vastaan”.

Päivän tultua annettiin siis käsky ja Ruhtinaan sotilaat taistelivat uljaasti, kääntäen, kuten edelliselläkin kerralla, kowimman hyökkäyksensä Kormaporttia vastaan. Tunnuksena oli tällä kerralla: „Ihmissielu on voitettu,” ja sen huudon kaikuesssa he hyökkäsivät kaupunkia vastaan. Diabolus myöskin teki puolestaan vastustusta sisäpuolelta parhaan väkensä kanssa, tarmonsa takaa. Hänen ylimyksensä ja ylipäällikkönsä taistelivat sangen rajusti Ruhtinaan sotajoukkoa vastaan.

Mutta kolmen, neljän hyökkäyksen jälestä murtivat Ruhtinaan jalot päälliköt Kormaportin auki ja ne teljet ja salivat, joilla se oli lujasti suljettu, murrettiin tuhansiksi pirstaleiksi. Silloin torvet Ruhtinaan sotajoukossa soivat, päälliköt huusivat ja kaupunki järisi; ja Diabolus peräytyi linnaansa. Kun Immanuelin joukot siis olivat murtaneet auki portin, Hän tuli itse ja asetti siihen istuimensa sekä nosti lippunsa liehumaan sen lähellä olevalle kummulle, jonka Hänen miehensä olivat ennen luoneet asettaaksensa sille heittokoneensa. Kummun nimi oli: Kuulkaa-hy-

Rorwaportti murretaan auki.

win! Siinä Ruhtinas siis asui aivan portin ääressä, josta käydään sisälle. Hän käski yhä mieläkin heittämään kiviä kultaisilla heittokoneilla kaupunkiin, warsin linnaan, koska Diabolus oli sinne peräntynyt. Rorwaporutilta kävi katu suoraan siihen taloon, jossa entinen kaupungin-kirjuri asui (hän joka oli wirassa enuen kuin Diabolus oli tullut kaupunkiin); ja aivan lähellä sitä oli linna, jonka Diabolus kau'an aikaa sitten oli tehnyt inhaksi luolaksensa. Päälliköt tyhjensivät ampumakoneillansa pian tämän kadun, awaten siten tien kaupungin sydämeen. Sitten Jumanuel käski seuraawain päällikköjen mennä suorastaan wanhan herrasmiehen owelle: Pittäisen pojan, Synnintunnon ja Tuomion. Päälliköt kulkiwat siis sotaisimmalla tavalla Jhmisieluu kaupunkiin, käyden liehuvin lipuin hra Kirjurin talon luo; tämä talo oli melkein yhtä luja paikka, kuin linnoitus. Tultuansa hra Dmantunnon talon luo, he kolkuttiwat ja waativat sisäänpääsyä. Tämä wanha herra oli koko taistelun ajan pitänyt porttinsa suljettuna, sillä hän ei tiennyt oikein sotatoimien tarfoitusta. Seutähden Pittäisenpoika waati awaamaan porttia. Kun ei kukaan wastannut, niin hän käski puskea porttia muurinmurtajalla, jonka isku saattoi wauhan herran wapisemaau ja koko hänen talonsa järjemään perustuksillansa. Silloin wanha herra tuli portille ja kysyi wapisewalla äänellä: „kuka siellä on?“ Pittäisenpoika wastasi: „Me olemme suuren Shaddain ja Hänen siunatun Poikansa Jmmanuelin päälliköitä ja waimimme taloanne jalon Ruhtinaamme käytettäväksi.“

Samalla muurinmurtaja antoi portille toisen tä-

risyttävän iskun. Silloin vanha herra alkoi yhä enemmän vapista, niin ettei hän enää uskaltanut olla avamatta porttia. Runinkaan joukot tulivat fitten sisälle avatuista portista, nimittäin kolme edellä mainittua päällikköä väkijoukko. Kirjurin talo oli erittäin sopiva paikka Jmmmanuelille, ei ainoastaan siitä syystä, että se oli lähellä linnaa ja lujasti varustettu, vaan myöskin sentähden että se oli tilava ja aivan vastapäätä linnaa, tuota luolaa, missä Diabolus silloin piilekseli, sillä hän ei uskaltanut tulla ulos pesästänsä. Gra kirjurin päälliköt kohtelivat väkijoukkoja; eikä hän vielä tiennyt mitään Jmmmanuelin suurista aikeista, jonka tähden hän ei osannut arvata, mitä pitäisi ajatella, tai mikä loppu olisi olema tälle jyrisevälle alulle. Kaupungissa levisi heti tieto, että Kirjurin talo oli otettu ja hänen huoneensa ja linnan tehty sotatoimien keskuksiksi. Kun fitten joku oli tämän uutisen kuullut, hän kertoi sen ystävänsä tuoreena toisille, ja niinkuin lumipallo kasvaa vääryksessään, niin tämä huhuikin, joten lyhyen ajan kuluttua koko kaupunki uskoi vain tuhon ja perikadon odottavan kaikkia Ruhtinaalta; syttyi tähän huuloon sanottiin tämä: Kirjuri pelkää ja vapisi ja päälliköt kohtelivat häntä tylysti. Moniaat tulivat siis katsomaan; mutta kun he näkivät päälliköt Kirjurin palatsissa ja muurinmurtajat jyskyttelevän linnoituksen portteja särkeäkseen niitä, he joutuivat pelosta aivan hämmästyksiin. Talon isäntä lisäsi vielä heidän pelkoansa; sillä tulipa hänen luoksensa kuka tahansa haastattelemaan häntä, niin hän ei tahtonut puhua tai sanoa tai kuulla

puhuttawankaan muusta kuin että kuolema ja hävitys nyt odotti Shmissielua.

„Sillä”, vanha herra wirkoi, „tiedättehän te kaiikki, että me olemme kavalta jia tätä ennen halvefittua, mutta nyt kuuluisaa, voitollista ja funniafasta Ruhtinasta Shmanuelia kohtaan; sillä, kuten näette, ei Hän nyt ainoastaan piiritä meitä, vaan on murta-
nut auki porttimme. Sitä paitfe Diabolus pafenee Häntä ja Hän on tehnyt minun taloni linnoitukseksi jättiläistä vastaan, kuten näette. Minä olen itse puolestani fuuresti rikfonut — ja joka on puhdas rikofesta, hän on onnellinen. Minä olen rikfonut fuuresti, kuten fanoim, olemalla ääneti, kun minun olisi pitänyt puhuman ja wäärentämällä oikeutta, kun minun olisi pitänyt sitä toimeenpaneman. Tosin olen wähai sen faanut kärfiä Diabolufelta sentähden että olen puolustanut Shaddain lafia; mutta woi! mitäpä se merkitsee? Onko se korwaawa sen kapinallifisuuden ja kawallufjen, johon olen fyypää — ja jota olen vastaanfanomatta fallinut Shmissielun kaupungissa harjoitettawan? Woi, minä wapi sen ajatellesfani tämän peljättävän, wihai sen alun päätöstä!”

Samalla aikaa, kun nämät uljaat päälliköt uutterasti toimivat wanhan kirjurin talossa, toimi päällikkö Kuolemanrangaistus yhtä reippaasti toifissa kaupungin ofissa, ottaen haltuunfa syrykäfadut ja muurit. Hän ahdisteli ankarasti hra v. Tahto a, eikä fallinut hänen lewätä missfään loukoissa, vaan ajaen häntä takaa, eroitti hänestä hänen wäkfensä, niin että hän olisi ollut iloinen woidesfaan pistää päänsä edes johonkin koloon. Sama wäfewä sotilas kaafi kolme hra v. Tahto

don upseereista: vanhan hra Ennakkoluulon, jonka pääfallo haavoittui jo kapinassa; hänet olikin v. Tahto tehnyt Rormaportin wartijaksi — ja nyt hän kaatui Kuolemanrangaistuksen käden kautta. Siellä oli myöskin eräs hra Selin-kaikeen-paitse-turhuuteen, joka myöskin oli hra v. Tahton upseereja ja oli sama kapteeni, joka alussa asetti kaikki kanuunaa Rormaportin päälle; hänet päälliköksi Kuolemanrangaistus myöskin surmasi miekallansa. Paitse näitä kahta oli siellä eräs kapteeni Kawala; hän oli hywin juonikas heiltä, mutta hra v. Tahto luotti häneen koko lailla; hänet myöskin päälliköksi Kuolemanrangaistus surmasi toisten kanssa.

Hän teki myöskin suurta tuhoa hra v. Tahton sotilaitten joukossa, surmaten monta lujaa ja reipasta miestä sekä haavoittaen monta, jotka olivat notkeita ja toimeliaita Diaboluksen palveluksessa. Nämät olivatkin kaikki Diaboluksen väkeä, ei ainoakaan ollut ihyntyperältään Ihmissielusta kotoisin — näistä moniaat saivat haavoja tahi tulivat tuhotuiksi.

Toiset päälliköt myöskin tekivät urheita tekoja. Silmäportilla, jossa päälliköt Toivo ja Rakkaus johtivat taistelua, tehtiin suuria töitä, sillä päälliköksi Toivo kaasi omalla kädellensä kapteeni Sofealauman, joka oli sen portin päälliköksi. Hän oli tuhannen nuijamiehen päälliköksi. Monta näistä nuijamiehistäkin sai surmansa tahi tuli haavoitetuiksi ja loput etsivät piilopaikkoja muurin koloissa. Tällä portilla oli myöskin ennen mainittu hra Paha Epäröiminen. Hän oli vanha mies, jonka parta ulottui nyötäisiin saakka; hän oli Diaboluksen puhemies ja teki

paljon vahinkoa Jhmisfielussa; nyt hän kaatui päällikkö Toimon käden kautta.

Mitäpä sanoisinkaan? Näinä päivinä Diaboluksen miehiä makasi kuolleena joka kulmassa, vaikka niitä tuitenkin oli vielä liian monta hengissä Jhmisfielussa.

Silloin vanha Kirjuri ja hra Ymmärrys sekä eräitä muita kaupungin johtamista henkilöistä, jotka alusivat, että heidän täytyy seisoa taikka kaatua Jhmisfielun kaupungin kanssa, kokoontuivat eräänä päivänä neuvottelemaan ja keskusteltuaan päättivät yksimielisesti kirjoittaa anomuksen Jmmmanuelille, joka oli asettanut istuimensa Jhmisfielun kaupungin portille. Tässä anomuksessa he tunnustivat syntinsä ja lausuivat fatuman, että he olivat loukanneet Hänen ruhtinaallista Majesteettiansa ja pyysivät, että Hän jäästäisi heidän henkeänsä.

Tähän anomukseen Hän ei ensinkään antanut vastausta, mikä seikka murehdutti heitä aina enemmän. Kaiken tämän aikaa ne päälliköt, jotka olivat Kirjurin talossa, jyskittelivät linnan portteja muurin murtimilansa, ruhjoaksensa portit mäsäksi. Kun jonkun aikaa oli näin tehty, murrettiin auki eräs portti nimeltä: Valloittamaton; se särjettiin useaksi kappaleeksi, joten aukeni tie siihen pesään, jossa Diabolus piileskeli. Silloin lähetettiin sana Rormaportilla olevalle Jmmmanuelille, että portti oli avattu Jhmisfielun linnaan. Oi, kuinka silloin kautta koko Ruhtinaan leirin torvet soivat ja ilosanoma levitettiin kaikille, koska nyt oli jodan loppu lähellä ja Jhmisfielun vapautus samalla tulemaissillansa.

Silloin Ruhtinas nousi paikaltansa, ottaen mukaansa sellaisia miehiä, jotka siihen olivat sopivia, ja kulki Jhmiszielun kätua pitkin wanhan kirjurin taloon.

Itse Ruhtinas oli kotonansa kultaissesja asussa ja Hänen edellänsä kannettiin lippua; mutta kaswonja Hän piti enemmän warjosja koto matkan ajalla, niin etteivät ihmiset woineet Hänen katseistansa saada selwää Hänen mieli-alastansa, wihajiko Hän heitä, wai rakastiko. Hänen kulkeisjansa kätua myöten kaupungin lansa tuli kufin owellensa katselemaan Häntä, ja kaikfiin waiikutti woiimakkaasti Hänen itijönjä jalous ja kunnia, mutta he ihmettelivät, miksei Hän oikein näytännyt kaswojansa; sillä Hän puhui heille vielä enemmän tekojensa ja töittensä kautta, kuin sanojensa ja hymynsä kautta. Mutta Jhmisjielu parka (samoin kuin kaikfi owat taipuwaisia samallaisissa oloissa tekemään) selitti Jmmmanuelin käntöksen samoin, kuin Joosefin weljet hänen käntöksensä heitä kohtaan, nimitäin aiwan päinwastoin sen merkitystä. „Sillä” he ajattelivat, „jos Jmmmanuel meitä rakastajii, niin Hän ojottajii jen meille sanoilla ja käntöksellä; mutta Hän ei tee kumpakaan, jentähden Hän wihaa meitä. Jos Jmmmanuel wihaa meitä, niin Jhmisjielu surmataan ja kufistetaan lokäläjätii” He tiesiwät rikkoneensa Hänen Jjänjä lain ja olleenja Häntä vastaan Diabolukjen Hänen wihollisjensa liitosja. He tiesiwät myöskin, että Jmmmanuel tiesi kaiken tämän; sillä he olivat wakuutettuja siitä, että Hän oli Jumalan enkeli ja tiesi kaikfi, mitä maan päällä teh-

Diabolus sidotaan tahlejiin.

dään; tästä jynystä he arvelivat tilansa olevan kurjan ja että hyvä Ruhtinas tuhoaisi heidät.

Sen lisäksi he ajattelivat: mikäpä aika olisi siihen sopivampi, kuin nykyinen, kun Hänellä on kädesjäsä Jhmisielun ohjat. Waikka Jhmisielun asukkaat näin ajattelivat, niin otin erittäin huomiooni, etteivät he kuitenkään, nähdesjään Hänen kulkewan kaupungin lämitse, voineet olla kumartamatta ja nöyrytmättä Hänen edesjäsä, jopa he olisivat olleet valmiit nuolemaan tomminkin Hänen jaloistansa. Tuhat kertaa he myöskin toimottivat, että Hän tahtoisi tulla heidän Ruhtinaaksensa ja suojelijaksensa. He puhelivat myöskin toisillensa Hänen kauneudestaan ja sekä kunnias-tansa ja urhoudestansa, jolla Hän voitti tämän maailman juuret ja mahtawat. Mutta heidän itse suhteensa heidän ajatuksensa vaihtelivat kaikella mahdollisella tavalla, häilyen äärimmäisyydestä toiseen. Tämän edestakaikin häilymisen kautta Jhmisielu oli kuni pallo joka mööräy tuulispään ajamana. (Jes. 17: 13; 22: 18).

Tultuaan ja linnan portille Jmmanuel käski Diaboluksen tulemaan esille ja antautumaan Hänelle. Mutta moi! kuinka vastahakoinen tämä peto oli tulemaan esille! kuinka hän sitä vastusteli! kuinka hän kauhistui! kuinka hän kiemurteli! Mutta esille hänen kuitenkään täytyi tulla Ruhtinaan eteen. Silloin Jmmanuel käski sitoa hänet ja he sitoivat hänet kahleilla siihen tuomioon saakka, mikä hänelle on määrätty. Mutta Diabolus nousi rukoilemaan, ettei Jmmanuel lähettäisi häntä jymyntein, vaan sallisi hänen mennä rauhassa pois Jhmisielusta.

Kun Immanuel oli sidottanut hänet kahleisiin, Hän vei hänet torille, jossa Hän Ihmissieluu nähdessä riisui häneltä kaikki aseet, joista hän ennen oli suuresti kerskaillut. Tämä oli yksi Immanuelin voittokulun toiminna, kufistettuaan vihollisuutta; ja kaiken aikaa kuin jättäjäistä riisuttiin soitettiin kaikilla kultaisten Huhtinaa tormilla yht'aikaa; päälliköt myöskin huusivat ja sotilaat lauloivat ilosta.

Silloin kutsuttiin Ihmissielu katselemaan alkua Immanuelin voittoon siitä vihollisuudesta, johon he olivat suuresti luottaneet — ja josta olivat kerskanneet silloin, kun hän heitä mairitteli.

Täten paljastettuaan Diaboluksen Ihmissielun ja päällikkönsä edessä, Huhtina käskesi sitomaan Diaboluksen vaunujensa pyöriin. Jätettyään sitten osan väestänsä päällikköitten Pitkäisenpojan ja Synintunnon johdolla wartioimaan linnan portteja, jos yritettäisiin vastustusta Diaboluksen hyökkäystä (jos joku entinen Diaboluksen seuraaja yrittäisi anastaa sen haltuunsa), Immanuel ratsasti, miettäen voittokulkua hänestä koko Ihmissielun kaupungin lävitse ja ulos Silmäportista sen edustalla olevalle kentälle, missä Hänen leirinsä oli.

Mutta ette voi aavistaaakaan, jollette olisi ollut siellä, niinkuin minä olin, mikä riemuhuuto tajahti Immanuelin leiristä, kun he näkivät hirmumaltiaan sidottuna jalon Huhtinaan käden kautta, Hänen vaunujensa pyöriin!

He sanoivat: „Hän on ryöstänyt vallitukset ja väkemyhdyt ja viennyt wankouden wangiksi. Diabolus

on alistettu Hänen miekkansa voimalla ja tehty kaikkien pillan ja naurun esineeksi." (Esf. 4: 8.)

Nefin, jotka olivat tulleet suojelukseksi ja alas taistelua katselemaan, huusivat sellaisella voimakkaalla äänellä ja lauloivat niin joituijasti, että yläisissä ilmoisja asuwaitkin awasivat attunansa, pistivät ulos päänsä ja halusivat kurtistella sen kunnian alkusyytä. (Luuk. 15: 7, 10.)

Raupunkilaisetkin niin monet, kuin sen näkivät, olivat tätä nähdesjäsä ikäänkuin taimaan ja maan välillä. Tojin he eivät voineet janoa, mikä heidän lohtalonja tulisi olemaan; mutta kaikki tehtiin niin erinomaisella tavalla, että, en voi janoa, miten, mutta ašain toiminta näytti luoman iloa kaupungille, joten heidän filmänsä, päänsä, sydämensä ja mielensä, eli kaikki, mitä heissä oli, ihaili ja oli tyytymäisenä nähdesjäsä Immanuelin johtoa.

Kun ylevä Huhtinas oli suorittanut tämän osan voittokulustansa vihollisensa Diaboluksen ylitse, Hän lähetti hänet pois häpeäsjäsä ja halveksittuna, kieltäen häntä milloinkaan enää ottamasta haltuunsa Ihmissielua. Hän meni pois Immanuelin luota Hänen leiristänsä kuiviin paikkoihin juolatorwesja, etsien lepoa, jota kuitenkaan löytämättä. (Math. 12: 43.)

Päällitöt Pitkäisenpoika ja Synnintunto olivat molemmat jangen majesteetillisiä miehiä; heidän kaswonja olivat kuin jalopeuran kasvot ja heidän puheenja niinkuin meren pauhina (1 Alf. 12: 28; Jes. 5: 29, 30); ja he majailivat edelleenkin hra Omantunnon talosja, kuten on ennen kerrottu. Kun jalo Huhtinas oli siis näin pitkälle päättänyt riemufunkunsa

Diaboluksesta, niin kaupunkilaiset saivat paremmin aikaa katsella näitten jalojen päälläkötöitten toimia. Mutta he tekivät kaikki tehtävänsä sellaisella peljättävällä tavalla (ja voitte olla varmat että heillä oli jalainen käsity tehdä sillä tavalla) että he pitivät kaupungin alituisessa jydämen-kivussa ja saattoivat (Jhmis-sielun mielestä) Jhmis-sielun tulevaisen onnen epätietoisiksi, niin ettei heillä pitkään aikaan ollut mitään lepoa, rauhaa eikä toivoa.

Ei Ruhtinas myöskään vielä itse ajunut Jhmis-sielussa, vaan kuninkaallisessa teltsassaan, leirissä, Jänsä sotajoukon keskellä. Sentähden Hän lähetti joweliaalla ajalla erityisen käsityn päällikkö Pitkäisenpojalle, että hän kutsui koko Jhmis-sielun kaupungin kansan linnan pihalle ja siellä kaikkien nähden ottaisi vangiksi vapaaherra Dumärkyksen, hra Mantunnon ja tuon huomattavan hra von Tahdon ja että heitä ankarasti wartioitaisiin, kunnes tulisi ilmoitetuksi, mitä Hän heille vast'edes näkisi hyväksi tehdä. Kun tämä käsity oli toimeen pantu, se yhä lisäsi Jhmis-sielun kaupungin pelkoa; sillä nyt oli heidän mielestään heidän entinen pelkonsa Jhmis-sielun perikadosta varma. Nyt he vain ensin vaihtoivat päätänsä, ajatellen minälaijen ja kuinka pitkällisen tuoleman heidän pitäisi kärsiän; jopa he pelkäsivät että Immanuel lähettäisi heidät kaikki jymynteeseen, johon joutumista Diaboluskin pelkäsi, sillä he tiesivät sen ansainneensa. Heitä suretti myöskin suuresti se ajatus että he mestattaisiin miehalla koko kaupungin nähden niin jalon ja pyhän Ruhtinaan käsitystä. Kaupunkilaiset olivat myöskin

juuresti murheisjanja niitten kolmen miehen tähden, jotka olivat wangittuina, sillä he olivat olleet heidän johtajiansa ja oppaitansa, ja koska he uskoivat, että, jos ne miehet surmataan, niin se on wain alku koko Ihmisielun kaupungin peritatoon. Sentähden he kirjoittivat näitten wangittujen kansja yhteisen anomuksen, jonka he lähettivät Immanuelille erään Gläman-halun mukana. Hän siis tuli Ruhtinaan majaan ja esitti pyynnön, jonka sisältö oli seuraawa:

„Suuri ja ihmeellinen waltijas, Diaboluksen woittaja ja Ihmisielun walloittaja! Me tämän onnettouimman ja surjimman yhdyksunnan kansalaiset rukoilemme nöyrästi, että saisimme suosion sinun edessäsi — oi älä muista entisiä rikoksiamme, äläkä kaupungin päälliköittemme syntejä, waan armahda meitä armosi suuruuden mukaan, äläkä salli meidän kuolla, waan anna meidän elää edessäsi. Me tahdomme jitten olla haluttaita tulemaan palvelijoisjesi ja, jos pidät sen sopimana, kokoamaan ruokamme pöytäsi alta. Amen”

Pyynnön miejä tuli siis, kuten on sanottu, anomuksensa kansja Ruhtinaan luo; ja Ruhtinas otti sen käteensä, mutta lähetti tuomamiehen luotansa janaakaan sanomatta. Tänä ahdisti yhä lisäksi Ihmisielun kaupunkia; mutta kun he ajattelivat, että nyt heidän täytyy joko pyytää tahi kuolla, niin he eivät moineet toisin tehdä, waan neuvottelivat uudestaan ja päättivät lähettää toisen pyynnön; se oli sangen juuresti edellisen anomuksen kaltainen. Kirjoitettuaan anomuksen walmiiksi, he kysyivät, kuka sen veisi perille? sillä he eivät moineet lähettää sitä saman miehen kautta, kuin edellinen oli lähetetty, koska he armelivat, että hänen

fäntöksiensä oli ehkä loukannut Ruhtinasta; he koettivat siis saada päällikkö Synnintunnon viemään sitä; mutta hän sanoi ettei hän rohjennut, eikä tahtonut rufoilla Immanuelia kavaltaajien puolesta, eikä asettua kapinoitsijain asian-ajajaksi Ruhtinaan luona. „Mutta”, hän lausui, „Ruhtinaamme on lempeä ja te saatatte uskaltaa lähettää sen jonkun kaupunkilaisenne kautta, jos hän meniisi köyhiä kaulassansa ja rukoilisi ainoastaan armoa.”

Pelwon tafia kaupunkilaiset kuitenkin viivyttelivät liiankin kauvan; mutta lopuksi peljäten sen viipymisen vaarallisuutta he monen arkailemisen perästä päättivät lähettää pyyntönsä hra Heräämisen-halun kautta; ja häntä he siis lähettivät noutamaan. Tämä hra Heräämisen-halu asui hyvin halvassa mökissä Jhmisielussa ja tuli esille naapuriensa pyynnöstä. He kertoivat hänelle mitä olivat tehneet ja mitä tahtoivat tehdä pyynnön johdosta, ja että he halusivat lähettää sen hänen kanssansa Ruhtinaalle.

Hra Heräämisen-halu vastasi heille: „Mitä’en tekisi parastani pelastaakseni kuuluisaa kaupunkia sellaista, kuin Jhmisielu on, ansaitusta perikadosta!” He antoivat siis hänelle anomuksen ja sanoivat kuinka hänen tulisi puhutella Ruhtinasta ja toivottivat niin hänelle kymmenen tuhatta onnentoivotusta. Hän saapui siis Ruhtinaan teltan luo, kuten edellinkin, ja pyysi puhutella Hänen Majesteettiansa. Sana miettiin siis Immanuelille ja Hän tuli miehen luokse. Kun hra Heräämisen-halu näki Ruhtinaan, hän lankeasi kasvoillensa maahan ja huuji: „Di, jospa Jhmisielu saisi elää edessäsi!” Näin sanoen hän

antoi anomuksen Huhtinaalle, joka, sen luettuaan, kääntyi hetkiseksi pois päin ja itki; mutta tyyntynytään Hän kääntyi uudestaan tuomamieheen, joka oli kaiken aikaa maannut itkien Hänen jaloisjansa, ja sanoi hänelle: „Mene kotiisi, minä tahdon miettiä pyyntöäsi.”

Voitte arvata, että Ihmissielun asukkaat, jotka olivat suurella pelvolla ja rikollisuuden tunnolla lähettäneet tämän pyynnön, peljäten sen tuleman hyljättyä, eivät voineet olla katsahtamatta montakin kertaa, kowasti sykkiwin sydämin, nähdäkseen, miten heidän pyyntönsä kävi. Vihdoin he näkivät sanansaattajan saavan tuleman takaisin. Hänen saamuttuansa heidän luoksensa, he kyselivät, miten hän onnistui, mitä Immanuel oli sanonut, ja kuinka anomuksen oli käynyt. Mutta hän sanoi waikenewansa, kunnes saapui wankilaan, jossa pormestari, hra v. Tahto ja hra Kirjuri olivat säilyssä. Edelleen hän siis kävi wankilaan, missä nämät Ihmissielun miehet olivat sidottuina. Mutta woi, mikä wätijoukko tungeksi hänen jälesjängä, kuulemaan, mitä sanansaattaja sanoisi. Tultuaan siis nähtywiin wankilan rautaristikon eteen — siellä hän näki hra pormestarin walkeana, kuin palttina, ja Kirjurin aivan wapisewana. He kysyivät häneltä, sanoen: „Tulkaa, hyvä herra, sanokaapas, mitä suuri Huhtinas lausui teille?” Silloin hra Heräämisen halu wastasi: „Tultuani Herrani teltan luo, pyyhin puhutella Häntä ja Hän tuli esille. Minä lankefin kaswoilleni Hänen jalkoihin ja annoin hänelle anomuksen; sillä Hänen muotonsa jalous ja kaswojensa firffaus oli niin suuri, etten woinut seisoa jaloillani. Hänen ottaessaan vastaan anomuksen, huusin: Oi, jospa Ihmis-

fielu jaiji elää edessäji!’ Kun Hän siis oli hetkisen sitä katsellut, Hän kääntyi ja sanoi palmelijallensa: „Mene takaisin kotiisi, minä tahdon miettiä pyyntöäsi.” Sanansaattaja lisäsi myöskin: „Huhtinaalla, jonka luo minut lähetitte, on sellainen kauneus ja funnia, ettei kukaan, joka Hänet näkee, voi olla Häntä rakastamatta ja pelkäämättä. En minä ainakaan; mutta en tiedä, mikä tästä tulee lopuksi.”

Tätä vastausta kuullessaan he kaikki hämmästyivät sekä wangit että sanansaattajaa seurannut kansa, joka oli tullut kuulemaan uutisia; eivät he myöskään ymmärtäneet, miten he selittäisivät Huhtinaan sanat. Bormestari sanoi, ettei vastaus näyttänyt nurjamieliseltä; mutta hra v. Tahto sanoi sen ennustaman pahaa; ja hra Kirjuri arveli sitä kuoleman=tuomioksi. Kansajoukosta, mikä seisoi lähellä eikä woinut hymin erottaa wankien puhetta, mikä kuuli minkin sanan tahi lauseen; toiset kuulivat jotakin sanansaattajan puheesta, toiset wankien selityksestä; siten ei kukaan käsittänyt asiaa oikein. Ette sentähden voi aavistaakkaan mitä kansa mietiskeli ja mikä sejasorto vallitsi Shmis=fielussa.

Sillä ne, jotka olivat jotakin kuulleet, lewittivät heti tietonsa kaupungille toinen huutaen toista, toinen aiman päinwastaista; molemmat olivat aiman warvoja puhumanja totuutta; sillä he sanoivat kuulleenja sen omilla korwillanja, joten he eivät muka voineet pettyä. Joku sanoi: „Meidät surmataan joka ainoa,” toinen wäitti: „meidät kaikki säästetään” ja kolmas sanoi, ettei Huhtinas pidä wäliä Shmisfielusta, ja neljäs, että wangit surmataan yht’äkkiä. Kuten sanoin, jokai=

nen wäitti kertomansa asian kaikista oikeimmin ja että kaikki muut olivat wäärässä. Shmissielussa oli siis paljas lewottomuus wallalla, eikä yksikään tiennyt mihin voisi laskea jalkateränsä rauhassa; sillä joku jaattoi ohimennessään kuulla naapurinsa puheen ja siten lewittää aivan päinvastaisen tarun, ja kumpikin wäittivät puhumansa täyttä totta. Jotkut siten wäittivät, että Ruhtinas tahtoi häwittää Shmissielun miehen terällä. Nyt alkoi ilta pimetä — jonka tähden Shmissielu parka oli surullisessa hämmennyksessä koko yön aamuun asti.

Mutta kaikesta päättäen, mitä minä sain kuulla, syntyi kaikki tämä hälinä niistä Kirjurin sanoista, mitkä hän lausui, kun hän arweli Ruhtinaan vastauksen merkitsevän tuolemaa. Se syntyi tulen kaupungissa ja alkoi peljättää Shmissielua; sillä Shmissielulla oli ennen ollut tapana pitää Kirjuria näkijänä, ja hänen lausuntonsa parhaiten puhujien lausunnon merojena; täten Shmissielu oli peljättyksenä itsellensä.

Nyt he alkoivat tuntea, mikä oli seurauksena uppiniskaisesta kapinasta ja laittomasta Ruhtinaan vastustamisesta. Sen he tulivat tuntemaan rikollisuuden tunnon ja pelvon kautta, mitkä nyt olivat wallanneet heidät, ja kuka oli enemmän synpäänä kapinaan ja vastustukseen, kuin Shmissielun ylimmät johtajat?

Vihyesti: kun pelko wähän hälweni kaupungista ja wangit olivat wähäisen rohkaiseet mieltänsä, he päättivät uudestaan lähettää Ruhtinaalle anomuksen henkenä jäästämisestä. He kirjoittivat siis kolmannen anomuksen, jonka sisältö oli seuraawa:

„Ruhtinas Imanuel Suuri, maailman Herra ja armon Valttias, me köyhät, kurjat, onnettomat, — fuolewa Jhmisfielun kaupunki — tunnustamme Sinun suurelle ja kunniakkaalle Majesteetillefi, että me olemme tehneet syntiä Sinun Isääfi ja Sinua vastaan, emmekä ole enää mahdolliset nimitettää Sinun Jhmisfieluffesi, waan olemme ansainneet tulla luolaan heitettyfi. Jos tahdot meidät surmata, me olemme sen ansainneet. Jos tahdot tuomita meidät sywynteen, emme moi sanoa muuta, kuin että olet wanhurstas. Emme moi walittaa, teet mitä tahaufa, tahi menettelet fanssamme kuinka tahaufa. Mutta moi anna armon hallita ja ulottua meihin asti. Oi! anna armon ottaa meidät haltuunsa ja wapauttaa meidät rikoffistamme, niin me tahdomme laulaa armostafi ja tuomioastafi. Amen.”

Kun tämä anomus oli kirjoitettu, se ai'ottiin lähettää Ruhtinaalle kuten ensimmäinentfin; mutta kuka sen weifi? siinä oli kysymys. Joku sanoi: „Wieköön ien sama henkilö, joka ensimmäisenfin” mutta toiset arwelivat ettei olisi hywä tehdä niin, koska ei hän paremmin meneestynyt enfi kerralla. Kaupungissa oli eräs wanha mies, nimeltä Hywä-Työ; hänellä oli wain tämä nimi, muttei itse asian olemusta. Jotkut ehdottivat, että hän olisi lähetettävä; mutta kirjuri oli aiwan jyrkästi sitä vastaan, „ sillä”, hän lausui, „nyt meidän tulee pyytää armoa; jos siis lähettäisimme pyyntömme sen ninifelä miehellä, se näyttäisi wastustawan itse pyynnön tarfotusta. Lähettäisimmekö hra Hywä-Työn sanansaattajanamme, kun pyyntömme rukoilee armoa?”

„Sitä paitse“, vanha herra virkoi, „jos Ruhtinas, ottaessaan vastaan anomuksemme, kysyi häneltä: 'Mitä nimesi on?' — joka on hyvin mahdollista — ja hän vastasi: 'Vanha Hyvä-Työ', mitäpä lulette Jmmanuelin muuta sanovan kuin näin: 'Voi! elääkö vanha Hyvä-Työ vielä Jhmisielussa? Vanha Hyvä-Työ vapahdakaan siis teidät ahdistuksestanne!' ja jos Hän lausuu niin, niin minä olen warm, että me olemme hukassa; eivät tuhannettaan vanhat Hyvät-Työt voi pelastaa Jhmisielua.“

Kun Kirjuri oli täten selittänyt, miss'ei vanha Hyvä-Työ saattaisi mennä viemään anomusta Jmmanuelille, niin muutkin wangit ja Jhmisielun johtomiehet wastustivat hänen lähettämistänsä, jonkaltähden vanha Hyvä-Työ hyljättiin ja päätettiin yksimielisesti lähettää hra Heräämisen-halu uudelleen. He lähettivät siis taas häntä noutamaan ja pyysivät, että hän toisen kerran menisi viemään heidän pyyntönsä Ruhtinaalle, ja hän sanoi olevansa halukas siihen. Sen lisäksi he pyysivät, että hän erittäin tarkasti walwoisi, ettei hän millään tavalla puheellaan tai käytöksellään loukkaisi Ruhtinasta, „ sillä Häntä loukkaamalla te saatatte laikesta päättäen syöstä Jhmisielun äärimmäiseen perikatoon“, he virkkoivat.

Hra Heräämisen-halu, nähdessään, että hänen tuli mennä tälle asialle, pyysi, että he sallisivat hänen ottaa mukaansa hra Jtkusilmän, joka oli lähinen naapuri eräälle hra Galaukselle; hän oli könhä mies, jolla oli murtunut mieli, mutta hän woi tuitenkin puhua hymvää anomuksen puolesta. He sallivat hänen siis mennä hänen kanssansa. Matkalle he

fiis lähtewät, ja hra Heräämisen=halu panee köyden kaulaansa, ja hra Itkusilmä meni wäänneksen käänsä. Näin he saapuivat Ruhtinaan teltaan.

Tullessansa täten kolmannen kerran anomuksen tuojana he wähin pelkäsivät usein tulemalla waiwansa Ruhtinasta. Saapuessansa fiis Hänen telttansa owelle he ensin pyytävät anteeksi, että he tulewat waiwaamaan Immanuelia kowin usein, ja sanoivat, etteivät tulleet sentähden, että haluaisivat olla waimaksi tai kuulla omaa puhettansa, waan koska kowa wälttämättömyys waati heitä tulemaan Hänen Majesteettinsa luokse. Sillä he eivät moineet, he lausuivat, saada mitään lepoa yöllä eikä päiwällä rikostensa tähden Shaddaita ja Hänen Poikaansa Immanuelia vastaan. Myöskin he pelkäsivät, että hra Heräämisen=halun käntös ehkä edellisellä kerralla oli jynnyttännyt vastenmielisyhttä Hänen Korkeudessa, joten hänen täytyi palata tyhjänä sellaisen armollisen Ruhtinaan luota sekä ilman lohdutusta. Tämän anteeksipyyhynnön lausuttuaan hra Heräämisen=halu heittäytyi kaswoilleensa maahan mahtawan Ruhtinaan jalkojen eteen, lausuen: „Di, jospa Ihmissielu saisi elää sinun edessäsi!“ — ja näin sanoen hän antoi anomuksensa. Kun Ruhtinas oli lufenut anomuksen, Hän meni hetkiseksi syrjään, niinkuin edellisellä kerrallakin, ja tultuaan takaisin sille paikalle, missä anomuksen tuoja makasi maassa, Hän kysyi mikä hänen nimensä ja armonsa oli Ihmissielussa, koska he olimat ennen muita lähettäneet hänet kaikista Ihmissielun asukkaista näin tärkeälle asialle Hänen luoksensa. Hän vastasi fiis Ruhtinaalle: „Di, älköön

Herrani olko vihainen; ja miksi kysyt sellaisen kuolleelle toiran nimeä, kuin minä olen? Älkää huoliko, minä rukoilen, ottaa huomioon kuka minä olen, sillä minä olen aivan mahdoton sinua lähestymään, kuten hymin tiedät. Miksi kaupunkilaiset valitsivat minut tälle asialle Herrani luo, sen he itse parhaiten tietävät, mutta eivät he voineet sentähden minua valita, että he olisivat arvelleet minun nauttiman Herrani erityistä suosiota. Sillä itse puolestani en voi itsekkään itseäni rakastaa; kuka siis voisi minua rakastaa? Mutta minä tahtoisin kuitenkin elää ja toivoisin kaupunkilaisteni elävän; ja koska sekä he että minä olemme suuresti rikkoneet, sentähden he lähettivät minut ja minä olen tullut heidän nimesijänkä kerjäämään armoa Herraltani. Oi, nähtyöön siis Sinulle hyväksillä armollinen; mutta älä kysy mitä palvelijasi ovat."

Ruhtinas kysyi silloin: „Kuka on tämä, joka on tullut towerikseksi tälle tärkeälle asialle?"

Hra Heräämisen-halu sanoi Immanuelille, että hän oli hänen köyhä naapurinsa, muudan hänen liikeisimmistä ystäväistään. „Hänen nimensä", hän jatkoi, „teidän korkeimman Majesteettinne luvalla, on Jtkusilmä Jhmiszielun kaupungista. Teidän kyllä että monta saman-nimistä on, joilla ei ole mitään todellisuutta, mutta toivon ettei minun Herrani pahaksi, vaikka otin köyhän naapurini mukaani."

Silloin hra Jtkusilmä lankei maahan kasvoillensa pyytämään anteeksi, että hän oli rohjennut tulla naapurinsa keralla Herransa luo:

„Oi, Herrani!" hän virkkoi, „mitä minä olen, en itse tiedä, enkä myöskään onko nimeni teeskennelty,

mai eikö — marjinkin kun mietin mitä jotkut ovat sanoneet, nimittäin että tämä nimi annettiin minulle sen tähden että hra Ratumus oli isäni. Hyvälläkin miehillä on pahoja lapsia ja vilpittömillä usein ulko-
kullatuita. Mitäni nimitti minut tällä nimellä jo keh-
dössä ollessani, mutta tekikö hän niin minun aivojeni
koosteuden tahi sydämeni hellyyden takia, en voi sa-
noa. Minä näen likaa kynneliäni ja lokaa rukousteni
pohjalla. Mutta minä rukouilen (ja kaiten aikaa pu-
huessaan tämä herrasmies itki) ettet muistaifi meidän
ylitsekäymisiänme että loukkaantuisi palvelijaisi mah-
dottomuuteen, vaan menisit armollisesti Shuisie-
lun syntien ohitse, että kau'empaa viipyisi armoasi
firkaamasta.“

Ruhtinaan käskyistä anojat sitten nousivat ja sei-
soivat maristen Hänen edesjäsä — ja Hän puheli
heille näinikään:

„Shuisielun kaupunki on julmasti kapinoinnut
Isääni vastaan, hyljätessään Hänet olemasta heidän
kuninkaanansa ja valitessaan päälliköksensä valhetteli-
jan, murhaajan ja karkulaisen, orjan. Sillä tämä
Diabolus, teidän muka ruhtinaanne, waikka te häntä
niin korkeassa armossa piditte, nousi ferraan kapinaan
Isääni ja minua vastaan meidän kuninkaallisesa pa-
latissamme ja korkeimmasa homissamme, pyrkien ruh-
tinaaksi ja kuninkaaksi. Mutta ajoissa estettynä ja
wangittuna hän fidottiin ilkehtensä tähden kahleisiin ja
eroitettiin luolaan niitten kanssa, jotka olivat häntä
auttaneet — ja sitten hän on tarjoutunut teille ja te
olette ottaneet hänet vastaan.

Tämä on ollut kau'an aikaa ja on yhä edelleen

Seräämisen-halu ja Jitkusilmä Ruhtinaan edessä.

forkein loukkaus Jääni vastaan; siitä synstä Jäni lähetti voimallaan sotajoukon palauttamaan teitä kuuliaisuuteen. Mutta te tiedätte missä arvoissa te olette pitäneet sekä päälliköitä että sotilaita ja kuinka te olette heitä kohdelleet. Te kapinoitte heitä vastaan, juljitte heiltä porttinne, ryhdyitte taisteluun heitä vastaan ja taistelitte Diaboluksen puolesta heitä vastaan. Silloin he pyysivät Jältäni enemmän väkää, ja minä tulin miehineni saattamaan teitä alamaisuuteen. Mutta sanoin kuin kohtelitte palvelijoita te myöskin kohtelitte heidän Herransa. Te otitte minut vastaan vihollisena, juljitte minulta porttinne, ette totelleet minun kehoituksiani, vaan vastustitte niin kau'an kuin voitte; mutta nyt olen teidät voittanut. Pyysittekö minulta armoa niinkau'an kuin teillä oli toivoa voida minua vastustaa? Vasta nyt, kun olen kaupunkinne valloittanut, te huudatte armoa. Miss'ette ennemmin pyytäneet armoa, kun armoni valkoinen lippu liehui, tai kun vanhurskauden punainen lippu ja kuolemanrangaistuksen musta lippu uhkasivat tuomiota? Nyt, kun olen voittanut Diaboluksen ne, te etitte minulta juostiota; mutta miss'ette auttaneet minua taistelussa jättiläistä vastaan? Kuitenkin tahdon ajatella anomustanne ja vastata sitä niin, että se tulee minulle tunniaksi.

Menkää ja käskelää että päälliköt Pitkäisenpoika ja Synnintunto tuovat mangit minun luokseni leiriin huomenna, ja sanokaa, että päälliköt Tuomio ja Kuolemanrangaistus jäävät liinaan, ja pitääkää huolta siitä, että kaikki ovat hiljaa Shmissielussa, kunnes saatte enemmän kuulla minusta."

Näin sanottuaan Hän kääntyi pois heistä ja palasi kuninkaalliseen telttansa.

Saatuaan Ruhtinaalta tämän vastauksen, anojat palasivat kuten ennenkin toveriensa luokse. Sivät he kuitenkin olleet käyneet kau'aksi, ennenkuin heidän mielessänsä heräsi ajatuksia, ettei Ruhtinas vielä aikunut mitään armoa Jhmiszielulle. He menivät siis sille paikalle, jossa wangit makasivat sidottuina; mutta heidän ajatuksensa siitä, miten Jhmiszielulle käwisi, waijutti heihin niin woiimakkaasti, että, tultuaan lähettäjiensä luokse, he tuskin woiwat sanoa sanottamaan.

He saapuivat wihdoin kaupungin portille (siellä kaupunkilaiset wakawasti odottivat heidän palaamistansa), jossa monet heitä odottivat, saadakseen tietää, minkä vastauksen he olivat saaneet pyyntöönsä. Kansu huusi tulijoille vastaan: „Mitä uutisia Ruhtinaalta? mitä Jmmanuel sanoi?“ Mutta he vastasivat, että heidän täytyy mennä wankilaan, kuten edelliselläkin kerralla, siellä antaaksensa vastauksensa. Wankilaan he siis menivät — suuren kansajoukon saattamina. Tultuaan wankilan portille he kertoimat alkupuolen Ruhtinaan puheesta wangeille, sen nimittäin, jossa Hän puhui heidän uskottomuudestaan Häneu Jsäänsä ja Häntä itseä kohtaan, ja kuinka he olivat walinneet Diaboluksen ja liittyneet häneen, taistellen hänen puolestaan, totelleet häntä ja antaneet hänen itseänsä hallita, mutta, että he olivat halwefineet Häntä ja Hänen miehiänsä. Tätä kuullessansa wangit kalpenimat; mutta anojat jatkoimat kertomustansa, sanoen: „Ruhtinas sanoi vielä, että Hän kuitenkin ajatteli

teidän anomustanne ja antaisi siihen sellaisen vastauksen, mitä kirkastaisi Hänen kunniansa." Kun nämät sanat oli lausuttu hra Sitkusilmä huokaisi syvästi. Tästä he kaitti hämmästyivät aivan sanottomiksi; heidät valtaisi myöskin kamala pelko ja kuolema näytti kumastuvan muutamien filmisä. Kansan joukossa sattui silloin olemaan eräs älykäs mies, jolla oli pieni talo; hänen nimensä oli vanha Utelias. Hän kysyi olivatko anojat kertoneet jota sanan Immanuelin puheesta. He vastasivat: „Emme ole" Silloin Utelias virkasi: „Niin minä ajattelin; olkaa hyvät ja sanokaa siis, mitä Hän lisäsi sanoiksi." Anejat ensin tuokion vaihtivat; mutta vihdoin sanoivat kaitti, virkkoen: „Ruhtinas käski meidän käskää, että päälliköt Pitkäisenpoika ja Synnintunto veisivät vangit huomenna leiriin; ja että päälliköt Tuomio ja Kuolemanrangaistus ottaisivat haltuunsa liinan ja kaupungin, sitte kunnes saisivat uusia määränkiä. He sanoivat myöskin, että Ruhtinas näin sanottuaan oli heti kääntynyt heihin selin, menen kuninkaalliseen telttansa.

Woi! kuinka tämä sanoma, marssikin se, että vangit oli vietävä Ruhtinaan luokse leiriin, murssi kaitti heidän luunsa! He alkoivat itkeä yhteen ääneen niin että se kuului taimaaseen. Näin tehtyään jokainen näistä kolmesta vangista valmistautui kuolemaan; (ja kirjuri sanoi heille: „tätä minä juuri pelkäsin"), sillä he päättivät, että huomenna auringon laskeisssa he syöstäisiin toiseen maailmaan. Koko kaupunki ei myöskään odottanut mitään muuta kuin, että heidän

kunfin ajallansa ja vuoronsa tullen täytyisi juoda samasta maljasta.

Shmissielun kaupunki wietti siis sen yön surren säkissä ja tuhassa. Wangit myöskin, kun heidän aikansa tuli lähteä Ruhtinaan luo leiriin, pukeutuivat surupukuun, sitoen löyden kaulaansa. Koko Shmissielun kaupungin kansa oli kokoontunut muureille myöskin puettuna mustiin, ajatellen, että Ruhtinas ehkä sen nähdesä armahtaisi. Mutta moi kuinka tielikellot Shmissielun kaupungissa silloin liifkuivat! He juoksiwat edes takaisin pitkin katuja juurisja joukoissa, huutaen ja meluten juostessansa mikä milläkin tawalla, puhuen aiwan wastakkaisia taruja, niin että Shmissielu oli lähes perin kadottaa mielenmalttinsa.

Uika oli wihdoin tullut, jolloin wankien täytyi mennä alas leiriin, ilmestymään Ruhtinaan eteen.

Heidän menonsa oli tällainen: Päällikkö Pitkäisenpoika meni kaartinsa kanssa edellä ja päällikkö Synnintunto tuli joukkoinensa jälesä; wangit kulkiwat kahleissa näitten kahden sotawäen osaston välissä. Nämät kaartijoukot edellä ja jälesä kulkiwat liehuwin lipuin, mutta wangit käwiwät niitten välissä hywin alakuloisina.

Dikeaminin ja tarfeminin näin: Wangit käwiwät sywässä surupuvussa, löyden rintoihinsa, eivätkä rohjenneet nostaa filmiänsä taiwasta kohden. Näin he käwiwät ulos Shmissielun kaupungin portista ja tuliwat keskelle Ruhtinaan sotajoukkoa, jonka funnian näkeminen suuresti lisäsi heidän pelkoansa. Siwätkä he enää woineet kätkeä suruansa, waan huusiwat ääneensä: „Woi onnettomat ihmiset! Woi kurjat Shmissie-

Wangit Ruhtinaan luona.

lun asukkaat;" Kun kahleitten kolkko kolina vielä liittyi wankien huutoon, niin tämä melu oli aina surfeampi.

Tultuaan siis Ruhtinaan teltan ovelle he heittäntyivät kaswoillensa maahan; silloin eräs meni sisälle sanomaan Herrallensa, että wangit olivat saapuneet. Nyt Ruhtinas astui walta-istuimelle ja lähetti noutamaan wankia sisälle; kun he olivat tulleet Hänen eteensä he wapisivat ja peittivät kaswonsa häpeästä. Lähestyessänsä Hänen walta-istuintansa he heittäntyivät alas kaswoillensa Hänen eteensä. Silloin Ruhtinas lausui päällikkö Pitkäisen pojalle: „Käskää wankia nousemaan seisolle" He seisoiwat siis wawisten Hänen edessänsä; ja Hän sanoi: „Oletteko te ne miehet, jotka ennen olivat Shaddain palvelijoina?" He sanoiwat: „Olemme, Herra" Ruhtinas sanoi taas: „Oletteko te niitä, jotka sallitte erään kauhistawan Diaboluksen turmella ja saastuttaa itseänne?" He sanoiwat: „Me emme ainoastaan sallineet sitä, Herra, vaan walitsimme sen omasta halustamme" Ruhtinas kysyi edelleen: „Olisitteko te olleet tyytyväisiä elämään hänen hirmuwaltansa orjina fuolemaanme asti? Wangit wastasivat: „Kyllä Herra; sillä hänen tiensä miellytti lihaamme ja me olimme wieraantuneet paremmasta tilasta" „Toiwoitteko", Ruhtinas kysyi, „sydämestänne, kun tulin sotimaan Ihmissielun kaupunkia vastaan, etten olisi woittanut teitä?" „Toiwoimme", he wastasivat. Sitten Ruhtinas kysyi: „Minkä rangastuksen ajattelette ansainneenne minulta näistä ja muista fuurista synneistänne?" He sanoiwat: „Sekä fuoleman, että sy-

myyden, Herra; sillä emme ole vähempää ansainneet. Immanuel kysyi myöskin olisiko heillä mitään puolustusta, jonka tähden sen tuomion, minkä olivat itsellensä julistaneet, ei pitäisi tuleman toteutetuksi. He sanoivat: „Emme voi sanoa mitään: jinä olet vanhurskas, mutta me olemme syntiä tehneet” Silloin Ruhtinas sanoi: „Mitä nuo köydet ovat kaulasjanne?” Wangit vastasivat: „Nämät köydet ovat sitä warten, että meidät niillä sidottaisiin mestauttilalle, jollei Sinulle nähtyne hymäkki armahtaa” (Sananl. 5: 22.) Hän kysyi edelleen yhtymätkö kaikki ihmiset Jhmisfielun kaupungissa tähän tunnustukseen. He vastasivat: „kaikki kaupungissa syntyneet, Herra; mutta emme voi sanoa mitään Diaboluksen seuralaisista, jotta tulivat kaupunkiin, kun hirmuvaltiyas sai meidät valtaansa.”

Silloin Ruhtinas käski kutsumaan esille airuen, joka julistaisi kautta koko leirin ja sen keskustassa, että Ruhtinas, Shaddain Poika oli täydellisesti voittanut Jhmisfielun ja valloittanut sen Jjänsä nimesä ja Hänen kunniaksensa ja että wangit seuraisivat airuetta, lausuen: „Amen” Näin tehtiin Hänen käskynsä jälkeen. Seti soitti yläilmoissa oleva soitto-kunta fuloisesti, leirissä olevat päälliköt huusivat ja sotilaat lauloivat riemulauluja Ruhtinaalle kunniaksi; liput liehuivat ilmassa ja joka paikassa vallitsi suuri riemu, mikä vielä puuttui ainoastaan Jhmisfielun asukkaitten sydämistä.

Silloin Ruhtinas kutsui wangit uudestaan eteenpäin seisomaan — ja he tulivat ja seisivat wawisten. Hän sanoi heille: „Minulla on valta ja käsky Jjäl-

täni antaa anteeksi Jhmisielun kaupungille synnit, ylitseäymiset ja vääryydet, mitkä te ja koko Jhmisielun kaupunki olette tehneet aika ajalta Isääni ja minua vastaan — ja minä myöskin annan teille anteeksi” Näin sanoen Hän antoi heille pergamentille kirjoitettuna, seitsemällä finetillä vahvistetun suuren, yleisen anteeksi-annon, käsken pormestarin, hra v. Tachdon ja hra Kirjurin julistamaan ja julistuttamaan sen huomenna auringon noustessa koko Jhmisielun kaupungissa.

Sen lisäksi Ruhtinas antoi wangeilta riisua heidän surupukunsa, antaen heille „kaunistuksen tuhvan edestä, iloöljyn murheen edestä ja kauniit waatteet murheellisen hengen edestä.” (Jes. 61: 3).

Sitten Hän antoi kullekin kolme kullasta ja kalliista kivistä tehtyä kaunistusta, ja, ottaen heiltä pois heidän köytensä, kulta-witjat heidän kaulaansa ja korwarenkaat korviin.

Wangit, kuultuaan Ruhtinas Jmmmanuelin armolliset sanat, ja nähtyään kaikki, mitä heille tehtiin, melkein pyörtivät; sillä armo, hymät teot ja anteeksi-antamus oli niin äkillinen, ihana ja suuri, etteivät he voineet kestää sitä taintumatta. Wapaaherra Tachto aivan taintui; mutta Ruhtinas astui hänen luoksensa; kiersi ijankaikkiset käsiwartenensa hänen ympärillensä nleilykseen ja suuteli häntä, käsken olemaan hymässä turmassa, sillä kaikki täytettäisiin, mitä Hän oli sanonut. Hän suuteli ja nleili toisinaan hra v. Tachdon toweria, hymgillen heille suosiollisesti, sanoen: „Ottakaa nämät lisä-todistuksiksi rakkaudestani, suosioistani ja säälistäni teitä kohtaan; ja minä käsken

teitä, hra Kirjuri, kertomaan Jhmiszielun kaupungissa, mitä olette kuulleet ja nähneet.”

Sitten järjettiin heidän kahleensa kappaleiksi heidän filmäinsä edessä ja palaset heitettiin tuuleen — joten heidän askelensa laennettiin. Silloin he lanke-
sivat alas Ruhtinaan eteen ja suutelivat Hänen jalkojansa, kastellen niitä kyynelillänsä; he huusivat myös
fin suurella äänellä, sanoen: „Siunattu olkoon Herran
kunnia Hänen sijassansa!” (Hes. 3: 12). Heidät käs-
kettiin sitten noustamaan ylös ja menemään kaupunkiin
kertomaan Jhmiszielulle, mitä Ruhtinas oli teh-
nyt. Ruhtinas käski myöskin soittajain huilun ja pie-
nen rummun kanssa käydä heidän edellänsä, joittaen
koko matkan, kun he kulkivat Jhmiszielun kau-
punkiin. Silloin täytettiin, mitä he eivät olleet kos-
kaan odottaneet, ja he saivat omistua, mitä eivät ol-
leet ikänä uneksineet.

Ruhtinas kutsui myöskin jalon päällikön nimeltä
Usko, ja käski hänen joittenuitten upseeriansa kanssa
käydä Jhmiszielun aatelismiesten edellä liehu-
min lipuin kaupunkiin. Hän määräsi myöskin että
jill'aikaa, kun kirjuri luki jultti yleistä anteeksi-anta-
musta Jhmiszielun kaupungissa, päällikkö Usko
kulkisi Silmäportista sijalle kaupunkiin kymmenen
tuhannen sotilaansa kera liehuvin lipuin; ja siten hä-
nen tulisi käydä kaupungin valtakatua linnan portille,
jonka hänen tuli ottaa haltuunsa, kunnes hänen Her-
ransa itse tulisi. Myöskin Hän määräsi että päällik-
köjen Tuomion ja Ruoleman-rangaistuksen
tuli jättää linna päällikkö Uskolle sekä wetäntyä
joukkoineen nopeasti leiriin Ruhtinaan luo.

Näin Jhmisfielun kaupunki vapautui myös-
kin neljän ensimmäisen päällikön ja heidän sotavoimansa
pelosta.

Edellä kerroin, kuinka jalo Ruhtinas Jmma-
nuel otti vastaan vangit ja kuinka he kääntäntyivät
Hänen edesfänsä sekä miten Hän lähetti heidät soi-
tannolla saatettuna kotiin. Voitte myöskin arvata,
kuinka kaupunkilaiset, jotka olivat kaiken aikaa odotta-
neet saada kuulla heidän kuolemastansa, olivat sitä
ajatellesansa surumielisiä. Eivätkä heidän ajatuksensa
pysyneet hiljaa alallansa, vaan tuuli viskeli niitä kai-
tellaisiin epävarmoihin olettamisiin; heidän sydämensä
häilyi, kuin puntari vapisevassa kädessä. Mutta vih-
doin katsellesansa itävisfänsä Jhmisfielun muu-
rien ylitse, he luulivat näkevänsä jonkun palaaman
kaupunkiin; ja he miettivät miettimistänsä: Keitähän
ne voisivat olla? Vihdoin heidän silmänsä erottivat
tulevien joukossa vangit. Oi, jospa voisitte kuvitella
mielesfänne, kuinka heidän sydämensä heitä nähdessään
ihmettelivät, warsin, kun huomaisivat millaisessa
asussa ja kuinka suurella kunnialla heidät lähe-
tettiin kotiin! He olivat menneet leiriin mustiin
puettuina, mutta he tulivat takaisin valkoisessa pu-
mussa; he menivät leiriin köyji kaulassa, mutta heidän takai-
sin tullesansa riippui heidän kaulassansa kultavitjat;
leiriin menessä heidän jaloisensa kolisivat kahleet,
mutta takaisin tullesansa he astelivat vapaina ja ke-
myesti; he menivät leiriin kuolemaa odottavina, mutta
palasivat sieltä wakuutettuina elämästä; raskain mielin
he leiriin menivät, mutta takaisin tullessa heidän edel-
länsä kulki huilunsoittaja. Niin pian siis, kuin he jaa-

puivat Silmäportille, vapiseva Jhmiszielun kaupunki raista uskalti huutaa ilosta; ja sellainen huuto se oli, että sitä kuullessansa päälliköt Ruhtinaan sotajoukossa ilosta hyppelivät. Kufapa voikaan näitä ihmisparkoja siitä moittia, sillä olivathan he saaneet ystäväänsä kuoleman-kidasta takaisin? Heille itselleenkin se oli kuni elämä kuolemasta, kun saivat nähdä Jhmiszielun vanhimmat kunnialla kaunistettuina. He eivät olleet odottaneet näkevänsä muuta kuin mestauspölkyn ja kirveen; mutta nyt he näkivät iloa ja riemua, lohdutusta ja sellaista sulaista soitantoa saattamassa heitä, että se olisi voinut jairaanfin parantaa. (Jes. 33: 24.)

Heidän saapuessansa kaupunkiin, heitä tervehdittiin siis fanoilla: „Terwe tultuanne — terwe tultuanne! ja siunattu olkoon Hän, joka teidät jäästi!” Siihen kaupunkilaiset vielä lisäivät: „Me näemme, että te voitte hywin; mutta kuinka Jhmiszielun kaupungille käynee? Käyneekö sille hywin?” Silloin kirjuri ja pormestari vastasivat heille: „Oi hyviä fanomia! Jlofanomia! fanomia paljosta hyvästä ja juuresta ilosta Jhmisielu raukalle!” Silloin kaupunkilaiset huusivat toisen kerran ilosta, niin että maa järjii. Sen jälestä he kysivät palaavilta, kuinka asiat olivat leirisä fuoriutuneet ja minä fanoman Jmmanuel lähetti kaupungille. He kertoivat siis kaikki, mitä heille oli tapahtunut leirisä ja kaikki, mitä Ruhtinas heille tefi. Tämä saattoi Jhmiszielun ihmettelemään Ruhtinas Jmmanuelin wiisautta ja armoa. Sitten he fanoivat, mitä he olivat saaneet Ruhtinaalta koko Jhmiszielun kaupungille ja kirjuri lau-

fui sen näillä sanoilla: „Anteeksi=antamuksen, anteeksi=antamuksen, anteeksi=antamuksen Jhmiszielulle ja sen saa Jhmiszielu huomenna kuulla!“ Sitten hän käski heitä kutsumaan Jhmiszielun kansa huomiseksi kotoon torille, kuulemaan yleistä anteeksi=antamuksen julistusta.

Mutta ken voisi kuvaila, minkä muutoksen tämä wiittaus asiain tilaan teki Jhmiszielun kaupungin ulkomuodosja! Ei yksikään Jhmiszielun asukas voinut sinä yönä nukkua ilon tähden, mikä heidän sydämisfänsä riehui; joka huoneessa oli iloista soitantoa ja laulua ja riemua, kun kerrottiin toifillensa ja kuunneltiin kertomusta Jhmiszielun onnellisuudesta.

Se oli ainoana puheen-aineena ja laulujen sisältonä oli tämä: „Di, auringon noustua saamme kuulla tästä enemmän — huomenna enemmän!“ „Kufapa eilen“, joku wirtahti, „olisi voinut ajatella, että tämä päivä olisi meille olewa tällainen? ja kufapa, nähdesfään wanhimme menewän leiriin raudoisfa, olisi arwannut niitten palaawan kullasfa? Totta todella ne, jotka tuomitfivat itsensä, mennessään tuomarinsa tuomittawafsi, tulivat hänen suunsa kautta wapaifsi julistetuifsi; ei fiitä synstä, että olifivat olleet miattomat, waan Ruhtinaanfa armosta; ja he lähetettiin kotiin soitannolla saatettuina. Mutta onko tämä ruhtinaitten yleinen tapa? Osoittawatko he tavallijesti jellaista suofiota kavaltafjille? Eiwät suinkaan; tämä on wain Shaddain ja Hänen Poikanfa Immanuelin tapa!“

Jopa fitten aamu koitti. Silloin tulivat pormestari, wapaaherra Tahto ja hra Kirjuri torille Ruhtinaan

määräämällä ajalla; ja he tulivat siinä loistamassa asussa, mihin Ruhtinas oli heidät puettanut edellisenä päivänä, joten katu walkeni heidän kunniastansa. Porimestari, Kirjuri ja hra v. Tahto kävelivät Suuportille, joka oli torin alareunassa, sillä siellä manhaan aikaan luettiin julki yleiset ilmoitukset. Sinne he siis tulivat kaikessa loistossansa ja rummunhöjä kulkki heidän edellensä. Kansan halu kuulla asia perin pohjin oli sängen kiihtyä.

Silloin Kirjuri nousi seisomaan, ja kun hän mainiitti asi kädellensä, niin kaikki vaihenivat; ja hän luki anteeksi-annon kowalla äänellä. Mutta kun hän tuli fanoihin: „Herra, Herra Jumala laupias ja armollinen ja pitkämielinen, antawa anteeksi wääröyden, ylitsekyymisen ja synnin (2 Moos. 34: 6) ja kaikki synnit ja pilkka annetetaan anteeksi” j. n. e. (Mark. 3: 28), he eivät woineet olla ilosta hyppäämättä. Sillä teidän tulee tietää, että anteeksi-antamus-julistuksen oli kirjoitettu joka miehen nimi koko Jhmisielussa; myöskin julistuksen alla olemat finetit tekivät mahtawan vaikutuksen.

Kun Kirjuri oli lutenut anteeksi-antamus-julistuksen loppuun, kaupunkilaiset juoksivat ylös kaupungin muureille ja hyppelivät siellä ilosta, kumartuen seitsemän kertaa Jmmmanuelin telttua kohden; samalla he huusivat ilosta sanoen: „Jmmmanuel eläköön iankaikkisesti!”

Sitten annettiin käsky kaupungin nuorille miehille joittaa kelloja ilosta.

Kun Ruhtinas oli lähettänyt kolme Jhmisielusta

olemaa wankia riemuiten ja soitolla saatettuina kotiin, hän antoi käskyn taitille leirisjā olewille päälliköille, upseereille ja sotilaille olemaan walmiina aamulla, kun kirjuri on lutenut anteefsi-antamuksen, tekemään Hänen tahtonsa mukaan. Kun siis aamu oli tullut ja juuri kun Kirjuri oli lutenut anteefsi-annon, Immanuel käski puhaltamaan taitilla torwilla leirisjā sekä nostamaan ylös liput, puolet Urmon kuffulalla, toiset puolet Wanhurskauden kuminulla. Hän määräsi myöskin, että päälliköitten tulisi esiintyä kokonaisuudessaan asepumussa ja että sotilaat huutaisivat ilosta. Ei myöskään päällikkö Usto, waikka hän oli linnassa, sellaisena päivänä ollut ääneti, waan näyttänyt linnaan ulkoparmeella, antaen soittoa torwilla Jhmisielulle ja Ruhtinaan leiriä kohden.

Näin olen osottanut millä tavalla Immanuel ryhtyi pelastamaan Jhmisielun kaupunkia hirmumaltijaan Diaboluksen kädestä ja wallasta.

Kun Ruhtinas oli päättänyt nämät ilonsa ulkonaiset menot, Hän käski näyttämään Jhmisielulle muutamia sotatemppeja; he siis ryhtyivät siihen työhön. Mutta oi, kuinka komeästi, notkeasti, taitawasti ja urhokkaasti nämät sotilaat toinivat, osottaessaan sotatoinia ihastuneena katselewalle Jhmisielulle!

He kämelmät — tekivät mastaliikkeitä, lewittivät rinwensä oikealle ja wasemmalle; he jatoivat ja sulkiwat rivejānsä; he kääntyivät pitkinä riveinä sateittain; täyttiwät rintaman ja jälkijoukon oikealla ja wasemmalla siwellä — ja tekivät paritymmentä muuta liikettä erinomaisella taidolla — ja yhtiä kaikki taas seisoiwat asennossa entisillä paikoillaan, niin että Jh-

missielu ihastuksesta hurmaantui tätä komeata näkyä katsellessaan. Tähän lisättäköön, että he käyttelivät niin sulavasti sota-aseitansa, että sitä oli ihme katsella. Tämän sotilasnäyttännön jälestä koko Jhmisielun kaupunki tuli Ruhtinaan luokse leiriin kiittämään Häntä ylempalttifesta suosioistansa ja pyytämään että Hän armossansa näkisi hyväksi tulla miehinensä Jhmisieluun asumaan iankaikkisesti; ja näin he pyysivät suurimmalla nöyryydellä, kumartuen seitsemän kertaa maahan Hänen edessänsä. Hän sanoi heille: „Rauha olkoon teille!“ Kaupunki tuli silloin lähes ja kosketti kädellensä Hänen kulta-malttiffansa päähän, lausuen: „Di, jospa Ruhtinas Jmmanuel päälliköinensä ja sotilainensa tahtoisi asua Jhmisielussa iankaikkisesti; ja jospa Hänen muurinmurtimensa ja heittokoneensa asetettaisiin kaupunkiin Ruhtinaan palvelukseksi ja Jhmisielun amuksi ja turvaksi. Sillä,“ he lausuiwat, „meillä on sijaa sota-aseille ja paikka, johon voi rakentaa huoneita maunuillesi. Di, tehköös niin, Jmmanuel, niin saat olla Kuningas ja johtaja Jhmisielussa iankaikkisesti. Hallitse myöskin aivan sydämesi halun mukaan ja tee päälliköistäsi ja sotilastaasi maaherroja ja ruhtinaita hallitsemaan johdollasi, ja me tahdomme tulla palvelijoiksesi ja sinun lakisi on oleva meidän ohjeenamme.“

He lisäsimät edelleen, rukoillen Hänen Majesteettiansa sitä ottamaan huomionsa; „sillä“, he wirkoimat, „jos nyt kaiken tämän armon jälestä, minä olet osottanut kurjalle kaupungillesi Jhmisielulle, Sinä wetänyt pois päälliköinesi meidän luotamme, niin Jhmisielun kaupunki on kuolema. Voi!“ he lau-

suivat, „jos Sinä, siunattu I m m a n u e l i m m e, pois-
 tuisit meidän työämme nyt kun olet tehnyt meille näin
 paljon hyvää, ja osoitettuasi näin suuren armon meille,
 niin meille on olema sama kuin emme olisi tätä iloa
 saaneetkaan ja vihollisemme tulevat toisen kerran pääl-
 lemme hirmuisemmalla raimolla, kuin ensimmäisellä! Sen-
 tähden me ruoilemme, oi, Sinä silmiemme ihastus
 ja turjan kaupunkimme voima ja elämä, hyväksy tämä
 anomuksemme, minkä nyt olemme Herrallemme tuoneet,
 ja tule asumaan keskuuteemme ja anna meidän olla
 Sinun kansasi. Sitä paitse emmehän tiedä, waikka
 monta Diaboluksen seuralaisista vielä tänäänkin
 piilisi Ihmissielussa ja he tahtovat pettää meidät,
 kun Sinä olet meidät jättänyt nudestaan Diaboluk-
 sen käsiin; ja kuka tietää mitä juonia ja wehkeitä he
 jo ovat punoneet sitä warten! Me kauhistumme ajatel-
 lessamme joutumista takaifin hänen hirmuisiin käsiinsä.
 Kelwatkoon siis Sinulle asettaa meidän linnaamme ku-
 niinkaallinen asuntoji ja majoittaa sotilaa si ja heidän
 kalustonsa kaupunkimme parhai siin koteihin”

Silloin Ruhtinas lausui: „Jos tulen kaupun-
 kiinne, sallitteko minun edelleen panna toimeen, mitä
 mielestäni on vihollisiani ja teidän vihollisianne was-
 taan? jopa, tahdotteko auttaa minua siinä?”

He wastasivat: „Emme tiedä, mitä tulemme te-
 temään; emmehän ennen uskoneet tulemamme sellai si kfi
 tavaltajoi kfi S h a d d a i t a kohtaan, kuin nyt olemme
 osottautuneet. Mitäpä siis sanonemme Herrallemme?
 Mlköön Hän luottako pyhiinsä; asukoon Ruhtinas lin-
 nas samme ja tehköön kaupungistamme linnoituksen;
 asettaukoon Hän jalot päällikkönsä ja sotaifiat sotilaansa

meitä johtamaan; jopa Hän valloittakoon meidät rak-
kaudellaan ja voittakoon armollaan, siten Hän on war-
maan oleva kanssamme ja auttava meitä, niinkuin sinä
aamuna, jolloin meille anteesi-antamus julistettiin. Me
tyhnyimme tähän Herraamme ja Hänen teihinsä ja hyöt-
käämme Hänen sanallansa väkewää vastaan.

Sananen lisäsi, niin palvelijasi lopettawat, eikä
tämä ole enempää waiwaawa Herraamme. Emme
tunne Sinun wiisautesi sywyttä, meidän Ruhtinaamme.
Kukapa, jota järki hallitsee, olisi woinut ajatella, että
näin suuri sulous, kuin me nyt nautimme, olisi tulewa
niistä katkerista koetuksista, joilla meitä ensin koeteltiin!
Mutta Herra, anna ensin waloa, seuratkoon rakkaus
jälesjä; oi, taluta meitä kädestä ja johdata neuvoillasi,
ja anna sen aina olla meille selmänä, että kaikki kää-
tyvät parhaaksi palvelijoillesi, ja tule Jhmis-
sieluumme sekä tee mitä Sinulle hymäksi näkyy. Tahi
Herra, tule Jhmis-sieluumme ja tee niinkuin tah-
dot, niin että warjelet meidät synnistä ja teet some-
liaiksi palwelemaan Majeesteettiasi.”

Silloin Ruhtinas lausui Jhmis-sielulle: „Me-
ne, palaja kotiisi rauhassa. Minä tahdon halulla tässä
kohdassa suostua pyyntöönnne; minä muutan kuninkaal-
lisen majani ja tuon kaikki sotawäkeni Silmäportin
eteen huomenna ja siitä tulemme Jhmis-sielun kan-
punkiin sisälle. Minä tahdon ottaa haltuuni Jhmis-
sielun linnan ja majoittaa sotilaani joukkoonne; jopa
tahdon tehdä sellaisia tekoja Jhmis-sielussa, joitten
wertaisia ei ole kuultu missään kansassa, maassa tahi
waltakunnassa taimaan alla.”

Silloin Jhmis-sielulaiset huusivat riemusta

ja palasivat kotiinsa rauhassa; myöskin he kertoivat sukulaistensa ja ystävänsä, mitä hyvää Immanuel oli luvannut Jhmisielulle. „Suomenna“ he wirkoivat, „Hän tulee kaupunkimme asumaan, miehienensä, tähän Jhmisieluun.“

Silloin Jhmisielun kaupungin ajukkaat riehuvat vihantain puitten luo ja nurmikolle kotoamaan lehtiä ja kukkia kylvääkseen kaduille, Ruhtinaansa, Shaddain Bojan tullessa; he sitoivat myöskin seppeleitä ja kukka-liehkuroita osoittaakseen, kuinka iloisia he olivat, ja edessansa ottaa vastaan Immanuelin Jhmisieluun; näin he kylwivät kukkilla koko kadun, jota Ruhtinas tuli kulkemaan Silmäportilta liinaan. Myöskin he valmistivat parasta soitantoa, mitä Jhmisielun kaupunki voi tarjota, soittamaan Hänen edellensä, Hänen kulleksensa asuntoonsa.

Määrätyllä ajalla Ruhtinas siis lähestyi Jhmisielua ja portit avattiin Hänelle; portilla kaupungin vanhimmat ja vanhukset toivottivat Häntä tuhannesti tervetulleeksi. Hän tuli siis sisälle Jhmisieluun taikine palvelijoinensa. Kaupungin vanhimmat kävivät hypellen Hänen edesssä aina linnan portille asti. Näin Hän kulki sinne sisälle. Puettuna kultaiseen sotioopaan Hän ajoi kuninkaallisessa waunussansa, torvensoittajat kulkiwat Hänen ympärillensä, liput liehuivat, kymmenen tuhatta sotilasta seurasi Häntä — ja Jhmisielun vanhimmat hyppelivät riemusta Hänen edesssä. Nyt olivat kuuluisan Jhmisielun kaupungin muurit täynnä sen asukkaitten jalanjalkia, kun ihmiset riehuvat sinne ylös katselemaan siunatun Ruhtinaan ja Hänen sotilaittensa lähestymistä. Kaikilla

attunoilla, parvekkeilla ja huoneitten katoillakin wilişi ihmisiä katellaifia katselemaşsa kuinka heidän kaupunkinsa täytettiin hymnyhellä.

Tultuaan niin kau'aksi kaupungin sisälle, kuin Kirjurin talon luo, Ruhtinas käski jonkun menemään päällikkö Ustolta kuulemaan oliko Shmissielun linna valmistettu. Hänen kuninkaallista vastaanottoansa warten (illä valmistus oli jätetty tämän päällikön huostaan) ja sana tuotiin, että kaikki oli valmistettu. (Apst. 15: 9.) Silloin läskettiin päällikkö Usto myöşkin miehinensä tulemaan Ruhtinasta vastaan-ottamaan: ja niin tehtiin, kuin Hän oli käskennyt; tämä päällikkö johti Ruhtinaan linnaan. (Efes. 3: 17.) Kun se oli tehty Ruhtinas lepäşi sen yön linnassa woinakkaitten päälliköjensä ja sotilaittensa kanssa Shmissielun kaupungin ilokşi.

Seuraawana huolena kaupungin kansalla oli, kuinka he majoittaisiwat Ruhtinaan päälliköt ja sotilaat keskuudessaansa; eikä kysymys ollut siitä, miten he woisiwat sulkea heitä pois, waan kuinka he woisiwat tähttää talonsa heillä; sillä nyt oli Jumanuelilla ja Hänen miehillänşä sellainen armo jokaisen Shmissielun asukkaan sydämessä, ettei mitään synnyttänyt heille juurempaa jurua, kuin se seikka etteiwät heidän ajuntouja olleet kyllişi awarat, woidakşensa jokainen ottaa luokşensa Ruhtinaan koko armeijan; jopa he pitiwät kunnianauşa palwella näitä soturia ja juokşiwat niinä päiwinä heidän käskystään, kuni juokşupojat. Wihdoin he tuliwat tähän päätökşeen:

1. Päällikkö Wiaton tulişi asumaan hra Järjen luona.

2. Päällikkö Kärsimällisyys sai asunnon hra Mielen luona. Tämä hra Mieli oli ennen ollut hra v. Tahdon kirjuriina — nimittäin kapinan ajalla.

3. Päällikkö Rakkaus asui hra Viikutus-
sen luona.

4. Päällikkö Toivo asui pormestarilla. Kir-
jurin taloon — hänen omasta pyynnöstänsä — koska
hänen talonsa oli lähinnä linnaa, ja koska Ruhtinas
oli määrännyt, että hänen tulisi hälyttää Shmissie-
lua, jos milloin vaara uhkasi — hän pyysi siis, ku-
ten sanoin, että päälliköt Pitkäisen-poika ja Syn-
nintunto ajettuihin sinne väkineensä.

5. Päälliköt Tuomion ja Kuoleman-ran-
gaistuksen otti hra v. Tahto luoksensa ja heidän
miehenä, sillä hänen tuli Ruhtinaan alamaisena nyt
johtaa Shmissielua hnyväksi, niinkuin hän oli teh-
nyt Diaboluksen alaisena sen mahingoksi (Room. 6: 19;
Efes. 3: 17).

6. Rautta koko kaupungin majoitettiin Imma-
nuelin sotamäki: mutta päällikkö Ilsto asui edelleen-
kin väkineensä linnassa. Täten asuivat Ruhtinas, Hä-
nen päällikkönsä ja sotilaansa Shmissielun kau-
pungissa.

Nyt Shmissielun kaupungin vanhimmat ja
vanhukset arvelivat etteivät milloinkaan voineet khl-
litti ihailia Ruhtinas Immanuelia; Hän itse, Hä-
nen tekonsa, sanansa ja käytöksensä olivat niin miel-
lyttäviä ja haluttuja heille. Sentähden he rukoilivat,
että, vaikka Shmissielun linna oli Hänen asunto-
paikkansa (jossa he toivoivat Hänen ijäti asuvan) Hän

kuitenkin kävi usein kaduilla ja kodeissakin ihmisiä puhuttelemassa. „Sillä”, he sanoivat, „Korkea Hallitsija, Sinun läsnä-olosi, katseesi, hymysi ja lausasi ovat Jhmiszielun kaupungin elämä, voima ja tuoreus.”

Sitä paitsi he pyysivät aina päästä Hänen luokseensa ilman vaikeutta tai häiriötä (jota warten Hän määräsi, että portit pidettäisiin aina auki), saadaksensa katsella Hänen työtapaansa, paikan varustuksia ja Rukhtinaan kuninkaallista asuntoa.

Hänen puhuesansa kaikki waikeimwat ja kuuntelivat, ja Hänen kändesään oli heidän ilonsa jälitellä Hänen kulkuaansa.

Määrättyinä aikana Immanuel laittoi juhlan Jhmiszielulle ja juhlapäivänä kaupungin kansa tuli linnaan Hänen pitoihinsa. Hän ruokki heitä silloin kaikellailla harwinaisilla herkuilla — jellaisilla, jommoisia ei kaswanut Jhmiszielun pelloilla eikä koko maailman waltakunnassa; ne olivat Hänen Jänsä howišta lähetettyä ruokaa, jota toinen laji toisen jälestä tarjottiin heille, ja heitä käskettiin rohkeasti syömään. Mutta kun uusia ruokalajia tuotiin tarjolle, he kuiskasivat toisilleen: „Mitä tämä on?” sillä he eivät osanneet niitä nimeltään lausua. (2 Moos. 16: 15). He joivat myöskin wedestä tehtyä wiiniä ja iloitsivat Hänen kansansa. Kaiken aikaa pöydässä ollessa saatiin kuulla soitantoa; ja syötiin enkelien ruokaa, hunajaa kallioista. (Ps. 78: 24, 25). Siten Jhmiszielu söi hown ruokaa, jopa he nauttivat sitä runsaassa määrässä.

En myöskään saa jättää sanomatta, että soittajat aterian ajalla eivät olleet maalta eikä Jhmiszie-

lun kaupungista kotosin, vaan sellaisia mestareita, jotka johtivat laulua Shaddain homisja.

Kun juhlapäivälliset oli syöty, Immanuel tah-
toi huvitella Shmissielun kaupunkia erällä omi-
tuißilla salaisuukßien arvoituksilla, jotka Hänen Isänsä
sihteeri oli kirjoittanut Shaddain wiisauden ja taidon
fautta. Niitten wertaisia ei ole missään waltakunnassa.
Nämiät arvoitukset on sepitetty itse Kuningas Shad-
daista ja Hänen Pojastansa Immanuelista ja
Hänen töistänsä ja sodistaansa Shmissielua wa-
pahtaessansa.

Immanuel itse selwitti heille eräitä näistä on-
gelmistä; ja oi, kuinka ne siten tulivat walaistuißi!
He näkiwät siten mitä eiwät olleet ennen milloinkaan
nähtneet; eiwätpä he olisi woineet aawistaatkaan, että
niin harwoihin, tawallisiin sanoihin oli kätettyinä sel-
laisia erinomaisia asioita. Usken mainitsin tenestä nä-
miät arvoitukset oli sepitetty; kun ne selwitettiin, niin
kansa älysi heti, että asianlaita oli sellainen. Jopa he
näkiwät, että itse asiat oliwat jonkinlainen muotokuva
itse Immanuelista; sillä jos he lukeissansa sitä
kirjaa, jossa arvoitukset oli kirjoitetuina, katsoiwat
Huhtinaanfa kaswoihin, niin ne nähttiwät niin yhden-
näköisiltä, ettei Shmissielu woinut olla huudahta-
matta: „tämä on Karitsa! tämä on uhri! tämä on
kallio! tämä on hehkoinen! tämä on owi! ja tämä on
tie!” n. m. n. m.

Pidettyänsä Shmissielun kaupunkilaisia näin
hywänä, Huhtinas laski heidät koteihinsa. Mutta
woitteko kuwitella mielessänne kuinka he oliwat ihas-
tuneina näihin pitoihin! He oliwat iloßta hurmaantu-

neita ja ihmetyksestä juopuneita nähdesfään ja ymmärtäen ajatellessaan millä tavalla heidän Immanuelinsa oli heitä ravinnut ja mitä salaisuuksia Hän oli heille selmittänyt. Ollessaan siis kotonansa huoneisansa ja syräisimmisfäkin paikoissa, he lauloivat Hänestä ja Hänen teoistansa. Jopa he olivat siihen määrään rakastuneita Ruhtinaaseensa, että he lauloivat Hänestä unisfiansfakin.

Ruhtinas Immanuelin sydämen aikomus oli muodostaa Jhmisfielun kaupunki uudestaan ja laittaa sen sellaiseen kuntoon, mikä paremmin Häntä miellyttäisi ja olisi hyödyllisempi ja turvallisempi nykyään kukoistavalle Jhmisfielun kaupungille. Hänellä oli myöskin sellainen rakkaus Jhmisfielun kuuluisaan kaupunkiin, että Hän varusti sitä kestämään sekä sisällistä kapinaa että ulkonaista hyökkäystä.

Sentähden hän ennen kaikkia käski tuomaan ne juuret heittokoneet, jotka olivat tuotu Hänen Isänsä homista, Hänen tullessansa taistelemaan Jhmisfielua vastaan, ja asettamaan jotkut linnan walleille, toiset torneihin; sillä Immanuel oli rakentanut torneja Jhmisfieluun sen jälestä, kun Hän oli sinne asettunut. Siellä oli myöskin eräs Immanuelin keffimä kone, jonka tarkoitus oli heitellä kiviä Jhmisfielusta Suuportin kautta. Se oli sellainen kone, jota ei voitu vastustaa — ja se osasi aina tähtäämäänsä kohtaan. Niitten ihmeellisten tekojen muoksi, joita se käytettäisfä toimitti, se oli jätetty nimettömäfsi; se jätettiin uljaan päällikön Uskon huostaan ja häuen käytettämäfsensä sodassa.

Tämän jälestä Immanuel kutsui hra v. Tah-

don luoksensa ja antoi hänelle käskyn pitää huolta porteista, muureista ja torneista Jhmisfielussa: antoipa Ruhtinas kaupungin sotaväenkin hänen käskymänsä alaiseksi, käskien häntä erittäin vastustamaan kaikkea kapinaa ja melua, mitä jaattaisi syntyä Jhmisfielussa, rikkoen Herramme Kuninkaan rauhaa ja turvallisuutta Jhmisfielun kaupungissa. Hän antoi myöskin hra v. Tahdolle käskyn, että missä tahansa hän löytäisi jonkun Diaboluksen seuralaisen piilevän kaupungin nurkissa, hänen tuli heti ottaa sellaiset kiinni ja panna varmaan säilyhyn, jotta heitä kohtaan voitaisiin menetellä lain mukaan.

Sitten Hän kutsui luoksensa vapaaherra Ymmärryksen, joka oli entinen pormestari, mutta Diaboluksen kautta erotettu virasta, ja asetti hänet entiseen virkaansa takaisin, jossa hän sai olla kuolemaansa asti. Hän sai myöskin käskyn rakentaa Ruhtinaalle palatin puolustustornin muotoisen, lähelle Silmäporttia. Hänen tehtäväkseen Jmmmanuel myöskin antoi Salaisuuksien Jlmoituksen lukemisen joka päivä koto elinaikansa, jotta hän osaisi virkansa oikein toimittaa.

Kirjuriksi Ruhtinas teki hra Tiedon, ei halveksien vanhaa kirjuria Omaatuntoa, vaan siitä syystä, että Hänen aikomuksensa oli antaa hra Omalletunnolle toinen virka, josta Hän lupasi vanhalle herralle vast'edes antaa enemmän tietoa.

Nyt käskettiin ottaa alas Diaboluksen kumia siltä paikalta, mihin se oli korotettu, ja hävittää se täydellisesti, musertaa jauhoiksi ja heittää jauhot tuleen ulkopuolelle kaupungin muuria. Sen sijalle oli uudestaan

korotettava Shaddain kuva ja Immanuelin kuva linnan portin päälle. Tämä kuva oli piirrettävä kauniimmin, kuin milloinkaan ennen, koska Shaddai ja Immanuel olivat tulleet Shmissieluun suoremmasa armossa ja suosiossa, kuin milloinkaan ennen. Myöskin Hän määräsi nimensä kauniisti parhaaseen kultaan kaiwerretuksi ja kaupungin portin otettiin kiinnitettäväksi Shmissielun kaupungin tunniaksi. (Jlm. 22: 4.)

Kaiken tämän tehtyään Immanuel antoi käskyn, että seuraavat kolme Diaboluksen aimo seuraajista oli otettava kiinni, nimittäin: kaksi viimeistä pormestaria, hrat Epä-usko ja Himorakas, sekä kirjuri Hyvän-unhottaja. Baitse näitä vangittiin eräitä, jotka Diabolus oli tehnyt vanhimmiksi ja tunnia-pormareiksi Shmissielussa — ne vietiin nyt telkien taakse oikein jalon ja uljaan wapaaherra Tadhon toimesta.

Kaupungin-vanhimmista vangittiin seuraavat: Jumalankieltäjä, Rowasydän, Wäärä-Kaucha, ja pormareista: Walhe, Säälimätön ja Böyhkeä. Nämät vietiin wankilaan wartijan huostaan, jonka nimi oli Uskollinen, hän oli yksi niistä, jotka Immanuel oli tuonut mukanaan Isänsä howista, tullessansa sotimaan Diabolusta ja Shmissielun kaupunkia vastaan.

Sen jälestä Ruhtinas antoi käskyn hävittää ja kostonansa maahan tasoittaa ne kolme warustusta, mitkä Diabolus oli seuralaisinensa rakentanut Shmissieluun; niitten nimet ja päälliköt mainittiin edellä. Mutta niitten hajoittaminen oli pitkälinen työ, sillä ne

olivat laajoja alueeltaan ja rakettut puista, kivistä ja raudasta, mikä oli kannettava kokonaan kaupungin ulkopuolelle.

Näitten toimien jälestä Ruhtinas käski pormestaria Jhmiszielun vanhimpien kansa muodostamaan walamiehistön niitten Diaboluksen seuralaisten tutkimista ja tuomitsemista warten, jotka nyt olivat wartija Uskollisen huostasja.

Määräpäiwän wäljettua, kun walamiehet oli asetettu, käskettiin hra Uskollinen tuomaan wangit syntyettyjen rahille. Wangit tuotiin siis kahleilla toisiin fidoittuina, kuten oli Jhmiszielun kaupungissa tapana; kun he sitten oli eitelty pormestarille, kirjurille ja muille walamiehistön jäsenille, kirjoitettiin ensin kirjiaan walamiesten nimet ja sitten wannotettiin todistajat. Walamiesten nimet olivat seuraawat: Hra Wakaumus, hra Totinen, hra Wilpitön, hra Bahanwihaja, hra Jumalan-rakastaja, hra Totuuden näkijä, hra Taiwaallinen Mieli, hra Rohthuullinen, hra Riitollinen, hra Synä-Työ, hra Jumalinen Riimaus ja hra Nöyry. Todistajain nimet olivat: hra Kaikki-tietäwä, hra Todenpuhuja, hra Walheenwihaja ja hra v. Tahto miehineen, jos oli milloin tarwe.

Wangit siis asetettiin syntyettyjen rahille. Silloin hra Tee-oikein (sillä hän oli kaupungin wiskaali) lausui: „Wanginwartija, tuokaa esille Jumalankieltäjä!”

Hän siis tuotiin esille. Wiskaali wirkkoi sitten: „Jumalankieltäjä, nosta ylös kätesi. Sinut synte-tään täällä Jumalankieltäjän nimellä (sinä olet tun-

keutunut muu'alta Ihmisjeluun) siitä, että olet turmiollisesti ja tyhmästi opettanut ja väittänyt, ettei Jumalaa olekaan, joten ei tarvita mitään uskontoa. Näin olet rikkonut Runinkaan olemista, kunniaa ja valtaa vastaan sekä Ihmisjelen kaupungin rauhaa ja turvallisuutta vastaan. Mitä sanot tästä? oletko synpää siihen wai etkö?"

Jumalankieltäjä: „En ole synpää"

Kuuluttaja: „Kutsukaa hra Kaiiki-tietävä, hra Todenpuhuja ja hra Walheenwihajaa jissälle."

Se kutsuttiin ja tulivat esille.

Wiskaali sanoi: „Te Runinkaan puolesta todistajiksi kutsutut, katsokaa wankia tässä tuomarin edessä, tunnetteko hänet?"

Hra Kaiiki-tietävä wastasi: „Tunnetme, herra, kyllä me tunnetme hänet; hänen nimensä on Jumalan-kieltäjä; hän on ollut hywin turmiolinen weitikka monta vuotta kurjasja Ihmisjelen kaupungissa."

Wiskaali: „Oletteko warmat, että tunnette hänet?"

Kaiikit. „Emmekö tuntisi! Kylläpä wain, herra, olenhen liian usein ollut hänen seurassaan, woidakseni olla häntä tuntematta. Hän on Diabolilainen ja Diabolilaisen poika; minä tunsin hänen isänsä ja iso-isänsäkin."

Wisk. „Synwä. Häntä synytetään tässä nimensä Jumalankieltäjän takia ja sentähden, että hän on väittänyt ja opettanut ettei ole Jumalaa ensinkään, joten ei huoli pitää mitään wäliä mistään uskonnosta.

Mitä te Rinninkaan todistajat sanotte tästä? Onko hän synllinen wai eifö?"

Raikkit. „Minä olin kerran yhdessä hänen kansansa Roistonkujalla ja silloin hän puhui rohkeasti erillaisia mielipiteitä; silloin kuulin hänen siellä sanovan, ettei hän puolestaan uskonut Jumalaa olevankaan. 'Mutta', hän wirkko, 'minä woin tunnustaa Hänen olevan ja olla jumalinen myöskin, jos joudun sellaiseen seuraan ja olosuhteet niin waativat.'"

Wisk. „Oletteko warma, että kuulitte hänen lausuvan sillä tawalla?"

Raikkit. „Minä wakuutan walallani, että kuulin hänen niin sanovan."

Silloin wiskaali wirkko: „Hra Todenpuhuja, mitä te sanotte Rinninkaan tuomareille tästä wangista?"

Todenpuhuja. „Hywä herra, minä olin kerran hänen hywä towerinsa, jota nyt kadun, ja olen usein kuullut hänen sanovan jopa hywinkein pöyhkeästi, ettei hän uskonut, että on Jumalaa, enkeliä, tahi henkiä eninkään."

Wisk. „Missä kuulitte hänen niin sanovan?"

Todenp. „Riwokielenkujalla ja Pilkkajaankadulla ja monessa muussakin paikassa."

Wisk. „Tunnetteko hänet tarfain?"

Todenp. „Tunnen hänen olevan Diabolilaisen ja Diabolilaisen pojan, kauhean miehen, joka kieltää Jumalan olemisen. Hänen isänsä nimi oli Eiskooskaan-hywä, jolla oli useita muitakin lapsia, kuin tämä Jumalankieltäjä. Enempää ei minulla ole sanomista."

Wisk. „Hra Walheenwihaaja, katsokaa syn-
tettyä wankia, tunnetteko hänet?”

Walh. „Hyvä herra, tämä Jumalankieltäjä
on ilkeimpiä lurjuksia, mitä olen milloinkaan tavannut
koko elämäksäni. Olen kuullut hänen sanovan, ettei
ole Jumalaa olemassaakaan; olen kuullut hänen sano-
van, ettei ole mitään tulewaista maailmaa, ei syntiä
eikä rangaistusta kuoleman jälestä ja lisäksi olen kuul-
lut hänen sanovan, että on yhtä hyvä mennä portto-
laan, kuin kuulemaan saarnaa.”

Wisk. „Missä kuulitte hänen sanovan sillä ta-
malla?”

Walh. „Suomarin-polulla, juuri Konnan-
kujan päässä eräässä huoneessa, jossa asui hra Ju-
malaton.”

Wisk. „Wanginmartija, pankaa hänet syrjään
ja tuokaa hra Himorakas esille. Hra Himorakas,
sinä olet syntettynä nimellä Himorakas (olet tunkeutunut
Jhmisfielun kaupunkiin) sentähden, että olet perfe-
leellisesti ja kavalasti opettanut sekä kääntöksellä että
liikaisilla puheilla, että ihmiselle on luovallista ja hyö-
dyllistä suostua lihallisiin himoihinsa; ja ettet sinä puo-
lestasi ole kieltänyt etkä koskaan tulelkaan kieltämään
itseltäsi mitään synnillistä humia niinkau'an kuin ni-
mesi on Himorakas. Mitä itse sanot? Oletko syn-
linen tähän rikokseen wai etkö?”

Silloin hra Himorakas wirtkoi: „Hyvä herra,
minä olen korkeasukuinen mies ja olen tottunut pl-
häisten huwituksiin sekä ajanviettoihin. En ole tottu-
nut saamaan toria teoistani, waa olen saanut seurata
omaa tahtoani, kuin laia ikään. Sentähden minusta

tuntuu omituiselta, että minua tänään syytetään sellaisesta, jota en minä ainoastaan tee, vaan melkein kaikki miehet joko salaa tai julkisesti puolustawat, rakastawat ja hyväksywät.”

Wisk. „Herra, me emme pidä wäliä teidän suuruudestanne (waikka teidän olisi pitänyt oleman sitä parempi, mitä korkeampi armonne on), vaan meillä on nyt tetemistä, samoin kuin teilläkin, siitä syytöksesstä, mikä on nostettu teitä vastaan. Mitä siitä sanotte? Oletteko synllinen wai ettekö?”

Simorakas. „En”

Wisk. „Kuuluttaja, kutsukaa Runinkaan todistajat siälle todistamaan.”

Kuuluttaja: „Synwät herrat, Runinkaan todistajat, tulkaa todistamaan Herramme Runinkaan puolesta syytöksesä olemaa wankia vastaan.”

Wisk. „Tulkaa, hra Raikkitietämä, katsokaa tätä wankia, tunnetteko hänet?”

Raikkit. „Kyllä, herra, minä tunnen hänet.”

Wisk. „Mikä hänen nimensä on?”

Raikkit. „Hänen nimensä on Simorakas, hän on erään Gläimellisen poika ja hänen äitinsä synnytti hänet Lihan-kadulla; hänen äitinsä oli Pahan Simon tytär. Minä tunnen koko sukununnan.”

Wisk. „Synwin sanottu. Tässä olette kuullut syytöksen häntä vastaan, mitä siitä sanotte? Onko hän synllinen siihen, mistä häntä syytetään wai eikö?”

Raikkit. „Synvä herra, hän on, kuten hän sanoi, tosiaankin ollut suuri mies, mutta tuhatkerroin suurempi pahan tekemisessä, kuin suku-armoltaan.”

Wist. „Mutta mitä tiedätte hänen erityisistä teoistansa, warfinfin syntteesen nähden?”

Raikkit. „Minä tiedän hänen olewan kiroilijan, walehtelijan, sabbatin-rikkojan, tiedän hänet amionrikkokas ja saastaiskäs henkilöksi; tiedän hänet syypääksi moniin pahoihin töihin. Minun tietääkseni hän on ollut hywin liwaskainen mies.”

Wist. „Mutta misä hän teki näitä rikoksia? Salajestikko josakin nurkassa wai julki ja hämyttömästi?”

Raikkit. „Joka paitassa koto sanpungissa, hyvä herra.”

Wist. „Tulkaa, herra Todenpuhja, mitä teillä on sanomista Herramme Kuninkaan puolesta syntteesä olemaa wankia vastaan?”

Todenp. „Hyvä herra, minä tiedän, että kaikki, mitä ensimmäinen todistaja on sanonut, on totta, onpa hän tehnyt koko joukon enemmänkin pahaa.”

Wist. „Herra Himorakas, kuuletteko, mitä uumat herrasmiehet sanovat?”

Himor. „Minun mielipiteeni on aina ollut, että onnellisin elämä, mitä ihminen voi maan päällä elää, on siinä ettei kellä itseltään mitään, jota hän halajaa, enkä ole milloinkaan elänyt toisiin, kuin olen ajatellut koko elinaitani. En myöskään ole ollut niin ulkokuullattu, etten olisi suositellut samallaista elämää toisillekin, koska itse tunjin sen niin juloiseksi.”

Silloin lautakunta warkkoi: „Hän on itse puhunut kylliksi woidaksemme tuomita hänet omasta suustansa; wartija, wiefää jentähden hänet syrjään ja tuotaa hra Epäuskko esille.”

Epäusko tuotiin siis esille.

Wisk. „Hra epäusko, sinua syytetään tässä nimellä epäusko (tunkeutuneena Jhmisfielun kaupunkiin) siitä, että ollessasi virassa Jhmisfielussa olet ilkeästi ja roistomaisesti vastustanut suuren Runinkaan Shaddain päälliköitä, kun he tulivat vaatimaan Jhmisfielua antautumaan; jopa halveksit Runinkaan nimeä, jotawoimia ja asiaa — ja samoin kuin herrasi Diabolus, sinäkin kiihoitit ja rohkaisit Jhmisfielun kaupunkia taistellen vastustamaan Runinkaan jotawäkeä. Mitä sanot tästä syytöksestä? Oletko syyllinen vai etkö?”

Silloin epäusko vastasi: „Minä en tunne Shaddaita, vaan rakastan vanhaa ruhtinastani. Pidin melvollisuutenani olla uskollinen luottamustoi-messani ja tehdä mitä voin, jotta saisin Jhmisfielun miehet kaikesta voimastansa vastustamaan vieraita ja muukalaisia ja uljaasti taistelemaan heitä vastaan. En myöskään ole vaihtanut mielipiteitäni enkä tahdo vast'edeskään vaihtaa pelwon tahi wainon tähdentään, waikka teillä nykyään onkin walta käsis-jänne.”

Walamiehistö lausui silloin: „Kuten näette, on mies parantumaton; hän puolustaa konnantöitään ylpeillä sanoilla ja kapinaan sa hämnyttömällä rohkeudella; wanginwartija, pakkaa hänet siis syrjään ja tuokaa esille hra Hywän-unhottaja.”

Hywän-unhottaja tuotiin siis esille.

Wisk. „Hra Hywän-unhottaja, sinua syytetään tässä nimellä Hywän-unhottaja (sinä olet tunkeutunut Jhmisfielun kaupunkiin) siitä, että,

kun kaikki Ihmissielun asiat olivat johdosjasi, täydellisesti unhotit palwella heitä hymässä, waan sen sijasta yhdyit hirmumaltiaan Diaboluksen juoniin kunigas Shaddaita ja Hänen lähettämiänsä päälliköitä ja sotilaita vastaan Shaddaille häpeäksi ja rikkoen Hänen lakinsa, saattaen kuuluisan Ihmissielun kaupungin waaraan joutua täydelliseen perikatoon. Mitä sanot tästä syntöfsestä? Oletko synllinen wai etkö?"

Synwän-unhottaja vastasi: „Synvät herrat, jotka nyt olette minun tuomareitani; mitä tulee siihen syntöfseen, jonka johdosta seison edessäni syntettyinä monesta rikofsesta, niin pyydän, että otatte huomioon, että minun huonoon muistiini waikuttaa wanha ikäni eikä se johdu ilkendestä; se johtun aimojeni hataruudesta eikä mieleni huolettomuudesta; siitä synstä toiwon, että te laupeutenne takia säästätte minut suuresta rangaistuksesta, waikka olisinkin synllinen."

Silloin walamiehistö wirkkoi: „Synwän-unhottaja, Synwän-unhottaja, ei sinun unhottawaisuutesi johtunut paljaastaan wanhuuden heikkoudesta, waan se oli tahallista, siitä synstä että olit wastahakoinen pitämään mielessäsi hymeen käskyjä. Pahaa voit kyllä muistaa, mutta hymää et woinut pysähtyä ajattelemaan: sinä käyntät siis wain wanhuuttasi ja heikkouttasi werhotaksesi tuomareilta pahuutesi ja pimittääksesi heidän silmänsä. Mutta kuulkaamme, mitä todistajat sanovat Runintaan puolesta synnteesä olemaa wankia vastaan. Onko hän synpää wai eikä?"

Walheenwihaja. „Synwä herra, minä olen kuullut tämän Synwän-unhottajan sanowan, ettei

hän moi milloinkaan pysähtyä ajattelemaan hyvyyttä, eipä edes neljännes-hetkeksi."

Wisk. „Missä kuulitte hänen sanoman sillä tavalla?"

Walheenw. „Kaiken-pahuuden-kadulla, sen miehen omen mieresä, jonka omatunto on poltin-raudalla merkitty."

Wisk. „Hra Kaikkit, mitä te sanotte Herramme Kuninkaan puolesta sytytettyä wankia vastaan?"

Kaikkit. „Hyvä herra, minä tunnen tämän miehen hyvin. Hän on Diabolilainen ja Diabolilaisen poika. Hänen isänsä nimi oli Turhuuden-rakastaja ja usein olen kuullut wangin sanoman, että hänen mielestänsä oli hyvyyden ajattelemisenkin kaikista raskainta maailmassa."

Wisk. „Missä olette kuullut hänen lausuman tällä tavalla?"

Kaikkit. „Sihan-kujalla, aivan vastapäätä firikka."

Sitten Wiskaali lausui: „Tulkaa, hra Toden-puhuja, antamaan todistukseenne tästä syntyessä olemasta wangista, sen johdosta, mistä häntä syytetään, kuten näette, tämän kunnioitettavan walamiehistön edessä."

Todenp. „Hyvä herra, minä olen kuullut hänen usein sanoman, että hän tahtoisi mieluummin ajatella inhoittawinta pahuutta, kuin jotakin pyhän Raamatun siisälyä."

Wisk. „Missä kuulitte hänen lausuman nämät ilkeät sanat?"

Toden p. „Mispäkö? Sängen monessa paitassa, etenkin Sikaisuuden=kadulla, Hämyttömän huoneessa sekä Tunkion=kujalla, Katumattoman leiman luona, lähinnä Synnyteen=Räntämän ovela.”

Walamiehistö: „Hyvät herrat, te olette kuulleet synnityksen, synnetyn vastauksen ja todistajien lausunnot. Wanginwärtija, tuokaa hra Rowasjhdän esille.”

Hän tuodaan esille.

Wisk. „Hra Rowasjhdän, sinua synnetään täällä nimellä Rowasjhdän (tunkeutuja Shmisfielun kaupunkiin) jen tähden, että sinä hurjimasti ja ilkeästi kihoittit Shmisfielun kaupunkia katumattomuuteen ja uppiniiskaisuuteen; sinä estit sitä synnin surusta ja itsensä tuomitsemisesta kaiken aikaa kun se oli Kuningas Shaddaista luopuneena ja kapinassa Häntä vastaan. Mitä sanot tästä synnityksestä? Oletko synllinen vai etkö?”

Rowasjhdän. „Hyvä herra, en ole elämäsfäni kokenut, mitä katumuus tahi suru merkitsee. Minä olen katumaton, enkä huoli yhdestäkään ihmisestä, ei minua myöskään ihmisten murheet liikuta; heidän valitukseensa ei koske minun sydämeeni. Ketä tahansa wahingoitan tahi kenelle hywänfä teen wäärnyttä, se on minulle sulloista soitantoa, mikä on muille murhetta.”

Walamiehet: „Te näette, että hän on oikea Diaboluksen seuralainen; ja hän on itse todistanut itsensä synlliseksi. Wiekää hänet syrjään, wangenwärtija, ja tuokaa esille hra Wäärä=Rauha.”

Wäärä=Rauha tuotiin esille.

W i s t. „Hra W ä ä r ä - R a u h a, sinna syntyetään tässä nimellä W ä ä r ä - R a u h a (tunkeutunut J h m i s - s i e l u n kaupunkiin) siitä, että sinä ilkeimmillä ja mitä saatanaalisimmalla tavalla saatoit J h m i s - s i e l u n kaupungin luopumukseen ja helmetilliseen kapinaan sekä pidit sitä siinä mielessä, nufuttaen määrään, perusteettomaan ja vaaralliseen rauhaan sekä kirottamaan juruttomuuteen, Rumintaan häpeäksi ja rikkoen Hänen lakinsa, juureksi wahingoksi J h m i s - s i e l u n kaupungille. Mitä sanot siitä? Oletko synllinen wai etkö?”

Silloin W ä ä r ä - R a u h a w i r k k o i: „Synvät Her-
rat, ja te, jotka nyt olette määrättyt tuomitsemaan mi-
nua, minä myönnän, että nimeni on R a u h a, mutta
minä panen jyrkimmän wastalauseen sitä wäitetä was-
taan, että nimeni oliji W ä ä r ä - R a u h a. Jos teidän
arwoisuutenne tahtoisi noudattaa jonkun, joka minun lä-
heisesti tuntee, tahi kätälön, joka auttoi äitiäni minua
synnyttämään, tahi kummeja, jotka olivat läsnä minua
ristittäessä, niin he kaikki ja jokainen heistä näyttäwät
toteen, ettei nimeni ole W ä ä r ä - R a u h a, waan R a u h a.
En siis woi tätä synystä hymäksyä, koska siinä ei ole
minun nimeänikään; ja sellainen, kuin on oikea nimeni,
samallinen on tilani. Olen aina rakastanut rauhal-
lista elämää, ja olen luullut toistenkin rakastawan,
mitä itse rakastan. Kun siis näin jonkun naapureis-
tani rakitettuna ja rauhattomalla mielellä, niin koetin
auttaa heitä wointini mukaan ja monta kohtausta täl-
laisesta hymänlaatuisesta mielialasta woihin kertoa, ku-
ten esim.

1. Kun alussa meidän kaupunkimme J h m i s -
s i e l u n luopumisen jälestä S h a d d a i n alamaisuus-

desta jottut myöhemmin tulivat lemottomiksi ajattellessaan, mitä olivat tehneet, niin minä, haluten saada heidät rauhoitetuksi, keffin keinoja, joitten avulla heidän lemottomuutensa hävisi.

2. Kun vanhan maailman ja Sodomian tavat olivat vallalla, jos jokin rikkoi heidän rauhaansa, jotka olivat halukkaat elämään aikansa tavalla, minä koetin rauhoittaa heitä ja saattaa heidät toimimaan ilman lemottomuutta.

3. Ottaaksemme esimerkin lähempää; kun jota syntyi Shaddain ja Diaboluksen välillä, jos milloin näin jonkun Ihmisielusta pelkäävän tuhoa, niin minulla oli tapana jonkin keinon tahi keksinnön avulla koettaa saada heitä rauhoittumaan. Koska siis olen aina ollut näin hymeellinen mies, kuten jottut sanovat: rauhantekijä, ja jos rauhantekijä on niin ansioellinen henkilö, kuin jottut rohkenewat väittää, niin, hyvät herrat, te, joilla on hyvä maine Ihmisielussa oikeudesta ja kohtuudesta, armostelkaa minnt sellaiseksi, joka en ansaitse tätä epä-inhimillistä kohtelua, vaan vapauden, jopa luvan hakea wahingonkorvausta minun synttäjiltäni"

Silloin Wislaali lausui: „Kuuluttaja, kuuluttakaa julistus“

Kuul. „Kyllä! Koska syntteessä olewa wanki kieltää nimensä olewan sellaisen kun kannekirjeessä on ilmoitettu, tuomio-istuin waatii, että, jos täällä on joku tässä paikaspa, joka woisi ilmoittaa oikeudelle wangin syntyperän ja oikean nimen, hän tulisi esille antamaan todistuksensa, sillä wanki väittää olewansa syntön.“

Silloin tuli kaikki esille, haluten saada lupaa pu-

hua, mitä tiesivät wangista, joka oli esillä; toisen nimi oli Totunden=etsijä ja toisen nimi Totuuden=tafaja. Dikeus käski siis heidät puhumaan, kysyen, tunsiwatto he wankia ja mitä he hänestä tiesiwät — „sillä”, he sanoimat, „hän wäittää olewansa wiaton”

Silloin hra Totuuden=etsijä wirkoi: „Synvä herra, minä.”

Dikens: „Odottakaa! Wannottakaa hänet.”

He wannottiwat siis hänet.

Totundenetsi. „Minä tunnen tämän miehen ja olen tuntenut hänet pienestä pitäen ja woin wakuuttaa, että hänen nimensä on W ä ä r ä = R a u h a. Tunsin hänen isänsä, jonka nimi oli hra Smartelija ja hänen äitinsä nimi oli ennen hänen avioliittoon menoansa rouwa Silittelijä; ja nämät kaksikin eliwät kauan yhdessä ennen kuin tämä poika syntyi; ja kun hän oli syntynyt, he nimittiwät hänet W ä ä r ä k s i = R a u h a k s i. Minä olin hänen leikkitorerinsa, waiikka wähäisen wanhempi häntä; ja kun hänen äitinsä huusi häntä pois leikkimästä, hänen tapansa oli huutaa: 'W ä ä r ä = R a u h a, W ä ä r ä = R a u h a, tule nopeasti kotiin, tahi minä tulen hakemaan sinut'. Minä tunsin hänet imewänä lapsena; ja waiikka olin vielä pieni silloin, niin woin muistaa, että, kun hänen äitinsä tapana oli istua hänen kanssansa owella tahi leikkiä hänen kanssansa pitäen häntä sylissänsä, niin hän kaksikymmentäkin kertaa janoi hänelle: 'Minun pikku W ä ä r ä = R a u h a n i! minun kaunis W ä ä r ä = R a u h a n i!' ja 'oi, minun suloinen weitikiani, W ä ä r ä = R a u h a!' sekä: 'oi, kuinka rakastan lastani!' Kummit myöskin tietäwät asian

näin olevan, vaikka hänellä on ollut ottaa kieltää nimenä julkisen oikeusistuimen edessä.”

Sitten kutsuttiin hra Totuuden-takaaja puhumaan, mitä hän tiesi hänestä.

Ensiksi hän wannotettiin. Sitten hra Totuuden-takaaja lausui: „Hyvä herra, kaikki mitä edellinen todistaja on sanonut on totta. Hänen nimensä on Wäärä-Rauha, hra Smartelijan ja rwa Silittelijän poika: ja olen ennen nähnyt hänen juuttuvan niihin, jotka nimittivät häntä muulla nimellä, kuin Wäärä-Rauha, sillä hän sanoi, että he wain pilkkailivat ja iwailivat häntä; mutta se oli siihen aikaan, kun hra Wäärä-Rauha oli suuressa armossa ja Diaboluksen seuralaiset Shmissielun sankareita”

Dikeus: „Hyvät herrat, te olette kuulleet, mitä nämät kaikki miestä ovat walallaan todistaneet tätä wankia vastaan. Nyt, hra Wäärä-Rauha, te olette kieltänyt nimenne olevan Wäärä-Rauha ja kuitenkin kuulette, että nämät kaikki kunniallista miestä ovat walallaan wakuuttaneet sen olevan nimenne. Mitä puolustukseenne tulee, niin siinä te menette aivan syntöksen ulkopuolelle; ette siitä syntä ole syntettynä pahjan tekemisestä, että olette rauhaa rakastawa mies, eli rauhantekijä naapurienne keskuudessa; waan syntetään siitä, että olette ilkeästi ja saatanaollisesti nufuttaneet Shmissielun kaupungin sen luopumisen ajalla Shaddaista ja kapinoidea Häntä vastaan wäärään, walheelliseen ja firottamaan rauhaan sekä siinä sitä pitännyt ja säilyttänyt wastoin Shaddain lakia, kurjan Shmissielun kaupungin turmioffi ja perikadoffi.

Raikki, millä olette puolustaneet itseänne, päättyn siihen, että olette kieltäneet nimenne j. n. e., mutta tässä, näet sen, on todistajia, jotka näyttävät toteen, että sinä olet se mies. Rauha, jonka tekemisestä naapuriesi kestäuudessa näin suuresti kerskaat, ei ole se rauha, mikä seuraa totuutta ja pyhyyttä, vaan se, jolla ei ole perustusta, vaan nojaa walheeseen, jonka tähden se on petollinen ja tuomittava, niinkuin suuri Shaddai on sanonut. Sinun puolustus-puheesi ei siis ole sinua vapauttanut syntteestä, vaan päinvastoin mahwistanut syntöksen todeksi. Mutta me menettelemme kanssasi aivan oikeuden mukaan. Kutsukaamme todistajat antamaan lausuntonsa Herramme Runinkaan puolesta esillä olevaa wankia vastaan."

Wisk. „Hra Raikit., mitä te sanotte Herramme Runinkaan puolesta tätä wankia vastaan?"

Raikit. „Hyvä herra, tämä mies on pitkän aikaa, minun tietääkseni, pitänyt tehtävänänsä pitää Jhmisielun kaupunkia syntisessä lemossa kaiken irstaisuutensa, likaisuutensa ja melunsa keskellä; ja hän on minun kuulteni sanonut: 'Tulkaa, tulkaa, paettakaa kaikki waiwaa, tulkoon se mistä syntä tahansa, ja wiettäkäämme lewollista ja rauhallista elämää, waikka se tarvitsee hyvän perustuksen.'"

Wisk. „Tulkaa, hra Walheennihauja, mitä teillä on sanomista?"

Walh. „Hyvä herra, minä olen kuullut hänen sanoman, että rauha, waikka wäärällä perustuksellakin, on parempi, kuin waiwa totuuden perusteella."

Wisk. „Missä kuulitte hänen sanoman sillä tavalla?"

Walh. „Niin kuulin hänen sanovan Hullunkentällä erään hra Delfinkertaisen huoneessa, joka asuu lähinnä Itsenjäpettäjän ovia. Jopa hän minun tietääkseni on lausunut fiten pari kymmentäkin kertaa samassa paikassa.”

Wisk. „Me saatamme jättää fikseen useammat todistukset, tämä on selvä ja täydellinen todistus. Pantaa wanki syrjään, wartija, ja tuokaa esille hra Walhe.

Hra Walhe, sinä olet tässä syytettynä Walheen nimellä (tunkeutunut Ihmissielun kaupunkiin) siitä, että sinä alati häväiset Shaddaita ja saatat Ihmissielun kaupungin täydellisen perikadon waaraan; sinä häwität ja pynhit pois täydellisesti Shaddain kuman ja lain jäännökset, mitkä Ihmissielussa on löydetty sen syvän luopumisen jälestä Runintaastansa ja liittymisen jälestä kateelliseen hirmuhallitsijaan Diabolukseen. Mitä sanot? Oletko syyppää wai etkö?”

Walhe. „En ole syyllinen, hyvä herra.”

Silloin kutsuttiin todistajat esille, ja hra Raikkit. lausui ensin todistuksensa.

Raikkit. „Hyvä herra, tämä mies oli ottamassa alas Shaddain kumaa, jopa hän juuri sen tekikin omilla käsillensä. Minä seisoin itse vieressä ja näin hänen niin tekemän ja hän teki sen Diaboluksen käskystä. Tefipä tämä hra Walhe vielä enemmänkin, hän korotti peto Diaboluksen sarmipään kuman samalle sijalle. Sama mies myöskin Diaboluksen käskystä repi ja särki ja hävitti kaikki, mitä hän löysi

jäännöksiä Runinkaan laista, mitkä itkänä hän sai käsiinsä Jhmiszielussa.”

Wisk. „Kuka toinen, paitse teitä, näki hänen tekemän tätä?”

Walh. „Minä näin, hyvä herra, ja monet muut sen lisäksi, sillä ei sitä tehty salaisesti tai loukkaassa, vaan julmasti kaikkien nähden, jopa hän itse tahallaan teki sen julmasti, sillä hän teki sen ilolla.”

Wisk. „Runka, hra Walhe, sinä tehtäsit kieltää synllisyytesi, waikka olet näin julmasti kaiken tämän ilkeyden tehnyt?”

Walhe. „Minä arvelin, että minun tulee jotakin sanoa ja, niinkuin nimeni on, niin minä puhun. Minä olen ennenkin saanut siitä hyötystä enkä woinut tietää, waikkapa siitä nytkin jotakin hyötysin.”

Wisk. „Bartija, wiefää hänet syrjään ja tuofaa esille hra Säälimätön.

Hra Säälimätön, sinä olet täällä synnettyinä Säälimättömän nimellä (tunkeutunut Jhmiszieluun) siitä, että kavalasti ja ilkeästi suljit kaiken sydämesi sääliltä etkä olisi tahtonut antaa kurjan Jhmiszielun sääliä omaa kurjuuttaan, luomuttuaan oikeasta Runinkaastansa, vaan käänsit aina hänen ajatuksensa pois sellaisesta, mikä olisi johtanut häntä katumukseen. Mitä sanot tähän synttöfseen? Oletko synllinen vai etkö?”

Säälimätön. „En ole synnpää säälimättömyyteen; kaikki, mitä tein, tein rohkaistakseni, nimeni mukaan, sillä minun nimeni ei ole Säälimätön, vaan Rohkaifija; enkä woinut nähdä Jhmiszielua alafuloisena”.

Wisk. „Kuinka? Kiellättö, ettei nimesi olekkaan Säälimätön, vaan Rohkaisija? Kutsukaa todistajat. Mitä sanotte todistajat tästä puolustuspuheesta?”

Raikkit. „Hyvä herra, hänen nimensä on Säälimätön; niin hän on itse kirjoittanut nimensä kaikkien papereihin, mitä hänen on tullut nimellään wawistaa. Mutta nämät Diaboluksen seuralaiset rakastawat nimensä kieltämistä: hra Ahneus werhoaa itsensä Säästäwäisyyden nimellä, hra Ylpeys nimittää itsensä asianhaarojen mukaan nimillä Soma, Siro tahi muilla sellaisilla, samoin kaikki nämät samaiset miehet.”

Wisk. „Hra Todenpuhja, mitä te sanotte?”

Todenp. „Hänen nimensä on Säälimätön, hyvä herra. Minä olen tuntenut hänet lapsuudesta saakka, ja hän on tehnyt kaiken sen pahuuden, josta häntä synytetään; mutta heidän seurasjaan on suuri joukko, jotka eivät tunne kadotukseen joutumisen wauraa, ja siitä synystä nimittävät kaikkia niitä synkkämielisiä, jotka wakawasti tahtowat paeta kadotusta.”

Wisk. „Wartija, tuokaa esille hra Pöyhkeä.

Hra Pöyhkeä, sinä olet täällä synytettynä Pöyhkeän nimellä (tunteutuneena Jhmisfielun kaupunkiin) siitä, että olet kavalimmalla ja perfeleellisellä tavalla opettanut Jhmisfielua känttäntymään ylpeästi ja kopeasti niitä tehoituksia vastaan, joita Runingas Shaddain päälliköt heille antoivat. Sinä opetit myöskin Jhmisfielua puhumaan halveksien ja pilkallisesti suuresta Runinkaastansa Shaddaista. Myöskin rohkaisit setä sanalla että työllä Jhmisfielua ryhtymään aseisiin Runingasta ja Hänen Poikaansa Jm-

manuelia vastaan. Mitä sanot? Oletko synllinen vai etkö?”

Pöyhkeä. ”Synvät herrat, minä olen aina ollut rohkea ja uljas mies, enkä ole suurimmankaan vastustuksen kohdasta alentunut mätelemaan tahi kallistamaan päätäni kaifilan tavalla; eikä minua ole milloinkaan miellyttänyt miesten raukkamaisjunden näkeminen, kun on vastustettava vihollisia, waikkapa heidän lukumääränsä olisi kymmenen kertaa suurempi. En milloinkaan miettinyt kuka minun viholliseni oli tahi missä asiassa minun oli taisteltava. Pää-asiana pidin sitä, että taistelin uljaasti ja pääsin voitolle.”

Dikeus: „Hra Pöyhkeä, sinua ei syntetä siitä, että olet urhoollinen eikä rohkeudesta vastustajien ajalla, vaan jentähden, että olet käyttänyt tätä muka uljuuttasi saattaaksesi Jhuissielun kaupungin kapinaan sekä murta kuningasta että Hänen Poikaansa Immanuelia vastaan. Tämä on se rikos ja asia, josta sinua syntetään.”

Mutta siihen hra Pöyhkeä ei mitään vastannut.

Kun oikeus oli näin pittäälle ehtinyt toimesjansa wanseja vastaan, niin esitettiin asian päättäminen walamiehistölle seuraamalla tavalla:

„Synvät herrat, walamiehet, te olette nyt nähneet näänät miehet, kuulleet heidän synttöksensä ja puolustuksensa sekä todistajien todistukset heitä vastaan; nyt teidän tulee wetäytyä johonkin paikkaan, missä te häiritsemättä saatatte harkita asiaa ja tehdä päätöksenne täydellisen totuuden ja wanhurskauden mukaan, kuten teidän welwollisuutenne on Runinkaan puolesta heitä vastaan, sekä sitten julistaa tuomio sen mukaan.”

Silloin wetäntyivät walamiehet — nimittäin hrat Wakaumus, Totinen, Wilpitön, Pahanwihaja, Jumalan-rafastaja, Totuuden-näkijä, Taimaalinen Mieli, Kohtuullinen, Riitollinen, Nöyrä, Synä-Työ ja Jumalinen Riivaus — tekemään päätöstä. Ollessansa yksinensä he keskustelivat asiasta.

Hra Wakaumus (jillä hän oli puhemies) alkoi täten keskustelun: „Synvät herrat, minä uskon, että kaikki syntteessä olevat wangit ansaitsewat kuoleman” „Minun oikein” hra Totinen wirtkoi, „minä yhdyn tähdellisesti teidän mielipiteeseen” „Oi, mikä armo se on”, hra Pahan-wihaja huudahti, „että sellaiset heittiöt on otettu kiinni!” „Tosiaan!” hra Jumalan-rafastaja lausui, „tämä on iloisimpia päiviä koko minun elämäsjäni” Hra Totuuden-näkijä säisti tähän: „Minä tiedän, että, jos me tuomitsemme heidät kuolemaan, se tuomio on miellyttävä itse Shaddaitaku” „Sitä en ensinkään epäile”, hra Taimaalinen Mieli lausui, sekä jatkoi: „kun kaikki tällaiset pedot on karjoitettu Ihmissielusta, mikä jumalinen kaupunki siitä tuleekaan!” Hra Kohtuullinen wirtkoi silloin: „Ei minun tapani ole tehdä äkillisiä päätöksiä; mutta heidän rikoksensa owat niin tunnettuja ja todistukset niin päiwän-selwät, että sen miehen tähtynä olla tahallisesti sokea, joka sanoisi, etteiwät wangit ansaitse kuolemaa”. „Riitos olkoon Jumalalle!” hra Riitollinen huudahti, „että kawaltajat owat säilyssä!” „Minä yhdyn teihin tässä suhteessa, lanteen paljaille polwilleni”, hra Nöyrä lausui. „Minä olen myöskin iloinen”, hra Synä-Työ wirtkoi.

Lopuksi lausui lämminsydäminen, wilpitön hra Jumalinen Kiinaus: „Surmattakoon heidät; he ovat olleet ruttona Ihmissielussa ja tahtoneet saattaa sen perikatoon”

Ollen siis kaikki tuomiossa yksimielisiä he tulivat takaisin oikeuden istunto saliin.

Wisk. „Hyvät herrat walamiehet, vastattaa jokainen nimeenne: hra Wakaumus yksi, hra Totinen toinen, hra Wilpitön kolmas, hra Pahanwihaja neljäs, hra Jumalan-rakastaja viides, hra Totuuden-näkijä kuudes, hra Taiwaallinen Mieli seitsemäs, hra Kohtuullinen kahdeksas, hra Riitollinen yhdeksäs, hra Mönkä tynnenes, hra Hyvä-Työ yhdestoista, ja hra Jumalinen Kiinaus kahdestoista. Hyvät ja wilpittömät miehet, olkaa tuomiossanne samalla puolella: oletko yksimielisiä?”

Walamiehet: „Olemme, herra”

Wisk. „Kuka on puhuva puolestanne?”

Walam. „Esimiehemme”

Wisk. „Te, hyvät herrat walamiehet, kirjoitetuina Herramme Kuninkaan puolesta palvelemaan kuolemaa ja elämää koskevassa oikeus-asiasa, olette kuulleet jokaisen wangin tutkinnin oikeus-istuimen edessä; mitä sanotte? Ovatko he syyllisiä siihen ja niihin rikoksiin, joista heitä syytetään, wai ei?”

Esimies. „Syyllisiä ovat, herra”.

Wisk. „Wartija, pitääkö huolta wangeistanne”

Tämä tapahtui aamulla, ja iltapuolella wangeille julistettiin kuoleman-tuomio lain mukaan.

Wartija, saatuaan sellaisen käskyn, pani heidät

kaiffi wankilan siä=osaan, säilytettämiksi mestantseen
asti seuraavana aamuna.

Mutta miten olikaan, muuan wangeista, Epä=
usko nimeltä, murtautui ulos wankilasta ja pääsi kar=
kuun tuomion julistamisen ja mestaamisen välisellä
ajalla. Hän pakeni aiwan ulos Shmissielun kau=
pungista ja piileskeli sellaisissa paikoissa ja koloissa,
kuin kullonkin voi, odotellen sopivaa tilaisuutta woi=
daksensa wahingoittaa Shmissielun kaupunkia kos=
toksi siitä kohtelusta, minkä hän oli saanut.

Kun wartija, hra Uskollinen, huomasi wangin
kadonneen, hän oli hywin raskaalla mielellä, sillä tämä
karikulainen oli kaikista pahin koko wankijoutosta; hän
meni siis ensin hra pormestarin ja kirjurin luokse, sit=
ten hra v. Tahdon luo ja sai heiltä julistuksen, että
kadonnutta etsittäisiin kautta koko Shmissielun kau=
pungin. Hän kun sai sellaisen julistuksen, niin koko
kaupungin lävitse etsittiin, muttei missään löydetty
fellaista miestä Shmissielun muurien sisällä.

Kaiffi, mitä hänestä saatiin tietää, oli, että hän
oli hiiwiskellnyt wähän aikaa kaupungin ulkopuolella,
jossa jottkut olivat nähneet hänet wilahdukselta milloin
missäkin, karattuanja Shmissielusta; jottkut wäitti=
wät myöskin nähneensä hänen menewän suoraan kau=
pungin edustalla olewan tasangon halki. Kun hän nyt
oli kokonaan mennyt, niin eräs hra Silminnäkiä
wakuntti, että hän kulki harhaillen pitkin karkeita paik=
toja, kunnes tapasi ystävänsä Diaboluksen; ja mis=
jäpä he muu'alla olisivat kohdanneet toisensa, kuin
Helwetin=portin=kukkulalla!

Woi! minkä surullisen kertomuksen hän kertoikaan

Diabolukselle siitä muutoksesta, minkä S m m a n u e l oli toimeen pannut S h m i s s i e l u s s a !

Ensiksi: kuinka S h m i s s i e l u jonkun viivästyksen jälestä oli saanut yleisen anteeksi-antamuksen S m m a n u e l i n kädestä, ja he olivat pyytäneet Hänet tulemaan kaupunkiin asumaan ja antaneet linnan Hänen haltunnsa. Hän sanoi myöskin, että S h m i s s i e l u n asukkaat olivat kutsuneet Hänen sotilaansakin kaupunkiin ja kilpailleet siitä, kuka saisi majoittaa useampia heistä luoksensa; myöskin kaupunkilaiset ottivat Ruhtinaan vastaan soitannolla, laululla ja hyppyllä. „Mutta ikämin suru minulle“, E p ä - u s k o lausui, „on se, että Hän on ottanut alas sinun kumasi, isä kulta, ja asettanut oman sa sen sijalle; eroittanut miekka miehestä ja nimittänyt sijaan omiaan. Jopa tuo kapinointisija v. T a h t o, jonka olisi luullut aina pysyvän meille uskollisena, on niin juuressa suosiossa S m m a n u e l i n luona, kuin konna sinun luonasi. Katken tämän lisäksi hra v. T a h t o on saanut erityisen tehtävän Herraltansa etsiä, ottaa kiinni ja surmata kaikki ja kaikellaiset Diabolilaiset, jotka hän löytää S h m i s s i e l u s s a; ja sama hra v. T a h t o on jo ottanut kiinni ja pannut mankenteen kahdeksan herrani luotettavinta ystävää S h m i s s i e l u s s a. Edelleen, herrani, minä sanon sen surulla: ne on kaikki pantu syynteeseen ja tuomittu — sekä epäilemättä ennen tätä jo mestattuihin. Sanoin herralleni heitä olleen kahdeksan, mutta minä olin itse yhdeksäs, jonka olisi varmaanakin tähtynyt juoda samasta maljasta, jollen olisi viekkaudella päässyt heiltä karhuun, kuten nyt näet.”

Kun Diabolus oli kuullut tämän surkean kertomuksen, hän parkui ja puhalteli ilmaa, kuin loughikäärme, pimittäin ilman ulwomisellansa; hän myöskin wannoioi koettamansa kostaan tämän Shmisfielulle. He päättivät siis yhdesä, että oli pidettävä suuri neuvottelu, miten Shmisfielu voitaisiin valloittaa uudestaan.

Ennen tätä aikaa oli se päivä waljennut, jolloin wangit oli mestattawa Shmisfielussa. (Room. 8: 13; 6: 12—24.) Heidät tuotiin siis ristin luokse juhlaissimella tavalla; ja sen teki Shmisfielu, sillä Ruhtinas oli sanonut, että Shmisfielun kaupungin tuli tämä tehdä; „nähdäkseni“, Hän lausui, „että nyt minun lunastamani Shmisfielu on halukas pitämään minun sanani ja tekemään minun tahtoni; ja jotta minä siunaisin Shmisfielua tätä tehdesjäänsä. (Gal. 5: 24.) Wilpittömyyden osoitus ilahuttaa minua; laskekoon Shmisfielu siis ensin kätensä näitten Diaboluksen seuralaisten päälle ja surmatkoon heidät“

Shmisfielun kaupunki siis surmasi heidät Ruhtinaan ja sanan mukaan; mutta kun wangit oli tuotu ristille kuolettamiksi, te voitte tuskin uskoa, kuinka vaikea työ Shmisfielulla oli surmatesjansa näitä Diaboluksen seuralaisia; sillä wangit, tietäessään, että heidän pitää kuoleman, ja koska jokainen heistä vihasi leppymättömällä vihalla sydämessjäänsä Shmisfielua, rohkaitsivat mieltä ja wastustivat Shmisfielun miehiä. Jälkimäisten täytyi siis huutaa apua Smmanuelin päälliköiltä ja sotawäeltä.

Smnrella Shaddailla oli kaupungissa sihteeri, joka rakasti suuresti Shmisfielua, ja hän oli myöskin teloituspaiikalla; kun hän siis kuuli Shmisfielun

miesten huutawan apua wankien ponnistuksia ja tottelemattomuutta vastaan, hän nousi sijaltansa, tuli ja lasti kätensä Jhmisfielun miesten käsien päälle. He ristiinnaulitsivat siis Diaboluksen seuralaiset, jotka oliwat olleet ruttona, murheena ja loukkaufkena Jhmisfielun kaupungille. (Room. 8: 13.)

Kun tämä hyvä työ oli tehty, Ruhtinas tuli katjomaan Jhmisfielun miehiä, käymään heidän luonansa ja puhuttelemaan heitä lohdullisesti, wahwistaaksensa heidän käsiänsä sellaisessa työssä. Hän sanoi heille, että tämän teon kautta Hän oli saanut todistuksen siitä, että he rakastivat Häntä itseänsä, totteliwat Hänen lakiansa ja pitivät arwossa Hänen funniaansa. Sanoipa Hän vielä lisäksi (osottaaksensa, etteivät he tämän kautta kärsineet wahinkoa ja ettei heidän kaupunginsa heikontunut wankien surmaamisen koutta), että Hän tahtoi nimittää heille uuden päällikön Jhmisfielun omista pojista. Tämä päällikkö saisi johtaa tuhatta sotilasta nykyään kukoistawan Jhmisfielun kaupungin hyväksi ja menestykseksi.

Samalla Hän kutsui luoksensa erään, jonka nimi oli Odotus ja käski häntä: „Mene nopeasti linnan portille ja kysy sieltä hra Rokemusta, joka palwelee jaloa päällikköä Uskoa, ja käske hänet tulemaan tänne minun luokseni.” Virint, joka palweli hyvää Ruhtinasta Jmmanuelia, meni ja sanoi, kuten oli käsketty. Nuori herrasmies oli silloin katselemaassa, kuinka päällikkö harjoitti miehiänsä linnan pihalla. Silloin hra Odotus sanoi hänelle: „Hyvä herra, Ruhtinas tahtoo, että tulisitte heti Hänen korkeutensa luokse.” Siiten hän toi hra Rokemuksen mukanaan Jmma-

nuelin luotse — ja hra Rokemus kumartui Ruhtinaan edessä. Kaupunkilaiset tunsiivat hyvin hra Rokemuksen, sillä hän oli syntynyt ja kasvanut Shmissielussa; he tunsiivat hänet hyväksi kätöksieltään, urhoolliseksi ja viisaaksi mieheksi; sitä paitsi hänellä oli uljas ulkomuoto, hyvä maine ja menestys yrityksissään.

Kaupunkilaisten sydämet olivat siis ihastutussaan nähdesjään Ruhtinaanin pitävän niin paljon hra Rokemukselta, että Hän tahtoi tehdä hänet sotajoukon päälliköksi.

Yksimielisesti he siis kumarjivat polwiansa Immanuelille ja huusivat: „Immanuel eläköön iankaikkisesti!”

Silloin Ruhtinas janoi nuorelle herrasmiehelle, jonka nimi oli Rokemus: „Olen arvellut hyväksi antaa sinulle luottamustoimen ja kunniamiran tässä kaupungissani Shmissielussa.” Nuori mies kumartui rukoilemaan Herraa. „Se on”, Immanuel janoi, „minä teen sinut tuhannen miehen päälliköksi rakastetussa kaupungissani Shmissielussa.” Päällikkö vastasi: „Eläköön Kuningas!” Ruhtinas antoi siis heti määränksen Kuninkaan sihteerille, että hän kirjoittaisi hra Rokemukselle virkaan-määränksen, tehdä hänet tuhannen päälliköksi; „ja tuotakoon määräys minulle” hän janoi, „että saan sen sinetilläni vahvistaa”. Tehtiin siis, kuten oli käsketty. Määräns kirjoitettiin ja tuotiin Immanuelille ja Hän vahvisti sen sinetillänfä.

Hra Odotuksen kautta Hän sitten lähetti sen nuorelle päällikölle.

Sra Hofemus hlennetään päällitöksi.

Niin pian kuin kapteeni oli saanut waltakirjansa, hän puhalsi torween ja kutsui wapaasehtoisia sotilaiksi, ja hänen luoksensa tuli joukottain nuoria miehiä; jopa ylhäisimmät ja parhaat miehet kaupungissa lähettivät poikiansa palvelukseen hänen lippunsa alle. Näin kapteeni Rokemus tuli Jmmannuelin alaisena joukon johtajaksi Jhmiszielun kaupungin eduksi. Hänellä oli luutnanttina hra Taitawa ja adjutanttina hra Muisto. Hänen ala-upseeriansa nimiä ei minun tarwitse mainita. Hänen lippunansa oli Jhmiszielun kaupungin walkea lippu; ja hänen waakunassaan nähtiin kuollut jalopeura ja kuollut karhu. Sitten Ruhtinas palasi takaisin tunintaalliseen linnaan. (1 Sam. 17: 36, 37).

Palattuaan sinne Hän sai ottaa vastaan Jhmiszielun kaupungin wanhimmat — uimittain pormestarin, firjurin ja wapaaherra Tahdon — jotka tulivat kiittämään Häntä erittäin Hänen raffaudestaan, huolenpidostaan ja hellästä jääliwäisyydestään, jota Hän oli aina osottanut ijäti kiitollisuuden welassa olewalle Jhmiszielun kaupungille. Hetkisen jälestä, wietettyään fuloista yhteyttä Herransa kanssa ja juhallisesti päätettyään palvelusmenonsa, kaupunkilaiset palasivat paikoilleen.

Tähän aikaan Jmmmanuel myöskin määräsi päivän, jolloin Hän tahtoi uudistaa heidän wapausfreijensä ja laajentaa heidän oikeuksiansa, korjaten eräitä edellisessä olleita wirheitä, jotta Jhmiszielun ijes tulisi aina fuloisemmaksi. (Math. 11: 28—30). Näin Hän teki heidän pyytämättänsä omasta hywydestänsä ja mieltänsä jaloudesta. Nähtyään siis heidän wanhan

wapauskirjeensä, hän laski sen syrjään, lausuen: „Se, mikä on vanha ja ijällinen, on läsnä loppuansa.“ (Hebr. 8: 13) Sen lisäksi Hän sanoi: „Jhmisielun kaupunki on saama toisen, paremman, kestävämmän ja paljoa lujemman wapauskirjeen.“

Sen pääsijältö oli seuraava:

„Jmmanuel, Rauhan Huhtinas ja Jhmisielun kaupungin suuri rakastaja: Minä annan, suon ja testamenttaani Jkäni nimesä ja omasta laupeudestani rakastetulle kaupungilleni Jhmisielulle:

Ensiksi: Wapaan, täydellisen ja ikenkaittisen autteeksi-annon kaikista wäärnyksistä, synnistä ja louffaustista, joilla he ovat rikkoneet minun Jkäni, minua, lähimäijänsä tahi itseänjä vastaan. (Hebr. 8: 12; 1 Joh. 1: 9).

Toiseksi: Minä annan heille pnhän lain ja testamenttini, kaikkiensä, mitä se sijältää, heidän iankaikkiseksi lohdutuksensa ja mirmoitukseensa. (Joh. 17: 8, 14; 2 Kor. 7: 1).

Kolmanneksi: Minä annan heille myöskin osan samasta luonnosta ja hyvyydestä, mikä on Jkäni ja minun sydämessäni. (2 Piet. 1: 4).

Neljänneksi: Minä annan, suon ja lahjoitan heille wapaasti maailman ja mitä siinä on heidän hyväksensä; ja heillä on olewa se woima niiden ylitse, mikä on olewa sopusoinnussa Jkäni kunnian, minun firkkauteni ja heidän lohdutuksensa kanssa; jopa minä annan heille elämän ja kuoleman edut, nykyiset ja tulevaiset kappaleet. Tätä etuoikeutta ei ole saama yksikään muu

Ruhtinas antaa uuden wapaustirjeen Ihmisjefulle.

kaupunki tahi yhdyskunta, paitse ainoastaan Jhmisfieluni. (1 Kor. 3: 21, 22).

Wiidenneffi: Minä annan heille luwan mapaasti tulla luoffeni palattiini kaikkina aikoina, ja pääsyn palattiini ylhäällä tahi alhaalla, fiellä ilmituodaksensa minulle tarpeensa; ja annan heille lisäffi lupauksen, että minä tahdon kuulla ja poistaa kaikki heidän mielenjä murheet. (Hebr. 10: 19, 20; Math. 7: 7).

Kuudenneffi: Minä sallin, suon ja Waltuutan Jhmisfielun kaupungin täydellä käskymallalla ja voimalla hakemaan, ottamaan kiinni, tekemään orjaksi ja hävittämään kaikkia ja kaikellaisia Diabolilaisia, mitkä milloinkin löydetään misjä tahansa harhalewina, joko Jhmisfielun kaupungissa tahi sen ympärillä.

Seitsemänneffi: Minä annan edelleen rakastetulle Jhmisfielun kaupungilleni wallan, ettei sen tarwitz milloinkaan sumaita minikään oudon tahi muukalaisen, ei myöskään heistä syntyneen olla wapaana eikä nauttia niitä etuja ja erinomaisia etu-oikeuksia, jotka ovat lahjoitetut siunatulle Jhmisfielun kaupungille, waan kaikki suosion osoitukset, etu-oikeudet ja wapaudet, jotka lahjoitan Jhmisfielun kuululle kaupungille, kuulumat ainoastaan niille, jotka ovat syntyperäisiä ja todellisia kaupunkilaisia; heille ja heidän oikeille perillilleen heidän jälkeensä. (Kol. 3: 5—9.)

Kaifilta Diabolilaisilta, olkoot ne mitä laatua tahi syntyä tahansa ja kotoisin mistä maasta tahi waltakunnasta tahansa, on ijankaikkisesti kielletty kaikki osa siinä. (2 Kor. 3: 3; Jer. 31: 33; Hebr. 8: 10).''

Kun Jhmisfielun kaupunki oli saanut Jm-

manuelin kädestä tämän armollisen vapauskirjeen (mikä itfessään on paljoa laajempi, kuin tämä lyhyt kirjälte tässä), he meivät sen luettamaksi kansalle s. o. torille, jossa hra Kirjuri luki sen kaiken kansan kuullen.

Kun tämä oli tehty, se wiettiin linnan portille, johon se kaimverrettiin kultaan, jotta Jhmiszielun kaupunki sen aina näkisi, tahi että heillä olisi tilaisuus mennä sitä siellä lukemaan, nähäksensä minä siunatun wapauden heidän Ruhtinaanja oli heille antanut, joten heidän ilonsa lisääntyisi ja rakkautensa uudistuisi suureen, hywään Immanuelinsa.

Mutta, oi, mikä ilo ja lohdutus nyt täyttikään Jhmiszielun miesten sydämet! Kellot soiwat, laulajat lauloiwat, kansa karkeloi, päälliköt huusiwat, liput liehuivat ilmassa ja hopeatorwilla soitettiin; nyt Diabolilaiset kätfiwät päänsä, sillä he oliwat niinkuin jo kau'an kuolleina olleet.

Kun tämä oli tehty, Ruhtinas lähetti noutamaan Jhmiszielun wanhimmat undestaan luokseja ja keskusteli heidän kansansa saarnawirasta, jonka Hän aikoi asettaa heidän keskuuteensa; sellaisen saarnawiran Hän aikoi asettaa, joka selittäisi heille ja opettaisi asioita, mitkä koskewat heidän nykyistä ja tulewaista tilaansa.

„Sillä”, Hän lausui, „te ette moi itse, jollei teillä ole opettajia ja johtajia, tietää — ja jollette moi tietää, vielä vähemmin te woitte tehdä minun Isäni tahtoa.” (Jer. 10: 23; 1 Kor. 2: 14.).

Kun wanhimmat kertoiwat tämän uutisen kansalle, koko kaupunki rienä kofoon (sillä se miellytti heitä suuresti, kuni kaikki, mitä Ruhtinas nyt tefi) ja he kaikki yksimielisesti rukoilivat Hänen Majesteettiansa, että

Hän heti asettaisi heidän keskuuteensa sellaisen saarnawiran, joka opettaisi heille sekä lain ja tuomion että säännöt ja käskyt; jotta he saisivat kasvatusta kaikissa hyvissä ja terveellisissä asioissa. Hän sanoi siis heille, että he saisivat pyyntönsä täytettyksi ja Hän antaisi heille kaikki saarnaajaa, yhden Jsänsä homista ja toisen kotoisin Jhmisielun kaupungista.

„Hän joka tulee homista“, Hän lausui, „on yhtä korkea-arvoinen henkilö, kuin Jsäni ja minä; Hän on Herra Ylisihteeri Jsäni homissa; sillä Hän on ja on aina ollut kaikkien Jsäni lakien firjoittamisessa päälausujana; Hän on kaikissa maiteisfakin asioissa hywin perehtynyt ja tietää kaikki salaisuudet samoin kuin Jsä ja minäkin. Todella Hän on samaa luontoa, kuin mekin, ja yhtä rakastava ja uskollinen huolenpidossansa Jhmisielun ijankaikkisesta hymästä.“ (2 Piet. 1: 21; 1 Kor. 2: 10; Joh. 1: 1; 1 Joh. 5: 7).

„Hän siis“, Ruhtinas lausui, „on olema teidän korkein opettajanne; sillä Hän, ja yksin Hän, voi opettaa teitä selvästi kaikissa korkeissa ja yliluonnollisissa asioissa (1 Tess. 1: 5, 6). Hän, ja ainoastaan Hän, tuntee menetystavat Jsäni homissa, eikä kukaan niin kuin Hän voi osottaa millainen Jsäni sydän on kaikkina aikoina ja kaikissa tilaisuuksissa Jhmisielua kohtaan; sillä niinkuin ei kukaan tiedä, mitä ihmisessä on, paitse ihmisen henki, joka hänessä on, niin ei kukaan tiedä mitä Jsäsäni on, paitse tämä Hänen korkeja ja voimakas Sihteerinsä. Ei myöskään kukaan, niinkuin Hän, voi sanoa Jhmisielulle kuinka ja mitä heidän tulee tehdä jättyänsä Jsäni rakkauten. Hän voi myöskin muistuttaa teille unohtuneita

asioita ja sanoa tulevaisia. (Joh. 14: 26; 16: 13; 1 Joh. 2: 27). Tämän opettajan siis tähtyy tietysti saada etusija sekä rakkaudessaanne että armostelussaanne toisen opettajanne rinnalla; Hänen persoonallinen arvonsa, Hänen opetuksensa erinomaisuus sekä juuri taito, millä Hän auttaa teitä kirjoittamaan ja esittämään anomuksia Isälleni, niin että Hän niihin mielistyy, welvoittaa teidät ennen muita rakastamaan ja pelkäämään Häntä ja katsomaan ettette Häntä murehduta. (Room. 8: 26; Juud. 20; Efes. 6: 18; Jlm. 2: 7, 11, 17, 29; Efes. 4: 30).

Hän voi panna elämää ja intoa kaikkeen mitä Hän sanoo; jopa voi antaa sitä teidän sydämiinnekin. Hän voi tehdä teistä näkijöitä, joten saatatte ennustaa tulevaisia asioita (Apost. 21: 10, 11). Hänen kauttansa teidän tähtyy kirjoittaa kaikki pyyntönne Isälle ja minulle; ja alkää juinkaan salliko mitään tulla Ihmissielun kaupunkiin ja linnaan, ilman että olette ensin pyyntäneet ja saaneet Häneltä neuvoa, sillä jollette niin tee, se saattaa murehduttaa tätä jaloa henkilöä ja olla Hänelle vastenmielistä. (Jes. 63: 10).

Katsokaa, minä sanon, ettette murehduta tätä opettajaa; sillä jos te murehdutatte, Hän voi taistella teitä vastaan; ja jos Hän kerran teidän kiihoittamanne asettuu teitä vastaan taistelussa, se on ahdistava teitä enemmän, kuin kaksitoista legioonaa sotilaita, jotka lähetettäisiin Isäni hovista sotimaan teitä vastaan.

Mutta jos, kuten sanoin, te tottelette ja rakastatte Häntä; jos seuraatte Hänen opetuksensa ja elitte

tilaisuutta seurustella ja puhella Hänen kanssansa, niin te huomaatte Hänet kymmenen kertaa paremmaksi kuin koko maailma olisi kenenkään (2 Kor. 13: 14); jopa Hän on muodattava Isäni rakkauden sydämiinne (Room. 5: 5), ja Jhmisielu on oleva viijain ja enin siunattu kaikista."

Sitten Ruhtinas kutsui luoksensa sen vanhan herasmiehen, joka oli ennen ollut Jhmisielun kirjuri, hra Omantunnon, ja sanoi hänelle, että koska hän oli hyvin perehtynyt Jhmisielun kaupungin lakiin ja hallitukseen, ja oli hyvässä maineessa sekä voi terävästi opettaa kaupungin asukkailla Mes-tarinsa tahtoa kaikissa maallisissa ja kotoisissa toimisissa, Hän sentähden tekisi hänet opettajaksi Jhmisielun kaupungissa, jille ja sen hyväksi kaikissa, mitä koskee kuulijan Jhmisielun kaupungin lakeja, sääntöjä ja tuomioita.

"Sinun tulee", Ruhtinas lausui, "rajoittaa opetustiesi siivensoppiin, kansallisiin ja luonnollisiin velvollisuuksiin, mutta sinun ei tule luulla voivasi ilmoittaa niitä korkeita, ylliluonnollisia salaisuuksia, jotka ovat tättettyinä Isäni Shaddain pomesa; sillä niitä ei tiedä yksikään ihminen, ei myöskään kukaan voi niitä ilmoittaa, paitsi ainoastaan Isäni Sihteeri. Sinä olet syntynyt Jhmisielun kaupungista, mutta Herra Ylisihhteeri on syntynyt Isäni luona; sentähden, jomoin kuin sinä tunnet yhdyksuntasi lait ja tavat, niin Hänkin tuntee Isäni tahdon ja asiat. Sentähden, oi hra Omantunto, waikka olen tehnyt sinut opettajaksi ja saarnaajaksi Jhmisielun kaupungissa, niin kuitenkin niitten asiain suhteen, jotka Herra Ylisihhteeri tun-

tee ja joita Hän on opettama tälle kansalle, sinun tulee aina olla Hänen oppilaanansa, samoin kuin muutkin Ihmissielun asukkaat ovat.

Sinun tulee siis kaikkisissa korkeissa ja ylliluonnollisissa asioissa mennä pyytämään Häneltä opetusta ja tietoa; sillä waikka ihmisessä onkin henki, niin tämän persoonan antaman innoittamisen täytyy antaa hänelle huomarrystä. (Joh. 32: 8.) Pyhy siis, hra Kirjuri, nöyränä ja alhaalla, muistaen että Diaboluksen seura-laiset, jotka eivät alkuaan pitäneet, waan luopuivat omasta tilastaan, ovat nyt wankeina luolassa. Ole siis tyytyväinen asemaasi.

Minä olen tehnyt sinut Jsäni sijais-hallitsijaksi maan päällä edellä mainituissa asioissa; ota sinä siis waltasi ja opeta niitä Ihmissielulle sekä paina ne heidän mieliinsä ruoskalla ja kurituksilla, jolleiwät hallulla kuule ja täytä käskyjäsi.

Eikäsi, hra Kirjuri, koska olet wanha ja muista rääkkäyksestä heikoutunut, jentähden minä annan sinulle luvan ja wapauden täydä, milloin tahdot, minun lähteelläni ja wesi johdollani sekä juoda wapaasti minun wiinimarjaini werta, sillä minun wesi johdosani juoksee aina wiiniä. (Hebr. 9: 14). Näin sinä voit poistaa sydämeistäsi ja watsastasi kaikki pahat, raswaiset ja wathingolliset nesteet. Se myöskin kirkastaailmäi ja wawhistaa muistosi säilyttämään ja pitämään mieles-
siä kaikkia, mitä Runinkaan jaloim Sihteeri opettaa."

Kun Ruhtinas oli täten asettanut hra Kirjurin (joka ennen oli ollut sinä wirassa) Ihmissieluun opettajan wirkaan ja asemaan ja mies oli kiitollisesti

ottanut tämän toimen vastaan, niin Ruhtinas puhui erittäin kaupunkilaisille.

„Ratsokaa“, Ruhtinas wirtkoi Jhmiszielulle, „minun rakastuttani teitä kohtaan ja huolenpitoani teistä; kaikkeen mitä olen ennen tehnyt, olen liittänyt lisäksi tämän armon, asettamalla teille saarnaajat; jaloimman Sihteerin opettamaan teille kaikkia korkeita ja taimaalisia salaisuuksia; ja tämän herrasmiehen“, wiitaten hra Omaantuntoon, „opettamaan teille kaikkia ihmisellisiä ja kotoisia toimia, sillä se on hänen opetus-alansa. Ei hän ole estetty, sen kautta mitä olen sanonut, sanomasta Jhmiszielulle kaikkea, mitä ikänä hän on kuullut ja saanut tietää Herran Ylishteerin suusta; ainoastaan hänen ei tule koettaa olla olewinauja itse niitten korkeitten salaisuuksien selittäjä, sillä niitten selittämisen ja Jhmiszielulle opettamisen walta ja taito on ainoastaan itse Herran Ylishteerillä. Kyllä hän niistä saa puhua samoin kuin muutkin Jhmiszielulaiset; jopa he saattawat tilaisuuden mukaan terottaa niitä toisillensa kaikkien hyödyksi. Tämän tahdon teille huomauttaa sitä warten että sen käsittäisitte ja tekisitte, sillä se on teille elämäksi ja ikänne pitennykseksi.

Yksi asia lisäsi rakastetulle hra Kirjurille ja koko Jhmiszielun kaupungille: teidän ei tule perustaa luottamustanne tai odotustanne tulewaisen maailman perinnöstä siihen opetukseen tahti tehtävään, minkä hän on saanut tulewaisesta maailmasta (sillä minä ai'on antaa toijon maailman Jhmiszielulle, kun tämä on kulunut loppuun), waan siinä afiasa teidän tulee kotoonaan ja yksinään riippua siinä opetuksessa ja luottaa siihen, mitä ensimmäinen opettaja teille ilmoittaa. Eipä

edes hra Kirjurin itsensä tule odottaa elämää siitä, mitä hän itse ilmoittaa, vaan hän riippuu siinä suhteessa toisen jaarnaajan opetuksesta. Hra Kirjurin tulee myöskin huomata, ettei hän hyväksy mitään oppia tahi osaa opista, jota ei ole hänelle ylhäisemmän opettajan kautta ilmoitettu, ei edes oman muodollisen tietonsa rajoissa"

Kun Ruhtinas oli täten järjestänyt asiat kuuluisassa Shmissielun kaupungissa, Hän antoi yhdyshunnan vanhimmille tarpeellisen varoituksen — nimittäin sen suhteen, miten he kohtelisivat korkeita ja jaloja päälliköitä, jotka heillä oli luonansa Hänen Isänsä hovista.

„Nämät päälliköt“, Hän lausui, „rakastavat Shmissielun kaupunkia, ja he ovat valituita miehiä, valituita suuresta joukosta sopivimpina ja uskollisimpina palvelemaan Shaddain jodissa Diaboluksen joukkoa vastaan Shmissielun kaupungin varjelemiseksi. Sentähden minä käsken teitä“, Hän lausui, „Di, te nyt tukoistaman Shmissielun kaupungin asukkaat, ettette kohtele tylysti ja sopimattomasti minun päälliköitani tahi heidän miehiänsä; sillä, kuten sanoin, he ovat valiojoukkoja — valittuja suuresta paljoudesta Shmissielun kaupungin hyväksi. Minä sanon: älkää kohdelko heitä tylysti, sillä vaikka heillä on jalopeuran sydän ja kasvot, kun heidän on taisteleminen Runintaan vihollisia sekä Shmissielun kaupungin vihollisia vastaan, niin jos Shmissielun kaupunki heitä vähäisentään halveksuen kohtelee, se on lanistama heidän mieltänsä, tekemä heidät alafulioiksi, heikontama heidät ja riistämä heiltä rohkeuden. Älkää

fiis, rakkahani, kohdello huonosti urhoollisia päälliköitäni ja sotilaitani, waan rakastakaa, ramittakaa ja auttakaa heitä ja ottakaa heitä powellenne; sitten ne eivät ainoastaan taistele puolestanne, waan karkottawat luotanne kaikki nuo Diabolilaiset, jotka etsiwät turmiotanne — ja jos mahdollista, sen vielä toimeenpanemattin.

Jos joku heistä fiis jolloinkin sairastuisi tahi niin heikontuisi, ettei se voi toimittaa sitä rakkauden palvelusta, jota he koko sydämeistänsä halajawat tehdä (ja myöskin tekewät, ollessansa terweinä ja voimissansa), niin älkää heitä halweksuko ja nlenkatsuko, waan pikemmin auttakaa ja rohkaiskaa heitä, waikka he olisimattin heikkoja ja kuolemaissansa, sillä he omat teidän suojeluskenne, turwanne, muurinne sekä luffu ja salpa porteisjanne. Waikkapa he omattin heikkoja ja voivat wain vähän tehdä sekä pikemmin tarwittewat teidän apuanne, kuin teidän tulisi heiltä odottaa suuria tekoja, niin terweinä ollessaan he voivat tehdä mainetöitä, kuten tiedätte; ne saattawat silloin tehdä sotaisia sankari-tekoja. (Hebr. 12: 12; Jes. 35: 3; Jlm. 3: 2: 1 Tess. 5: 14).

Sitä paitse, jos he omat heikkoja, niin ei Shmissielun kaupunkiaan voi olla wäkewä; jos he taas omat wäkewiä, niin Shmissielun kaupunki ei voi olla heikko; teidän turvallisuutenne riippuu siis heidän termendestänsä ja siitä että heitä autatte. Muistakaa myöskin, että jos he omat fairaita, tauti heihin on tarttunut Shmissielusta.

Tämän olen teille sanonut, koska rakastan menestymistänne ja kunniaanne. Muista siis, oi Sh-

missieluni, olla tarffa kaitissa asioissa, mitä olen sinulle antanut tehtäväksi, ei ainoastaan kaupunkiyhdyksuntana, ja siinä wirkamiehet, johtajat, päälliköt ja sotilaat, vaan te ykityiset kansalaisetkin — kaikkien kätösfestä ja järjestyksestä, sillä Herran käsken täytämisestä riippuu kansan onni ja menestys.

Lähinnä, oi Jhmisieluni, waroitin teitä siitä, mistä vielä tarwitzette waroittamista, huolimatta siitä parannuksesta, mikä jo on joukosanne tehty; kuulkaa minua siis tarkasti. Minä olen warma ja te saatte wast'edes nähdä, että Jhmisielun kaupungissa on vielä jälellä Diaboluksen seuralaisia, jotka ovat jänkkiä ja leppymättömiä, jopa nytkin minun ollessani kansanne ja vielä enemmän minun poisja ollessani; he juonittelevat, työskentelevät, wehfeilevät ja kätättävät kaiken keksimistytynsä yhdesä saattaajensa teidät paljoa pahempaan tilaan, kuin Egyptin-orjuus oli; he ovat Diaboluksen warmoja ystäviä — katsokaa siis eteenne. (Mark. 7: 21, 22).

Tähän aikaan asti heidän tapansa oli asua linnaissa ruhtinaanja kansja, Epäuskon ollessa tämän kaupungin pormestarina; mutta minun tultuani sille he asuskelevat kaupungin laidoilla ja muurissa, joihin he ovat warustaneet itselleen luolia, pessiä ja warustuksia. Sentähden, oi Jhmisielu, sinun työsi on olewa monin ferroin waikempi ja hankalaampi heitä suolettaissasi ja surmatesasi Jkäni tahdon mufaan. (Room. 7: 18). Ettekä woi kokonaan päästäkään niistä wapaitfi, jollette remi kaupunkinne muuria hajalle, jota en suinkaan tahtoisi teidän tefewän. Jos kysytte minulta: mitä siis on tehtävä? Dietysti tu-

lee olla uutteria ja miehuullisia; huomattaa heidän olinpaikkansa, hakkaa heidän pesänsä, hyökättä heidän päällensä alkäätkä antaa heille pienintäkään rauhaa. Rauhistuttaa heitä missä ikinä he oleskelevat, piilevät ja väijyскеlevät — ja vaihtapa he tarjoisivat teille mintälaisia rauhanehtoja — niin kaikki on olewa hywin meidän välillämme — minun ja teidän. Jotta paremmin tuntisitte heidät ja voisitte eroittaa Jhmis-sielun kansalaijista, minä annan teille tämän lyhyen luettelon heidän johtajista. Gra v. Amion-rikos; hra v. Murha; hra v. Riukku; hra v. Jirstaisuus; hra v. Petos; hra v. Paha-Silmä; hra v. Juopous; hra v. Mässäjä; hra v. Epäjumaluus; hra v. Welhous; hra v. HuikentelemaisuuS; hra v. Teeskentely; hra v. Wiha; hra v. Riita; hra v. Gripuraisuus; hra v. Wäärä-usto. Nämät ovat jottkut pää-miehareista, oi Jhmis-sielu! jotta koettawat syöstä sinut ijankaikkiseen turmioon. He ovat nyt kätöksjä Jhmis-sielussa; mutta tutki tarkoin Runinkaasialia, siinä olet näkemä heidän hahmonsa piirteet ja muuta jellaisia tuntomerkkejä, joitten nojalla on helppo tuntea heidät.

Nämät, oi Jhmis-sieluni! (ja minä tahtoisin että sen varmasti tietäisit), jos heidän sallitaan juosta ja harhailla kaupungissa tahtonsa mukaan, ovat nopeasti syöwät sisälmyksenne niinkuin kypäärmeet; jopa he tahtowat myrkyttää päällikönne, leikata poikki sotilaittenne juonet, särkeä portteinne salmat ja teljet ja muuttaa nykyään tukoistawimman Jhmis-sielun kuivaksi, autioiksi erämaaksi ja rauniorauksaksi. Sentähden, jotta rohkaisisitte itsenne ottamaan kiinni näitä roistoja,

missä tahansa niitä tapaatte, minä annan teille, hra Pormestari, hra v. Tahto ja hra Kirjuri sekä kaikille Jhmisielun kaupungin asukkaille, täyden wallan ja täskyn etsiä, ottaa kiinni ja saattaa tuolemaan ristillä kaikkia ja kaikellaisia Diabolilaisia, milloin ja missä tahansa löydätte heidät piileksivänä tahi kuljeskelemasa joko Jhmisielun kaupungin muurien sisällä tahi ulkopuolella.

Edellä sanoin teille antaneeni pyhän saarnawiran keskuuteenne; ei niin ymmärtäen, kuin ei teillä olisi luonanne muita saarnaajia, sillä minun neljä pääliftöäni, jotka ensin taistelivat Jhmisielussa olewain Diabolilaisten isäntää ja herraa vastaan, voivat tarpeen tullen, ei ainoastaan yfityisesti opettaa, waan myöskin julkisesti saarnata yhdyskunnalle hywää ja terveellistä oppia, mikä on saattawa teidät oikealle tielle. He voivat pitää joka wiikko, jopa jos tarvitaan joka päiväkin luennoita sinussa, oi Jhmisielu! ja opettaa sinulle sellaisia hyödyllisiä asioita, joitten seuraaminen on lopulla tulewa sinulle hywäkki. Katsokaa siis, ettette säästä niitä miehiä, joitten kiinniottaminen ja ristiinnaulitseminen on teidän tehtäväanne.

Ufettettuani täten filmäinne eteen irtolaiset ja lujukset nimeltään, minä tahdon sanoa teille, että teidän keskellänne jottkut heistä hiipiwät pettääksensä teitä — sellaisiakin on heidän joukosjansa, jotka näyttävät hywin kypsyneiltä ja palawilta uskonasioisja. He saattawat teitä sellaiseen wahinkoon — jollette walwo — ettei teillä siitä nyt voi olla aawistustakaan.

Nämät, kuten sanoin, näyttävät toisen farwai-

Ransalle annetaan walleet waatteet.

filta, kuin edellä kummut. Walwo siis, Jhmisfielu, ja ole raitis — äläkä salli pettää itseäsi”

Kun Ruhtinas oli näin pitkälle uudestaan järjestänyt Jhmisfielun kaupungin ja opettanut heille sellaisia asioita, kuin heille oli tarpeen tietää, Hän määräsi toisen päivän, jolloin Hän aivoi antaa uuden kunian-osotuksen Jhmisfielun kaupungille — sellaisen etu-oikeuden, mikä eroittaisi heidät kaikista kansoista, sukufunnista ja kielistä koko Maailman valtakunnassa.

Pian määräpäivä tulikin ja Ruhtinas kohtasi kansansa Runinkaan linnassa, jossa Hän ensin piti heille lyhyen puheen ja täntti lupauksensa.

„Minun Jhmisfieluni” Hän janoi, „mitä nyt ai'on tehdä, se on ilmoittama maailmalle, että te olette minun omiani ja erottama teidät myöskin omisja filmisjänne kaikista petollisista kawaltajista, jotka seassanne piileskelevät.”

Sitten Hän käski palvelijainsa tuoda esille Hänen waate-aitastansa walkeita, loistavia pukuja, „jotka minä”, Hän lausui, „olen hankkinut ja tallettanut Jhmisfieluni warten”. Walkeat puvut tuotiin siis Hänen aitastansa ja asetettiin kansan filmien eteen. Heidän sallittiin ottaa niistä myöskin yllensä, „kukin kofonne ja wartenne mukaan”, Hän lausui. Ransa puettiin siis walkeisiin, puhtaisiin liinawaatteisiin. (Slm. 19: 8.)

Silloin Ruhtinas janoi heille: „Tämä, oi Jhmisfielu, on minun antamani palveluspuku ja tunnus, josta minun palvelijani erotetaan toisten palvelijoista. Se annetaan kaikille minun omilleni, eikä ke-

nenkään ilman sitä sallita nähdä minun kasvojani. Pitäkää sitä siis minun tähteni, joka sen teille annoin; ja myöskin sentähden, että maailma tuntisi teidät minun omiksieni.”

Mutta voittako ajatella kuinka Jhmis sielu filloin loisti? Se oli kirkas, kuin aurinko, ihana kuin fuu ja peljättävä kuin sotajoukko.

Ruhtinas jatkoi edelleen, sanoen: „Ei ymmärrä ruhtinas, valtiyas tahi mahtava Maailmassa anna tällaista pukua, kuin minä; huomatkaa siis, että te tunnetaan siitä minun omiksieni, kuten sanoin edellä.”

„Nyt” Hän lausui, „olen antanut teille pukuni, sallikaa minun myöskin antaa käsky sen suhteen ja ottaa tarkeasti warteen minun sanani.

Ensiksi: Pitäkää sitä joka aika, päivästä päivään, ettette koskaan näkyisi toisille sellailta, kuin ette olisiikkaan minun omiani.

Toiseksi: Pitäkää ne aina walkeina, sillä jos ne likaantuvat, se on minulle häpeäksi. (Gal. Saarn. 9: 8).

Kolmanneksi: Wyöttäkää siis tämä pukunne niin ympärillenne, ettei se laahaa maata, tomussa ja loassa.

Neljänneksi: Katsokaa ettette kadota näitä vaatteita, ettette joutuisi alastomaksi ja häpeänne näkyisi. (Jlm. 3: 2).

Viidenneksi: Mutta jos te lifaisitte pukunne tai jotenkin turmelisitte — josta minä tulisin suuresti murheelliseksi, ja sen sijaan Diabolus iloiseksi — mutta jos niin huonosti kävisi, niin kiiruhtakaa tekemään niinkuin on käsketty minun laissani, että woisitte heisoa minun edessäni ja istuimeni edessä. (Luuk. 21: 36).

Sillä tavalla te myöskin saatte wärmuuden siitä,

etten minä teitä jätä, enkä ifänä hyljää täällä olles-
janne, waan asun tässä Ihmissielun kaupungissa
ijäti." (Jlm. 7: 15—17.)

Silloin oli Ihmissielu ja sen asukkaat kuni-
nnetti Jmmanuelin oikeassa kädessä. Missäpä oli-
kaan kaupunki tahi yhdyskunta, jota olisi woitu werrata
Ihmissieluun! jota oli Diaboluksen kädestä ja
wallasta lunastettu kaupunki! kaupunki, jota Shad-
dai rakasti ja oli lähettänyt Jmmanuelin walloit-
tamaan takaisin kadotuksen luolan ruhtinaalta; ja kau-
punki, jossa Jmmanuel rakasti asua, ja jonka Hän
walitfi kuninkaalliset majaksensa; kaupunki, minkä Hän
oli warustanut itsellensä ja linnoittanut sotawäkenä
woimalla. Mitäpä sanoisinkaan! Ihmissielulla
oli nyt loistawin Ruhtinas, jaloimmat päälliköt ja so-
tamiehet, koetellut ajeet, ja lumivalkeat waatteet. Ei
näitä etuja ole arwattawa pieniksi, waan suuriksi. Woiko
Ihmissielu pitää ne siinä armossa ja käyttää niitä
edukseen sitä tarfotusta warten, kuin ne on heille an-
nettu?

Kun Ruhtinas oli täten päättänyt kaupungin jär-
jestämisen, Hän käski heitä nostamaan Hänen lip-
punsa linnan walleille, osottaaksensa, että Hän iloitfi
fättensä töistä ja siitä hywästä, minkä Hän oli Ih-
missielulle tehnyt. Sitten

Hän ensiksi kävi usein heidän luonansa, ei päi-
wäätkään fulunut, jolloin eivät Ihmissielun wan-
himmat olisi tulleet Hänen luoksensa linnaan, tahi Hän
heidän luoksensa. (1 Kor. 6: 16.) He käwelivät yh-
dessä, puhellen kaikista suurista töistä, mitä Hän oli
tehnyt ja vielä luvannut tehdä Ihmissielulle.

Näin Hän usein känskenteli hra Bormestarin, hra v. Tahdon ja rehellisen apulaissaarnaajan, hra Dmanntunnon sekä hra Kirjurin kansja. Oi, kuinka armollisesti, rakkaudella, kohteliaasti ja hellästi Ruhtinas nyt kohteli Ihmissielun kaupunkia! Kaikilla kaduilla, puistoissa, puutarhoissa ja muissa paikoissa, minne Hän tuli, köyhät saivat Häneltä siunauksen — jopa Hän suutelimin heitä, ja jos he olivat sairaina, Hän lasi kätensä heidän päälleen ja paransi heidät. Myöskin Hän rohkaisti päälliköitä joka päivä, jopa joskus joka hetki läsnäolollansa ja lohdullisilla sanoilla. Sillä teidän tähtyy tietää, että yksi ainoa iloinen katse Häneltä muodatti heihin enemmän eloa, virkeyttä ja lujautta, kuin mikään muu taitaansa alla.

Ruhtinas piti myöskin heille pitoja ja seurusteli alati heidän kanssansa. (1 Kor. 5: 8). Tuskin miikkaakaan fului ilman että heillä oli pidot yhdessä.

Edellä on kerrottu yksistä pidoista, mutta nyt oli pitojen viettäminen jo tavallista — sillä jokainen päivä oli nyt pitopäivä Ihmissielulle. Ei Hän myöskään lähettänyt heitä luotansa tyhjinä, vaan lahjoitti milloin formuksen, kulta-witjat, rannerenkaan, wallean kimen tahi jotakin muuta kallis-arvoista — niin rakas Ihmissielu nyt Hänelle oli ja niin rakastettava Hänen filmisänsä.

Toiseksi: Kun eivät wanhimmat ja kaupungin miehet tulleet Hänen luoksensa, Hän lähetti heille kotiin runsaasti tavaraita; homista tullutta lihaa, wiiniä ja leipää, mikä oli valmistettu Hänen Isänsä pöytä warten; jopa Hän lähetti heille sellaisia herkkuja ja täntti niillä heidän pöytänsä niin runsaasti, että sen tahansa

fen näki, hänen täntyi tunnustaa, ettei sellaista nähty misjään valtakunnassa.

Kolmanneksi: Kolle ihmisielu usein käynyt Häntä tervehtimässä, uinkuin Hänen halunsa oli, Hän tuli ulos heidän luoksensa ja kolkutti heidän owillensa, pyrkien sijalle, jotta ystävyys Hänen ja kaupunkilaisten kesken jäilyisi; jos he kuulivat Hänen kolkutuksensa ja awasivat, kuten he tavallisesti tekivätkin, jos olivat kotona, niin Hän uudisti rakkautensa heitä kohtaan, mahwistaen sen vielä uusilla merkeillä jatkuvasta (Jlm. 3: 20; Korf. W. 5: 2) suosioistanja.

Olipa nyt todella hämmästyttävää nähdä, että aivan samassa paikassa, jossa Diaboluksella oli joskus ollut asuntonsa ja jossa hänen seuralaisensa olivat oleskelleet, lähes Ihmisielun tähdelliseksi perikadoiksi, ruhtinasten Ruhtinas istui syömässä ja juomassa heidän kanssansa, samalla kun kaikki Hänen wälewät päälikkönsä, sotilaansa ja airuensa Hänen Jsänsä laulajien kanssa seisoiwat heidän ympärillänsä heitä palwelmassa! Nyt Ihmisielun malja oli ylitse wuotawainen, nyt sen wesi johdoista juoksi wiiniä, nyt se sai syödä parhaita nifuja ja juoda maitoa ja hunajaa kallosta! Nyt se huudahteli: kuinka suuri on Hänen hywyptensä! sillä kuinka kunnioitetuksi olen tullut sitten kun jain armon Hänen edessänsä!

Siunattu Ruhtinas asetti myöskin kaupunkiin uuden wirtamiehen, hywin jaloluontoisen. Hänen nimensä oli hra Jumalan-Rauha. Hän oli hra v. Tahdon, Pormestarin, Kirjurin ja apulais-saarnaajan sekä hra Mielen johtajana. (Kol. 3: 15.) Kaikki nämät viime mainitut olivat syntyneet Ihmisielun kaupungista,

mutta hra Jumalan=Rauha oli tullut homista Ruhtinas Immanuelin kanssa. Hän oli hyvä tuttava päällikköjen Uskon ja Toimon kanssa. (Room. 15: 13); jotkut sanoivat heidän olleen sukulaisia ja minä olen samaa mieltä. Hän tehtiin kaupungin kenraalikuvernööriksi, warfinkin linnan haltijaksi, ja päällikkö Uskon tuli häntä siinä toimesta auttaa. Minä tein sen suuren huomion, että niin kau'an kuin kaikki asiat kävivät Ihmissielussa niin, kuin tämä suloisen luontoinen herrasmies tahtoi, kaupunki oli onnellisimmassa tilassa. Ei silloin tullut mitään riitaa, eikä jarrutusta, eikä toraa, eikä häiriöitä, eikä uskontonnutta Ihmissielun kaupungissa, vaan jokainen teki omaa työtään. Ritarit, virkamiehet, sotilaat ja kaikki tekivät paikallaan welvollisuutensa. Kaupungin naiset ja lapsetkin tekivät askareitansa ilolla, he lanloivat työskennellessänsä aamusta iltaan asti, niin että koko Ihmissielun kaupungissa oli paljasta sopu-sointua, rauhaa, riemua ja hyvinvointia kaikkialla. Näin jatkui kaiken kesää.

Mutta Ihmissielun kaupungissa ajui eräs mies nimeltä Vihallinen Suruttomuus; tämä mies, sen jälestä kun kaikki tämä armo oli kaupungille annettu, saattoi Ihmissielun suureen ja hirmuiseen orjuuteen. Vihnyt kertomus hänestä ja hänen teoistansa on seuraava:

Kun Diabolus ensin sai haltuunsa Ihmissielun kaupungin, hän toi mukanaan suuren joukon seuralaisiansa, jotka olivat samassa tilassa, kuin hän itse. Heidän joukossansa oli muudan nimeltä Itserakkauts sangen huomattava, reipas mies, yhtä hyvin kuin joku

muufin niistä, jotka silloin ottivat haltuunsa Jhmis-
 sielun. Kun Diabolus huomasi hänet toimeliaaksi
 ja rohkeaksi mieheksi, hän lähetti hänet moneen vaikeaan
 yritykseen, joissa hän onnistui paremmin herransa mie-
 liksi, kuin monet hänen kansjansa luolasta tulleet hen-
 get. Koska Diabolus huomasi miehen niin sove-
 liaaksi tarkoituksiinsa, hän teki hänet arvossa lähimmäksi
 mieheksi hra v. Tahdon jälkeen, josta edellä on pal-
 jon puhuttu. Hra v. Tahto, joka siihen aikaan piti
 paljon hänestä ja hänen toimistansa, antoi hänelle tyt-
 tärensä Pelkäämättömän vaimoksi. Tästä avio-
 liitosta syntyi tämä hra Vihallinen Suruttomuus.
 Koska Jhmisielussa siis oli tällaista sefasynttä,
 niin toisinaan oli vaikea tietää, mikä oli muukalainen,
 mikä kaupungin omia lapsia; sillä hra Vihallinen
 Suruttomuus oli äidin puolelta vapaaherra v.
 Tahdon sukua, vaikka hänen isänsä oli Diabolus-
 jen seuralainen.

Tämä Vihallinen Suruttomuus tuli juu-
 resti sekä isäänsä että äitiinsä; hän oli itserakas, eikä
 peljännyt mitään, hän oli myöskin hyvin toimelias
 mies: ei mitään uutisia, ei mitään oppia, ei mitään
 muutosta tai puhetta muutoksesta ollut liikkeellä Jh-
 misielussa, ilman että hra Vihallinen Surut-
 tomuus oli sen päässä tai hännässä. Mutta hän
 liittyi aina niihin, jotka hän arveli voimakkaimmiksi
 ja hylkäsi heikoimmat.

Kun suuri Shaddai ja Hänen Poikansa Im-
 manuel taistelivat Jhmisielua vastaan, tämä
 hra Vihallinen Suruttomuus oli myöskin kau-
 pungissa ja hommasi paljon kansan keskuudessa, roh-

kaisten heitä kapinassa ja itsensä paaduttamisessa, tehoittaen vastustamaan Kuninkaan sotajoukkoja. Mutta nähdessään Jhmisfielun kaupungin valloitetuksi ja kääntyneeksi loistavan Ruhtinaan Jmmanuelin käytettäväksi ja nähtyään kuinka Diabolusfelle kävi, kuinka hänen täntyi voitettuna lähteä linnasta suurimmasa häpeässä ja pilkanalaisena ja että Jhmisfielun kaupunki oli hyvin varustettu päällikoilla, sotakoneilla ja sotaväellä sekä muonawaroilla, niin hän wietäasti siirtyi Ruhtinas Jmmanuelin puolelle, ikäänkuin hän taisteli Diabolusta vastaan. Tultuaan vähäisen pintapuolisesti tuntemaan Jmmanuelin asioita, hän -- rohkea kun oli -- uskalsi antautua kaupunkilaisten seuraan ja ryhtyä puheisiin heidän kansansa. Hän tiesi Jhmisfielun kaupungin hyvin varustetuksi ja ettei voisi olla kansalle muuta kuin iloksi, jos hän julistaisi heidän voimaansa ja kunniaansa. Hän alkoi siis puhua Jhmisfielun voimasta ja wallasta, wakuuttaen että se oli valloittamaton; sitten ylistäen heidän päälliköitänsä, ampumakoneitansa ja muurimurtimiansa, ja toisella kerralla heidän linnoitustiansa ja varustustiansa sekä wihdoin niitä wakuutuksia, joita he olivat saaneet Ruhtinaaltansa, että Jhmisfielu on olewa ijäti onnellinen. Suomattuaan, että tällainen puhe kufutteli ja miellytti muutamia kaupunkilaisia, hän otti tehtäväksensä kulkea kadulta kadulle, talosta taloon, mies mieheltä puhuttelemassa kaikkia, kunnes hän wihdoin sai koko kaupungin kansan hyppelemään soittonsa mukaan ja melkein yhtä lihallisen suruttomaksi kuin hän itsekin oli; puhelemisesta he siis siirtyiwät pitojen pitämiseen ja siitä leikkeihin; ja niin

edelleen eräisiin muihin asioihin. Silloin oli Immanuel vielä Ihmissielussa ja otti huomioonsa heidän tekonsa. Myöskin hra Pormestari, hra v. Tahto ja hra Kirjuri mieltymät tämän lörpöttelevän Diabolilaisen herrasmiehen puheisiin, unhottaen, että heidän Ruhtinaanja oli varoittanut heitä ennemmin, että he pitäisivät varansa niin etteivät tulisi petettyiksi minkään Diaboluksen kujeen kautta; olipa Hän myöskin sanonut heille, ettei nykyään kukoistavan Ihmissielun kaupungin turvallisuus ollut niin paljoa sen filloisissa linnuutuksissa ja voimassa, kuin siinä, että se käyttäisi, mitä sillä oli, niin että Immanuel sen kautta tulisi taimutetuksi pyhymään kaupungin linnassa. Sillä Immanuelin oikea opetus oli se, että Ihmissielun kaupungin tulisi pitää huolta siitä, ettei se unhottaisi Hänen Isänsä ja Hänen rakkauttansa, vaan että he niin käyttäytyisivät, että siinä pysyisivät. Mutta rakastuminen yhteen Diabolilaiseen ei ollut juinkaan oikea tapa sitä säilyttää; mieläpä he lisäsi rakastuivat sellaiseen, kuin hra Lihallinen Suruttomuus oli ja jallivat hänen metää itseänsä nenästä mihin tahansa. Heidän olisi tullut kuulla Ruhtinaansa, peljätä ja rakastaa Häntä, sekä kiittää tämä ilkeä konna kuoliaaksi, tarkasti maeltaen Ruhtinaanja neuvomaa tietä. Sitten heidän rauhanja olisi ollut niinkuin wirta ja heidän wanhurskautensa niinkuin meren aalto.

Kun Immanuel huomasi, että hra Lihallisen Suruttomuuden juonien kautta Ihmissielun miesten sydämet olivat kylmenneet ja jäähtyneet rakkaudessaan Häntä kohtaan, Hän ensiksi walitti heidän tilaansa Herra Ilmisteerille, sanoen: „Di, jospa

mirun kansani kuulis minua, ja Jhmis-sielu kävis minun teisjani, niin minä ruokkisin heitä parhailla ni-suilla ja ravitsisin heitä hunajalla kallioista." (Ps. 81: 14, 17).

Sitten Hän janoi sydämesjansä: „Minä tahdon palata howiini ja mennä sijalleni, kunnes Jhmis-sielu huomaa ja tunnustaa rikoksensa." Niin Hän myöskin teki — ja syhy Hänen lähtöönsä oli se, että Jhmis-sielu oli hyljännyt Hänet, kuten nähty selvästi jeuraamista kohdista:

1. He olivat lafanneet tägmästä Hänen luonansa, niinkuin ennen; he eivät tulleet Hänen kunin-kaalliseen linnaan, niinkuin ennen.

2. He eivät pitäneet wäliä eikä huomanneet, tuliko Hän wai eikö heidän luoksensa heitä terwehtimään.

3. Niitä raffauden-aterioita, joita oli ollut Rukhtinaan ja heidän kesken, waikka Hän niitä mieläkin pani toimeen ja kutsui heitä osalliseksi, he löiwät laimin, tahi jos tulimatkin, eivät niistä iloinneet entisellä tavalla.

4. He eivät enää odottaneet Hänen neuvojan, waan alkoivat olla itsepäisiä ja itseensä luottavia, arwollen, että he nyt olivat wäfewiä ja woittamattomia sekä että Jhmis-sielu oli muka wihollisen saaruttamispiirvin ulkopuolella, joten heidän tilansa pysyni ijankaikisest i muuttumattomana.

Jmanuel siis, huomatessaan, että Jhmis-sielun kaupunki hra Vihallisen Suruttomuuden kawaluuden kautta oli tullut eroitetuksi riippumaisuudesta Hänesä ja Hänen Isänsä Hänen kauttansa

ja luotti sen sijasta siihen, mitä Hän oli sille antanut, ensin, kuten sanoin, valitti heidän tilaansa, sitten koetti saattaa heitä ymmärtämään, että se tie, jota he kävivät, oli vaarallinen; siitä syystä hän lähetti Herran Ylishteerin kieltämään heitä siltä tieltä; mutta kahdesti kun Hän tuli, Hän tapasi heidät päivällisellä hra Eihallisen Suruttomuuden luona; ja käsitäten, etteivät he halunneet keskustella hymyäänä koskemista asioista, Hän meni murheellisena pois; ja kun Hän oli sen sanonut Ruhtinas Immanuelille, niin Hän loukkaantui ja tuli murheellisempi sekä valmistautui palaamaan Isänsä hoviin.

Hänen palaamisensa tapahtui täten:

1. Vielä ollessansa heidän luonansa Ihmissielussa, Hän oli sulkeutuneena itseensä ja enemmän wetäytyneenä heistä erilleen, kuin ennen.

2. Hänen puheensa ei ollut nyt, kuten ennen, jos Hän tulikin heidän luoksensa, yhtä lohdullista ja tutunomaista, kuin ennen.

3. Ei Hän myöskään, kuten ennen, lähettänyt heille pöydältänsä jellaisia herkkuja, kuin Hänen tapansa oli ollut.

4. Jos he tulivat Hänen luoksensa, kuten he silloin tällöin tulivat, niin Hän ei nyt puhutellut heitä yhtä leppäasti, kuin ennen. He saivat kolkuttaa kerran, jopa kahdestikin, eikä Hän näyttänyt eninkään pitävän heistä lutua, vaikka Hän ennen oli heidän askeleensa-fin kuullessansa nousnut ylös ja juossut heitä vastaan puolitiehen, jopa ottanut heidät sylinsäfin.

Mutta nyt Immanuel käyttäytyi näin sen kautta herättääksensä heitä ja saattaaksensa heidät palaamaan

luokseensa. Mutta moi! he eivät miettineet, eikä tunte-
neet hänen tapojansa, he eivät pitäneet niistä wäliä
eikä tulleet niistä liikutetuksi eikä myöskään oikean
muiston kautta entisistä armonosoituksista. Sentähden
Ruhtinas wetäntyi salaisesti pois, ensin palatijistanja,
fitten Jhmisielun porteista ja kaupungista, ja siten
Hän meni Jäänsä hoviin siiksi, kunnes he tunnustai-
sivat rikoksensa ja wakawasti etsivät Hänen kaswo-
jansa. Hra Jumalan=Rauha myöskin luopui wi-
rastaan eikä enää tahtonut toimia Jhmisielussa.

He siis tekivät wastoin Hänen tahtoansa ja Hän
puolestaan teki wastoin heidän toimeitansa. Mutta
walitettawasti he olivat niin paatuneita waelluksesjansa
ja niin juopuneita hra Yhällisen Suruttomuus-
den opista, että heitä ei liikuttanut Ruhtinaanja pois-
tuminen, eiwätkä he häntä edes muistaneet, kun Hän
oli mennyt; eiwätkä he siis jureet Hänen poisjaoloansa.
(Jer. 2: 32.)

Olipa sitten taas eräänä päiwänä wanhan hervas-
miehen, Yhällisen Suruttomuden luona pidot
Jhmisielun kaupungille; ja siihen aikaan oli kau-
pungissa eräs hra Jumalan=Belko, joka nyt oli
harvoin nähty, waikka ennemmin ahkerasti haluttu wiera-
ra. Tätä miestä wanha Yhällinen Surutto-
muus halusi, jos mahdollista, myöskin pettää ja tur-
mella, kuten kaikkia muitakin, ja siitä syystä hän kutsui
hänetkin naapureinsa kanssa pitoihinsa. Määräpäiwän
tultua wieraat siis menivät ja hän muitten mukana
pitoihin; kun kaikki olivat istuneet pöytänsä, he söivät
ja joivat ja mäsäsimät, paitsi tämä ainoa mies. Sillä
hra Jumalan=Belko istui kuni muukalainen jnö-

mättä ja mäsäämättä. Kun hra Vihallinen Suruttomuus huomasi sen, hän alkoi heti haastatella omituista vierastansa tällä tavalla: „Hra Jumalan-Pelko, oletteko sairaa. Te näntätte olevan kipeä joko runmiin tahti sielun puolesta tahti molemmisja juhteisja. Minulla on erästä sydäntä wahvistamaa lääketä, jonka on walmistanut hra Hywän-unhotaja, ja jos te hywä herra tahdotte nauttia siitä siemaufen, toivon tulewanne hauskaksi ja iloiseksi ja niin muodoin jopiwammaksi toweriksi juhlaa wiettäwille seuralaisille.”

Tähän wanha hywä herras-mies näin suorilla sanoilla wastasi: „Hywä herra, minä kiitän teitä kaitesta kohteliaisuudesta; mutta ei minulla ole mitään halua teidän lääkkeeseenne.”

Mutta nyt sananen Ihmissielussa syntyneille: „Minun mielestäni on outoa, että te, Ihmissielun wanhimmat ja johtajat, olette niin iloisja ja leikkisjä, waikka Ihmissielu on näin surkeassa tilassa.”

Silloin hra Vihallinen Suruttomuus lausui: „Te tarwitzette epäilemättä unta. Jos tahdotte, olkaa hywä ja nukkukaa helkinen, me tahdomme sillä aikaa riemuita.”

Hra Jumalan-Pelko wastasi tähän: „Hywä herra, jollei teiltä puuttinisi sydämen rehelliisnyttä, te ette tekisi niinkuin olette tehnyt ja nyt teette.”

Hra Vihallinen Suruttomuus kysäsi:

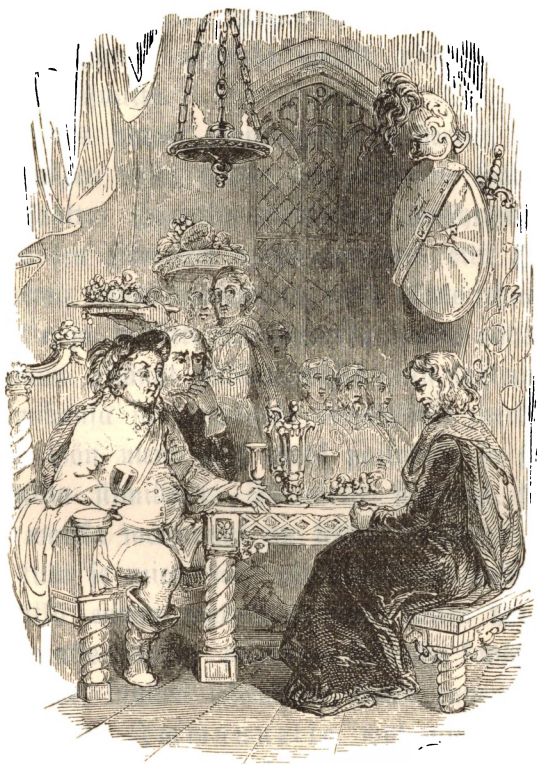
„Kuinka niin?”

Jumal. „Olkaa hywä ja älkää minua häiritkö. Totta kyllä, että Ihmissielun kaupunki oli luja ja yhdellä ehdolla walloittamaton; mutta te kaupunkilaiset

olette sen heifontaneet, joten sitä nyt on vihollisten helppo wahingoittaa, eikä nyt ole aika imarrella tahi olla ääneti. Te, hra Vihallinen Suruttomuus, olette ilkeästi riisunut Jhmisfielun ja karkottanut sen kunnian pois sen muurien sisältä; te olette kufistanut sen tornit, särkenyt sen portit ja hävittänyt sen lufot ja falwat.

Selwityksefi fanon tämän verran: Siitä ajasta, kuin te, hywä herra, ja te, Jhmisfielun johtajat, tulitte mielesfanne suuriksi, on Jhmisfielun woi-maa loukattu, ja nyt Hän on nousfut ja mennyt pois. Jos joku epäilee fanojani, niin minä vastaan hänelle: 'Misjä on Ruhtinas Jmanuel? Koska näki joku Jhmisfielun mies tahi nainen Hänet? Koska kuulitte Hänestä ja maistoitte Hänen herkkujansa?' Nyt te wietätte juhlaa Diabolilaisen hirwiön luona, mutt'ei hän ole teidän Ruhtinaanne. Sentähden fanon, waikk'eiwät viholliset ulkoa päin olisi woineet kaupunkia walloittaa, jos olisitte olleet waruillanne, niin nyt, kun olette tehneet syntiä Ruhtinastanne vastaan, ovat sisälliset viholliset teidät woittaneet."

Silloin hra Vihallinen Suruttomuus lausui: „Hyi! hyi! hra Jumalan-Pelko, hyi! ettekö te milloinkaan pudista pois pelkuruuttanne? Pelkäättekö tulewanne warpuen tawalla pois-puhalletufi? Kuka teitä on wahingoittanut? Katsokaa, minä olen teidän puolellanne; te wain tahdotte epäillä, mutta minä uskoa. Sitä paitse: onko nyt aika olla furullisena? Juhla on tehty iloittawaksi; miksipä te siis häpeäksenne ja meille waiwaksi puhutte niin synkkämielisellä tawalla, kun teidän pitäisi syömän, juoman ja iloitseman?"

Suruttomuuden pidot.

Hra Jumalan=Belko silloin vastasi näin-ikään:
„Saatan hyvinfin olla suruisiani, sillä Immanuel
on mennyt pois Ihmissielusta. Sanon uudes-
taan: Hän on mennyt, ja te olette se mies, joka on
ajanut Hänet pois; jopa Hän on mennyt edes sano-
matta Ihmissielun ylhäisimmille lähtöänsä; ja jol-
lei se ole Hänen vihanja merkki, niin minä en ym-
märrä jumalisuutta.

Nyt siis hyvät mapaherrat ja herrat, sillä minä
puhun edelleen teille, teidän luopumisenne Hänestä wä-
hitellen saattoi Hänetkin wähitellen wetäntymään pois
teistä, ja sen Hän teki ajaksi, toivoen, että Hän joten
ehkä saattaa teidät tuntemaan, mitä olette tehneet, jotta
nöyrytisitte ja tulisitte uudistetuksi; mutta nähdesiänsä,
ettei kukaan pitänyt mitään wäliä eikä laskenut näitä
Hänen vihanja ja tuomionsa peljättäviä merkkiä sydä-
mellensä, Hän meni pois tästä paikasta; ja sen minä
näin omilla silmilläni. Te olette siis nyt, kun kers-
kaillette, waikka woimanne on teistä luopunut, samassa
tilassa, kuin se mies, joka oli kadottanut nafiiri-hiwu-
jensa, mitkä ennen waluivat alas hänen harteilleensa.
Tekin saatatte tämän pitojenne isännän kansja pudis-
tella itseänne, luullen tekewänne, kuten ennenkin, mutta
koskette ilman Immanuelia woi mitään tehdä ja
Hän on nyt mennyt pois luotamme, niin waihtakaa juh-
lanne huokauksiin ja ilonne walitushuutoihin.”

Silloin alkoi apulaisaarnaaja, wanha hra Ma-
tunto — entinen Ihmissielun kirjuri — tul-
tuaan siitä lemottomaksi, mitä oli sanottu, täten kan-
nattaa puhujaa:

Mat. „Todellakin, weljet“, hän wirtkoi, „minä

pelkään, että se, mitä hra Jumalan=Belko sanoo, on totta. En minä ainakaan ole nähnyt Ruhtinaistani pitkään aikaan. En voi muistaa päivää milloin näin Hänet viimeksi enkä voi vastata hra Jumalan=Belon kysymykseen. Minä epäilen ja pelkään, että Jhmisfielun tila on aivan huono.”

Jumal. „Minäpä tiedän varmasti ettette löydä Häntä Jhmisfielusta, sillä Hän on lähtenyt ja mennyt pois; ja Hän on mennyt mauhimpain wifojen tähden ja sentähden, että he palkitsivat Hänen armonsa kärsimättömällä tyllyydellä.”

Silloin apulaisfaarnaaja näytti aivan kallistuvan tuolleena pöydän ääreen; ja jokainen läsnä-olewa, paitse talon-isäntä, alkoi maaleta ja näyttää sairaalta. Mutta wähäisen toinnuttuansa ja ymmielisesti uskoen hra Jumalan=Belon puheen, he alkoivat neuvo-tella, mitä olisi paras tehdä (silloin oli hra Lihallinen Suruttomuus wetäntynyt omaan ymmieliseen suojaansa, sillä hän ei pitänyt tällaisista synkkämielisiä toimista) sekä talon-isännälle, joka oli wetänyt heidät pahuuteen, että myöskin saadaksensa tatakäin Jumanuelin rakkauden.

Sitä miettiesjansä he muistivat hymin lämpimästi Ruhtinaansa sanoja, mitä Hän oli käskennyt tekemään, kun sellaisia wääriä profeettoja ilmestyi wietelemään Jhmisfielua. He siis (päättäen, että hra Lihallinen Suruttomuus oli wäärä profeetta) polttivat hänen talonsa ja hänet itse sen sijällä tulella; sillä hän oli luonnoltansa Diabolilainen. (Korf. W. 5: 6).

Tämän tehtyänsä he rienfiwät etsimään Ruhtinaas

Immanuelia. He etsivät, etsivät, mutt'eivät löytäneet Häntä. Silloin he uskoivat vielä warmemmasti hra Jumalan Pelon puheen ja alkoivat waka-
vasti miettiä, kuinka pahasti ja jumalattomasti olivat tehneet; sillä he päättivät nyt että Hän oli heidän pa-
hojen tekojensa tähden jättänyt heidät.

He siis päättivät mennä Herra Ylishteerin luo (jota he ennen eivät olleet tahtoneet kuulla — waan jonka he olivat teoillansa saattaneet murheelliseksi) saadak-
sansa Häneltä tietää, sillä Hän oli nähtyjä, missä Immanuel oli ja kuinka he voisivat lähettää Hä-
nelle onomuksen. Mutta Herra Ylishteeri ei sallinut heidän tulla keskustelemaan tästä asiasta, eikä Hän edes laskenut heitä luoksensa kuninkaalliseen asuntoonsa eikä tullut ulos heidän luoksensa, ei näyttänyt heille kasvojansa eikä antanut tietoa. (Jes. 63: 10; Efej. 4: 30; 1 Tesf. 5: 19).

Silloin oli synkkä, pimeä ja pilvinen päivä Ih-
missielulle. He näkivät nyt olleensa hulluja ja alkoivat kähittää, mitä hra Eihallisen Surutto-
muuden seura ja laverteleminen oli heille tehnyt, minkä sanomattoman wahingon hänen pöyhkeilevät sa-
nansa olivat tuottaneet furjalle Ihmissielulle. Mitä se vielä tulisi heille maksamaan, sitä he eivät
tienneet. Nyt hra Jumalan-Pelko alkoi uudestaan saada armoa heidän joukossansa kaupungissa; jopa he
pitivät häntä profeettana.

Pyhäpäivän tultua he siis menivät kuulemaan apulais-saarnaajaa; mutta moi, kuinka hän jyristi ja salamoitfi sinä päivänä! Hänen aineensa oli profeetta
Joonaesta: „jotka luottamat turhaan wal-

heeseen, ne hyljäävät laupiuden itse kohtaanja.” (Joon. 2: 9). Siinä saarnasapa oli voimaa ja peljättävää totuutta — ja kansan kasvoissa näkyi sellainen suru, että harvoin moista on kuultu tai nähty! Ihmiset voivat tuskin mennä kotiansa saarnan jälestä tahi ryhtyä työhönsä ja toimiinsa seuraavalla viikolla; saarna oli heidät niin lyönyt, että he tulivat oikein fairaiksi eivätkä ymmärtäneet, mitä olisi tehtävä. (Hos. 5: 13).

Saarnaaja ei ainoastaan näyttänyt Ihmissielulle heidän syntiänsä, vaan hän vapisi heidän edesfänsä omien syntiensä tunnossa, huudahtaen saarnatesfansa: „Boi, minä onneton! että minä tein niin pahoin! Minä, jonka Ruhtinas asetti saarnaajaksi, opettamaan Ihmissielulle Hänen lakiansa, minä elin itse ilman tuntoa likaisesti ja olen ollut ensimmäinen rikkomasja! Tämä rikos oli myöskin minun virkaalueellani, minun olisi pitänyt huutaman pahaa vastaan; mutta minä sallin Ihmissielun piehtaroida liassa, kunnes se karkotti Jmmanuelin rajojensa pifältä!” Samoista syistä hän myöskin sytytti Ihmissielun aatelismiehiä ja herroja, saattaen heidät lähes mielenhäiriöön. (Ps. 88).

Siihen aikaan riehui myöskin ankara tauti Ihmissielun kaupungissa ja useimmat asukkaat saivat kärsiä kovia tuskia. Kopa sotapäällikötkin joutuivat sen kautta kiihtumaan tilaan, samoin sotilaat, pitkästi ajaksi, niin että jos nyt olisi hyökkäys tehty kaupunkia vastaan ulkoapäin, niin eivät kaupunkilaiset eikä sotapäällikään olisi suuresti voineet vastustaa. Boi, kuinka monia kalpeita kasvoja, heikkoja käsiä, horjuvia

polmia nyt nähtiin liikkuvan Jhmiszielun kaduilla! Yhtäällä kuultiin valitusta, toisaalla huokauksia ja muutamat mafasivat maassa lähes tainnostilassa. (Hebr. 12: 12, 13; Jlm. 3: 2; Jes. 3: 25.) Myöskin ne Jminanuelin lahjoittamat vaatteet olivat surkeassa tilassa: jottkut rikkiremittinä, toiset muutoin repaleina ja kaikki kurrjassa tilassa; muutamilla taas olivat vaatteet niin löyhässä, että ne moivat jäädä ensimmäiseen penjaaseen, jonka ohitse he kuljivat.

Kun joku aika oli eletty tässä kurrjassa tilassa, apulaisfaarnaaja kahoitti heitä pitämään paasto- ja rukouspäivän nöhrnyttääksensä itsensä pahojen töittensä tähden suurta Shaddaita ja Hänen Poikaansa vastaan. Hän pyysi myöskin että päällikkö Pitkäisenpoika faarnaisi. Tämä juostui pyyntöön; ja kun määrätty päivä oli tullut, hän faarnasi sanoista: „Hakkaa se pois, miksi se maata turmelee?” Synwin terävä faarna se olihin. Ensiksi hän osotti mistä synystä ne sanat lausuttiin, nim. että viikunapuu oli hedelmätön; sitten hän osotti mitä tämä lausunto sisälsi, nim. että oli tehtävä parannus tahi seuraaisi tähdellinen kadotus. Sen jälestä hän osotti myöskin kenen kautta se lausunto annettiin, nim. itse Shaddain kautta. Lopuksi hän teki sovitukseensa ja päätti faarnan. Mutta tämä sowitus oli niin läpitunkewa, että kurrja Jhmisielu sitä kuullessaan wapii. Sillä tämä faarna, jomoinkuin edellinenkin, waukutti Jhmisielun miesten sydämiin; jopa se suuresti auttoi niitä, jotka olivat edellisestä faarnasta heränneet, pyhymään waiweilla. Eipä nyt koko kaupungissa ollut juuri mi-

tään muuta nähtävänä, tahi kuultavana, kuin surua, murhetta ja valitusta.

Saarnan jälestä he kokoontuivat neuvottelemaan, mitä olisi tehtävä. „Mutta”, apulaissaarnaaja virkoi — „minä en tahdo tehdä mitään oman mieleni jälkeen, kysymättä neuvoa naapuriltani hra Jumalan-Belolta. Sillä jos hän ennenkin ymmärsi paremmin Ruhtinaamme mieltä, kuin me, luulenpa hänen myttfin asian parhaiten älyävän, kun olemme kääntymässä taikaisin hyveen tielle”

He lähettivät siis noutamaan hra Jumalan-Belkoa, joka heti tulikin. Häneltä he siis kysyivät mitä hän arvelisi asiain niin ollen parhaaksi tehdä. Vanha herra vastasi näin ikään: „Minun mielipiteeni on, että Jhmisfielun kaupungin tulisi tänä surun-päivänä kirjoittaa nöyrä anomus ja lähettää loukatulle Ruhtinaallensa Jmmannelille, pyytäen, että Hän armostaan ja hyvästä suosiostansa kääntyisi taikaisin luoksenne, eikä pitäisi vihaa ijankaikkisesti.”

Kun kaupunkilaiset olivat kuulleet hänen puheensa, he suostuivat hänen neuvoonsa yksimielisesti. Heti he siis kirjoittivat anomuksen. Sitten oli kysymys: kuka sen veisi perille? Lopulta kaiffi suostuivat siihen, että Pormestarin tuli viedä se Ruhtinaalle. Hän myöntyi ehdotukseen ja lähti matkalle sekä saapui Shaddain howiin, johon Jhmisfielun Ruhtinas Jmmmanuel oli mennyt. Mutta portti oli suljettu ja ankarasti vartioituna, niin että anomuksen tuojan täytyi kau'an aikaa seisoa ulkona. (Jer. Wal. 3: 8, 44.) Sitten hän pyysi jonkun menemään Ruhtinaan luokse sanomaan, kuka seisoi ulkona ja mikä hänen asiansa

Pormestari palaa Ruhtinaan luota

oli. Gräs siis meni sanomaan Shaddaille ja Hänen Pojallensa Immanuelille, että Shmissielun kaupungin Pormestari oli Kuninkaan linnan portin takana, haluten päästä Ruhtinaan, Kuninkaan Pojan, puheille. Myöskin hän sanoi mikä Pormestarilla oli asiana sekä Kuninkaalle että Hänen Pojallensa Immanuelille. Mutta Ruhtinas ei tahtonut tulla alas eikä sallinut avata porttia hänelle, vaan lähetti hänelle tällaisen vastauksen: „Se kääntävät selkänsä minun puoleeni, eikä kasvojan sa, mutta koska hätä tulee, he sanovat: nouse ja auta meitä. Mutta eivätkö he voi nyt mennä hra Vihallisen Suruttomuuden luokse, jonka tykö he menivät, kääntyessään pois minusta, ja tehdä hänet johtajaksensa, herraksensa ja turvaksensa, nyt heidän hädässään? Miksi he nyt, tuskien tultua, tulevat minun luokseni, kun he onnen päivinä ovat kääntyneet pois minusta?“

Tämä vastaus saattoi hra Pormestarin kasvot mustenemaan (Jer. Wal. 4: 7, 8); se ahdisti, maimasi ja raateli häntä surkeasti. Hän alkoi siis yhä selkein nähdä, mitä merkitsi oleminen Diabolilaisten tuttavana, sellaisien, kuin hra Vihallinen Suruttomuus. Nähtyään ettei howista vielä ollut paljoa apua odotettavana hänelle, eikä ystämillensä Shmissielussa, hän löi rintansa ja palasi itkien sekä walittaen koko matkan Shmissielun kurjaa tilaa.

Hänen tultuaan kaupungin näkyviin, kävivät Shmissielun kansan vanhimmat ja johtajat häntä vastaan, tervehtimään häntä ja kuulemaan, miten hän oli howissa onnistunut. Mutta hän kertoi heille käyn-

tinjä niin surullisella tavalla, että kaikki itkivät, murehtivat ja parkuivat. Seittäen tuhkaa ja tomua päänsä päälle, puettuina jalkiin, he kulkivat itkien Shmis-sielun kaupungin lävitse: kun muut kaupungin ajukkaat näkivät sen, niin he kaikki surivat ja itkivät. Tämä päivä oli siis nuhteen, hädän ja tuskan päivä, suuren ahdistuksen päivä Shmis-sielun kaupungille.

Kun ajan kuluuttua, kun olivat jotenkin tointuneet, he kokoontuivat uudestaan neuvottelemaan, mitä nyt oli tehtävä; ja tälläkin kerralla he kysyivät kunnioitettavan hra Sumalan Belon mielipidettä. Hän sanoi, ettei ollut mitään parempaa keinoa, kuin tehdä samoin, kuin edelliselläkin kerralla, eikä hän toivonut heidän ensinkään kadottavan uskallustansa sen johdosta, mitä he olivat homissa kohdanneet; jopa waitt'ei upeihinkaan heidän anomuksiinsa saataisi mitään vastausta tahi saataisiin vain nuhteita vastauksiksi. „Sillä“, hän sanoi, „se on miisaan Shaddain tapa, antaa ihmisten odottaa ja harjaantua kärsivällisyydessä, ja heidän tulisi olla haluttaita odottamaan Hänen aikaansa“

Tästä rohkaistuneina he lähettivät anomuksia yhä uudestaan; eikä silloin kulunut päivää eikä hetkeäkään, jolloin ei olisi nähty joku ratsastavana tiellä Shmis-sielusta Kuningas Shaddain homiin, puhaltaen torweensa; kaikki nämät weivät mukanaan anomustirejitä, joissa rufoitiin, että Ruhtinas palaisi Shmis-sielun. Tie oli täynnä menewiä ja palaawia lähettiläitä, jotka tulivat vastatusten: toiset homista palaawina, toiset Shmis-sielusta sinne menössä;

tämä oli furjan Jhmisfielun kaupungin työnä koko sen pureman työmän, pitkän ja ikävän talvikauden.

Jollette ole unhoittaneet, niin voisitte vielä muistaa, että edellä kerroin, kuinka sen jälestä kun Jmmanuel oli kaupungin valloittanut, vieläpä senkin jälestä, kun Hän oli sen uudestaan järjestänyt, oli monta Diabolilaisista jäänyt piileksimään eri paikoissa; ne olivat joko niitä, jotka tulivat jättiläisen kanssa, kun hän valloitti kaupungin tahi olivat syntyneet laittomista yhdistyksistä eri rotujen kesken, joten he olivat syntynsä ja kasvatuksensa suhteen sekalaisia. Heidän luolansa, pesänsä ja piilopaikkansa olivat kaupungin muurissa, sen alla tahi ympärillä. Joitkut heistä olivat nimeltä: hra v. Uwionrifos; hra v. G aureus; hra v. Murha; hra v. Wiha; hra v. Kewytmieli; hra v. Peto; hra v. Baha-Silmä; hra v. Pilkka ja tuo hirveä, vanha konna hra v. Ahneus. Nämät, kuten kerroin, monien muiden mukana asuivat vielä Jhmisfielun kaupungissa sen jälestä kun Jmmanuel oli karkottanut heidän ruhtinaanensa Diaboluksen linnasta.

Näitä vastaan oli hyvä Ruhtinas käskennyt hra v. Tahdon muitten kanssa taistelemaan — jopa Hän waltuutti koko Jhmisfielun kaupungin etsimään, ottamaan kiinni, vangitsemaan ja surmaamaan jokaisen niistä tahi kaikki, jotka käsiinsä saaisivat, sillä he olivat luonnostanensa Diabolilaisia, Ruhtinaan vihollisia, jotka tahtoivat saattaa siunatun Jhmisfielun kaupungin perikatoon. Mutta Jhmisfielun kaupunki ei noudattanut tätä kehoitusta, vaan löi laimin näiden Diabolilaisien etsimisen, kiinni ottamisen, wan-

gitsemisen ja surmaamisen. Sentähden nämät roistot rohkaitsivat mielensä ja alkoivat näyttäntyä kaupungin asukkailla. Jopa, kuten minulle kerrottiin, jottkut Jhmiszielun miehistä tulivat liian tuttaviksi eräitten kanssa näistä lurjuksista, kaupungille suruksi, kuten saatte wast'edes tarkemmin kuulla.

Kun siis nämät jalellä olevat Diabolilaiset aatelismiehet huomasiivat että Jhmiszielu oli syntiä tekemällä loukannut Ruhtinastansa Immanuelia ja että Hän siitä syystä oli wetäntynyt pois heidän luotansa, niin he juonitteliwat Jhmiszielun perikatoa. He kokoontuivat määrähetkellä erään hra Bahantekijän luolaan, joka oli myöskin Diabolilainen, ja siellä he neuvoittelivat, kuinka woisiivat saattaa Jhmiszielun uudestaan Diabolukseksi. Keskustelusssa mitä neuvoi mitäkin, kufin oman halunsa jälkeen. Wihdoin hra v. Kewytmiehi ehdotti, että eiköhän olisi parasta, että ensiksi jottkut Diabolilaiset tarjoutuiisivat palvelijoiiksi joillekin kaupunkilaisille; „sillä”, hän jatkoi, „jos he tekewät niin ja Jhmiszielu ottaa heidät palvelukseensa, niin he woivat tehdä meille ja herrallemme Diabolukselle kaupungin anastamisen helpommaksi, kuin se muutoin olisi”. Silloin nousi hra v. Murha puhumaan ja lausui: „Näin ei woida nyt tehdä; sillä Jhmiszielu on nyt jonkinlaisessa raimossa, koska se on ystäwämme Vihallisen Suruttomuuden kautta jo terran tullut petetyksi ja saatetuksi loukkaamaan Ruhtinastansa; ja kuinka se paremmin woisi lepyttää Herransa, kuin näitten miesten päillä? Sitä paitse me tiedämme, että heillä on käsky ottaa kiinni ja surmata meidät, misjä

ifänä he meidät löytävät, olkaamme siis kavaliala, kuin ketut: ollessamme kuolleina emme voi heitä mahingoittaa, mutta eläissämme ehkä voimme". Harfittuansa siis asiaa puolelta ja toiselta, he yhtyivät siihen päätöseen, että lähetettäisiin heti kirje Diabolusfelle heidän nimesfänsä ja kerrottaisiin Shmissielun kaupungin tila ja kuinka suuresti se on Ruhtinaanfa vihoittanut. „Saataamme myöskin", joku arveli, „ilmoittaa hänelle aikeemme ja pyytää hänen neuvoansa"

Kirje siis heti kirjoitettiin — ja sen sisältö oli seuraava:

„Suurelle herrallemme, Ruhtinas Diabolusfelle, asuma kadotuksen luolasfa.

Di, suuri isä ja mahtava ruhtinas Diabolus, me, todelliset Diabolilaiset, jotka vielä olemme jällellä Shmissielun kapinallisessa kaupungissa, saatuaamme olemuksemme sinulta ja ravintomme sinun kädestäsi, emme voi tyytymäisinä ja ääneti katsella, niin kuin asian laita tänään on, kuinka sinä olet häväistynä, moilittuna ja solwattuna tämän kaupungin asukkaitten keskuudessa, eikä sinun pitkälinen poisfa-olosi ole meille ensinkään hauskaa, vaan suureksi mahingoksemme.

Syynä täten kirjoittamiseen herrallemme on se seikka, ettemme ole aivan kadottaneet toivoa saada tämä kaupunki uudestaan sinun asunnoksesi, sillä se on suuresti luopunut Ruhtinaanastansa Shmanuelista; ja Hän on loukkaantuneena mennyt pois heidän luotansa, jopa, waikka he yhä laffaamatta lähettävät pyyntöjä Hänelle, he eivät saa Häntä palaamaan, eikä edes hyviä sanoja vastauksesi.

Heidän joukossansa on myöskin ollut ja on nhä vieläkin paljon sairautta ja heikkoutta; niin ei ole ainoastaan köyhemmän kansan laita, vaan itse kaupungin herrojen ja päälliköittenkin (ainoastaan me, jotka olemme luonnostamme Diabolilaisia, olemme eläviä, terveitä ja väkiviä) niin että suuren riköksensä kautta toiselta puolelta ja vaarallisen sairautensa kautta toiselta he ovat mielestämme alttiiksi annettuna sinun kätesi ja valtaasi alle. Jos sentähden sopii sinun hirmuujelle kavaluudellesi ja toisten kanssasi olevien ruhtinaitten wiekkaudelle tulla nudestaan yrittämään Jhmisielun valloitusta, niin lähetä meille sana, niin me teemme, mitä suinkin voimme, saattaaksemme sen sinun haltuusi. Mutta joll'ei sinun isällisyytesi pidä parhain hartittuna ja sopivana tehdä, mitä olemme kirjoittaneet, niin lähetä meille ajatuksesi muutamilla sanoilla, niin me olemme kaikki valmiina seuraamaan neuvoasi ja annamme alttiiksi elämämme ja mitä meillä on sen toimeenpanossa.

Annettu käjistämme edellä mainittuna aikana ja päivänä tarhan neuvottelun jälestä hra Suonittelijan huoneessa, joka vielä on hengissä ja asun paikallansa halutussa Jhmisielun kaupungissamme."

Kun kirjeenkantaja hra Julkea tuli kirjeensä kanssa Helwetin-Portin-Rummulle hän kolkutti waskiportille, pyytäen päästä sisälle. Silloin Kerberus, portinvartija, sillä hän on sen portin wartijana, awasi portin hra Julkealle, joka jätti hänelle kirjeensä, minkä oli tuonut Diabolilaisilta Jhmisielussa. Kerberus siis wei kirjeen sisälle ja an-

toi herrallensa Diabolukselle, sanoen: „Sanomia, her-
rani, Jhmiszielusta, luotettavilta ystämilläsi sieltä.”

Silloin tulivat kokoon luolan kaikilta puolilta
Beelzebub, Lucifer, Apollyon ja muita siä-
läisistä voistoista kuulemaan uutisia Jhmiszielusta.
Kirje siis avattiin ja luettiin ja Kerberus seisoi
ääressä. Kun kirje oli julki luettu ja sen sisältö le-
winnyt luolan kaikkiin kolkkiin, annettiin käsky että soi-
tettaisiin ilosta Kuolleen Kelloa. Kelloa siis soi-
tettiin ja ruhtinaat iloitsivat, että Jhmisielu ehkä
joutuu perikatoon.

Kellonkieli lausui täten soidesansa: „Jhmisie-
lun kaupunki on tuleva asunaan luonamme: tehkää
tilaa Jhmisielun kaupungille” Tätä kelloa he soitti-
vat sentähden, että toivoivat saavansa Jhmisie-
luu takaisin valtaansa.

Kun olivat suorittaneet tämän hirmuttävän menonsa,
he kokoontuivat neuvottelemaan, minkä vastauksen lä-
hettäisivät Jhmisielussa oleville ystämillensä; kun
mitä neuvoi mitään, niin vihdoinkin, koska heidän asiansa
oli kiireellistä laatua, he jättivät ruhtinaansa Dia-
boluksen toimeksi vastauksen sepittämisen, arvellen hä-
net sopivimmaksi paikan herraksi. Hän siis kirjoitti
sellaisen kirjeen, kun hän arveli parhaaksi, ja antoi
hän Jultealle vastaukseksi siihen kirjeeseen, minkä
Jhmisielussa ovat Diabolilaiset olivat
hänen kauttansa lähettäneet Diabolukselle.

Diaboluksen kirjeen sisältö oli tämänlainen:

„Lapsillenne, korkeille ja mahtaville, Diaboli-
laisille, jotka vielä asuvat Jhmisielun kau-
pungissa, Diabolus, Jhmisielun suuri ruhti-

nas, toivoo onnellista päätöstä ja menestystä niihin moniin rohkeisiin yrityksiin ja salamehkeisiin ja juoniin, jotka teillä on mielesänne Shmissielua vastaan rakkaudesta ja kunnioituksesta meitä kohtaan.

Rakkaat lapseni ja oppilaani, wapaaherrat Olwion rikos ja Haurens y. m., y. m., me olemme täällä autiossa luolassamme saaneet kirjeenne suurimmafsi iloksemme ja tyytymäisyydeksemme luotettaman hra Sultean kädestä; ja osottaaksemme, kuinka otollisia jano-
manne olivat, me soitimme kelloamme iloista; sillä me iloitsimme niin paljon kuin voimme, saatuaamme tiedon, että meillä on vielä ystäviä Shmissielussa sellaisia, jotka etsiwät meidän kunniaamme ja tahtowat kostaa sitä Shmissielun kaupungin hävittämisellä. Oloiksemme myöskin kuullessamme, että Shmissielun asukkaat ovat rappiotilassa ja että he ovat loukanneet Ruhtinastansa ja Hän on mennyt pois. Heidän sairautensa myöskin meitä miellyttää, samoin kuin teidän terwenne, voimanne ja mahtinne. Oloisia myöskin olisimme, hirtittämän iloisia, rakkahani, jos voisimme saada tämän kaupungin uudestaan tynsiimme. Emme myöskään tahdo jäästää taitoa, kavaluutta ja wief-
kautta tahi helmetillisiä keksinnöitä saattaaksemme tämän rohkean alkamisenne toivottuun päätöfseen.

Tämä olkoon teille lohdutukseksi (meidän jymnyttämämme sifiöt) että jos me saamme sen uudestaan yllä-
tyksellä waltaamme, niin koetamme surmata kaikki wi-
hollisenne ja tehdä teidät paikan herroiksi ja käskijöiksi. Ei teidän myöskään tarwitse peljätä, että, jos jollain-
kin saamme sen uudestaan käsimme, me milloinkaan tulemme enää ulos ajetuksi, sillä me tulemme suurem-

mallalla voimalla ja otamme sen paljoa kovemmin haltuumme, kuin ensi kerralla. Se on sitä paitse sen Ruhtinaan laki, joka heillä nyt on, että jos me jaamme heidät toisen kerran, he tulevat olemaan meidän ijankaikkisesti. (Matt. 12: 43—45).

Tutkikaa sentähden ja wakoilkaa aina tarkemmin Jhmiszielun kaupungin heikkouksia. Tahtoissimme myöskin, että te heikontaisitte heitä yhä enemmän. Lähetäkää myöskin meille tieto, millä keinoilla arvelette parhaiten voivamme voittaa heidät takaisin; nimittäin joko houputtelemalla turhaan, kewntmieliseen elämään tahi kiusaamalla epäilykseen ja epätoivoon tahi olisiko paras räjähyttää kaupunki ilmaan ylipeden ja itserakauden rundilla. Olkaa myöskin, uljaat Diabolilaiset, oikeat helmetin pojat, aina walmiina tekemään hirmuisimpia hyökkäyksiä sijältä päin, kun me ryhdymme ryntäämään ulkoapäin. Nyt toivotamme teille menestystä aikeissanne — onnistufoot meidänkin toiveemme, helmetin porttien suurin voima, sitä halajaa teidän fuuri Diabolukseenne, Jhmiszielun wihollinen, joka wapiisee ajattellessaan tulemaa tuomiota. Kaikki kadotuksen siunaukset olkoot päällänne — näin lope-
tamme firjeemme.

Annettu luolan suulla kaikkien pimeyden ruhtinasten yksumielisellä suostumuksella lähetettäväksi sille waimalle ja wallalle, mikä meillä vielä on Jhmisielussa, hra Julkean käden kautta minulta: Diabolus“

Tämä kirje lähetettiin siis, kuten sanottu, Jhmisielussa jäljellä olewille Diabolilaisille, jotka asuivat kaupungin muurissa, Diaboluksen pimeästä

luolasta hra Gulkean läden kautta, joka heidänkin kirjeensä oli luloan viennyt. Kun tämä hra Gulkea oli palannut Shmissieluun, hän tuli tapansa mukaan hra Suonittelijan taloon, sillä siellä oli kofouspaikka, missä mehkeilijät yhtyivät. Kun he näkivät airuensa palanneen terveenä ja tuoreena he iloitsivat suuresti. Silloin hän antoi heille Diaboluksesta tuomansa kirjeen, jonka luettuaan he aina enemmän iloitsivat. He kysyivät myöskin kuinka heidän ystävänsä Diabolus, Lucifer ja Beelzebub sekä muut luolan asukkaat voivat. Siihen Gulkea vastasi: „Hyvin, hyvin, hyvät herrat; he voivat niin hyvin kuin heidän asuinpaikkansa on mahdollista. He soittivat myöskin”, hän jatkoi, „ilosta, luettuaan teidän kirjeenne, kuten voitte nähdä tämän kirjeen luettuanne.”

Kuten on sanottu, he tulivat, kirjeen luettuaan, rohkaistuitse työnsänsä ja alkoivat mehkeilynsä uudella innolla, nimittäin miettiä kuinka he voisivat pauna toimeen diabolilaiset aikeensa Shmissielun suhteen. Ensinäiseksi he päättivät, että kaikki asiat pidettäisiin niin salassa kuin mahdollista Shmissielulta. „Milloin Shmissielu saako vihiäkään siitä, mitä me aioimme sitä vastaan” Toiseksi he miettivät, kuinka tahoi millä keinolla he koettaisivat saattaa Shmissielun turmioon ja peritatoon! Kun mikä mitäkin arveli nousi hra Kawallus puhumaan ja lausui: „Minun oikeat diaboliset ystäväni ja herrat aatelis-miehet ja korkeafuiset syvästä luolasta ehdottavat meille näitä kolmea keinoa:

1. Josko koettamalla saattaa Shmissielu turhuuteen ja kenvymielisyhteen.

2. Tahi saattamalla heitä epäilykseen ja epätoivoon.

3 Tahi koettamalla räjähyttää heidät ilmaan ylöspäin ja itsenäisyyden ruudilla.

Nyt minä puolestani ajattelen, että jos koetamme kiufata heitä ylöspäin, se ehkä vaikuttaa jotakin; ja arvoksi on varmaan, jos kiufamme heitä kurjuuteen. Mutta luullakseni, parasta olisi, jos voisimme yhä heidät epätoivoon; sillä silloin voisimme saattaa heidät ensiksi epäilemään Ruhtinaan ja yhänsä-ruhtautta heitä kohtaan, mikä suuresti pahottaisi Ruhtinaan mieltä. Se myös, jos se hymin onnistuu, saattaa heidät piankin luopumaan anomusten lähettämisestä Hänen; silloin sanotaan hyvästi wafawille arvon-pyhänteille; sillä heidän mieleensä tulee tämä johtopäätös: „parempi olla tekemättä mitään, kuin tehdä turhaa työtä.“ Tähän hra K a w a l l u k s e n lausuntoon he yksimielisesti suostuivat.

Seuraava mietittävä oli: Mutta kuinka saattamme tämän ehdotuksemme perille? Tähän kysymykseen vastasi jama herrasmies seuraavasti: „Mienkään niin monta meikäläistä, kuin uskaltaa, eri asuun pukeutuneena ja otettuaan wäärän nimen, kaupungin torille ja sanoen olewan ja kaukaisen maasta; siellä he tarjoutuvat palvelijoiksi kuulujalle J h m i s s i e l n n kaupungille ja teeskennelköt olewan ja isäntäwäellensä niin suureksi hyödyksi, kuin voivat; sillä siten, jos J h m i s s i e l u palkkaa heidät palvelukseensa, he voivat wäheksä ajassa turmella ja jaastuttaa niin koko yhteiskunnan, että heidän nykyinen Ruhtinaan ei ainakaan tule yhä enemmän loukatuksi, vaan on sen-

tähden sylkewä heidät ulos suustansa. Kun se on tehty, niin ruhtinaamme Diabolus woi saada heidät helposti saaliiksansa, jopa he itsestänsä putoawat syömärin suuhun."

Tämä ehdotus hywäksyttiin mielihyvällä niinpian kuin se oli tehtykin. Kaikki Diabolilaiset nyt ryhtyiwät tähän arkaluontoiseen yritykseen; mutta ei pidetty sopimana, että kaikki tekisiwät samalla tavalla: he siis walitsiwat pari, kolme, nimittäin hra v. Ahneuden, hra v. Kewytmielen, hra v. Wihan. Hra v. Ahneus nimitti itsensä Wiisaaksi Toimellisuudeksi; hra v. Kewytmieli Wiattomaksi Jloksi; hra v. Wiha nimitti itsensä Hywäksi Riimaudeksi.

Marckinapäiwänä he siis tulivat torille ja olivat näköjään kolme iloista weitikkaa; he olivat puettuina lammasnahkaturkkeihin, mitkä nyt olivat tavallaan yhtä walkeat, kuin Jhmiszielun miesten walkea puku. Nämät miehet woiwat puhua hywästi Jhmiszielun kieltä. Kun he siis olivat tulleet torille ja tarjoutuneet palvelukseen, he saivat piankin paikkoja, sillä he pyysiwät wain wähän palkkaa ja lupasiwat tehdä isännillensä suurta hyötystä.

Hra Mieli pestasi Wiisaan Toimellisuuden ja hra Jumalan-Belko Hyvän Riimauden. Tosin ei Wiaton Jlo woinut yhtä helposti saada palkkaa, kuin toiset, sillä Jhmiszielun kaupungissa oli silloin paaston-aika; mutta wähän ajan kuluttua, sillä paasto oli lähes lopussa, hra v. Tahto pestasi Wiattoman Jlon kamari-palvelijaksensa ja juoksupojaksensa; siten he kaikki saivat isännän.

Päästyään siis näin sisälle Jhmisielun taloihin nämät roistot alkoivat tehdä suurta wahinkoa; sillä, ollen saastaisia, kewytmielisiä ja kawaloita, he turmelivat nopeasti perheet, joissa olivat; jopa he saastuttivat isäntänsäkin, warfintin Wiisas Toimellisuus ja Wiaton Glo. Tosin ei Hyvän Kiivauden nimellä tullewa saanut isännältänsä yhtä suurta suosiota, sillä tämä huomasi piankin miehen walheputkuun puetutji lurjutseksi; kun roisto siis huomasi tulleen sa paljastetutji, hän tarkasi talosta, nuutoin hänen isäntänsä olisitkin epäilemättä hirttänyt hänet. Kun nämät heittiöt olivat näin pitkälle onnistuneet aikeisjansa ja turnielleet kaupunkia niin paljon, kuin woiwat, niin he miettivät milloin heidän ruhtinaansa ulkoapäin ja heidän sisäpuolelta sopisi ryhtyä rynnäköön Jhmisielua vastaan; ja kaikki olivat yksimielisiä siitä, että markkinapäiwä olisi sitä warten paras; sillä silloin kaupunkilaisilla olisi kiire omissa asioisjansa. Se on myöskin yleinen sääntö maailmassa, että milloin ihmiset ovat uutterimmin maailman hommissa, silloin he vähimmin warowat yllätystä. „Silloin mekin“, he lausuiwat, „woinme epäluuloa herättämättä kokoontua ystäwienime ja herrojenime työhön; jopa sellaisena päiwänä, jollei yrityksenime onnistuisi taan, me woinme, heidän tatak=ajaesjaankin paremmin kätkeythä tungokseen ja pelastaa nahkamme.“

Näin pitkälle hartittuansa asiaa, he kirjoittiwat Diabolukselle toisen kirjeen, jonka he taas lähettiwät hra Julkean kautta; sen sisältö oli seuraawa:
 „*Erstaisuuden* herrat lähettävät suurelle ja korkealle Diabolukselle luolistamme, ko-

loistamnie ja warustuffistamme *J h m i s s i e l u n* kaupungin muureissa ja niitten ympäristöllä tervehdyksensä: Suuri herramme ja henkemme elättäjä — *D i a b o l u s* — kuinka suuresti iloitimme kuullessamme että teidän isällishyhtenne on walmis suostumaan aikeisiinme ja auttamaan yrityksiämme *J h m i s s i e l u n* kaupungin tuhoamiseksi, sitä ei woi kukaan kertoa, kukaan muu, kuin ne, jotka meidän tawallamme taistelemat kaikkea hywän näköistäkin vastaan milloin ja missä ikinä sitä löydämme. (Room. 7: 21; Gal. 5: 17).

Mitä tulee siihen kehoitukseen, minkä teidän suuruutenne näkee hywäksi meille antaa, että näetsen jatkaisimme yrityksiämme ja aikeitamme *J h m i s s i e l u n* tähdelliseksi perikadoiksi, niin emme siinä suhteessa olekaan huolestuneita; sillä hywin tiedämme, että sen täytyy olla meille sekä hauskaa että hyödyllistä nähdä wihollisemme ja ne, jotka etsiwät henkeämme, kuoleman tahi pakeneman edellämme. Yhä edelleenkin me siis wehkeilemme parhaan wiekkaitemme avulla, tehdäksemme tämän työn helpoimmaksi teille, herramme, ja itsellemme.

Ensiksi harjoitimme tuota helwetiilissimmin wiekasta, asiallista, kolmenkertaista ehdotustanne teidän viime kirjeessänne; ja olemme päättäneet, että waikka olisi hywä räjähyttää heidät ilmaan hylpen den ruudilla, ja kiusaaminen heitä irstaisuuteen ja turhuuteen on myöskin awuksi, niin on kuitenkin paras syöstä heidät epätoiwon kuiluun. Me, ollen teidän wiittauksillenne kuuliaisina, olemme arwelleet kassi tapaa parhaaksi tämän toimeenpanemisessa: ensiksi me tahdomme puolestamme tehdä heidät niin saastaisiksi, kuin woiimme; ja toiseksi, että te yht'aikaa

meidän kanssamme määrättyllä hetkellä hyökkäisitte heidän kimppuunsa suurella sotavoimalla. Rakista kansoista, mitkä ovat teidän kästyslenne kuuliaisia, uskomme Epäilijäin kansakunnan sopivimmaksi hyökkäämään Jhmis sielu kaupunkia vastaan ja voittamaan sen. Siten voitamme nämä viholliset, ja sitten on luola avaava kitanza ja epätoivo syöksävä heidät sinne. Saadaksemme tämän paljon toivoman aikeen toteutetuksi, olemme jo lähettäneet kolme luotettavinta Diabolilais tamme heidän joukkoonza — ja he ovat ottaneet ne vastaan, nimittäin Ahneuden, Rewytmie len ja Wihan. Ahneus on muuttanut nimensä Wiisakksi Toimellisuudeksi, ja hänet on hra Mie li palkannut työhönsä ja siten tämä herrasmies on muuttunut lähes yhtä pahaksi kuin ystävämmme. Rewytmie li on muuttanut nimensä Wiattomaksi Glokki ja on päässyt hra v. Tachdon kamaripalvelijaksi; ja siinä toimesza hän on muuttanut isäntänsä hywin hurjaksi. Wihamuntti nimensä Hywäksi Riwaudeksi ja pääsi hra Zumalan Belon palvelijaksi, mutta tämä turhantarffa wanha herra aarvisti pahaa ja karkotti ystävämmme talostanza. Jopa tämä Hywä Riwaus on ilmoittanut meille karanneensa, sillä muutoin hän olisi waiwojensa palkaksi tullut hirtetyksi.

Nämä ovat suuresti edistäneet työtämme Jhmis sielu ssa; sillä huolimatta viimeksi mainitun wanhan herran toruwasta luonteesta nuo kaikki tekevät toimensa hywästi, kypsyttäen työtämme edelleen.

Meidän ehdotuksemme on, että päättäisitte tulla kaupunkia ahdistamaan jonakin markkinapäivänä, silloin kun heillä on tulisin kiire kaupassanza; sillä sil-

loin he ovat mielestänsä parhain turvattuina, kun vähimmin ajattelevat hylkättävän timppuunsa. Silloin he myöskin voivat vähimmin puolustautua ja wahingoittaa teitä aikeenne toteuttaniuksesja. Me, teidän luotettawat (ja warmaan uskomme: rakastetut) omaisenne, olemme walmiit auttamaan teitä sijältä päin, kun te teette ankaria ja raiwoittaita hylkähysianne ulkopuolelta. Siten on luultavaa, että Jhmis sielussa synthy suurin hännumennys, ja silloin me niellemme heidät, ennen kuin he ehtivät tointua. Jos teidän käärmeen päännä ja louhiäkäärmeen wiettautenne — meidän korkeasti kunnioitettava heramme — woi keksiä paremman keinon, kuin tämä, niin antakaa meidän nopeasti tietää ajatuksenne.

Kadotuksen luolan hirwiöille Suonittelijan talossa Jhmis sielussa hra Sulkean kautta.“

Raikean aikaa kun nuo raiwoawat helwetin karkulaiset ja Diabolilaiset täten welielivät Jhmis sielun kaupungille turmiota, he (nimittäin itse kurja kaupunki) olivat surkeassa ja surullisessa tilassa; osaksi koska olivat niin suuresti loukanneet Shaddaita ja Hänen Poikaansa, ja osaksi koska wiholliset sen kautta olivat uudestaan saaneet heidän joukossansa waltaa, sekä myöskin siitä syystä, että waiikka he olivat lähettäneet monia pihntöjä Rutinas Jmmannelle ja Hänen Isälleen Shaddaalle Hänen kauttansa, eiwät he wiclä olleet saaneet anteeksi-antamuksen ja suosion osotukseksi ainoatakaan iloista hymyä; päinwastoin he olivat kotoisten Diabolilaisen kawaluuden ja juonien kautta tulleet entistänsä pimeämpien ja mustempien

pilvien synkkään varjoon — ja heidän S m m a n u e l i n s a oli joutunut heistä yhä kauemmas.

Tautikin yhä edelleen riehui julmasti S h m i s s i e l u s s a sekä päällitöitten että kaupungin asukkaitten joukossa; ainoastaan heidän vihollisensa nyt olivat wilkkaita ja voimakkaita ja näyttivät tulewan pääksi samalla kun S h m i s s i e l u hännätsi.

Siihen aikaan tuotiin S h m i s s i e l u s s a vielä wähyvien D i a b o l i l a i s t e n äskien nainittu kirje D i a b o l u k s e l l e mustaan luolaan hra S u l t e a n käden kautta. Hän toi kirjeen S e l w e t i n p o r t i n k u m m u l l e, kuten edelliselläkin kerralla ja antoi sen herra K e r b e r u k s e l l e.

Kun K e r b e r u s ja hra S u l t e a kohtasivat toisensa he olivat kuin vanhat tuttavat ja alkoiwät iäten haastella S h m i s s i e l u s t a ja sitä vastaan ai'otusta juonesta.

„Kas, vanha tuttu“, K e r b e r u s wirtahti, „oletko taas tullut S e l w e t i n p o r t i n k u m m u l l e? Pyhän Marian kautta, minä olen iloinen sinut nähdessäni!“

S u l t. „Kyllä, hyvä herra, olen taas tullut S h m i s s i e l u n kaupungin asian vuoksi.“

K e r b. „Oleppas hyvä, kuomaseni, ja sano: missä tilassa S h m i s s i e l u n kaupunki nykyään on?“

S u l t. „Komeassa tilassa, herrani, hyvässä tilassa meille ja herroilleni, tämän paikan herroille, luullakseni; sillä heidän jumalifuutensa on suuresti rappiolla ja sehän on niin hyvä kuin sydämemme woi toivoa; heidän Herransa on suuresti suuttunut heihin, mitä myöskin hywin niellyttää meitä. Jopa meillä on myöskin yksi jalka heidän pöytänsä alla, sillä dia-

boliset hstävämme ovat heidän powellansa, ja mitäpä muuta puuttuu, kuin että pääsisimme paitan herroiksi! Sitä paitse wehkeilevät luotettavat hstävämme J h m i s s i e l u s s a joka päivä pettää fensä kaupungin tämän paitan herroille; tauti myöskin riehuu heidän keskellensä; ja lopuksi toivomme voittavamme, mikä on kaikista paras."

Silloin H e l w e t i n - p o r t i n koira laushti: „Ei mitään aika ole sopivampi hylätä heidän kimp- puunsa. Toivoisin, että yritykseen ryhdyttäisiin kiireesti ja että saavutettaisiin toivottu tulos; tätä toivon warsinkin D i a b o l i l a i s - r a u t t o j e n tähden, jotka elävät alituisesa hengenvaarassa J h m i s s i e l u n petollisessa kaupungissa."

J u l k e. „Yritys onkin lähes onnistunut; D i a b o l i l a i s e t w a p a a h e r r a t J h m i s s i e l u s s a toimivat ahkerasti joka päivä ja kaupunkilaiset ovat niinkuin tyhmät tyhkytykset, joilta puuttuu rohkeutta pitää huolta tilastansa — ja nähdä että perikato on tulossa. Sitä paitse te saatatte, jopa teidän tähtyksen, kaiken johdosta päättää, että D i a b o l u k s e l l a on monta syhtä pitää suurinta kiirettä."

R e b. „Oikein lausuit, olenpa iloinen että asiat ovat sillä kannalla. Mene siisälle, uljas J u l k e a, minun herrojeni luo; he ottavat sinut vastaan yhtä suurella ilolla, kuin tanssin, kuten koko tämä waltakunta myöntää. Olen lähettänyt kirjeesi jo edellä."

Kun hra J u l k e a nyt astui siisälle luolaan, ja hänen herransa D i a b o l u s kohtasi hänet, hän tervehti miestä näin sanoen: „Terve luotettava palvelijani: sinun kirjeesi ilahuttaa minua!" Muutkin luolan herrat tervehtivät häntä. J u l k e a, kumar-

rettuaan kaikille, wirtahti: „Anuettakoon J h m i s s i e l u herralleni D i a b o l u k s e l l e ja hän hal-
littoon sitä ijankaikkisesti!“ Sitä kuullessansa helwe-
tin ontelo watsa ja ammottawa kuilu tajahti sellaisesta
hirmuisesta ja kowa-äänisestä walituksesta (sillä se ou-
sen paikan soitantoa) että sen ympärillä olevat wuo-
ret warahtiwat, ikäänkuin särkymäisillänsä tappaleiksi.

Kun he sitten olivat lufeneet kirjeen ja mietti-
neet sen sisältöä, he miettivät, mikä wastaus olisi
annettava; puhui sen johdosta ensiksi L u c i f e r.

Hän lausui: „Ensimmäinen J h m i s s i e l u s s a
olevien D i a b o l i l a i s t e n ehdotus tulee luulta-
vasti onnistumaan ja waiuttamaan hyvästi, se ni-
mittäin, että he tahtowat kaikilla tarwoilla ja keinoilla
tehdä J h m i s s i e l u n niin ilkeäksi ja saastaiseksi
kuin woivat, ei mitään tapa turmella sielua ole sen
wertainen. Wanha ystäwämme Bileam käytti tätä
tapaa ja onnistui tauan aikaa taaksepäin; (4 Moos.
30: 16) olkoon tämä siis meillä sääntönä kaikille D i a -
b o l i l a i s i l l e kaikkina aikoina (Slm. 2: 14); sillä
tätä ei woi mitään nuu, kuin armo wastustaa, mutta
minä toiwon ettei tällä kaupungilla ole mitään osaa
armossa. Mutta onko hyökkäys heitä vastaan teh-
täwä markkinapäiwänä, heidän monien huoliensa
tähden silloin, siitä tahtoisin keskusteltawan. On hyhtä
keskustella enemmän tästä, kuin mistään muusta koh-
dasta, sillä siitä riippuu koko yrityksemme. Jollemme
walitse hyvää aikaa, niin koko hyökkäys saattaa muut-
tua tappioksi. Ystäwämme D i a b o l i l a i s e t sa-
nowat markkinapäiwän parhaaksi, koska J h m i s s i e l u
on silloin kääcittynä ahkerimpaan hommaan
ja woi wähimmin ajatella hllätystä. Mutta mitäpä

jos he niiksi päiviiksi panewat kaksikertaiset wartijat? (ja luullakseni sekä luonto että järki opettaa heidät niin tekemään) ja mitä jos he niin ankarasti wartioivat kuin nykynen asemansa waatii, jopa, jos heidän miehenjä alati owat aseissa niinä päiwinä, jilloin saatatte, herrani, joutua tappiolle yrityksessänne, ja saattaa ystävämme kaupungissa suurimpaan waraan, jollei wälttämättömään peritatoon.“

Tähän lausui suuri B e e l z e b u b : „Onhan siinä perää, mitä herrani on lausunut, mutta hänen olettamisensa woivat joko toteutua, tahi eivät. Eikä minun herrani ole sitä sellaisena esittänyttään, ettei siitä voitaisi luopua; sillä minä tiedän hänen lausumeen tämän herättääksensä wain asiasta wilkkaan keskustelun. Meidän on siis saatava selville, onko J h m i s s i e l u n kaupungilla sellainen tunto ja tieto rappioutilastansa ja meidän aikeistamme sitä vastaan, että se kiihoittaisi sitä walwomaan ja wartioimaan portteja kaksikertaisesti marffinapäiwin. Jos asiaa kuulusteltua huomataan heidän nukkuvan, niin owat kaikki päivät hyviä, mutta marffinapäivä paras; tämä on minun arveluni asiasta.“

Silloin D i a b o l u s lausui: „Kuinka saimme tietää tämän?“ Hänelle wastattiin: „Kysy wain hra S u l k ealta.“ Hra S u l k e a kutsuttiin siis sisälle ja häneltä kysyttiin; hän wastasi kysymykseen seuraavasti:

J u l k e. „Hyvät herrat, mikäli niinä tiedän J h m i s s i e l u n kaupungin nykynen tila on tällainen: heidän uskonsa ja rakkautensa on rappiolla; heidän Ruhtinaanja J i m m a n u e l on kääntynyt heihin felin; he lähettävät usein anonnuksia, pyhittäen Häntä palaamaan, mutta Hän ei pidä kiirettä vastaami-

jella, eikä heidän joukossansa myöskään ilmene paljoa parannusta.“

D i a b. „Olen iloinen ettei heillä ole paljoa parannusta, mutta pelkään kuitenkin heidän anomuksiansa. Mutta heidän kevytnielinen elämänsä osoittaa, ettei heidän anomuksissaan ole paljoa sydäntä, ja ilman sydäntä ei asioilla ole mitään arvoa. Zatkakaa, herrat, en tahdo kauempaa teitä häiritä.“

B e e l. „Jos asiat ovat **J h m i s s i e l u s s a** sillä tavalla, kuin **J u l k e a** on kertonut, ei ole suurtakaan väliä minä päivänä hyökkäys tehdään; ei heidän rukouksensa, eikä voimansa heitä paljoa auta.

Kun **B e e l z e b u b** oli lopettanut puheensa, **A p o l l o n** alkoi. „Minun mielipiteeni on“, hän virkahti, „että menettelemme kauniisti ja hiljaisesti, emmekä tee mitään äkillisesti. Zatkafoot ystävämmme **J h m i s s i e l u s s a** sen turmelumiasta ja saastuttamista, koettaen vetää sitä yhä syvenemälle syntiin (sillä ei mikään syö **J h m i s s i e l u a** niinkuin synti). Jos näin tehdään ja se onnistuu, niin **J h m i s s i e l u** itsestään lakkaa valvomasta ja lähettämästä anomuksia sekä kaikesta muusta, mikä olisi omiaan sitä turvaamaan ja varjelemaan; sillä hän unohtaa **J m m ä n u e l i n s a** eikä halaja Hänen seuraansa; ja jos hän voidaan johtaa siten elämään, niin hänen Ruhtinaansa ei ole pian palaava hänen luoksensa. Quotettava ystävämmme **h r a L i h a l l i n e n** **S u r u t t o m u u s** ajoi Hänet ulos kaupungista yhden kujeen kautta; niik'eivät **h r a v. A h n e u s** ja **h r a v. K e v y t m i e l i** voisi toimiansa kautta pitää Häntä ulkona kaupungista? Sen minä teille sanon (ei sentähden, ettette sitä tietäisi), että pari

kolme Diabolilaisia, jotka Jhmis sielu ottaa vastaan ja suosioonsa, tekewät enemmän es-tääksensä Jmman uelin palaamasta heidän luok-sensa ja auttavat Jhmis sielu a tulemaan teidän omaksenne, kuin legionan suuruinen sotajoukko, jonka me lähettäisimme Jmman uelia vastustamaan. Pantakoon siis Jhmis sielu ssa olevien ystä-wienume ensiuäinen ehdotus tarmokkaasti ja ahke-rasti toimeen kaikella mahdollisella wietkauella ja kawaluudella ja lähettätööt he lisää milloin missäkin walhepuu ssa miehiänsä wiettelemään Jhmis sielu n kansaa; sitten meidän ei ehtä tarwitse käyhdä sotaan heitä vastaan, ja jos wälttämättä täh-tyh sotaan ryhtyäkin, niin mitä syntisempiä he ovat, sitä yhtenemättömpiä he ovat meitä wastusta-maan ja sitä helpompi meidän on heitä woittaa. Sitä paitsi, otaksuen (ja se on pahin, mitä voidaan otaksua) että Jmman uel tulisi takaisin heidän luok-sensa, eiköpä samat keinot woi karkottaa Häntä uudestaan? Eiköhän Hän heidän lankeemisen sa kautta siihen syntiin uudestaan tule karkotetuksi pois heidän luotansa ijan taik kifesti samasta syystä kuin Hän on ollut ensin wähäisen ajan pois sa?

Jos niin käypi, niin Hän wie kansansa muurin-murtinensa, ampuma-koneensa, päällikkönsä ja soti-laansa, jättäen Jhmis sielu n alastomaksi ja pal-jaaksi. Jopa tämä kaupunki, nähtyään Ruhtinaan sa heidät peacäti hyljänneen, luultawasti awaa porttinsa wapaa-ehtoisesti teille uudestaan ja ottaa teidät was-taan samoin kuin terran ennenkin. Mutta tämä on pitkän ajan tehtäwä, niin suurta työtä ei toimiteta muutamissa päiwissä.“

Miiu pian kuin Apollyon oli päättänyt puheensa, Diabolus alkoi puhaltaa tiukkuansa ja ajaa oniaa asiaansa. Hän lausui: „Herrat ja wallat luolassamme, minun todelliset, luotettavat ystäväni, minä olen suurella kärsimättömyydellä kuunnellut, kuten minun sopii, teidän pitkiä, ikäviä puheitanne. Mutta minun raiwoawa kitani ja tyhjä mahalaukkuni himoaa niin rajuesti saada takaisin waltaani Shmissielun kuuluisa kaupunki, etten voi kauempaa odottaa, käyköön kuinka tahansa; en voi wiivytellen katsella hitaita ehdotuksianne. Minun täytyy, keinoilla millä tahansa, wiipymättä tähttää pohjaton onteloni Shmissielun kaupungin sielulla ja ruumiilla. Lainattaa siis uinulle pääanne, sydämenne ja apunne, nyt minä lähden walloittamaan takaisin Shmissielun kaupungin.“

Kun luolan herrat ja ruhtinaat näkivät, mikä kulluttawa tuli riehui Diaboluksen sydämessä saada niellä kurjan Shmissielun kaupungin, he eivät enää lausuneet vastawäitteitä, vaan suostuivat antamaan hänelle kaiken woimansa; waikka he olisivat paljoa pahemmin raadelleet Shmissielua, jos olisi seurattu Apollyonin neuwoa. Mutta, kuten sanoin, he olivat halukkaita antamaan hänelle, mitä wäkeä kullakin oli, koska eivät tienneet mitä woimaa ehtä saisiwat häneltä ollessaan joskus jamaassa tilassa kuin hän nyt oli. He ryhtyivät siis neuwottelemaan mitä sotilaita ja kuinka paljou Diabolus ottaisi retkellensä Shmissielua vastaan, sitä walloittaaksensa. Wähäisen keskustelun jälkeen suostuttiin tekemään niinkuin Shmissielussa asuwat Diabolilaiset olivat kirjeesfänsä ehdottaneet, ettei mikään joukko ollut sowe-

liaampi, kuin hirmuisten Epäilijäin armeija. He päättivät siis lähettää sinne koko sotajoukon jäykkiä Epäilijöitä. Sitä warten arveltiin tarvit-tavan kaksikymmentä tahi kolmekymmentä tuhatta. Näitten korkeitten ja mahtawien herrojen neuwotte-lun päätös oli siis — että Diabolus nyt antaisi lyödä rumpua Epäilijän maassa, kutsuen soti-laita retkelle kurjaa Ihmissielua vastaan; Epäilijän maa on Helvetin portin-kummun rajoilla. Myöskin päätettiin, että nämät herrat auttaisivat Diabolusta sodassa ja sitä warten johtaisivat ja harjoittaisivat hänen miehiänsä. He kirjoittivat siis kirjeen ja lähettivät taikaisin Diabolilaisille, jotka wäijyivät Ihmissielussa, odotellen hra Sulkea n palaa-mista; kirjeessä mainittiin, mitä sota-tapaa oli pää-tetty käyntää. Sen sisältö oli seuraawa:

„Helvetin pimeästä, hirvittävästä luolasta Diabolus, kaikkien pimeyden ruhtinaitten kansa lähettää luotettawille ystämillensä Ihmissielun kaupungin muureissa, joissa he kärsimättömästi odottawat meidän perfeleellisintä wastaustomme myrkyllisimpiin aikeisiinsa Ihmissielun kaupunkia vastaan.

Meidän kansalaisemme, joista päivästä päivään kerskaamme ja joitten toimista vuoden pitkään iloitemme — me sailamme terwetulleen ja korkearwoisen kirjeenne käsiimme luotettawan ja suuresti rakastetun wanhan hra Sulkea n kautta. Me annamme teille täten tietää, että, kun olimme kirjeen awanneet ja lufeneet, se olkoon sanottu teidän hämmästyttäväksi nuiistoksenne, meidän onttomahainen, ammiottawa asuntomme piti niin hirmuista melua ja ulwoi iloista

niin että Helweti-n-portiun mun ympärillä olevat vuoret olivat särkymäisillään rappaleiksi äänen väreistä. Emme myöskään voineet olla ihailematta uskollisuuttanne meitä kohtaan, sekä sitä wiekkauden suuruutta, mikä nyt teissä ilmestyi, palwellesanne meitä Jhmis-sielua vastaan. Sillä te olette keksineet meille niin erinomaisen sota-tawan taistellaksemme sitä kapinallista kaupunkia vastaan, ettei tehokkaampaa voida keksiä kaikella helvetin wii-
saudella. Emme siis ole voineet muuta kuin to-
keinmasti hyväksyen ihailu ehdotuksianne, jotta
meille nyt viimeksi lähetitte. Jopa, rohkaistaksemme
teidän kavaluuttanne, ilmoitamme teille että tämän
paikan ruhtinaitten ja waltojen täysi-istunnossa tei-
dän ehdotuksianne tarkastettiin puolelta ja toiselta
wapaassa keskustelussa, heidän mahtawuuksiensa
kautta luolamme kaikilta kulmilta; mutta he eivät
voineet kaikella nerollansa keksiä parempaa ja sopi-
wampaa keinoa yllättää, walloittaa ja anastaa hal-
tuamme Jhmis-sielun kapinallista kaupunkia.

Sentähden kaikki, mitä teidän ehdotustanne was-
taan lausuttiin, lopuksi raukesi itsestään ja ainoastaan
teidän ehdotukseenne ruhtinas Dia-bolus yhtyi;
jopa hänen ammottawa kitanja ja tyhjä mahansa rie-
hui tulipalona saadaikseen panna keksintönne toimeen.

Me annamme siis teidän tietää, että meidän ul-
jas, raiwoisa ja sääliniätön Dia-bolus-
semmen nostamassa sotawäkeä awuksenne, kapinallista
Jhmis-sielun kaupunkia vastaan; enemmän
kuin kaksikymmentä tuhatta Epäilijää. He ovat kaikki
lujia ja rotewia miehiä, jotka ovat tottuneet sodan-
käyntiin ja siis woiwat kestää kuumisjakin kaha-
koissa.

Sanomme että hän tekee tämän työnsä mahdollisimman nopeasti, sillä siihen on hänen sydämensä ja henkensä kiintynyt. Toivomme siis, että samoin kuin tähän asti olette uskollisesti riippuneet meissä ja antaneet meille sekä neuvoa että kehoitusta, yhä edelleenkin autatte aikeitamme; ette sen kautta tule wahinkoon, vaan voitatte; jopa aiomme tehdä teidät J h m i s s i e l u n isänniksi.

Ulkoon suinkaan lyötäkö laimin yhtä seikkaa, nimittäin meikäläiset toivovat, että jokainen teistä, jotka olette J h m i s s i e l u s s a, käyttäisi kaiken voimansa, wietäytensä ja taitonsa wietelläksensä ja wetääksensä J h m i s s i e l u n kaupunkia hywemmälle syntiin ja pahuuteen, jotta synti tulisi tähtetyksi ja synnyttäisi kuoleman.

Sillä me päätämme, että mitä säästaisempi, syntisempi ja hywemmälle wajonnut J h m i s s i e l u u kaupunki on, sitä wastahakoisempi J m m a n u e l on tulemaan sen awuksi joko läsnäolonsa tahi muun awun kautta; ja että mitä syntisempi, sitä heikompi ja hykenemättömämpi se on wastustamaan, kun me teemme hyökkäyksen nielläksemme sen. Saattaahan se sitä paitse waituttaa senkin, että heidän mahtawa S h a d d a i n s a itse on ottawa heiltä pois suojeluksensa, ja wiewä sotajoukkonsa pääälliköineen ja warustuksineen pois, jättäen heidät alastomiksi ja paljaitsi; ja silloin J h m i s s i e l u n kaupunki on itsestäänkin awaawa porttinsa meille ja putoawa niinkuin wiihuna syömäriin suuhun. (Nah. 3: 12.)

Mitä, milloin tulomme J h m i s s i e l u a hätyyttämään, emme ole vielä warsin määränneet, waikka nykyään jottkut meistä arwelewat samoin kuin

tekin, että marffinapäivä tahi yö on varmaankin oleva paras aika. Olkaa tuitenkin aina valmiina ja kun kuulette kiljuvan rumpumme äänen ulkopuolelta (1 Piet. 5: 8), tehtää te parhaanne, synnyttääksenne hirmuisinta hämmintä sisällä. Siten *J h m i s s i e l u a* ahdistetaan edestä ja takaa, eikä se voi tietää miltä suunnalta etsii apua. Herrat vapaaherrat *L u c i f e r*, *B e e l z e b u b*, *A p o l l y o n* ja *L e g i o n* sekä muut tervehtävät teitä, sanoin kuin *D i a b o l u s*; ja me toivomme teille ja taikelle toimellenne ja omistuksellenne samaa hedelmää ja menestystä niitten tekemisestä, kuin me itsetkin nythään nau= tinne.

Meidän peljättävästä wankilastamme hirmui= sinmassa luolassa me tervehdämme teitä kanssamme olevien monien legionien kanssa, toivoen että me= nestyijitte yhtä helvetillisesti kuin me itsetkin. Kir= jeen kantajan hra *J u l t e a n* mukana.“

Silloin hra *J u l t e a* lähti hirmuisesta luolasta takaisin *J h m i s s i e l u u n* toimittamaan asiaansa siinä kaupungissa asuville *D i a b o l i l a i s i l l e*. Hän nousi siis syvyydestä portaita myöten luolan suulle, jossa *R e r b e r u s* oli. Tämä taas nähtyään *J u l t e a n* kysyi, kuinka asiat alhaalla päättyivät *J h m i s s i e l u a* vastaan.

J u l t e. „Asiat käywät niin hyvin kuin suinkin voimme odottaa. Herrani hyväksyivät wiemiäni firjeen ja pitivät siitä paljon ja nyt palaan kertomaan sitä *D i a b o l i l a i s i l l e m m e*. Minulla on po= wesani vastaus siihen sellainen, jota varmaankin tekee iloiseksi ne, jotka niinut lähettivät; sillä sen sisältö tehoittaa heitä wiemään aikeensa perille viimeiseen

saakka, sekä sitten sisäpuolelta hätyyttämään, kun näkivät herrani **D i a b o l u k s e n** piirittävän kaupunkia ulkoapäin.“

K e r b. „Mitooko hän itse mennä heitä vastaan?“

J u l k. „Eikö aikoisi! Helei! Hän ottaa mukaansa enemmän kuin kaksikymmentä tuhatta miestä, rotewia **E p ä i l i j ö i t ä**, walittuja **E p ä i l y k s e n** maasta palwelemaan häntä tällä retkellä.“

Silloin **K e r b e r u s** lausui iloissaan: „Tehdääntö niin suuria valmistuksia taisteluun kurjaa **J h m i s s i e l u n** kaupunkia vastaan? Tahtoisinpa minäkin johtaa heistä tuhannen urosta, osottaakseni uljuuttani kuuluisaa **J h m i s s i e l u n** kaupunkia vastaan.“

J u l k. „Teidän toivienne voi totentua; te nähtätte kyllin rohkealta ja herrani tahtoo mukaansa uljaita ja lujia urhoja. Mutta minulla on kiire asia.“

K e r b. „Onpa todellakin. Kiennä sinä **J h m i s s i e l u n** kaupunkiin kaikkien pahimpien juonien kanssa, mitä tästä paikasta voidaan lähettää. Tultuasi sitten hra Suonittelijan taloon, jossa **D i a b o l i l a i s e t** yhtyivät neuvotteluun, sano että **K e r b e r u s** halajaa antaa heille palvelustansa ja että, jos niin sallitaan, hän tulee sotajoukon mukana **J h m i s s i e l u n** kuuluisaa kaupunkia vastaan.“

J u l k. „Sen sanon ja tiedän myöskin, että sikäläiset isäntäni iloitsevat siitä uutisesta ja mieilellänsä myöskin näkewät teitä.“

Lausuttuaan vielä muutamia samanlaisia kohteliaisuuksia hra **J u l k e a** jätti hymvästi ystävänsä **K e r b e r u k s e n**, joka taas puolestaan toivottaen tuhansia luolatoukotuksiaan lähetti miehen matkaan, kehoittaen kii-

rehtimään isäntiensä luo. Sen kuultuansa hän tumarsi ja alkoi juosta, minkä käpelistä lähti.

Näin hra Gulkea siis palasi ja saapui Jhmis-sieluun. Käntytään hra Suonittelijan taloon, kuten ennenkin, hän kohtasi siellä Diabolilaiset kokoontuneina odottamaan hänen palaamistansa. Tultuaan siis esille, hän jätti heille kirjeen, lausuen sitä antaessaan näin-ikään:

„Minun herrani helwetistä, luolan korkeat ja mah-tamat wallat, tervehdävät teitä, te tosi Diabolilai-set Jhmis-sielun kaupungissa, toimottaen teille aina sopivimpia siunauksiansa niihin suuriin palveluksiin ja korkeisiin yrityksiin sekä urhotöihin, joihin olette ryhty-neet saattaaksenne kuuluisan Jhmis-sielun kaupungin takaisin ruhtinaamme Diaboluksen valtaan.”

Tällainen oli siis kurjan Jhmis-sielun kaupungin filloinen tila: se oli loukannut Ruhtinastansa, joka oli siitä syystä mennyt pois; se oli hulluutensa kautta roh-kaisjut helvetin voimia tulemaan takaisin yrittämään sen täydellistä perikatoa.

Tosin Jhmis-sielun kaupunki jossakin määräsä tunsi syntinsä, mutta Diabolilaiset olivat saaneet sijan sen sijälmyksissä; se huusi, mutta Immanuel oli poisja, eivätkä sen huudot vielä tuoneet sitä takaisin. Ei se sitä paitse tiennyt tahtoisiko Hän milloinkaan pa-lata Jhmis-sieluunsa; eivät he myöskään tienneet vihollisen wallasta, eikä uutteruudesta, tahki kuinka he itse auttoivat helwetissä vastaanja kudotuita juonia.

Oh hä he edelleenkin lähettivät anomuksen toisensa jälestä Ruhtinaallensa, mutta Hän vastasi kaikkiin äänettömyydellä. Parannuksen he löivät laimin, aivan

niinkuin Diabolus oli toiminut; sillä hän tiesi, että jos he säilyttäisivät wäärnyttä sydämesjansa, niin heidän Runinkaansa ei kuulisi heidän rukouksiansa; siitä syystä he siis yhä heikontuivat, ollen kuni lastu laineilla. He huuksivat apua Runinkaaltansa ja pitivät Diabolilaisia powellansa, mitäpä Runingas siis heille tekisi? Jopa nyt näytti Jhmiszielussa asuman sekafansaa: Diabolilaiset ja Jhmiszielulaiset kulkivat yhdessä kaduilla. He alkoivat myöskin yhä enemmän ajatella, että oli paras pitää rauhaa Diabolilaisten kanssa, arwollen, että kun sairaus oli tullut niin kuolettamaksi, oli turha käydä wäkiwaltaiisiin toimiin niitä vastaan. Sitä paitsi oli Jhmiszielun heikkous heidän mihollistensa wäkwönys; ja Jhmiszielun synnit olivat Diabolilaisten hyöty. Jhmiszielun miholliset alkoivat myöskin nyt uskoa saawansa kaupungin omaksensa; eihän enää ollut juurta eroitusta Jhmiszielulaisten ja Diabolilaisten välillä: molemmat näyttivät hallitsewan Jhmiszielua. Jopa Diabolilaiset lisääntyivät ja kaswoivat, mutta Jhmisielu juuresti wäheni. Enemmän kuin yksitoista tuhatta miestä, naista ja lasta kuoli tautiin Jhmiszielussa.

Mutta ikäänkuin Shaddai olisi tahtonut, oli eräs mies nimeltä hra Tarffa Kwetteli, Jhmiszielun kansan suuri rakastaja. Hänen tapansa oli kulkea kaittialla Jhmiszielussa, katsoen ja kuunnellen olko jossakin tekeillä jotakin mehkettä sitä vastaan. Sillä hän oli kiwas mies ja pelkäsi jotakin juonia punottawan joko Diabolilaisten puolelta tai jonkun ulkowallan kautta. Siis hen aikaan jattui, kun hra Synwä Kwetteli kulki siellä ja täällä kuunnellen, että hän seisahdi Ilkeällä

Kummulla, jossa Diabolilaiset pitivät kokouksiansa. Kuullessaan siis hiljaista puheen sopotusta (ja se oli öinen aika), hän hiipi hiljaa lähemmäksi, eikä hän ollut kau'an ollut sen talon laidalla (sillä siinä oli talo) ennenkuin hän kuuli jonkun wakunttawan juurella luottamuksella, ettei wiipyisi kau'an, ennenkuin Diabolus saisi undestaan Jhmisielun haltuunsa; ja sitten aikoiwat Diabolilaiset surmata kaikki Jhmisielulaiset miehen terällä, tappaa Runinkaan päälliköt ja ajaa Hänen sotilaansa ulos kaupungista. Sama puhuja sanoi myöskin Diaboluksen hankkineen enemmän, kuin kaksikymmentä tuhatta sotilasta tämän aikeen toteuttamiseksi, ja ettei kuluisi montakaan kunkantta ennenkuin he kaikki saisiwat sen nähdä.

Kun Tarkka Roettelija oli kuullut tämän, hän uskoi heti sen todeksi; sentähden hän meni suorastaan hra Bormestarin luokse ja ilmoitti hänelle asian. Bormestari lähetti noutamaan luoksensa apulaishaarman ja ilmoitti asian hänelle; ja hän nosti pian hälinän kaupungissa; sillä hän oli nyt paras haarman Jhmisielussa, kun Herra Ylishteeri ei ollut mukana. Tällä tavalla apulaishaarman hälyytti kaupunkilaiset. Hän antoi heti, asian kuultuansa, soittaa kelloa ja kutsua kansan kokoon kuulemaan haarnaa; kun kansa oli kokoontunut, hän piti heille puheen, kehoittaen walwomaisuuteen ja käytti hra Tarkan Roettelijan uutista todistuksena. „Sillä“, hän wirtahti, „Jhmisielua vastaan on punottu hirwittämä juoni, jonka tarkoituksena on surmata meidät kaikki yhtenä päivänä, eikä tätä kertomusta ole pidettävä turhana peljättyksenä; sillä hra Tarkka Roettelija on sen kuullut. Hra

Tarkka Koettelija on aina rakastanut Ihmissielua, hän on raitis ja ymmärtäväinen mies, ei mikään juorufello eikä lörpöttelijä, vaan joka tutkii kaikki asiat pohjia myöten, eikä puhu mitään, josta hänellä ei ole täyttä varmuutta.

Tahdon pyytää hänet puhumaan, jotta saatte kuulla hänen puheensa omilla korvillanne”, näin sanoen hän kutsui Tarkan Koettelijan puhumaan ja hän kertoi kuulemansa tarkoin sekä wakuutti sen todeksi niin hyvillä perusteilla, että Ihmissielu tuli heti wakuutetusti hänen puheensa totuudesta.

Saarnaaja myöskin kannatti hänen puhettansa, lausuen: „Hyvät herrat, ei ole eninkään järjetöntä uskoa tätä, sillä me olemme kiihoittaneet Shaddain wihaan ja ajaneet Immanuelin synneillämme pois kaupungista; me olemme liian paljon seurustelleet Diabolilaisien kanssa ja imhottaneet entisen armon, mikä meillä oli. Eipä siis ole ihmeellään jos wiholliset sekä sisällä että ulkopuolellamme wehkeilewät meitä tuhotuksensa: mikäpä aika olisi ikaan siihen sopiwampi, kuin nykyinen? Sairaus vallitsee kaupungissa ja me olemme sen kautta heikontuneet. Montakin hywää miestä on kuollut, ja Diabolilaiset ovat viime aikana yhä waurastuneet.

„Sen lisäksi”, apulaisjaarnaaja jatkoi, „olen jaa-
nut tältä hywältä totuuden puhujalta tietää, että hän ymmärssi siitä, mitä hän sattui kuulemaan, että useita kirjeitä on vaihdettu helmetin henkien ja Diabolilaisien välillä, sitä warten, jotta valmistettaisiin meille perifatoa”

Kun Ihmissielu oli kuullut tämän, eikä moi-

nut sitä vastaan väittää, he korottivat äänensä ja itkivät. Hra Tarkka Roettelija myöskin wakuutti kaupunkilaisten kuullen, että kaikki, mitä apulaissaar-
naaja oli sanonut, oli totta. Sentähden he alkoivat uudestaan valittaa hulluuttansa ja lähettämään yhä useampia anomuskirjeitä Shaddaille ja Hänen Pojallensa. He ilmoittivat myöskin asian sotapäälliköille ja sotamiehille Shmissielun kaupungissa, pyytäen heitä käyttämään keinoja wahwistuaaksensa ja rohkaistuaksensa, ja warustautumaan valmiiksi taistelemaan Diabolusta vastaan, tulipa hän yöllä tahi päivällä, niinkuin heille on ilmoitettu, kaupunkia piirittämään.

Päälliköt tämän kuultuansa, kokoontuivat kuni yhtä monta Simsonia neumottelemaan kuinka he voit-
taisivat nuo rohkeat, helmetilliset juonet, jotka Diabolus ystämiensä oli kutonut nykyään sairasta, heikkoa ja suuresti köyhtynyttä Shmissielun kaupunkia was-
taan; ja neumoteltuaan he tekivät seuraamat päätökset.

1. Että Shmissielun portit pidettäisiin sul-
jettuina, lujasti lukittuina ja teljettyinä ja kaikki hen-
kilöt, jotka tulivat sisälle tahi menivät ulos, tutkit-
taisiin hyvin tarkasti päälliköitten ja martijain kautta,
„jotta ne, jotka juonittelemat vastaanamme“, he lausui-
wat „tulisivat kiinni otetuiksi, joko sisälle tullessaan
tahi ulosmennesään; ja jotta pääsisimme perille, kutta
meitä tahtowat tuhota“ (1 Kor. 16: 13; Jer. Wal.
3: 40.)

2. Toiseksi päätettiin tarkasti etsiä kaikellaisia
Diabolilaisia koko Shmissielun kaupungissa;
että pidettäisiin jokaisessa talossa kotitarkastus, jotta

jos mahdollista voitaisiin löytää kaikki ne, joilla oli osaa tässä vehkeilyssä. (Hebr. 12: 15, 16).

3. Myöskin päätettiin, että jokaisen Ihmissielun kaupungin asukkaana, jonka luota löydettäisiin Diabolilaisia ja joka oli ottanut heitä huoneisiinsa, tähtynä omaa häpeänsä ja toisille varoitukseksi kärkeä julkinen rikosrangaistus. (Jer. 2: 34; 5: 26; Hes. 16: 52).

4. Kuuluisa Ihmissielun kaupunki päätti myöskin, että pidettäisiin julkinen paasto- ja rukouspäivä koko kaupungissa heidän Ruhtinaansa vanhurskauden osoittamiseksi ja heidän omaa nöyryyttyksensä heidän rikostensa tähden Shaddaita, Hänen Isänsä vastaan. (Joel. 1: 14; 2: 15, 16). Samalla päätettiin, että jokin henkilö Ihmissielussa, joka ei sinä päivänä tahtonut paastota ja nöyryyttää itseänsä wifojensa tähden, vaan teli maallista työtänsä tahti harhaili pitkin katuja, pidettäisiin Diabolilaisena ja saisi kärkeä saman rangaistuksen, kuin hekin, pahosta töistänsä.

5. Edelleen päätettiin, että he uudistaisivat nöyryytymisensä synnin tähden ja awun anomuksensa Shaddaille niin nopeasti ja hartaasti kuin voivat; he päättivät myöskin lähettää hoviin tiedon kaikesta, mitä hra Tarkka Koettelija oli heille kertonut. (Jer. 17: 4).

6. Ihmissielun kaupunki päätti lausua kiitokset hra Tarkalle Koettelijalle hänen nutteruudestaansa kaupungin hyväksi; sitä paitse, koska hän oli luomostansa taipuisa toimimaan heille hyväksi sekä wihollisten waltaa kukistaaksensa, he määräsivät hänet

wakoilijain ylipäällitöksi Jhmisielun kaupungin hnywäffi.

Kun kaupunkikunta sotapäälliköitten kanssa oli täten päättänyt, he tekivät niin kuin oli päätetty; he sulkiwat porttinsa ja etsivät tarkasti Diabolilaisia ja niitten, joitten luona heitä löydettiin, täytyi kärsiä julkinen kirkonrangaistus; he pitivät paastoa ja nudistivat pyyntönsä Huhtinaallensa; ja hra Tarkka Roettelija piti wakoilijan wiraastansa tunnollisesti ja uskollisesti huolta; sillä hän antautui työhönsä kokonaan ei ainoastaan kaupungin sisällä, waan myöskin ulkopuolella, urkkien, kuullen ja katsellen kaikkea.

Muutamien päiwien kuluttua hän lähti myöskin Helmetin-portin-kumpua kohden Epäilyksen maahan, jossa hän sai kuulla kaikki, mitä oli puhuttu Jhmisielusta, sekä huomasi, että Diabolus oli melkein valmis lähtemään joukkoinensa retkellensä. Hän rieni siis kiiruusti takaisin ja, koottuaan sotapäälliköt ja Jhmisielun wanhimmat, kertoi heille misjälä käynyt ja mitä siellä oli nähnyt ja kuullut. Wastoin hän kertoi, että Diabolus oli lähes valmis lähtemään retkellensä, ja että hän oli tehnyt wanhan hra Epäuskon, joka ennen oli karannut Jhmisielun wanfilasta, sotajoukon ylipäälliköksi; että kaikki sotamiehet siinä armeijassa olivat Epäilijöitä, ja niitä oli enemmän kuin kahkymmentä tuhatta. Hän kertoi myöskin että aiwan varmasti jotkut mustan luolan asukkaista tulisiwat Diaboluksen mukana saattamaan Jhmisielun kaupunkia takaisin Diaboluksen valtaan.

Syynä siihen, miksi wanha Epäusko oli tehty

jotajoukon ylipäällitöksi, janoi hän, Epäilijäin kertomuksen mukaan, olleen sen, ettei kukaan ole häntä uskollisempi hirmuvaltijalle; ja koska hänellä oli leppymätön viha Jhmiszielua vastaan. Hän muistaa, mitä nöyryntyksiä hän on Jhmiszielussa kärsinyt ja on päättänyt kostaa.

Mutta mustat ruhtinaat tulevat myöskin korkeiksi johtajiksi, vaikka Epäuskolla on ylin käskyvalta; hän voi myöskin helpommin ja taitavammin piirittää Jhmiszielun kaupunkia, kuin kukaan muista ruhtinaista. (Hebr. 12: 1).

Kun jotapäälliköt ja Jhmiszielun kaupungin vanhimmat olivat kuulleet mitä tietoja hra Tarkka Koetteli oli saanut, he pitivät miisaana heti panna käyntäntöön ne lait Diabolilaisia vastaan, mitkä heidän Ruhtinaaninsa oli heille antanut ja käskennyt toimeen panemaan. Sentähden he etsivät joka talosta hymin tarvin kaikkia Diabolilaisia. Silloin he löysivät hra Mielen ja hra v. Tahdon luota kaikki Diabolilaista. Hra Mielen luona oli hra v. Ahneus, vaikka hän oli muuttanut nimensä Wiisaaksi Toimellisuudeksi. Hra v. Tahdon luona oli muuan nimeltä Kewytmieli, vaikka hänkin oli muuttanut nimensä Wiattomaksi Floksi. Nämät molemmat otettiin päälliköitten ja kaupungin vanhimpien käskystä kiinni ja pantiin wanteuteen, wangiinwartija Uskollisen huostaan; ja hän kohteli heitä niin ankarasti, kahlitsi heidät niin lujasti rautoilla, että he molemmat sairastuivat keuhkotautiin ja kuolivat wankilasja; heidän isäntänsä tuotiin myöskin yhteisen päätöksen mukaan julkiselle paikalle, jossa he

tärvisivät kirkonrangaistuksen, itsellensä häpeäksi ja toisille Shmissielun kaupunkilaisille varoitukseksi.

Kirkonrangaistus siihen aikaan oli tällainen: rikolliset henkilöt, tultuaan tuntemaan tekemänsä pahan, tunnustivat virheensä ja tekivät parannuksen, luopuen pahasta kokonansa.

Tämän jälestä Shmissielun vanhimmat ja päälliköt koettivat etsiä yhä useampia Diabolilaisia, misä itänä he piileksivät, joko luolissa, tuopissa, koloissa, tahi misä itänä voivat — joko Shmissielun kaupungin muureissa tahi niitten ympärystössä. Mutta vaikka he voivat selvästi nähdä heidän jälkiänsä ja niitä myöten ajaa muutamin takaan sekä haistaa heidän luolien ja kolojen suulla heidän pahaa löyhkäänsä, niin he eivät kuitenkään voineet saada heitä kiinni, eikä tuomita ja rangaista; heidän polkunsa olivat niin määrät ja heidän pesänsä siksi lujat, ja he olivat siksi nopeita niihin patenemaan, ettei heihin päästy käsiksi.

Mutta Shmissielu hallitsi nyt Diabolilaisia niin kowalla kädellä, että he pitivät halulla päänsä piilossa; he olivat jo jonkun aikaa uskaltaneet julkesti liikkua kaduilla päivän aikanakin; mutta nyt heidän täytyi pysyä salassa ja liikkua öisin. Jonkun aikaa Shmissielulaiset olivat pitäneet heitä tovereinaan, mutta nyt heitä pidettiin verimihollisina. Tämän hyvän muutoksen hra Tarkan Koettelijan saamat tiedot vaikuttivat Shmissielun kuulusassa kaupungissa.

Tähän aikaan Diabolus oli päättänyt valmistuksensa sotajoukkoansa warten, jonka hän oli koonnut

Jhmisfielua tuhotatsensa; hän oli asettanut sille päälliköt ja muut upseerit sen mukaan kuin hänen näkäinen matsansa waati; hän oli itse ruhtinaallinen johtaja, Epä-usko oli ylipäällikkönä; muut korkeamat upseerit nimitellään wast'edes; nyt mainittakoot main osastojen päälliköt, heidän lippunsa ja waakunansa:

1. Heidän ensimmäinen päällikkönsä oli Raimo; hän johti Walitsেমisen-Ḙpäilijöitä; hänellä oli punainen lippu, jonka kantajana oli hra Tuho; ja hänen waakunasansa oli suuri, punainen louhiäärme. (Jlm. 12: 3, 4, 13—17).

2. Toinen päällikkö oli Wiha; hän johti Kutsumuksesta-Ḙpäilijöitä; hänellä oli waalea lippu, jonka kantajana oli hra Pimeys; hänen waakunasjaan oli tulinen, lentävä käärme. (4 Moos. 21: 6).

3. Kolmas päällikkö oli Kirous; hän johti Armon-Ḙpäilijöitä; hänellä oli punainen lippu, jonka kantajana oli hra Surma; hänen waakunasjaan oli musta luola. (Math. 22: 13; Jlm. 9: 1).

4. Neljäs päällikkö oli Täntymätön; hän johti Uskon-Ḙpäilijöitä; hänellä oli punainen lippu, jonka kantajana oli hra Nielijä; hänen waakunasjaan oli avoin kita. (Sananl. 27: 20).

5. Wiides päällikkö oli Tulikivi; hän johti Uskossa-fäilymisen-Ḙpäilijöitä; hänellä oli punainen lippu, jonka kantajana oli hra Tulipalo; hänen waakunasjaan oli sininen, kargävä liekki. (Jf. 11: 16; Jlm. 14: 11).

6. Kuudes päällikkö oli Ridutus; hän johti Ylösnousemisen-Ḙpäilijöitä; hänellä oli waa-

lea lippu, jonka kantajana oli hra Kalwaja; ja hänen waakunasjaan oli musta mato. (Mark. 9: 44, 46, 48).

7. Seitsemäs päällikkö oli Tusta; hän johti Belastuksen-Epäilijöitä; hänellä oli punainen lippu, jonka kantajana oli hra Lemottomuus; hänen lipusjaan oli kuoleman kaamea kuva. (Jlm. 6: 8; 14: 11; Jer. 5: 16).

8. Kahdeksas päällikkö oli Hauta; hän johti Kirkkanden-Epäilijöitä; hänellä oli myöskin waalea lippu, jonka kantajana oli hra Turmelus; hänen waakunasjaan oli pääkallo ja kuolleen lnut.

9. Yhdeksäs päällikkö oli Epätuomio; hän johti Mutuuden Epäilijöitä; hänen lippunsa oli punainen ja sen kantajana oli hra Toimottomuus; hänen waakunasjaan oli polttinrauta ja kova sydän. (1 Tim. 4: 2; Room. 2: 5).

Sellaiset siis olivat hänen sotawoimansa päälliköt, sellaiset hänen miehensä, lippunsa ja waakunansa. Näille Diabolus määräsi korkeammiksi päälliköiksi seitsemän wapaaherraa, joitten nimet olivat: Beelzebub, Lucifer, Legio, Apollhon, Python, Kerberus ja Belial; mutta Epäusko oli ylipäällikkö — ja Diabolus Runingas. Gottut pahoista hengistä tehtiin myöskin satojen päälliköiksi j. n. e. Siten tuli Epäuskon sotajoukko täysilukuisiksi.

Näin he lähtivät turwapaikastansa Helmetin portin-kumulta ja tulivat suorastaan Jhmis-sielun kaupunkia vastaan. Kuten edellä on kerrottu, oli kaupunki itäältäin Shaddain sallimuksesta tullut hälytetyksi hra Tarkan Koettelijan puheen tähden. Sentähden he asettivat lujat kassinfertaiset martijat

porteille ja asettivat ampumakoneet sopiviin paikkoihin, joista he voivat hyvin ampua suuria kiviä raimokkaita vihollisia vastaan.

Givät myöskään kaupungissa olevat Diabolilaiset voineet niin vahingoittaa, kuin oli aiottu, sillä Shmissielu oli nyt malweilla. Mutta tyllä sen asukkaat olivat suuresti peloissaan, ihmisparat, kun he ensin älyivät vihollisen lähestyvän ja asettuvan kaupunkia piirtämään, warinkin kuullessaan heidän rumpunsa tiljunan. Se olikin totta puhuen hirveätä kuulla; se peljätti kaikki ihmiset seitsemän penikulman alalla, jos he vain sattuiwat olemaan malweilla sitä kuullakseen.

Ensin tultuaan kaupungin luo Diabolus läheni Roma-porttia, tehden sitä vastaan hirmuisen hyökkäyksen, luullen varmaankin ystävänsä Shmissielussa valmiiksi ryhtymään auttamaan sijapuolelta, mutta sen oli päälliköitten malmoma huolenpito estänyt. Radotettuaan siis odottamansa amun, jekä ha waittuaan sotaväkeänsä ammuttavan kiivillä (sillä sen täntyn fanoa, että päälliköt, verraten siihen heikkouteen, mikä heillä oli vielä tautinsa jälestä, taistelivat uljaasti) hänen täntyi wetäntyä kau'emmasi Shmissielusta ja wallittaa itsensä miehinensä niin etäälle, etteivät kaupungin ampumakoneet kannattaneet. (Saak. 4: 7).

Wallitettuaan warustuksensa hän rakennutti neljä wallikumpua kaupunkia vastaan. Ensimmäisen hän nimitti Diaboluksen kummaksi, siten antaen sille oman nimensä, peljättääksensä Shmissielua; kolme muuta kumpua hän nimitti seuraavilla nimillä: Ulecto,

Diaboluksen rummuttaja.

Megara ja Tisifone; sillä ne ovat helvetin julmien raimottarien nimet. Näin hän alkoi leikkinsä Shmissielun kanssa ikääntuin jalopeura saaliinsa kanssa, jotta se lankeaisi hänen pelkonsa kautta. Mutta kuten sanoin päälliköt ja sotilaat vastustivat niin lujasti ja kiivillä niin wahingoittivat, että hänen täytyi vastoin himoansa wetäntyä taaksepäin; jonkatahden Shmissielu alkoi rohkaistua.

Nyt kohotettiin Diabolus-kummulle kaupungin pohjois-puolelle hirmuvaltijaan lippu; se oli hirmuinen nähtävä, sillä se oli tehty perfeleellisellä taiteella ja sen vaakunassa oli kuvattuna Shmissielu liekeissä palavana.

Kun Diabolus oli tämän tehnyt, hän käski rummuttajansa lyömään rumpuansa joka yö, lähellä kaupungin muuria, pyytäen puhelua; täten tuli hänen tehdä öisin, sillä päivän ajalla kaupunkilaiset ampuiwat häntä kiivillä; ja hirmuvaltijas tahtoi puhutella nyt wapisemaa Shmissielun kaupunkia, ja siitä syystä hän tahtoi joka yö rumpua lyötäväksi, jotta, jos mahdollista, wäsymyksen pakoittamina (waikka aluksi vastenmielisesti) suostuisi wat keskusteluun.

Rummuttaja teki siis työtä käskettyä: hän nousi lyömään rumpua joka yön ajalla. Mutta kun tämän rummun ääni kaikui, jos ken katsoi Shmissielun kaupunkia kohden, katso, siellä oli synkeys ja furu ja walkeus oli pimitetty sen taivaalla. Ei mikään ääni maan päällä ole milloinkaan ollut peljättävämpi kuulla, paitsi Shaddain ääni, milloin Hän puhuu. Voi kuinka Shmissielu

wapisi! Se ei enää muuta odottanut, vaan uskoi tulewansa niellyksi. (Ef. 5: 30).

Kun tämä rummunlyöjä oli pyytännyt saada puhutella Jhmiszielua, hän piti sille seuraawan puheen: „Minun herrani käsksee minun sanomaan teille, että jos te antaudutte halukkaasti, niin saatte nauttia maailman hyömyä, mutta jos olette edelleen niskuria, hän on päättänyt ottaa teidät waltaansa wäkiin” Mutta samalla kun tämä karfulainen oli lafannut lyömästä rumpuansa, Jhmiszielun kansa oli rientänyt linnassa olewien päälliköitten luo, niin ettei ollut ketään kuulemassa tahi vastaamassa tälle rummunlyöjälle; hän ei siis jatkanut työtänsä jina yönä kauemmin, vaan palasi herransa luo leiriin.

Kun Diabolus näki, ettei hän woinut rummuttamisella taimuttaa Jhmiszielua tahtonsa mukaan, niin hän lähetti seuraawana yönä airuensa ilman rumpua ilmoittamaan, että hänellä oli halu puhutella heitä. Lopulta ei puhelemisesta tullut muuta, kuin että hän waati kaupunkia antautumaan; mutta ei kukaan pitänyt hänestä mitään wäliä eikä kuullut häntä ensinkään; sillä kaupunkilaiset muistivat, mitä se oli maksanut heille, että he kerran ennen olivat kuulleet muntamia fanoja hänen juustansa.

Seuraawana yönä Diabolus lähetti airuensa uudestaan — ja hänen airuensa oli sillä kerralla tuo hirmuttawa päällikkö Hauta, joka tuli Jhmiszielun muurien ääreen ja puhui kaupunkilaisille näin: „Di, te kapinallisen Jhmiszielun kaupungin asukkaat! Minä waadin teitä ruhtinas Diaboluksen nimesj, että heti awaatte kaupunkinne portit ja lasette sijalle tä-

män suuren herran. Mutta jos edelleen pysytte kapinallisina, niin, otettuamme kaupungin väkivallalla, me nielemme teidät, kuni hauta; sanokaa siis, tahdotteko totella vaatimustani vai ettekö?”

„Syytä tähän vaatimukseen“, hän jatkoi, „on se, että minun herrani on epäilemättä ruhtinas ja hallitsija, kuten itse olette ennen myöntäneet. Eikä se loukkaus, minkä herrani kärsi, kun Emmanuel kohdeli häntä aivan häpäisemällä tavalla, saata häntä luopumaan oikeudesta tai laikkaamaan yrityksestään valloittaa omaansa takaisin. Ajattele siis, oi Jhmis-sielu, tahdotko osoittaa rauhalliseksi vai etkö? Jos antaudut hiljaisuudessa, niin vanha ystäväntemme uudistuu; mutta, jos yhä kieltäydyt ja kapinoitset, älä odota muuta kuin tulta ja miekkaa”

Kun Jhmis-sielun kiihtuma kaupunki oli kuullut tämän puheen, he joutuivat entistään enemmän ymmälle, mutteivät vastanneet mitään päällikölle, joka meni siis tiehensä niinkuin oli tullutkin.

Mutta neuvoteltuaan sekä keskenänsä että päälliköitten kanssa, Jhmis-sielun asukkaat kääntyivät uudestaan Herran Ylishteerin eli korkeimman saarnaajan puoleen, pyytäen häneltä neuvoa, sillä tämä Ylishteeri oli heidän pääasiallinen saarnaajansa (kuten on mainittu edellä) mutta nyt hänellä ei ollut hymää aikaa. Hänen apunsa he pyysivät seuraamisissa kohdissa:

1. Että hän armollisesti ja lohdullisesti kohdelsi heitä, eikä wetäntyisi niin paljo pois heistä, kuin viime-aikoina. He pyysivät myöskin, että Hän kuulisi, kun he kertovat Hänelle kurjasta tilastansa. Mutta Hän vastasi tähän kuten ennenkin: „ettei Hä-

nellä vielä ollut hyvää aikaa, eikä sentähden voinut tehdä kuten ennen"

2. Toiseksi he pyysivät, että Hän neuvoisi heitä perin tärkeissä asioissaan, sillä Diabolus oli tullut piirittämään kaupunkia sotajoukolla, jossa oli useampia kuin kaksikymmentätuhatta Epäilijää. He sanoivat myöskin, että sekä hän että hänen miehensä olivat julmia luonnoltansa, ja että he pelkäsivät heitä. Siihen Hän vastasi: „teidän tulee katsoa Ruhtinaanne lakiin ja tehdä, mitä siinä käsketään tekemään"

3. Lisäksi he pyysivät, että Hänen Korkeutensa auttaisi heitä kirjoittamaan anomuksen Shaddaile ja Hänen Pojallensa Immanuelille sekä että Hän siihen liittäisi oman saattajansa, että Hän on nyt heidän kanssansa; „sillä", he sanoivat, „me olemme monta anomusta lähettäneet, mutta emme voi saada mitään vastausta emmekä rauhaa; mutta varmaankin on anomus Sinun kätesi kautta tuottava hyvää ihmisielulle"

Mutta vastaukseksi tähän he eivät saaneet muuta kuin tämän, „että he olivat loukanneet Immanueliansa ja myöskin tehneet hänet murheelliseksi, ja siitä syystä katsokoot nyt itse eteensä".

Tämä Herra Ilmestyksen vastaus putosi heidän päällensä, kuni myllynkivi; jopa se mursi heidät niin, etteivät he tienneet mitä olisi tehtävä; eivät he kuitenkaan uskaltaneet suostua Diaboluksen eikä hänen päälliköittensä vaatimuksiin. Ihmisielun kaupunki oli siis tällaisessa ahdistuksessa, kun vihollinen karkasi sen kimpusta; sen viholliset olivat valmiina

nielemään sitä, mutta sen ystävätkin eivät olleet valmiita auttamaan. (Jer. Wal. 1: 3).

Silloin herra Bormestari, jonka nimi oli Ymarrus, alkoi etsiä lohdutusta tästä Herran Ylishteerin näköjään ankarasta vastauksesta, kunnes hän sen täten selitti: „Ensiksi”, hän sanoi, „tämä seuraa wälttämättä siitä Herramme lauseesta, 'että meidän täytyy kärsiä synteimme tähden' Mutta toiseksi”, hän wikkoi, „nämät sanat wiittaawat siihen, että me wihdoin wapahtetaan wihostijastamme, ja että kärsittyämme vielä wähän surua, Immanuel on tulewa arwujemme” Herra Bormestari selitti Herran Ylishteerin sanoja siitä syystä aina enemmän, koska Hän oli suurempi kuin profeetta, joten ei yksikään Hänen sanansa ollut turha, waan jokaisella niistä oli kaikkina aikoina tärkeä merkityksensä; ja kaupunkilaisille oli sallittu tutkia ja selittää niitä parhaaksensa.

Tultuaan siis Herran Ylishteerin luota, he menivät päälliköitten luo ja kertoivat heille Hänen sanansa; ja päälliköt myöskin ne kuultuansa, olivat samaa mieltä, kuin herra Bormestari. Sen johdosta päälliköt rohkenivat ajatella jotakin rohkeata yritystä wihostijaisen leiriä vastaan ja tehdä valmistuksia sitä warten, sekä kaikkien Diabolilaisten surmaamista samoin kuin noitten maleksimien epäilijöitten, jotka jättiläinen oli tuonut mukansa häwittämään kurjaa Shmissielun kaupunkia.

Kaikki siis lähtivät asemillensa — päälliköt omalle paikallensa; Bormestari samoin työhönsä ja apulaissaarnaaja ja hra v. Tahto toimeensa kulin. Päälliköt halusivat tehdä jotakin Ruhtinaanensa tähden; sillä

heidän ilonsa oli sotatoimissa. He kotoontuivat siis uuevottelemaan seuraavana päivänä; ja neuvoteltuaan he päättivät vastata Diaboluksen päällikölle anpu-malla ampumafoneillansa. Seuraavana päivänä aurin-gon noustessa he siis anpuivat; ja Diabolus oliin uskaltanut taas lähestyä kaupunkia, mutta ammutut kivet häiritivät häntä ja hänen joukkoansa, niinkuin maapuhaiset. Sillä samoiakuin ei Jhmiszielun kau-pungille mikään ole tanhistaampaa, kuin Diaboluk-sen rummun kiljunta, niin ei Diabolukselle ole mi-tään sen peljättävämpää, kuin kivet Jmmannelin lingosta. Diaboluksen täntyi siis uudestaan peräy-ttä kau'emmatki Jhmiszielun tunlusta kaupungista. Silloin Jhmiszielun Bormestari käski soittaa kelloja ja „kiittää Herrä Ylisihiteeriä apulaissaarnaajan suun kautta; sillä Hänen sanojensa kautta olivat päälliköt ja Jhmiszielun vanhimmat saaneet voimaa Dia-bolusta vastaan.” (Safar. 9: 15).

Kun Diabolus näki päällikkönsä ja sotilaansa sekä mainiot jalosukuiset herransa lyödynki ja peljäte-tyiksi niitten kivien kautta, jotka tulivat Jhmiszie-lun Ruhtinaan kultaistista lingoista, hän mietti ase-maansa ja lausui itseksensä: „tahdonpa koettaa pettää heidät imartelulla ja mairitellen saattaa heidät werk-koihini.”

Setkisen kuluttua hän siis lähestyi kaupugin muureja uudestaan, mutta hän ei ottanut nyt mukaansa rumpuansa, eikä päällikkö Hautaa, vaan tuli, voi-deltuansa kielenä, suloiin huulin, rauhallisena ruhti-naana, joka ei tullut kostamaan niistä wäärnyksistä, joita Jhmiszielu oli muka tehnyt hänelle. Hän sa-

noi muka tahtowansa kaupungin ja sen kansan hyvää ja etua — se oli muka hänen ainoa tarkoituksensa. Pöydettyään siis lupaa puhella ja toivoen kaupunkilaisten siihen suostuvan, hän jatkoi puhettansa ja lausui:

„Di kuuluisa Shmisjielun kaupunki, minun sydämmeni himo, kuinka monta yötä olen walvonut ja kuinka monta askelta astunut tehdäkseni jotakin hyvää! Olkoon minusta kaukana, että haluaisin jotaa teitä vastaan, jos waan tahdotte vapaa-ehtoisesti hiljaisuudessa antautua minulle. Te tiedätte olleenne minun ennen. Muistakaa myöskin, että niin kau'an kuin minä olin herrananne ja te minun alammaisiani, teiltä ei puuttunut mitään kaikista maailman iloista, joita minä teidän herranne ja ruhtinaanne woin teille hankkia, tahi kettiä tehdäkseni teidät kokonaan iloisiksi ja reippaiksi. (1 Piet. 5: 8; Jlm. 12: 10; Matt. 4: 8, 9; Luuk. 4: 6, 7). Ajatellakaa, ettei teillä koskaan ollut sellaisia vaikeita, pimeitä, wainallaisia päiviä ja sydäntä-särkemiä hetkiä ollessanne minun omiani, kuin teillä on ollut sen jälestä, kun minua vastaan noufitte kapinaan, ettekä saa milloinkaan rauhaa, ennenkuin olette uudestaan yhdistyneet minun kansani, kuten olitte ennen. Mutta teidän tulee suostua ottamaan minut vastaan uudestaan, niin minä annan teille taikaisin wanhan wapautenne, jopa laajennanfin sitä monilla etuoikeuksilla; siten saatte wapauden ottaa, pitää ja nauttia sekä omistaa kaiken hauskuuden idästä länteen. Eikä teitä koskaan waadita tilille niistä epäkohteliaisuuksista, joilla olette minua loukannut — ei niin kau'an, kuin aurinko ja kuu paistawat. Siwät

myöskään nuo minun rakkaat ystäväni, jotka nyt piileskelevät, teitä peljäten, luolissa ja maankoloissa, voi olla teille enää vahingollisia; jopa he tulevat olemaan teidän palvelijoitanne ja palvelemaan teitä tamgroilansa ja kaitella, mitä he käsiinsä saavat. Ei minun tarvitse enempää sanoa; teidän tunnette heidät ja olette joku aika taatsepäin nauttineet suurta iloa heidän jerasfansa. Mitä me siis eläisimme näin erillämme? Iludistatkaamme taas vanha ystävänyntemme.”

„Olkaa kärkeväallinen ystäväanne kanssa; sallikaa minun puhua teille vapaasti tällä terralla. Rakkaus, mikä minulla on teitä kohtaan, vaatii minua siihen, jomointuin sydämeni kiivaus teidän hyväksenne — sillä te olette minun ystäväni; älkää sentähden hankkiko minulle enempää waimoa tahi itsellenne pelkoa ja ahdistusta. Minä tahdon saada teidät waltaani joko rauhallisella tavalla tahi sodalla; älkää wain luulteko itsellenne, että päälliköitten woima ja walta teitä auttaa, tahi että Immanuelinne on pian tulewa avuksenne; sillä sellainen woima ei tuota teille mitään iloa. Minä olen tullut teitä vastaan uljaan ja wäfewän sotajoukon kanssa, jonka johdossa ovat kaikki lnolan pääruhtinaat. Sitä paitsi ovat päällikköni nopeampia kuin kottat, wäfewämpiä kuin jalopeurat ja ahneempia saaliille, kuin nälkäiset sudet. Mitä on Bafanin Og ja Gathin Goliath! tahi jata muuta samallaista, werrattuna minun wähippään päällikköni! Kuinkapa siis voi Jhmisfielu luulla pelastumansa minun kädestäni ja woimastani?”

Kun Diabolus oli päättänyt tämän imartelewan, walheellisen, petollisen ja mairittelewan puheensa,

Jhmisfielun kuuluisalle kaupungille, niin hra Bor-
mestari vastasi hänelle seuraavasti:

„Di pimen den ruhtinas, Diabolus, sinä kaiken
petoksen iä; olemme jo kyllin kuulleet ja saaneet tokea
sinun walheellisia imarruksia, jopa olemme saaneet
liiankin syvästi maistaa siitä turmiollisesta maljasta.
Olimmeko taas niin hulluja, että kuulisimme ja totte-
lisimme sinua ja siten rikkoisimme suuren Shaddaim-
me käskyt, uudestaan yhtyen sinun tuttavuuteesi! Eikö
sitten Ruhtinaamme hylkäisi meitä iankaikkisesti? Jos
Hän meidät hylkää, voiko se paikka, mintä Hän on
sinulle walmistanut, tulla meille lepopaikaksi? Sitä
paitse, oi sinä kaikesta totuudesta tyhjä, me tahdomme
ennemmin kuolla taistelussa sinua vastaan, kuin juos-
tua sinun imartelewiin ja walheellisiin petoksiisi.“

Kun hirmuwaltijas näki, ettei hän woinut wai-
tuttaa mitään puhelemisellaan, hän syttyi helwetilliseen
raivoon ja päätti tehdä uuden hyökkäyksen sotajoukol-
lansa Jhmisfielun kaupunkia vastaan.

Hän kutsui siis rummunlyöjänsä lyömään rum-
puanja, jotta miehet valmistuisivat taisteluun (ja sillä-
aikaa kun rumpu kiljui Jhmisfielu wapisi); sitten
Diabolus lähestyi kaupunkia jataen sotilaansa seura-
vasti: Tuntoporttia vastaan hän asetti päälliköt
Julman ja Tustan, käskien heidän siellä ryhtyä
taisteluun; waramäeksi sille lohdale hän asetti päällikkö
Lemottomuuden joukkoinensa. Menäportille hän
asetti päälliköt Tulikiven ja Gaudan, käskien heitä
hyöin pitämään huolta tehtävästään sillä puolella
kaupunkia. Mutta Silmäportille tämä julmuri asetti

Epätoimon, jota siellä nosti ylös hirmuttävän lippunsa.

Päällikkö Tähtymätön sai toimekseen wartioida Diaboluksen kuormastoa sekä ottaa haltuunsa mitä ehkä saataisiin riistettyksi viholliselta.

Suuporttia Jhmisfielun asukkaat pitivät hyökkäys-tienä; sentähden se oli lujasti varustettu, koska siitä kaupunkilaiset kävivät ulos ja lähettivät anommuksensa Ruhtinaallensa Jmmanuelille. Sen päältä päälliköt myöskin ampuivat vihollista, koska se oli jotenkin korkealla asemalla, joten ampumakoneitten asettaminen sen päälle ja sieltä ampuminen teki suurta tuhoa hirmuvaltijaan sotajoukossa. Siitä syystä muun muassa Diabolus koetti tuffia sen portin lialla.

Samalla kun Diabolus valmisteli ulkoapäin hyökkäämään Jhmisfielua vastaan, varustautuivat päälliköt ja sotilaat kaupungissa puolustamaan; he nostivat ylös ampumakoneensa ja korottivat lippunsa, puhalsivat torviinsa ja järjestyivät sillä tavalla, kuin luulivat parhaaksi tehdäksensä mahintoa viholliselle ja hyötynä Jhmisfielulle, antaen käskyn sotilaille olla valmiina ja järjestyksessä, milloin tahansa kuulisivat sotatormen soivan. Hra von Tahto otti myöskin pitääksensä filmällä kapinallisia kaupungin sisällä, sekä ottaaksensa heitä kiinni, jos tapaisi ulkona, tai tukahuttaaksensa sisällä heidän luoliskansa Jhmisfielun kaupungin muureissa.

Totta puhuaksemme hän onkin näyttänyt yhtä rehelliseksi ja urholliseksi, kuin ikinä joku Jhmisfielussa sen jalestä, kun hän teki parannuksen virheestänsä. Hän vangitsi kaikki entisen palvelijansa Wiat-

toman Glon poikaa Hurjan ja Hauskan (sillä maikka heidän isänsä oli vangittu ennemmin, nämät pojat olivat siihen asti asuneet vapaaherra Tahdon talossa) — hän otti heidät nyt kiinni ja naulitti ris-
 tille omalla kädellään. Näin hän teki siitä syystä, että he olivat alkaneet harjoitella isänsä juonia sen jälestä, kun hän oli joutunut vanginmartija Uskollisen huomaan; he alkoivat naurattaa ja kisailla hra v. Tahdon tyttärien kanssa, jopa luultiin olevan liian läheisessä tuttavuudessa heidän kansansa; ja tämä tuli vapaaherran korville. Hän ei kuitenkään tahtonut ä-
 fipikaifesti ketään surmata, vaan asetti martijoita pi-
 tämään silmällä olito puheessa perää; kun vihdoim
 kaffi palvelijaa Yöytäjä ja Kaikki-puhuma ta-
 pasivat heidät useammin, kuin kerran tahi kahdesti
 yhdesä sopimattomalla tavalla seurustelemina ja ker-
 toivat sen herrallensa, niin hänellä oli kyllin syntä
 uskoa huhun todekfi, jonka tähden hän otti nämät kaffi
 nuorta Diabolilaisista (sillä sellaisia he olivat isänsä
 puolelta) ja wei heidät Silmäportille, johon oli
 korotettu risti aivan Diaboluksen ja hänen sotajouk-
 konsa siimien eteen — ja siinä hän teloitti nuo
 kaffi nuorta lurjusta päällikkö Epätoimon ja hirmu-
 waltijaan julman lipun uhallakin.

Tämä uljaan hra v. Tahdon kristillinen teko
 hämmästytti suuresti päällikkö Epätoimoa, masenti
 Diaboluksen sotilaitten mieltä, peljätti Diabolilaisia
 karkulaisia Ihmissielussa ja rohkaifi Ruhtinas
 Immanuelin päälliköitä; sillä he ymmärsivät tästä
 hra v. Tahdon teosta, että Ihmissielu oli päät-
 tängt taistella, ja etteivät kaupungissa olevat Dia-

bolilaiset voineet tehdä sellaisia tekoja kuin Diabolus oli toiminut. Eikä tämä ollut ainoa osoitus hra v. Tahton rehellisyydestä kaupunkia kohtaan ja hänen uskollisuudestaan Ruhtinaallensa, kuten saamme vast'edes nähdä.

Kun sitten Wiisaan-Toimellisuuden lapset, hänen, joka oli asunut hra Mielen luona (sillä hän oli jättänyt lapsensa hra Mielen luo, kun hän itse wangiittiin, niitten nimet olivat Koura=kiinni ja Koko=kaikki, ja ne hänelle synnytti hra Mielen äpärä tytär rouwa Pidä=kiinni=pahasta) — nämät lapset siis, nähtyään miten hra v. Tahto oli tehnyt luonansa oleville, koettivat karata, jotteivät joutuisi myöskin teloitettaviksi. Mutta hra Mieli oli waruillansa ja otti heidät kiinni, jähnyttäen heidät talossansa seuraamaan aamuun (sillä karkausyritys oli tehty yöllä) ja muistaen että Jhmisielussa olevan lain mukaan täytyi kaikkien Diabolilaisten kuolla (ja warmaankin he isänsä puolelta olivat Diabolilaisia, jottut sanovat heidän olleen äitinsäkin puolelta) hän fitoo heidät kahleisiin ja mie samaan paikkaan, jossa hra v. Tahto teloitti kaikki edellä mainittua, ja teloittaa heidät siellä.

Tämäkin hra Mielen teko rohkaisi suuresti kaupunkilaisia, jotka myöskin tekivät, mitä voivat, ottaaksensa yhä useampia Diabolilaisia kiinni, mutta muut heistä silloin piilivät niin tarkoin koloissansa, ettei heitä voitu saada käsiin; kaupunkilaiset asettivat siis wain tarfat wartijat heitä vastaan ja palasivat lufin toimiinsa.

Edellä mainittiin, että Diaboluksen ja hänen

jotajoukkonja mieli jotentin masentui, heidän nähdesfänsä, että hra v. Tahto teloitti nuo kaks ensin mairittua nuorta Diabolilaista; mutta tämä mielentila muuttui pian hurjaksi hulluudeksi ja raimoksi mikä hausti taistella Jhmisfielun kaupunkia vastaan.

Kaupunkilaiset taas sekä päälliköt tulivat toimehikkaammiksi ja uskoivat saavansa voiton, eivätkä enää yhtä paljoa pelänneet. Myöskin heidän apulaissaarnaajansa piti siitä saarnan, ottaen aineeksensa: „Gad — hänelle tekee joukko väkirynnäkön, mutta hän itse on tekemä väkirynnäkön vihdoinkin heille“ Saarnassaan hän osotti, että waikka Jhmisfielu aluksi tuli kärsimään ahdinkoa, niin lopulta se varmaan on saama voiton. (1 Moos. 49: 19).

Diabolus käski sitten rummunlyöjänsä rummuttamaan hyökkäykseen kaupunkia vastaan; myöskin kaupungissa olevat Jmmanuelin päälliköt käskivät soittamaan taisteluun hopeatorvilla. Diaboluksen leirisä olevat siis ryntäsivät kaupunkia valloittamaan ja Rukhtinaan päälliköt linnasta ampuivat Suuportilla olevien ampumakoneittensa kautta heidän joukkoonsa kauttaaltansa. Diaboluksen leirisä ei kuultu mitään muuta kuin hirmuista raimoa ja Jumalan pilkkaamista; mutta kaupungissa kuultiin hyviä puheita ja rukousta ja hengellisiä lauluja. Vihollinen vastasi hirmuisella vastaananomisella ja kauhealla rummullaan, mutta kaupunkilaiset yhäti ampuivat ja heidän torvensa soittivat kauniita jäneliä. Näin taisteltiin useita päiviä lakkaamatta, paitsi muutamia pieniä loma-aikoja, jolloin kaupunkilaiset virkistivät itseään ja päälliköt valmis- telivat uutta taistelua warten.

Immanuelin päälliköt olivat puetut hopeasuun, ja sotilaat nuolia kestävään sotisopaan; Diaboluksen sotilaat olivat rautapuvuissa, jotka Immanuelin nuolet lävistivät. Kaupunkilaisista saivat muutamat pahoja haavoja ja muita vammoja. Onnettomuudeksi ei ollut lähes koko kaupungissa haavuria, nyt kun Immanuel oli poissa. Mutta puunlehdillä estettiin haavoitetut kuolemasta (Ilm. 22: 2); mutta heidän haavansa osaksi mätänivät ja jotkut pahasti lemuksivat. (Ps. 38: 5). Kaupunkilaisista haavoitettiin vapaaherra Järki; hän sai haavan päähänsä. Toinen haavoitetuista oli uljasormestari, jota haavoitettiin silmään. Myöskin hra Mieli sai haavan watsaansa. Rehellinen apulaissaarnaaja haavoitettiin läheltä sydäntä; mutta ei kukaan näistä ollut suolettavasti haavoitettu.

Monta ala-arvoisemmista sitä vastoin sai surmansa.

Diaboluksen leirissä tuli moni haavoitetuksi ja surmatuksi; esim. päällikkö Raiwo tuli haavoitetuksi, samoin päällikkö Sulma. Päällikkö Radotuksen tähtyi peräntä ja leirintä kau'emmaksi Shmissielusta. Myöskin Diaboluksen lippu vedettiin alas ja hänen lipunkantajaltansa, jonka nimi oli Yhölujasti, halastiin pätkä — niin että aivot wuotivat ulos hänen ruhtinaansa Diaboluksen suureksi furuksi ja häpeäksi. Monta Epäilijöistäkin surmattiin, waikka heitä jäi vielä kylliksi jällelle, saattaaksensa Shmissielun wapisemaan. Woitto, minkä kaupunkilaiset silloin saivat, rohkaisi suuresti heitä ja Immanuelin päälliköitä, peittäen Diaboluksen

leirin pilveen. Viime mainittu joukkoineen päätti kuitentkin yhä raimokkaammin taistella. Seuraavana päivänä Shmissielu siis lepäsi, käskien soittamaan kelloja; myöskin tormilla soitettiin iloisesti ja päälliköt huuhsivat ilosta kautta kaupungin.

Ei myöskään hra v. Tahto ollut laiskana, vaan teki huomattavaa palvelusta taistellen sisällisiä viholisia eli Diabolilaisia vastaan kaupungissa ei ainostaan pitämällä heitä pelossa, vaan myöskin ottamalla kiinni ainakin yhden nimeltä hra Sokalajia, joista jo ennen on ollut puhe: sillä, jos muistatte, hän juuri toi ne kolme miestä, jotka Diabolilaiset olivat ottaneet vangiksi päällikkö Pitkäisenpojan joukosta, ja taimutti heidät antautumaan hänen sotilaitensa, taistelemaan Shaddain sotilaita vastaan.

Hra v. Tahto myöskin otti kiinni toisen kuuluisan Diabolilaisen nimeltä Kemytjalka, joka oli Shmissielussa olevien voistojen wakoja ja wisaunoja kaupungista vihollisen leiriin. Molemmat nämät ilkiöt hra von Tahto lähetti wankilaan wanginwartin hra Uskollisen huostaan, käskien pitämään heitä raudoissa; sillä hän aikoi myöhemmin ristiinnaulita heidät, milloin se olisi paras kaupungille ja enin mieltä masentawac. vihollisille.

Myöskin hra Bormestari, waikei hän woinut entisellä tawallaan liikkua sen haawan tähden, minkä oli saanut, antoi kuitentkin kaitille Shmissielun syntyperäisille asukkailla käskyn pitää waaria wartiostaan ja osoittautua urhokkaiksi, milloin niin tarwittaisiin.

Saarnaaja, hra Omatunto, teki myöskin kait-

kenkä pitääkseenä kaikki hyvät neuvonsa Shmissielun kansan tuoreessa muistossa.

Wähän ajan kuluttua Shmissielun kaupungin sankarit ja Ruhtinaan päälliköt päättivät ja sopivat ajasta milloin olisi tehtävä hyökkäys Diaboluksen leiriä vastaan; se olisi tehtävä yönä ja siinä oli Shmissielun hulluus (sillä yön aika on aina paras viholliselle, mutta pahin Shmissielulle taistelun ajaksi); mutta heidän rohkeutensa oli niin suuri, että he tahtoivat niin tehdä; heidän edellinen voittonsa kihoitti vielä heidän mieliänsä.

Määrätyn yön tultua Ruhtinaan uljaat päälliköt siis heittivät arpaa, kuka johtaisi etujoukkoa tässä uudessa ja uhkarohkeassa yrityksessä Diabolusta ja hänen sotavoimaansa vastaan.

Arpa määräsi päällikkö Uskon käymään edellä, sitten päällikkö Kokemuksen ja päällikkö Toimon johtamaan jälkijoukkoa. (Tämän päällikkö Kokemuksen Ruhtinas oli nimittänyt päälliköksi asuessaan kaupungissa). Näin he siis tarkasivat ulos piirittämää vihollisen sotajoukkoa vastaan; ja he sattuiwat käymään vihollisen päävoiman kimppuun. Diabolus miehineen oli erittäin tottunut yötyöhön, joten he, haavoittuansa mitä oli tekeillä, olivat heti valmiita taisteluun aivan kuin olisivat saaneet siitä tiedon jo edeltäpäin. Taistelu siis ylti kuumaksi kahakaksi, jossa annettiin kovia iskuja kahden puolen; myöskin helmetin rumpu ulvoi hirmuisesti, samalla kun Ruhtinaan torvet soivat suloisesti. Näin he iskivät yhteen; ja päällikkö Tähtymätön martioitti vihollisen luor-

mastoa, odottaen milloin hän saisi korjata jonkun saaliikseen.

Ruhtinaan päälliköt taistelivat uljaasti, jopa uljaammasti, kuin heiltä olisi voinut odottaakaan, ja haavoittivat monta; he saattoivat koko Diaboluksen sotajoukon peräntymään. Mutia miten olikaan, kun uljas päällikkö Usko, päällikköjen Toimon ja Rokemuksen kera ajoi takaa ja kaatoi ankarasti vihollisia, niin siinä taistelun humussa päällikkö Usko kompastui ja lankefi, loukaten itsensä niin pahasti, ettei hän voinut nousta seisomaan, ennenkuin päällikkö Rokemus auttoi häntä, ja tämän kautta heidän väkensä joutui epäjärjestykseen. Päällikkö Usko kärsi myöskin niin kovia tuskia, ettei hän voinut olla huutamatta: Tämän kuultuaan toiset päälliköt pyörtyivät, luullen päällikkö Uskon tulleen kuolettavasti haavoitetuksi; heidänkin miehensä joutuivat siten epäjärjestykseen, kadottaen taisteluhaluunsa. Diabolus huomasi tämän nopeasti, waikka hän silloin vielä olikin huonommalla puolella, ja nähdesjään takaa-ajajien seisahtuman, otaksui että niitten päälliköt olivat joko haavoitettuina tai kaatuneina, tekee sotavoimiensä käännöksen ja alkaa hyökkäyksen Ruhtinaan sotajoukkoa vastaan sellaisella helmetillisellä raimolla, kuin hän voi; hän sattui tulemaankin juuri näitten kolmen päällikön joukkojen luokse: Uskon, Toimon ja Rokemuksen sekä löi ja haavoitti heitä niin hirmuisesti, että sen alafuolisuuden, ja epäjärjestyksen kautta, niihin he olivat joutuneet, ja niitten haavojen ja verenmuodon kautta, mikä heitä nyt waimasi, he tuskin voivat päästä takaisin kau-

pungin muurien suojaan, vaikka heitä johti kolme Jhmisfielun parasta päälliköä.

Kun Ruhtinaan sotajoukon päävoima näki, kuinka nämät kolme heidän päälliköistään olivat tulleet altaalle, he päättivät peräntyä niin hnyvässä järjestysessä, kuin voivat, ja vetäntyivät siten hnyökkäysportista tataisiin kaupunkiin. Näin tämä ulostarkaus päättyi. Mutta Diabolus ihastui uin ikihnyväksi tämän yön taistelusta, että hän arveli muutamissa päiwissä helposti valloittavansa Jhmisfielun kaupungin; seuraavana päiwänä hän siis rohkeasti lähestyn seu muureja ja waatii sisäänpääsyä sekä että he antautuisivat hänen hallituksensa alaisiksi. Mnyöskin sillä kaupungsissa olemat Diabolilaiset alkoivat nostaa päätänsä uudestaan, kuten saamne wast'edes nähda.

Mutta uljas Bormestari wastasi, että mitä tahansa Diabolus saisi, sen hänen täytyi saada wäkiwallalla; sillä niin kau'an kuin heidän Ruhtinaanensa Immanuel elää (vaikkei Hän juuri silloin ollut heidän luonansa, kuten he toivoivat), he eivät milloinkaan suostu antamaan Jmisfielua kenellekkään toiselle.

Sitten nousi hra v. Tahto puhumaan, lausuen: „Diabolus, sinä luolan isäntä ja kaiken hnyvän mi-hollinen, me Jhmisfielun kaupungin köghät asukkaat tunneimme liian hnyvin sinun hallituksesi ja johtosi sekä niitten seikkain lopun, mitkä varmasti seuraawat sinulle antautumisesta. Sentähden, vaikka sallimme sinun ottaa meidät haltuusi, kun olimme vielä tietämättömiä (kuni lintu, joka ei näe paulaa, joutuu lin-nustajan saaliiksi) niin sitten, kun olemme kääntyneet

pimyydestä waltenteen, olemme myöskin kääntyneet saatanan wallasta Jumalan tykö. Waikkapa sinun wiikautesi ja Diabolilailsten kawaluuden kautta olemmekin saaneet paljon wahinkoa ja syösseet itsemme suureen suruun, emme kuitenkaan tahdo antautua emmekä heittää aseitamme joutuaksemme sellaisen kanhistanwan hirmuwaltijaan käsiin, kuin sinä olet; ennemmin tahdomme paikalla kuolla. Sitä paitse toiwomme pelastuksen tulewan aitanansa meille howista, jonka tähden edelleen jodimme sinua vastaan.

Tämä hra v. Tahto on uljas puhe, samointuin Porimestarinkin, jotenkin laimenfi Diaboluksen rohkentta, waikka se samalla synnytti hänessä tulista raiwoa. Se myöskin rohkaifi kaupunkilaisia ja päälliköitä; se oli kuin woidetta päällikkö Uskon haawoille; sillä teidän tulee tietää, että rohkea puhe nyt (kun kaupungin päälliköt miehineen palasivat voitettuina sodasta ja wihollinen rehenteli ja ylwästeli saamanfa woiton tafia, jopa rohkeni lähestyä muureja ja waatia sisäänpääsyä) oli oikealla paikallaan ja waikutti sangen hywästi.

Myöskin hra v. Tahto oli kaupungissa miehuullinen; sillä sillä aikaa kun päälliköt sotilaineen olivat kentällä, hän oli aseissa kaupungissa, ja missä ikänä hän lönni Diabolilailsen, hän antoi sen tuntea raskasta kättänsä sekä läpikulkewan miekkansa terää; monta Diabolilailsta hän siten haawoitti, esim. hrat Wiisastelu, Jwa, Tungettelu ja Murina; myöskin toisia alhaisempia hän pahoin raateli, waikkei woida tähän aikaan kertoa hänen ketään warfin surmanneen. Synnä tahi pikemmin etuna, miksi hra v. Tahton tuli

tehdä näin siihen aikaan, oli se seikka, että päälliköt olivat silloin taistelufentällä. „Sillä nyt on meidän aikamme nostaa päätämme”, arvelivat kaupungissa olleet Diabolilaiset, „ja sytyttää kapina kaupungissa”. Näin sanoen he kokoontuvat nopeasti ja hyökkivät Ihmissieluun ikäänkuin ei olisi nyt muuta tulossa, kuin tulispäätä ja myrskyä koko kaupungissa. Siitä syystä hra v. Tahto, kuten sanoin, käyttää tämän tilaisuuden hyväksensä ja hyökkää miehinensä heidän kimppuunsa, lyöden ja haavoittaen pelkäämättömällä rohkeudella; tämän jälestä Diabolilaiset hajoavat nopeasti luoliinsa ja hra v. Tahto mence sijallensa.

Tämä hra v. Tahton urhotyö jotenkin kosti sen wahingon, minkä Diabolus teki päälliköille, ja antoi heille tiedoksi, ettei Ihmissielua kufisteta yhden tai kahden tappion kautta. Siten hirmuvalltijaan kerskauselta taas leikattiin siivet. Tarhoitan mitä hän oliin verrannollisesti tehnyt, jos Diabolilaiset olisivat jaattaneet kaupungin yhtä ahtaalle, kuin hän päälliköt.

Kuitenkin Diabolus päättää nudestaan taistella Ihmissielun kanssa. „Sillä”, hän arveli, „jos minä voitan heidät kerran, jaatanhan voittaa kahdestikkin”. Hän käski siis miehensä valmistautumaan uuteen hyökkäykseen kaupunkia vastaan määrätyllä hetkellä yöstä; ja hän määräsi, että he erittäin ryntäisivät Tuntoporttia vastaan, koettaen tunkea siitä kaupunkiin. Tunnussanaksi miehilleen ja päälliköilleen hän antoi seuraavan: „Helmetin tulta!” „Jos me pääsemme heidän kimppuunsa”, hän lausui, „kuten toivomme, niin joko hyökkäämme heidän päällensä koko voimallamme tahi vain osalla siitä — ne, jotka hyökkää-

wät, älkööt wain unhottafo tätä tunnusjanaan. Älköön
toko Shmissielun kaupungissa kuuluko muuta, kuin:
„Helvetin tulta! Helvetin tulta! Helvetin tulta!“
Rummunlyöjän tuli myöskin laakkaamatta rummuttaa
ja lipunkantajien liehuttaa lippujansa; myöskin sotilaita
kehoitettiin olemaan niin rohkeita, kuin mahdollista, ja
miehuullisesti ahdistamaan kaupunkia.

Yöu tultua, kun hirmumaltijas oli kaiikki walmis-
tanut taistelua warten, hän teki äkillisen hyökkäyksen
Tuntoporttia vastaan, ja hetken siinä ponnistel-
tuaan sai sen aukenemaan jalkojen selälleen; sillä tot-
tapuhuen se portti on heikko ja helpoimmin awattawa.
Onnistuttuaan siis siinä määrin Diabolus asetti
sinne päälliköt Tusta ja Waiwa ja tahtoi tunkeu-
tua eteenpäin; mutta Ruhtinaan päälliköt hyökkäsivät
hänen päällensä, tehden hänen etenemiseensä waikeam-
maksi kuin hän halusi. Todella he tekivät niin woi-
makasta wastarintaa, kuin woiwat; mutta kun kolme
heidän urhoikkaimmista päälliköistään oli haawoitettuna,
ja haawat tekivät heidät paljoa kykenemättömämmiksi
kaupungin puolustukseen kuin he itse tahtoimat (ja kai-
killa muilla oli täysi tekeminen taistelussa Epäili-
jöitä ja heidän päälliköitänsä vastaan), heidät woi-
tettiin liian suuren wiholliswoiman kautta, niin ettei-
wät he woineet työntää heitä takaisin kaupungista. Sen-
tähden wätäntyivät Ruhtinaan miehet ja päälliköt lin-
naan, joka oli kaupungin mahwin warustus; näin he
tekivät osaksi turwatakseen itseänsä, osaksi kaupunkia ja
osaksi eli pääasiallisesti säilyttääkseen Emanuelille
kuninkaallisen hallitusmallan Shmissielussa; sillä
se oli linnan omistajalla.

Kun päälliköt siis olivat paenneet linnaan, niin vihollinen anasti muun kaupungin ilman suurta vastustusta, lewiten jokaiseen kolkkaan ja huutaen marsiesfansa hirmumaltijaan lästyn mukaan: „Helmetin tulta! Helmetin tulta! Helmetin tulta!” niin ettei wähhään aikaan koko Jhmisfielun kaupungissa kuultu mitään muuta, kuin tuo hirmuinen huuto: „Helmetin tulta”; sekä Diaboluksen rummun kiljunta. Silloin tosin mustat pilwet peittiwät Jhmisfielun, eikä järjelle näkynyt mitään muuta mahdollisuutta, kuin uhkaawa perikato. Diabolus majoitti myöskin sotilaansa Jhmisfielun kaupungin taloihin. Jopa apulaisfaarnaajan ja Pormestarin sekä hra v. Taddonkin talot olivat aivan täynnä näitä ulkomaista Epäilijöitä. Epä todella löntynyt ruskkaa, mökkiä, wajaa eikä sitolättäkään koko kaupungissa, joka ei olisi ollut täynnä näitä matoja! Ne ajoivat kaupunkilaiset ulos heidän omista taloistansa, makasivat heidän vuoteillansa ja istuivat syömään heidän pöydissänsä. Voi Jhmisfielu raukka! nyt sinä sait tuntea synnin hedelmiä, ja mitä myrkyä oli hra Vihallisen Suruttomuuden imartelemisfa faanoisja! Nämät Epäilijät turmelivat kaikki, mihin ikänä he koskivat: jopa he polttiwatkin useita paikkoja kaupungissa; monta nuorta lastakin he raatelivat kapaleiksi; jopa he häwittiwät syntymättömiä pienokaisia äidin kohdussakin; sillä teidän täytyy ajatella, ettei nyt woinut toisin olla; sillä mitä omaatuntoa tahi sääliä tahi armahdusta voidaan odottaa ulkomaifilta Epäilijöiltä? Monta Jhmisfielun naista, sekä wanhaa että nuorta, raiskattiin petomaisesti, niin että he

taintuivat ja sairastuivat ja usea heistä kuoli; näitä makasi jokaisella kadulla ja kaikkialla kaupungin syrjäosissa.

Shmissielu näytti nyt oikealta louhikäärmeen luolalta, helmetin esikuvalta, tähdellisen pimeyden asuinijalta; ainoastaan nokkosia, ohdakkeita, orjantappuroita ja rikkaruohoja sekä haisuvia kasveja kasvoi Shmissielun maanpinnalla. Jo ennen on mainittu, kuinka nämät Diabolilaiset Epäilijät ajoivat kaupunkilaiset ulos heidän makuuhuoneistaan; nyt on lisättävä, että he haavoittivat ja räähkäsiivät heitä, jopa lähes saattoivat mielipuoliksi useita. Näin tekivät monet, jollei useimmat näistä julmureista. Hra Omantunnon he niin haavoittivat ja hänen haavansa pahenivat sellaisiksi, ettei hänellä ollut lepoa päivällä eikä yöllä, vaan oli alati kuni kidutus-rakilla; jollei Shaddai kaikkivoipa olisi auttanut, he olisivat varmaankin hänet kokonaan surmanneet. Vormeestaria he räähkäsiivät niin että he lähes puhkasivat hänen filmänsä; ja ellei hra v. Tahto olisi wetäntynyt linnaan, he olisivat hakanneet hänet kappaleiksi, sillä häntä he pitivät kaikista pahimpana Diaboluksen ja hänen väkensä vastustajana sellaisessa mielentilassa, kuin hän silloin oli.

Silloin olisi voinut tulla päiväkausia Shmissielussa näkemättä lähes ainoatakaan uskonnolliselta näyttävää ihmistä. Voi kuinka hirmuisesa tilassa Shmissielu nyt oli! Jokainen kolkka kuhisi ulkomaista Epäilijöistä; punatakkisia ja mustanuttuisia kuljeskeli parvittain, täyttäen kaikki talot hirmuisella melulla, rimailuilla lauluilla ja valheellisilla juoruilla

jetä Jumalaa pilkkaavilla puheilla Shaddaita ja Hänen Poikaansa vastaan. Myöskin ne Diabolilaiset, jotka piileskelivät Jhmiszielun kaupungin muureissa, luolissa ja koloissa, tulivat näkyviin ja esiintyivät julkisesti, kävellen Epäilijäin seurassa. Jopa he nyt rohkenivat kulkea kaduilla, käydä taloissa ja esiintyä paremminkin, kuin surkuteltavan Jhmiszielun kaupungin omat, kunnialliset asukkaat.

Mutta Diabolus ja hänen muukalaiset sotilaansa eivät saaneet olla rauhassa Jhmiszielussa; sillä ei heitä pidetty siellä, niinkuin Immanuelin päälliköitä ja sotilaita: kaupunkilaiset vastustivat heitä, minkä voimat; eivät he myöskään saaneet nauttia mitään Jhmiszielun tavaroista muutoin kuin mitä saivat ottamalla väkisin, oman käden oikeudella, vastoin kaupunkilaisten tahtoa: sillä kaupunkilaiset kättivät heitä, mitä voimat, ja mitä eivät voineet sen sai vihollinen käsiinsä ainoastaan heidän mielipahaksensa. He olisivat ennemmin ottaneet heidän sijansa kuin kärsineet heidän seuraansa; mutta he olivat nykyään heidän vankeutensa aivan pakosta (Room. 7). Kuitenkin he vastustivat heitä, missä vain kykenivät, osoittaen heille niin paljon vastenmielisyyttä, kuin voimat.

Myöskin päälliköt ahdistivat heitä linnasta alituksella ammunnulla, sekä häiriten ja ärsyttäen vihollisia alituksesti. Josin Diabolus teki monta yritystä murtaaksensa auki linnan portit, mutta hra Jumalan Pelko oli tehty sen wartijaksi ja hän oli niin rohkea, kunnollinen ja uljas mies että niinkau'an kuin hänessä oli henki jällellä, oli turha koettaa avata porttia, waikka vihollinen kuinka halusi; sentähden olivat Diabolus-

Päällitöt vastustawat Diabolusta.

sen kaikki nriytykset turhia. Joskus olen toivonut, että hra Jumalan-Pelko olisi saanut koko Shmissielun kaupungin hallituksen käsiinsä.

Tällainen siis oli tila Shmissielun kaupungissa puoli kolmatta vuotta; kaupungin keskustassa riehui sota, kaupungin asukkaitten täytyi asua luolissa ja Shmissielun kunnia oli poljettu lokaan. Mitäpä lepoa voi siis asukkailla olla ja mitä rauhaa Shmissielulla ja mikä aurinko voi sinne paistaa? Jos vihollinen olisi ollut ulkonakin kaupungista, piiritäen sitä yhtä pitkän ajan, niin se olisi ollut kylliksi saattamaan sen nälänhätään; mutta nyt, kun he ovat siellä ja kaupunki on heidän telttansa ja varustuksenansa linnaa vastaan, joten osa kaupungista on toista vastaan, turvapaikkana, josta vihollinen syö sen voimaa ja elämää, käyttäen hyväksensä sen varustuksia ja lujia paikkoja suojelukseksensa, kunnes saivat haltuunsa ja hävittäisivät linnan — se on kauhistavaa! Mutta sellaisessa tilassa Shmissielun kaupunki nyt oli.

Kun Shmissielun kaupunki siis oli ollut tässä jurfuteltavassa tilassa näin pitkän ajan, kuten olen kertonut, eikä mitkään heidän Ruhtinaalle lähettämänsä anomukset voineet Häntä voittaa, niin kaupungin asukkaat, nimittäin Shmissielun vanhimmat ja päälliköt kokoontuivat yhteen ja valitettuaan aikansa kurjaa tilaansa, tätä tuomiota, mikä oli heitä kohdannut, he päättivät lähettää Immanuelille uuden avunpyynnön.

Mutta hra Jumalan-Pelko nousi puhumaan ja lausui, että hän tiesi, ettei Ruhtinas, hänen Herransa,

koskaan ottanut vastaan eikä milloinkaan tulisi otta-
maan vastaan avunanomusta keneltä tahansa, jollei
siinä ollut Herra Ylisyhteerin käskialaa; „ja siinä on
syy”, hän wikkoi „mitä’ette ole näin pitkällä ajalla
faaneet, mitä olette pyytäneet” Silloin he sanoivat
soimittewansa anomuksen ja pyytävänsä siihen Herra
Ylisyhteerin käskialaa. Mutta hra Jumalan-Pelko
vastasi siihen, että hän tiesi myöskin, ettei Herra Yli-
syhteeri lainaisi käskialaansa mihinkään muuhun anomuk-
seen, kuin minkä Hän itse oli koonnut ja muodostanut.
„Sitä paitje,” hän jatkoi, „Ruhtinas erottaa Herra
Ylisyhteerin käskialan kaikista muista käskialoista koko
maailmassa; niin ettei Häntä voida millään tavalla
pettää. Minun neuwoni on siis se, että teidän tulee
mennä Herra Ylisyhteerin luo ja rukoulla Häntä autta-
maan tässä asiassa.” (Sillä Herra Ylisyhteeri oli
wielä jälellä linnassa, missä kaikki päälliköt ja sotilaat
olivat).

He kiittiwät siis sydämellisesti hra Jumalan-
Pelkoa ja tekivät, kuten hän oli neuwonut heitä.
Tultuaan siis Herra Ylisyhteerin luo, he ilmoittivat
asiansa, että he olivat näetsen tulleet pyytämään Hänen
Korkeutensa kirjoittamaan avun-anomuksen heidän puo-
lestaan nyt, kun Shmissielu oli niin kurjassa ti-
lassa, Immanuelille wäkewän Shaddain pojalle
ja heidän Runinkuallensa sekä Hänen Isällensä Hänen
fauttansa.

Silloin Ylisyhteeri sanoi heille: „Winkälaisen
anomuksen te tahtoissitte minun kirjoittamaan puolestanne?”
He vastasivat: „Herramme itse parhain tietää Sh-
missielun kaupungin tilan; kuinka olemme langen-

neet ja luopuneet Ruhtinaastamme; Sinä tiedät myöskin kuka on tullut sotimaan meitä vastaan ja kuinka Jhmisfielu on joutunut sodan jalkoihin. Herramme tietää lisäksi, kuinka raa'alla tavalla miehiämme, naisiaimme ja lapsiimme on rääkätty, kuinka he ovat saaneet kärsiä vihollisen käsissä, ja kuinka kaupungissamme syntyneet Diabolilaiset nyt kulkewat rohkeammin kuin kaupungin omat asukkaat Jhmisfielun kaduilla. Me pyydämme siis teitä, Herra, kirjoittamaan anomuksen Ruhtinaallemme Immanuelille sen jumalallisen wiisauden jälkeen, kuin Teissä on, meidän turjien palvelijoitteji puolesta."

"Hmäh" Herra Mliffhteeri lausui, "minä tahdon kirjoittaa anomuksen puolestanne ja sen käsialallani wahvistaa." Silloin he sanoivat: "Milloin saamme noutaa sen Herramme kädestä?" Mutta Hän vastasi: "Teidän täytyy itse olla läsnä sitä muodostettaessa; jopa teidän täytyy panna siihen halauksenne. Tosin on käsi ja kynä olewa minun, mutta paperi ja muste täytyy olla teidän; ettehän muutoin voi nimittää sitä omaaksi anomukseksenne. Ei minulla myöskään ole tarvetta itse puolestani tehdä anomusta, sillä en ole mitään rikkonut"

Hän lisäsi myöskin seuraawat sanat: "Ei minikään anomus mene minun nimesfäni minulta Ruhtinaalle ja Hänen kauttansa Hänen Isällensä muutoin, kuin fiten, että ne ihmiset, joita asia koskee, yhtyvät siihen sydämeästään ja fielustaan."

Tähän he sydämeästänsä juostuivat ja anomus heti muodostettiin heille. Mutta kuka weifi sen perille? Hra Mliffhteeri neuvoi, että päällikkö Ilskon tu-

lisi wiedä se perille; sillä hän oli hywämaineinen mies. Hän kutsuttiin siis paikalle ja asia esitettiin hänelle. „Hyvä”, hän vastasi, „minä hywäksyn ilolla ehdotuksen; ja waikka olenkin rampa, tahdon toimittaa tämän asian teidän puolestanne niin nopeasti, kuin woin”

Anomuksen sisältö oli tämänlainen:

„Di, Herramme ja Hallitsijamme Ruhtinas Juman uel, woinakas, pitkämielinen Ruhtinas! Armo on muodotettu sinun huulissas, ja Sinulle kuuluu laupeus ja anteeksi-antamus, waikka me olemme kapinoinneet Sinua vastaan. Me, jotka emme enää ole mahdollisia nimitettää Sinun Shmisfielukseksi emmekä nauttimaan tavallisia hyviä töitä, rufoilemme Sinua ja Jääsi Sinun kauttasi poispyyhkiinään syntimme. Me tunnustamme ansainneemme tulla niitten tähden poisheitetyiksi; waan älä tee niin Sinun nimesi tähden; waan ota, Herra, pikemmin tilaisuus meidän surjasta tilastamme armahtaa ja jääliä meitä. Meitä ahdistetaan joka kulmalta, oi Herra; oma luopumisemme meitä nuhtelee; Diabolilaiset kaupungissamme meitä peljättävät; ja pohjattoman kuilun enkelilaumat meitä rujskoitsewat. Sinun armosi voi olla pelastuksemme, emmekä osaa minnetkään muu'alle mennä, kuin Sinun tykösi.

Sen lisäksi, oi, armollinen Ruhtinas, olemme heifontaneet päällikkömme, he ovat alakuloisia ja fairaita, ja äskettäin ovat jottkut niistä kärsineet surfean tappion ja saaneet haamoja taistelussa hirmumaltijaan woinaa ja sotajoukkoa vastaan. Jopa negin päälliköistämme, joitten urhouteen ennen olemme enin luottaneet, ovat haawoitettuina. Mutta wihollisemme, Herra, ovat eläviä

ja voimakkaita; he kerskailevat ja nlvästelevät, uha-
ten jafaa meidät saaliinansa. He ovat myöskin hyö-
känneet päällemme monen tuhannen Epäilijän kanssa,
joita vastaan emme osaa mitään; he ovat kaikki jul-
mannäköisiä ja armottomia, ja uhittelevat meitä ja
Sinua.

Wiisautemme on kadonnut, voimaamme on mennyt,
koska Sinä olet mennyt pois luotamme; eikä meillä
ole mitään muuta omaa, kuin syntiä ja häpeää sekä
hämmästystä synnin tähden. Sääli meitä, oi Herra!
sääli meitä, Sinun kurtua kaupunkiasi Shmissielua
ja pelasta meidät vihollistemme kädestä. Amen"

Tämän anomuksen, kuten on edellä mainittu, kir-
joitti Herra Nijihleeri ja sen wei homiin uljas ja san-
karimielinen päällikkö Iisko. Hän wei sen ulos Suu-
portista (jillä se, kuten on sanottu, oli uloskäynti-
portti) ja niin hän saapui Immanuelin luo. En
tiedä miten, mutta warmaa on että se tuli Diabo-
luksen kormille. Sen päätän siitä, että hirmuvalti-
pian siitä syntti Shmissielun kaupunkia, lausuen:
„Sinä kapinallinen ja kowashdäminen Shmissielu,
minä tahdon saada sinut luopumaan anomuksen lähet-
tämisestä. Vieläkö sinä mytkin niitä lähetät? Minäpä
saatan sinut siitä luopumaan" Jopa hän tiesi ano-
muskirjeen saattajankin ja se saattoi hänet pelkäämään
ja raiwoamaan.

Sentähden hän käski taas Iyömään rumpuansa,
jonka kuulemista Shmissielu ei woinut kestää;
waikka kaupungin tänttyä siitä kuulla, kun Diabolus
käskee rummuttajansa Iyömään. Tätä rumpua siis taas
Iyötiin ja Diabolilaiset kokuontuivat.

Silloin Diabolus wirtkoi: „Di, te uljaat Diabolilaiset, olkoon teille tiettävä, että meitä vastaan haudotaan petosta Jhmiszielun kapitalisessa kaupungissa; sillä waiikka kaupunki on meidän hallussamme, kuten näette, niin nämät kurjat Jhmiszielulaiset owat kuitenkin uskaltaneet yrittää, jopa heillä on ollut ottaa lähettääkin awunpyynnön hoviin Immanuelille. Sen ilmoitan teille, jotta tietäisitte kuinka on kohdeltawa tätä kurjaa Jhmiszielun kaupunkia. Minä kästen sentähden, oi minun luotettawat Diabolilaiseni, että te yhä enemmän raatelette tätä Jhmiszielun kaupunkia, waiwaatte sitä juonillanne, raiskaatte sen waimot ja neitseet, surmaatte lapset, teette wanhuksia mielipuoliksi, poltatte kaupungin-ofia, ja teette niin paljon wahinkoa, kuin suinkin voitte; tämä olkoon minun puolestani kostoksi Jhmiszielulaisten epätoimoisesta kapinasta minua vastaan.”

Tällainen oli hänen käskyysä, mutta jotakin tapahtui ennen kuin tämä käsky ehdittiin toteuttaa, niin ettei syntynyt paljoa enempää, kuin woimaton raiwonpurkaus.

Kun Diabolus oli tämän käskyn antanut, hän meni suorinta tietä linnan portille ja waati kuoleman uhalla että se awattaisiin hänelle ja hän seuraajinensa laskeuttaisiin sisälle.

Hänelle wastasi hra Jumalan-Vallo (sillä hänellä oli toimenaan portin wartioiminen), ettei porttia awata hänelle eikä hänen seuraajillensa, waan että Jhmisielu, ajan kärsittyänsä, on tulewa täydelliseksi ja woimakkaaksi.

Silloin Diabolus vastasi: „Antafaa minulle ne miehet, jotka ovat lähettäneet anomuksen minua vastaan, etenkin päällikkö Usko, joka vei sen Ruhtinaallenne; antafaa se lurjus minun käsiini, sitten minä lähten pois kaupungista.”

Silloin hypähti ylös eräs Diabolilainen nimeltä Tyhmä ja lausui: „Minun herrani tarjoo teille hyvät ehdot; parempihan on, että yksi mies hukuu, kuin että koko Shmissielu tulee hävitetyksi.”

Tähän hra Jumalan-Pello vastasi täten: „Kuinka kau'an voisi Shmissielu pyyhä poisja luolasta, jos se antaisi uskonsa Diabolusjelle? Yhtä hyvä on kadottaa koko kaupunki, kuin kadottaa päällikkö Usko; sillä jos toinen on kadonnut, täytyy toisenkin mennä.” Siihen ei hra Tyhmä vastannut mitään.

Sen jälestä hra Pormestari lausui: „Di, sinä raateleva hirmumaltijas, se olkoon sinulle tietävä, ettemme tahdo totella ainoatakaan sanaa sinun suustasi; me olemme päättäneet vastustaa sinua niin kauan kuin on yksikin päällikkö, mies, liuko ja kivi, jota voidaan heittää, jätellä Shmissieluun kaupungissa.”

Mutta Diabolus vastasi: „Toivotteko ja odotatteko te vielä apua ja pelastusta? Olette lähettäneet anomuksia Immanuelille, mutta te olette niin synnillä tahrattuja, ettei teidän huuliltanne tule viattomia rukouksia. Luuletteko te tämän aikeenne menestymän? Te petytte toiveisianne ja yrityksisianne; sillä en minä ainoastaan ole teitä vastaan, vaan teidän Immanuelinne vastustaa teitä: jopa Hän

juuri on lähettänytkin minut teitä kufistamaan. Mitäpä siis toivotte, tai millä tarballa tahdotte pelastua?"

Herra Bormestari vastasi tähän: „Tosin me olemme syntiä tehneet; mutta se ei ole olewa amufsi sinulle, sillä meidän Immanuelimme on sanonut: joka minun tyköni tulee, sitä en minä heitä ulos' — ja Hän on uskollinen, ijäti uskollinen. Hän on myöskin sanonut meille, oi finä wihollisemme, että kaikki synnit ja pilkatkin annetaan ihmifille anteeksi. Emme siis uskalla epäillä, waan nhä toiwomme ja odotamme pelastusta"

Juuri filloin päällikkö Ufko palasi Immanuelin howista Ihmisfielun kaupunkiin, tuoden mukanaan heille suljetun käärön. Kun hra Bormestari siis oli kuullut että päällikkö Ufko oli palannut, hän wetäntyi pois hirmuwaltijaan filjumifesta, jättäen hänet karjumaan muureille tahi linnan portteja vastaan. Hän tuli siis päällikön afuntoon ja kysyi, terwehditetään, hänen wointiansa ja mitä uutifia hänellä olisi howista. Näin kysyessään hänen filmänsä kynneltiwät. Päällikkö Ufko vastasi: „Olkaa hywässä turwasfa, herra wapaaherra, sillä aikanaan kaikki päättyy hywin" Näin sanoen hän otti esille käärön ja lasfi fimulle; mutta sen Bormestari ja toifet päälliköt pitiwät hywänä merkinä. Kun nyt siis oli tullut armon-aika hän lähetti noutamaan kaikki kaupungin päälliköt ja wanhimmat afunnoistanfa linnassa ja wirtatoimistanfa, ilmoittaen että päällikkö Ufko oli palannut howista ja hänellä oli jotakin ilmoitettawana heille yleensä ja myöskin eräille erittäin. Kaikki tuliwat siis hänen luoksensa ja terwehtiwät häntä, kysyen hänen

matkastansa ja mitä uutisia hänellä oli hovista. Hän vastasi heille samoin kuin oli ennen vastannut Pormestarille, että kaikki lopulta päättyisi hyvin. Kun päällikkö Usko oli täten tervehtinyt heitä, hän avasi käärönsä ja otti siitä esille useita kirjeitä niille, joita hän oli lähettänyt noutamaan.

Ensimmäinen kirje oli herra Pormestarille — ja siinä oli näin kirjoitettu: — Että Ruhtinas Smmmanuel oli ottanut hyväksi, että hra Pormestari on ollut uskollinen ja luotettava virassansa niissä suurissa asioissa, joita hänen huolekseen oli uskottu Jhmisielun kaupungin ja kansan hyväksi. Myöskin Ruhtinas tahtoi huomauttaa ottaneensa hyväksi sen, että hän oli ollut rohkea vastustamaan Diabolusta ja urhollisesti puolustanut Ruhtinaanensa Smmmanuelin asiaa. Kirjeensä lopulla Hän myöskin mainitsi, että Pormestari saisi pian palffansa.

Toinen kirje oli vapaaherra Tahdolle. Siinä oli merkitty: Että hänen Ruhtinaanensa Smmmanuel hyvin käytti, kuinka urhokas ja rohkea hän oli ollut Herransa tunnian puolesta, Hänen poisja ollessaan, kun Hänen nimensä Diaboluksen kautta oli ollut halveksittuna. Siinä oli myöskin mainittuna, että hänen Ruhtinaanensa piti hyvänä sen, että hän oli ollut uskollinen Jhmisielun kaupungille, pitäen Diabolilaisia ankarassa kurissa ja walwoen niitten liikeitä, jotka vielä piileskelivät kuuluisan Jhmisielun kaupungin loukoissa. Ruhtinas lausui myöskin tietävänsä, että herra vapaaherra oli omalla kädellään suuresti wahingoittanut näitten kapinoitijain päämiehiä toisten saman puolueen miesten suureksi masennukseksi

ja hyväksi esikuvaksi koko Shmissielun kaupungille; ja että herra mapaherra pian saisi palkkansa.

Kolmas kirje oli osotettu apulaishaarnaajalle — ja siinä oli näin kirjoitettu: Että hänen Ruhtinaan-
sa piti hyvänä sen, että hän oli rehellisesti ja uskollisesti toimittanut tehtävänsä, jonka Herra hänelle oli uskonut, kehoittamalla, nuhtelemalla ja varoittamalla Shmissielua kaupungin lakien mukaan. Myöskin oli kirjeessä mainittu, että Ruhtinas oli mielistynyt siihen, että hän oli kehoittanut paastoamaan ja pukeutumaan säästi ja tuhtaan, silloin kun Shmissielu oli kapinassa; ja että hän kutsui amuksensa päällikkö Pittä isen-pojan tähän tarpeeseen työhön; ja että hän saisi pian palkkansa.

Neljäs kirje huomattiin olevan hra Jumalan-Pelolle, täten kirjoitetun: Että Hänen Korkeutensa oli nähnyt hra Jumalan-Pelon taikista ensimmäisenä huomanneen mitä miehiä hra Lihallinen Suruttomuus oli, tuo mokoma, joka kavaluutensa ja wiekkautensa kautta on saattanut siunatuksa Shmissielun kaupungissa aikaan luopumisen ja rappeutumisen hyvässä — ja siten hankkinut hyökkäys-tilaisuuden Diabolukselle. Ruhtinas ilmaisi lisäksi, että Hän muisti hänen kynnensä ja murheensa Shmissielun tilasta. Myöskin mainittiin Herran huomanneen, että hän paljasti tämän hra Lihallisen Suruttomuuden hänen omassa pöydässään mieraitten keskellä, juuri hänen hurjuutensa ollessa ylimmillään, kun hän juonitteli Shmissielun kaupunkia vastaan. Immanuel oli myöskin ottanut huomionsa, että tämä kunnioitettava henkilö, hra Jumalan-Pelko, oli ul-

jaasti pitänyt linnan portteja suljettuina vastoin kaiffia hirmumaltijaan yrityksiä ja uhkauksia; ja että hän oli johtanut kaupunkilaiset oikealla tavalla lähettämään arvonanomuksen Ruhtinaallensa niin että Hän voi ottaa sen vastaan ja kaupunki saada rauhallisen vastauksen; sentähden hän sai pian palkkansa.

Näitten kaikkien jälestä siellä oli kirje osoitettu koto Jhmisielun kaupungille, sisältäen seuraavaa: Että heidän Herransa otti huomionsa sen, että he alati ja yhä uudestaan olivat lähettäneet Hänelle anomuksia; ja että he vast'edes saivat nähdä siitä enemmän hedelmää. Heidän Ruhtinaansa lausui myöskin mielistyneensä siihen, että heidän sydämensä ja mielensä nyt vihdoon oli pysyvästi kiintynyt Häneen ja Hänen teihinsä, vaikka Diabolus oli heitä suuresti raadelut; ja etteivät imarrukset toiselta eivätkä kärkeimiset toiselta puolelta voineet saattaa heitä taipumaan vihollisen julmiin aifeisiin eikä häntä palvelemaan. Lopulla oli myöskin mainittu, että Hänen Korteutensa oli jättänyt Jhmisielun kaupungin Herra Ylishteerin käsiin ja päällikkö Uskon johtoon, josta oli liitetty seuraava täsky: „Katsokaa, että alistutte heidän hallituksensa, ja ajallansa te saatte palkintonne”

Kun päällikkö Usko oli siis antanut nämät kirjeet asianomaisille, hän wetäntyi Herra Ylishteerin asuntoon, jossa hän vietti aikaa keskustellen Hänen kansansa; sillä he olivat hyviä ystäviä ja tiesivät enemmän siitä, kuinka Jhmisielun asiat päättyisivät, kuin yksikään toinen kaupunkilainen. Herra Ylishteeri rakasti myöskin tätä päällikkö Uskoa suuresti; Hän lähetti monta hyvää palaa pöydältänsä päällikölle;

päällikkö Usko sai myöskin nähdä Hänen kasmonsa silloinkin, kun muut kaupunkilaiset olivat pilven peitossa. Kun he siis olivat jonkun aikaa keskustelleet, päällikkö Usko metähtyi lammioonsa levolle. Mutta lyhyen ajan kuluttua Herra Ylishteeri lähetti noutamaan päällikkö Uskon uudestaan luoksensa; tämä siis saapui ja he termehtivät toisiansa tavan mukaisesti. Päällikkö Usko lausui sitten Herra Ylishteerille: „Mitä minun Herrallani on pavelijallensa sanomista?” Herra Ylishteeri vei hänet vähän syrjään ja, annettuaan jonkun suosion-ajotuksen, lausui: „Minä olen tehnyt sinut kaikkien sotavoimien ylipäällikköksi Jhmiszielussa; niin että tästä päivästä alkaen tulee kaikkien ihmisten Jhmiszielussa totella sinun sanaasi; sinun tulee johtaa Jhmiszielua sisälle ja ulos. Johda siis asemasi mukaisesti sotaa Ruhtinaasi ja Jhmiszielun kaupungin puolesta Diaboluksen sotavoimia ja valtaa vastaan; toisten päälliköitten tulee totella sinun käskyjäsi.”

Nyt alkoivat kaupunkilaiset käsittää mikä suosio päällikkö Uskolla oli sekä hoviassa että Herra Ylishteerin luona Jhmiszielussa; sillä ennen ei kukaan ollut onnistunut saamaan sellaisia hyviä uutisia Jmmanuelilta, kuin hän. Sentähden, malitettuaan etteivät olleet ennemmin ahdistuksessaan käyttäneet häntä, he lähettivät apulaissaarnaajan pyytämään Herra Ylishteeriltä, että Hän antaisi kaupungin hallituksen, huolenpidon, valvonnan ja johdon päällikkö Uskon käsiin.

Apulaissaarnaaja meni ja toimitti asian sekä sai tämän vastauksen Herra Ylishteeriltä: että päällikkö

Uusko tulisi olemaan ylipäällikkö koko Runintaan sota-
voimalle Runintaan vihollisia vastaan Jhmis-
sien hymäkki. Hän kumartui tämän kuultuansa maa-
han ja kiitti Herransa sekä palasi tuomaan tätä tie-
toa kaupungin kansalle. Mutta kaiikki tämä tapahtui
suuressa salaisuudessa, sillä vihollisilla oli suuri voima
kaupungissa. — Palatkaamme nyt kertomukseen.

Diabolus, nähdessään Bormestarin näin roh-
keasti vastustavan ja huomateksaan hra Sumalan-
Belon lujouden, joutui raimoihinsa ja kutsui kokoon
sotaneuvottelun, jossa oli päätettävä, kuinka Jhmis-
sienlulle olisi kostettava. Kaiikki luolan pääruhtinaat
siis kokoontuivat, ja niitten etupäässä vanha hra
Epä-usko kaiikkine sotapäällikköinensä. Siinä siis neu-
voteltiin, mitä olisi tehtävä, jotta saataisiin anastetuksi
linna Diabolukselle, sillä he älyivät, etteivät olleet
kaupungin haltijoita, ennenkuin linnan oli heidän wal-
lassansa.

Neuvottelussa alkusi neuvoi mikä mitäkin keinoa;
mutta kun he olivat erimielisiä ajatuksissansa, nousi
puheenjohtaja Apollion puhumaan, lausuen: „Mi-
nun veljeskuntani; minulla on kaksi asiaa ehdotettavana.
Ensimmäinen on tämä: Wetäntytkäämme pois kaupun-
gista takaisin kedolle, sillä meidän olomme täällä ei
hyödytä mitään, koska linna ei ole vielä hallussamme;
eikä ole mahdollista saada sitä valtaamme niin kau-
an kuin siellä on monta uljasta päällikköä ja tämä rohkea
mies Sumalan-Belko on sen portinwartijana. Kun
me olemme wetäntyneet takaisin kentälle, niin he iloi-
sevat saadessaan vähäisen lepoa ja ehkä itsestään vä-
häisen meltoistuivat, joten he saavat suuremman wa-

hingon, kuin me voisimme heille tehdä. Mutta, jollei niinkään kävi, niin ehkäpä päälliköt tulevat jälešämme, meidän lähdettyämme kaupungista, ja te tiedätte kuinka kalliiksi se heille kävi, kun he viime kerran taistelivat kanssamme kentällä. Sitä paitsi, jos vain voimme houkutella päälliköt ulos kaupungista, niin saatamme asettaa wäjnetyksen kaupungin taakse ja anastaa linnan, niin pian kuin he omat kaupungista lähteneet.”

Mutta Beelzebub nousi puhumaan sen jälestä ja vastasi, sanoen: „Mahdotonta on houkutella kaikkia päälliköitä ulos linnasta; jottkut heistä warmaan jäävät sitä wartioimaan; se on siis olewa turha yritys, jollemme warmasti tiedä, että he tulewat kaikki ulos.”

Siitä syystä hän päätti että on koetettava toisia keinoja. Paras keino luultavasti olisi se, mitä Apollion oli ennen neuvonut, se nimittäin, että koetettaisiin saada kaupunkilaiset tekemään syntiä. „Sillä”, hän jatkoi, „ei meidän olemisemme kaupungissa, eikä kentällä, ei taistelemisemme, eikä se, että surmaamme heidän miehiänsä voi saattaa meitä Ihmissielun isänniksi; sillä niin kau'an kuin yksikin kaupungissa voi nostaa formensa meitä vastaan, Immanuel on pitävä heidän puoltansa, ja jos Hän puolustaa heitä, niin me tiedämme hywin, kuinka meille silloin käy. Sentähden minä puolestani”, hän wirkoi, „arwelen, ettei mikään saada heitä meidän orjuuteemme niinkuin se, että saamme heidät houkutelluksi syntiin. (2 Piet. 2: 10—21). Jos olisimme jättäneet kaikki Epäilijät kotiin, olisimme tehneet yhtä hywin, kuin nytfin, jollemme voi heitä saattaa isänniksi ja hallitsijoiksi linnassa; sillä

etäällä olevat Epäilijät ovat sellaisia olioita, joita voidaan todistuksilla kumota. Mutta, jos saamme heidät linnaan sisälle, ja sen heidän haltuunsa, niin voitto on olema meidän. Wetänytäämme siis kaupungin ulkopuoliselle tasangolle (waikemme odottaistikkaan että Jhmisfielun päälliköt meitä seuraistivat), menkäämme kuitenkin, sanon, ja ennenkuin niin teemme, neuvoitkaamme näitten luotettavien Diabolilais-temme kanssa, jotka vielä ovat Jhmisfielus-ssa, ja kehoittakaamme heitä pettämään itselfemme kaupunki, sillä heidän täntyn tehdä se, muutoin se jää ijäti walloittamatta.“ Näitten Beelzebubin sanojen johdosta (sillä hän luullakseni tämän neuwon antoi) tuli koko kokouksen päätöskseksi se, että koetettaisiin synnin kautta pyrkiä linnaan ja saada kaupunki valtaansa. Sitten he alkoivat keskii, miten he saistivat Jhmisfielun syntiin wedetysksi.

Lucifer nousi silloin puhumaan ja lausui: „Beelzebubin neuvo on sattuma. Minun mielestäni saamme tämän toteutetuksi näin: wetäkäämme pois sotawoimamme Jhmisfielun kaupungista; älkäämme enää peljättäkö heitä waatimuksilla, eikä uhkauksilla, tahi meluamalla rummutuksella tahi millään muulla herättämällä keinolla. Olkaamme etäähköllä kentällä ikäänkuin emme pitäisi heistä mitään wäliä; sillä peljätysket, näen mä, wain herättämät heitä ja saattawat heitä parhaiten turwautumaan aseistinsa. Minulla on toinenkin juoni pääsfäni: tiedättehän, että Jhmisfielu on kauppa-kaupunki, jossa wietetään markkinoita; mitäpä jos jotkut Diabolilaisistamme teeskentelisiwät olewansa kaukaistesta maasta tulleetä muukalaisia, jotka tuowat

tawaroitanja myytäväksi Jhmiszielun markkinoille; ja mitäpä sillä olisi wäliä, waiikkei saataisi tawaroista kuin puoli hintaa, jos ne wain tulewat kaupunkiin ostetuksi? Ne, jotka tähän juoneen ryhtywät, olkoot älykkäitä, ja uskollisia meille; fitten panen kruununi pantiksi, että se keino tepsii. Jo olen ajatellutkin kahta siihen yrittäseen sopimaa miestä nimittäin hra Pennin-säästäjä-marlan-tuhlaaja sekä hra Sandan-kofooja-tuhannen-häwittäjä, molemmat teräviä weitikoita. Näihin saattaisi yhtyä vielä hra Maailman-Sulo ja Nykyinen-Synvä; he owat lohtelaita, älykkäitä miehiä ja meidän uskollisia ystäwiämme ja auttajiamme. Ryhtykööt nämät ja toisia lisäksi tähän toimeen meidän hywäksemme; wedettäköön Jhmiszielu paljoon hommaan, tulkoon rikkaaksi ja maurastufoon — siten tie linnaan meille awataan. Muistatthan että täten voitimme Laodikean ja monta nyky-aikanakin pidämme samassa paulassa (Jlm. 3: 17). Kun he alkawat tulla waralliseksi, he unhotawat kurjuutensa; jollemme saa heitä peljätetyksi antautumaan, niin he saattawat nukkua ja siten lyödä laimin kaupunkinsa ja linnan wartioimisen, samoin kuin porttien wartioimisen.

Jopa saatamme täten niin raskauttaa Jhmiszielun rikkaudella, että heidän täytyy käyttää linnaansa tawara-aittana sen sijasta, että se nyt on meitä vastaan warustettu linnoitus ja sotilasten asunto. Jos me waan saamme sinne tawaramme ja kalumme, niin luulenpa linnan olewan jo puoleksi meidän. Sitä paitse voisimme järjestää asian niin, että se on täytettynä sellaisilla tawaroilla, mitkä estäisiwät päälliköt saamasta siellä suojaa, jos

me äkisti farkaisimme heidän kimppuunsa. Tiedättehän sananlasun: „riffauden petos tuhautti sanan” — ja kun sydän on rasautettu ylönryömisestä, juopumisesta ja elätyksen murheesta, tulee onnettomuus äkisti heidän päällensä. (Luut. 8: 14; 21: 34—36). Sen lisäksi, hyvät herrat” hän jatkoi, „tiedättehän että on vaikea omistaa meidän tavaroitamme ilman että joku Diabolilaisistamme pysyy palvelijana heidän kodeisjansa. Missäpä on joku Shmissielulainen, jolla on paljon tämän maailman tavaraa, jolla ei myöskin samalla olisi palvelijana hra Tuhlaritahi hra Ylellinen tahijoku muu Diabolilaisistamme, kuten esim. hra Sekumallinen, hra Tungettelewa hra Romeilewa t. m. j.? Nämät voivat anastaa Shmissielun linnan tahijräjähyttää sen ilmaan tahitehdä sopimattomaksi olemaan Immanuelin linnoituksena — ja se on kylliksi. Jopa luullakseni he voivat anastaa sen meille pikemmin, kuin kahdentymmenen tuhannen suuruinen sotajoukko. Lopettaakseni, mistä alotin, neuvon siis hiljaisesti wetäntymään pois kaupungista, tekemättä enää mitään väkivaltaa tahiwihollisia prityksiä linnua vastaan, ainakaan tällä kertaa; ja pankaaamme toimeen uusi ehdotuksemme ja katsokaamme eivätkö he sen kautta tule saatetuiksi turmelemaan itsensä.” Raikki kiittivät tätä neuvoa oikeaksi helvetin mestaruus-näytteeksi, että olisi näet koetettava tuhauttaa Shmissielu tämän maailman riffaudella ja sen sydän turmeltava maailman hywynydellä. Mutta katsokaamme, kuinka asiat suoriutuivat! Suuri kun tämä Diaboluksen neuvosto oli päättänyt keskustelunsa ja sen jäsenet hajonneet, sai päällikkö Usko

kirjeen Immanuelilta — ja siinä kirjeessä Ruhtinas käski, „että päällikön tulisi kolmantena päivänä kohdata Häntä taistelufentällä, kaupungin ulkopuolisella tasangolla.” „Kohtaa minua taistelufentällä — tasangolla!” — päällikkö wirtahti, „mitäpä Herrani tällä tarkoittaa? En tiedä mitä Hän tarkoittaa kohtaamisella taistelufentällä — tasangolla.” Hän otti siis kirjeen käteensä ja vei Herra Ylisihiteerille, kysyneen Hänen ajatustansa asiasta; sillä Herra Ylisihiteeri oli näkijä kaikkisissa asioissa, mitkä koskivat Kuningasta sekä Jhmis-sielun kaupungin hymää ja lohdutusta. Näytettyään siis kirjeen Hänelle päällikkö Usko kysyi sen johdosta Hänen ajatustaan. „Minä puolestani”, päällikkö wirtahti, „en ymmärrä sen merkitystä”. Herra Ylisihiteeri otti siis kirjeen ja luki sen ja lausui vähän ajan kuluttua: „Diabolilaiset ovat tänään pitäneet suuren neuvottelukokouksen, jossa he ovat keskustelleet, miten he saattaisivat Jhmis-sielun täydelliseen perikatoon; heidän päätöksensä oli, että Jhmis-sielu on valloitettava siten, että se houkutellaan itse turmelemaan itsensä. Sitä warten he walmisteleiwat lähtemään pois kaupungista, aikoen mennä takaisin tasangolle kaupungin ulkopuolella, wiipynäksien siellä, nähdäkseen auttaako heidän juonensa. Mutta ole walmis Herrasi sotilaitten kanssa (sillä kolmantena päivänä he ovat tasangolla) hyökkäämään Diabolilaisten kimppuun; sillä siihen aikaan Ruhtinas on tulewa sotaan; jopa päivän koittaessa, auringon noustessa, tahi aikasemminkin Hän tulee, tuoden mukanaan suuren sotawoiman, heitä vastaan. Siten Hän karkaa heidän kimppuunsa etupuolelta ja karkaa siinä takaapäin — jo-

ten heidän sotavaimansa tulee tuhoutuksi teidän molempien sotajoukkojenne välissä.”

Tämän kuultuansa päällikkö Uško riensi toisten päälliköitten luo ja sanoi heille, minkälaisen kirjeen hän oli äskettäin saanut Jmmanuelilta. „Sen mitä oli minulle hämää”, hän wirtkoi, „on Herran Ilishteeri minulle selittänyt.” Hän antoi samalla myöskin käskyt mitä oli tehtävä, jotta Herran tarkoitus tulisi täytetyksi. Silloin päälliköt iloitsivat; ja päällikkö Uško käski kuninkaan soittajat nousemaan linnan pengermille ja siellä soittamaan mitä suloisimpia kappaleita osasivat Diaboluksen ja koko Shmissielun kaupungin kuullen. Soittajat tekivät käskyn mukaan. He nousivat linnan korkeimmalle pengermälle ja alkoivat soittaa. Diabolus sitä kuullessaan hyppähti lausuen: „Mitähän tämä merkitsee? He eivät soita sotalauluja eikä marssia. Mitähän nämät mielipuolet tarkoittawat ollessaan niin iloisia ja riemullisia?” Siihen eräs heistä vastasi: „Se ilmaisee iloa siitä, että heidän Ruhtinaanja Jmmanuel on tulosja vapauttamaan Shmissielun kaupunkia; sitä warten Hän tulee sotajoukon johtajana — ja tämä apu on lähellä.”

Shmissielun asukkaat myöskin suuresti ihmetelivät suloiesta soitantoa ja puhelivat näinikään keskeskenänjä:

„Se ei voi merkitä meille wahinkoa; warmaan-kaan se ei voi merkitä meille wahinkoa.” Silloin Diabolilaiset sanoivat: „Mitäpä meidän olisi paras tehdä?” Siihen vastattiin: „Paras on lähteä ulos kaupungista, sekä siitä syystä, että voimmme toimia viimeisen päätöksemme mukaan, että myöskin voidak-

femme parhaiten taistella vihollista vastaan, jos sotajoukko hyökkäisi päällemme ulkoapäin." Seuraavana päivänä he siis vetäytyivät Jhmisfielusta ja asettuivat kaupungin ulkopuoliselle tasangolle, jossa he leirittyivät Silmäportin edustalle niin peljättävällä ja hirmuisella tavalla, kuin voivat. Synnä heidän lähtemiseensä kaupungista (paitsi niitä syitä joita neuvottelussa mainittiin) oli se, ettei linna ollut heidän hallusansa, „ja", he sanoivat, „meille on edullisempaa taistella kedolla — ja tarpeen vaatiessa siten on myöskin helpompi paeta." Kaupunki olisi pikemmin ollut heille loukkaana, kuin suojeluksena, jos Ruhtinas olisi tullut ja piirittäen sulkenut heidät sen sisälle. Siitäkin syystä he siirtyivät kentälle, että olisivat ampumamatkan ulkopuolella linnasta, josta heitä alati ammuttiin Ruhtinaan ampumakoneilla.

Vihdoin oli tullut aika, jolloin päällikköjen tuli hyökätä Diabolilaisten kimppuun ja he valmisuivat innolla otteluun; sillä ylipäällikkö Usko oli ilalla antanut päälliköille käskyn, että he aamulla kohdaisivat Ruhtinasta taistelufentällä. Siitä syystä he halusivat vielä enemmän taistella vihollista vastaan; sillä lause: „Te saatte nähdä huomenna Ruhtinaan kentällä" — vaikutti heihin kuni öljyn kaataminen tuleen. He olivat näetkin olleet pitkän ajan etäällä Ruhtinaastansa ja halusivat sentähden aina hartaammin nähdä Häntä uudestaan ja se yllätti heitä yhä innokkaammin toimeen.

Ujan tultua, kuten sanoin, päällikkö Usko rienfi sotavoimiansa kanssa ulos kaupungista lähtöportin kautta päivän koittaessa. Silloin Ylipäällikkö meni

Päällikkö Noremus rientää taisteluun.

toisten päälliköitten luo ja antoi heille tunnusfanan taistelua warten; toiset päälliköt taas antoivat sen upseereille ja sotilaille. Tunnuksena oli: „Ruhtinas Jmmmanuelin miekka ja päällikkö Uskon kilpi;” tämä merkitsee Jhmiszielun kielellä: „Jumalan sana ja usko.” Sitten päälliköt komensivat joukkonsa liikkeelle ja alkoivat läheta ja kiertää Diaboluksen leiriä.

Päällikkö Rokemuksen he olivat jättäneet kaupunkiin, sillä hän oli vielä sairaana haavoistansa, jotka hän oli saanut edellisessä taistelussa Diabolilaisia vastaan. Mutta huomattuaan, että muut päälliköt olivat lähteneet taisteluun, hän tuotti kiireesti esille kainalosaumansa, nousi ylös ja rienä jämästä taisteluun, sanoen: „Pitäisikö minun makaaman täällä, kun weljeni ovat taistelussa ja Ruhtinas Jmmmanuel on osoittama itsensä palvelijoilleen kentällä?” Kun viholliset näkivät hänen tulewan kainalosaumoilla, he hämmästyivät yhä enemmän, sanoen: „mikä innostus on wallannut nämät Jhmiszielulaiset, kun he nyt tahtowat taistella liikkuen kainalosaumoillakin?” Päälliköt siis siten hyökkäsivät ulos, käyttäen hywin aseitansa ja huutaen lyödessänsä: „Ruhtinas Jmmmanuelin miekka ja päällikkö Uskon kilpi!”

Diabolus, nähdesään päälliköitten johtaneen ulos joukkonsa ja uljaasti ympäröineen hänen wäkinsä, käsitti, ettei nyt ollut odotettawana muuta, kuin iskuja „kafiteräisen miekan” terällä.

Sitä syystä hän siis karkasi Runinkaan joukkoa vastaan kaikella kuolettawalla voimallaan; siten taistelu alkoi. Kaikista ensiksi Diabolus sattui päällikkö Uskon wäen kanssa yhteen toisella puolella ja herra

wapaaherra Tahdon toisella puolella; hra wapaaherran iskut olivat, kuin jättiläisen iskuja, sillä hänellä oli peljättävän voimakas käsiwarssi, ja hän hyökkäsi hurjasti Urmonwalitssemisen-Epäilijöitä vastaan, jotka olivat Diaboluksen henkimartijoita, sekä hätynytti heitä kau'an aikaa, lyöden ja haarvoittaen ankarasti. Kun päällikkö Usko näki hra wapaaherran näin uljaasti taistelewan, hän hyökkäsi rohkeasti toisen osaston kimppuun samasta joukosta, saattaen koko joukon suureen epäjärjestykseen. Päällikkö Toimo hyökkäsi Rutsukumuksen-Epäilijöitä vastaan; ne olivat rotewia miehiä, mutta päällikkö Toimo oli uljas urho ja päällikkö Rokemus lähetti myöskin hänelle apua, niin että Rutsukumuksen-Epäilijäin täntyi peräntyä. Muutkin sotajoukkojen osastot olivat tulisessa taistelussa joka taholla ja Diabolilaiset taistelivat uljaasti. Silloin käski Herra Ylishtööri ampumaan lingoilla linnasta; ja Hänen miehensä woiwat jatuttaa himuskarwaan. Mutta jonkun ajan kuluttua alkoivat ne, jotka olivat paenneet Ruhtinaan päälliköitten edestä uudestaan rynnistää vastaan voimakkaammasti ja ahdistaa Ruhtinaan armeijan jälkijoukkoa; silloin alkoi Runinkaan wäki wäsyä, mutta muistaen, että pian saisiwat nähdä Ruhtinaan sa kaswot, he rohkaifiwat mielensä ja taistelivat rajusti.

Päälliköt huusiwat uudestaan: „Ruhtinas Immanuelin miekka ja päällikkö Uskon kilpi!“ Sitä kuullessaan Diabolus peräntyi, uskoen tulleen apuwaikēä. Muttei vielä nähtynyt Immanuelia. Taistelu oli vielä ratkaisematta; ja kumpikin puolue hieman

peräntyi. Tällä loma-ajalla ylipäällikkö Usko rohkaifi miehiänsä hyvällä puheella; Diabolus myöskin rohkaifi miehiänsä, mintä voi.

Päällikkö Uskon puhe sotilaille oli sankarillinen; sen pääsijältö oli seuraava:

„Hyvät herrat, sotamiehet ja weljet tässä taistelussa; minua suuresti ilahuttaa nähdeskäni taistelussa Ruhtinaamme puolesta tänään niin urhoasla ja uljasta sotajoukkoa ja fellaisia uskollisia Jhmis sielun rakastajia. Tähän asti olette, kuten teidän sopiikin, osoittautuneet todella uskollisiksi ja urhollisiksi miehiksi Diaboluksen sotavoimia vastaan, niin ettei heillä, kaikesta kerskauksestanja huolimatta, ole mitään syntä kerskata voitostansa. Pyhikää siis edelleen yhtä rohkeina ja olkaa miehuullisia vielä tämänkin kerta; sillä muutamien minuuttien kuluttua, kun seuraava taistelu on taisteltu, saatte nähdä Ruhtinaan itse ilmestymän kentälle; sillä meidän täntyy vielä tehdä hyökkäys Diabolusta vastaan; sitten Jmanuel tulee.”

Tuskin olikaan ylipäällikkö päättänyt tämän puheensa sotilaille, ennenkuin eräs hra Nopea tuli tuoden postin Ruhtinaalta päällikölle — ja Jmanuel ilmoitti jo olemansa lähellä. Saatuaan tämän uutisen ylipäällikkö ilmoitti sen toisille päälliköille, jotka taas puolestaan ilmoittivat sen sotilaille. Päälliköt miehineen olivat siis kuni kuolleista wirmoroneita tämän tiedon saatuaan — hyökkäsivät vihollisen kimppuun ja huusivat, kuten ennenkin: „Ruhtinas Jmanuelin miekka ja päällikkö Uskon kilpi!”

Diabolilaiset myöskin warustautuivat ja vastustivat voimainja mukaan; mutta tässä viimeisessä ot-

telussa he kadottivat rohkeutensa ja monta Epäilijää kaatui kuolleena maahan. Kun kiivasta taistelua oli kestänyt noin hetken ajan, päällikkö Usko katsoi ylös ja näki: katso, Immanuel tuli liehumin lipuin ja tornien soidessa; Hänen jalkansa tuskin koskettivatkaan maahan, kun Hän kiiruhti salaman nopeudella auttamaan päälliköitä taistelussa. Päällikkö Usko siirtyi siis miehineensä kaupunkia kohten, jättäen kentän Diabolukselle, jonka joukkoja vastaan Immanuelin joukot tulivat toiselta puolelta, joten vihollinen suljettiin kahden tulen väliin. Sitten he uudestaan ryhtyivät taisteluun; mutta nyt ei kestänyt kauan ennenkuin Immanuel ja päällikkö Usko kohtaivat toisensa, polkien jalkojensa alle surmattuja vihollisia.

Kun päälliköt nyt näkivät Ruhtinaan saapuneen ja hyökkäävän vihollista vastaan toiselta puolelta, ylipäällikkö Uskon hyökätessä toiselta puolelta, he nostivat ilohuudon (niin ankarasti että maa repeyi) sanoen: „Ruhtinas Immanuelin miekka ja päällikkö Uskon kilpi!“ Diabolus, nähdesään sotaväkinsä niin ankarasti ahdistetun Ruhtinaan ja Hänen väkinsä kautta — tämä julma pakeni luolan pääruhtinaitten kanssa, jättäen sotaväkinsä voitettuna kaatumaan Immanuelin ja Hänen jalon ylipäällikkönsä Uskon miekan iskuihin; he kaatuivat siten surmattuina Ruhtinaan ja Hänen kuninkaallisen armeijansa kautta, eikä ainoatakaan Epäilijää jäänyt henkiin; he makasivat maassa kuolleina niinkuin loka.

Kun taistelu oli tauonnut, kaikki leirissä pantiin järjestykseen. Sitten tulivat päälliköt ja Jhmiskielun vanhimmat tervehtimään Immanuelia, kun

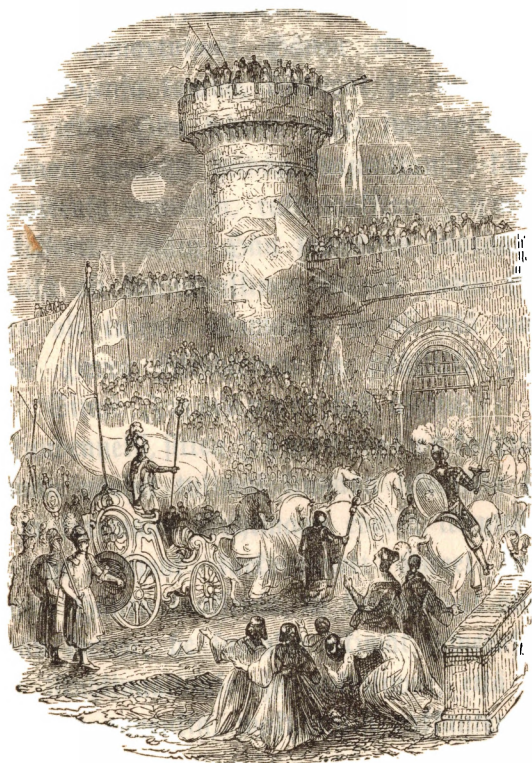
Hän vielä oli ulkona kaupungista; he tervehtivät Häntä, lausuen Hänet tuhat ferroin termetulleeksi taikain Jhmiszielun maille. Hän hymyili heille, lausuen: „Rauha olkoon teille!” He valmistuivat sitten menemään kaupunkiin; ja he kulkivat Jhmiszieluun. Ruhtinas kaikkine uusine joukkoinensa, mittä Hän oli tuonut mukanaan sotaan. Myöskin kaikki kaupungin portit oli avattu seljälleen Häntä vastaan ottamaan, niin iloisia he olivat Hänen palaamisestaan. Hänen sisääntulonsa tapahtui tällä tavalla: Ensin, kuten sanoin, olivat kaikki kaupungin portit avattuina, samoin linnanin; myöskin asettuivat kaupungin vanhimmat porteilte tervehtimään sisään tulevaa Ruhtinasta; ja kun Hän läheni portteja, he korottivat äänensä ja lausuivat: „Tehkää portit avaraksi ja ovet maailmassa forkiaksi Runnian Runinkaan mennä sisälle.” Toiset jäistivät lausuen: „Kuka on se Runnian Runingas?” Johon taas toiset vastasivat: „Se on Herra, wäkewä ja woimallinen, Herrawoimallinen sodassa. Tehkää portit avaraksi ja ovet maailmassa forkiaksi Runnian Runinkaan mennä sisälle.” (Ps. 24: 7—9).

Toiseksi järjestettiin Jhmiszielulaisten puolesta niin, että koko matkan kaupungin portteilta linnan porteilte asti saatettiin Ruhtinasta parhaalla soitannolla, mitä Jhmiszielun kaupunki voi tarjota; ja kun Immanuel tuli kaupungin sisäpuolelle, lauloivat Jhmiszielun vanhimmat ja muut miehet vuorolauluja, torvien muka soitannon säestäminä, ja

noen: „He näkivät, Jumala, kuinka maellat, kuinka minun Jumalani ja Runinkaani pyhässä maellat. Laulajat käyvät edellä ja sitte leikarit piikain seassa, jotka kanteleita soittavat.” (Ps. 68: 25, 26).

Rolmanneki päälliköt (jillä tahtoisiin sanoa sanan heistä), vuorostaan ottivat Ruhtinasta vastaan, Hänen astuesansa Jhmisielun porteista sisälle. Päällikko Usko kävi edellä ja päällikko Toivo seurasi häntä; päällikko Rakkaus tuli jälesä toisten toweriensä kanssa ja kaikkien viimeisenä tuli päällikko Kärjivällisyys; muut päälliköt saattoivat Immanuelia kaupunkiin mikä kulkien oikealla, mikä vasemmalla puolella. Kaiken aikaa liput liehuivat ja torvet soivat sekä sotilaat kajahuttelivat ilohuutoja. Ruhtinas ajoi kaupunkiin taotusta kullasta tehdystä sotisomassa ja Hänen maunujensa patsaat olivat hopeasta ja pohja kullasta, varjostama katos oli purpurasta; ja keskustan oli Jhmisielun tytärten rakkaus varustanut kaunistetuilla istuimilla.

Neljänneksi, kun Ruhtinas oli tullut Jhmisielun sisäpuolelle Hän näki kaikki kadut kukitetuiksi: niille oli kylvetty ihania liljoja ja muita kauniita kukkia, kunnia-kaarroksia oli tehty katujen ylitse ja koko kaupunki oli jomasti kaunistettu vihannilla puilla ja lehvillä. Jokaisella omella tunkeili ihmisiä, jotka olivat kaunistaneet talojensa ja huoneittensa katusivut vaihtelevalla ja aistikkaalla tavalla, osottaaksensa Hänelle kunniaa, kun Hän kulki ohitse, ja itse ihmiset, Immanuelin ohi kulkeissa, tervehtivät Häntä ilo-

Ruhtinaan tulo Ihmisieluun.

huudoilla sanoen: „Siunattu olkoon Ruhtinas, joka tulee Jsänsä Shaddain nimesä!”

Wiidenneksi olivat Shmissielun vanhimmat, nimittäin Vormestari, herra wapaaherra Tahto, apulaisjaarnaaja Matunto, hra Mieli, ja muita ritareita ottamassa Jmmanuelia vastaan linnan portilla. He kumartuivat Hänen edesjäsä, suutelimat Hänen jalkojensa tomua, kiittivät ja siunasiwat Häntä, sentähden ettei Hän tehnyt heille syntiensä ansion mukaan, waan armahsti heidän kurjuuttansa, kääntyen heidän puoleensa armossa, rakentaakseen Shmissielun ijankaikkisesti. Näin Hän saatettiin suoraan linnaan; sillä siellä oli kuninkaallinen palatsi, jossa Hänen Korkeutensa oli tulewa asumaan; se oli sitä warten valmistettu Herra Ylisihteen ja päällikkö Uskon toimesta. Sinne Jmmanuel siis ajettui.

Kuudenneksi, sitten Shmissielun kaupungin kansa ja kunnan miehet tulivat linnaan itsemään ja walittamaan ja suremaan Ruhtinaan edesjä ilkenyttänsä, jonka kautta he olivat karfoittaneet Hänet kaupungista. Tultuaan Hänen luoksensa, he kumaršiwat alas maahan seitsemän kertaa; he samalla itkivät ääneensä, pyytäen anteeksi Ruhtinaaltansa ja rukoilimat, että Hän taas, samoin kuin ennenkin, wakuuttaisi rakkautensa Shmissielua kohtaan.

Tähän armollinen Ruhtinas wastasi: „Älkää itkekö, waan menkää, syökää lihawata ja juokaat mafiata ja lähettäkää niille myös osa, joille ei mitään ole valmistettu; sillä Herran ilo on teidän wälewyytenne. (Meh. 8: 10). Minä olen palannut Shmissieluun armossa, ja minun nimeni on tulewa kor-

keafsi ja korotetuksi ja suuresti kunnioitetuksi sen kautta.” Hän myöskin suuteli asukkaita ja sulki heidät syliinsä.

Myöskin Hän antoi Shmissielun vanhemmille ja kullekin kaupungin wirtamiehelle kultawitjat ja sinitin; jopa Hän lähetti heidän waimoillensaakin kultasormuksia ja jalokiviä, rannerenkaita ja muita kaunistuksia. Myöskin Hän antoi syntyperäisille Shmissielulaisille monta kallista lahjaa.

Kun Ruhtinas Immanuel oli tehnyt kaiken tämän kuuluisalle Shmissielun kaupungille, Hän lausui sille ensiksi: „Pese waattees aina walkiaksi, pue yllesi kaunistukset, ja tule minun luokseni linnaan”. He siis menivät lähteelle, mikä oli awattu Juudaalle ja Jerusalemile heidän pesentyäksensä ja walkaistaksensa waatteensa, ja sitten he tulivat Ruhtinaan luokse linnaan, ja seisoiwat Hänen edessänsä. (Gal. Saarn. 9: 8; Safar. 13: 1; Jlm. 7: 14, 15).

Olipa silloin iloista soittoa ja hyppyä koko Shmissielun kaupunki täynnä, sillä heidän Ruhtinaanja oli uudestaan suonut heille läsnä-olonsa ja kaswojensa loisteen; kellot myöskin soiwat ja aurinko paistoi heidän päällensä suloisesti pitkän aikaa.

Shmissielun kaupunki ryhtyi nyt myöskin perinpohjaisemmin hävittämään kaikkia muureisja ja luolisia jalellä olevia Diabolilaisia; sillä heitä oli säilynyt hengissä siihen päivään asti, waikka heillä oli wainoojansa Shmissielun kuulusja kaupungisja.

Mutta hra wapaaherra Tahto oli heille nyt suurempi peljätys, kuin milloinkaan ennen; sillä hänen sydämensä halu oli nyt jyrkemmin kuin milloinkaan ennen ahdistaa, ottaa kiinni ja surmata heitä; hän wai-

nosi niitä päivää ja yötä ja saatti heidät hywin ahtaalle; kuten näkyy wast'edes.

Kun asiat oli täten järjestetty Jhmisfielun kuulusa kaupungissa, siunattu Ruhtinas Smmmanuel antoi käskyn että kaupunkilaiset menisivät wiipymättä hautaamaan taistelufentälle jääneet kuolleet, jotka Ruhtinas Smmmanuelin miehen ja päällikkö Uskon kirkon kautta olivat kaatuneet, ettei niistä nousseva löyhkä myrkyttäisi ilmaa ja siten wahingoittaisi Jhmisfielun kaupunkia. Myöskin se oli synnä tähän tekoon, että Jhmisfielu tekisi, minkä se voi kotoon pynhtiäksensä pois vihollistensa nimen, olemuksen ja muistokin kuulun Jhmisfielun kaupungin asukkaitten mielistä.

Pormestari määräsi siis wiifaita ja luotettavia Jhmisfielun kaupungin ystäviä tähän tärkeään työhön; ja työmiesten johtajiksi pantiin hra Sumalan-Belko ja hra Wilpitön; ja heidän johdollansa työmiehet menivät kedolle hautaamaan siellä maakaavia kuolleita. Jotkut työmiehistä kaimoivat hautoja, toiset hautasivat ruumiita ja toiset kulkivat ketoa pitkin ja Jhmisfielun rajoilla, katsellen oliko ehkä joskakin joku pääkallo tahi luu tahi luun-lappale jostakin Epäilijästä vielä maan päällä kaupungin lähellä; ja missä itänä jotakin sellaista löydettiin, niin etsijöille oli annettu käsky panna siihen paikkaan merkki, jotta hautaajat voivat sen löytää ja haudata, että Diabolilaisen Epäilijän nimi ja muistokin hävitettäisiin auringon alta; niin että lapset, jotka wastasyntyvät Jhmisfielussa eivät edes tietäisi mitä Epäilijän luu tahi luunfirunenkaan on.

Hautaajat siis tekivät käskyn mukaan; he hautasivat Epäilijät ja kaikki heistä jälle jääneet kallot; luut ja luunsiiruksetkin, missä ikänä niitä löydettiin ja siten puhdistivat kentän. Nyt hra Jumalan=Rauha myöskin uudestaan ryhtyi entiseen toimeensa kaupungin päällikkönä.

Näin siis haudattiin Jhmisielun ympärillä olevalle kentälle: Armonvalitsemisen Epäilijät; Kutsumuksen=Epäilijät; Armon=Epäilijät; Uskossa=pyssymisen=Epäilijät; Mlösnoussemuksen=Epäilijät; Pelastuksen=Epäilijät ja Kirkkauden=Epäilijät; joitten päälliköt olivat: Raimo, Julma, Radotus, Tähtymätön, Tulikivi, Tuska, Waiwa, Sauta, ja Epätoivo; ja ylipäällikkönä oli vanha Epäusko ja ylijohhtajana Diabolus. Heidän sotajoukossansa oli myöskin seitsemän pimeyden pääruhtinasta: nimittäin Beelzebub, Lucifer, Legio, Apollyon, Pytho, Kerberus ja Belial. Mutta nämät pääruhtinaat ja päälliköt sekä ylipäällikkö ja heidän ruhtinaansa Diabolus pakenivat, kun heidän sotajoukkonsa sai surmansa ja kaikki miehet kaatuivat Ruhtinas Immanuelin sotavoiman ja Jhmisielun miesten käden kautta.

Heidät myöskin haudattiin, kuten on kerrottu edellä kuuluisan Jhmisielun kaupungin suureksi iloksi; ja heidän kanssansa haudattiin myöskin heidän aseensa, jotka olivat julmia kuoleman välikappaleita (nuolia, keihäitä, nuijia, kēäleitä j. n. e.) Myöskin heidän sotisopansa ja lippunsa haudattiin, niitten joukossa Dia-

boluksen lippuun ja mitä tahansa muuta löytä, joka maan haifin Diabolilaiselta Epäilijältä.

Kun hirmumaltias oli palannut retkeltään Helwetin-portin kummalle vanhan ystävänsä Epäuskon kansa, niin he laskeutuivat heti luolaansa, jossa he, hetkisen malitettuaan onnettomuuttansa ja suurta vahinkoansa, minkä olivat saaneet taistelussa Shmissielua vastaan, vihdoinkin raimostuivat, ja lupasivat kostaa tämän tappionsa. Siitä syystä he kutsuivat kokoon sotaneuvoston keksimään uusia keinoja kuuluisaa Shmissielun kaupunkia vastaan; sillä heidän nälkäiset matsansa eivät voineet odottaa tuloksia herrainsa Luciferin ja Apollhonin aikaisemmista neuvoista. Heidän kutaansa hiukoi joka päivä, niin tiheästi he halusivat saada nauttia heikkouksensa Shmissielun ruumiin ja sielun, lihan ja luut. Se päättivät sentähden tehdä uuden sotaretken Shmissielun kaupunkia vastaan, koottuaan sotajoukon Epäilijöistä ja osaksi Murhamiehistä. Kumpaisenkin laadun luonnekumaus on seuraava:

Epäilijöillä on nimensä luonnostansa samalla kuin siitä maasta ja valtakunnasta, josta ovat kotoisin; heidän luonteensa taipumus on sellainen, että he epäilevät jokaista Immanuelin totuutta; ja heidän maansa on Epäilyksen maa, mikä on kauimpana pohjoista kolden Pimeyden maan ja Kuolemanwarjon-laakson välillä. Sillä vaikka toisinaan puhutaan Pimeyden maasta ja Kuolemanwarjon laaksoista, itäänkuin ne olisivat sama paikka, niin ne ovat kuitenkin kaksi eri seutua, vaikka niitten välimatka on lyhyt ja Epäilyksen maan kärkeä pistää

niitten väliin. Se on Epäilyksen maa; ja ne, jotka tulivat Diaboluksen kanssa tuhoamaan Shmisjielun kaupunkia, olivat siitä maasta.

Murhamiesten nimi johtuu heidän luonteensa häjyydestä ja julmuudesta, jolla he toimivat hyökätessä Shmisjielulaisia surmaamaan; heidän maansa on koirantähden alla, mikä myöskin ohjaa heidän ymmärrystänsä. Heidän maansa on Hyvän-inhoemisen maatunta, jonka etäisimmät osat ovat hywinkin kaukana Epäilyksen maasta, mutta molemmat maat kuitenkin yhtyvät Helwetin=Portin=kummun ympärillä.

Nämät Murhamiehet ovat aina liitosssa Epäilijöitten kanssa ja epäilevät samalla tavalla, kuin jälkimmäisetkin, Shmisjielun miesten uskoa ja uskollisuutta, joten molemmat sopivat yhtä hywin Diaboluksen sotajoukkoon.

Näistä molemmista maista Diabolus siis rumpuaan lyömällä nostatti uuden sotajoukon, jossa oli wiisikolmatta tuhatta miestä, Shmisjielun kaupunkia vastaan. Niistä oli kymmenen tuhatta Epäilijää ja wiisitoistatuhatta Murhamiestä eri päällikköjensä johdolla; ja vanha Epäusko oli taaskin ylipäällikkönä.

Epäilijöitten päällikköinä oli wiisi miestä, jotka olivat olleet mukana edellisellä retkellä, nimittäin: päälliköt Beelzebub, Lucifer, Apollhon, Regio ja Kerberus; ja niitten alapäälliköistä, jotka olivat olleet mukana edellisellä retkellä, korotettiin muutamia ylempiin arvoihin.

Diabolus ei kuitenkaan arvellut tällä retkellä näitten Epäilijöitten tulewan olemaan etusijassa

taistelussa, sillä heitä oli ennen koetettu kättää ja Schemisielulaiset olivat voittaneet heidät; mutta hän otti heidät mukaansa joukkonsa luvun lisäämiseksi, sekä olemaan tarpeen vaatiessa apuna. Hän luotti sitä vastoin Murhamiehiin, sillä ne olivat kaikki raakoja rosvoja, jotka olivat ennenkin tehneet kamalia tekoja.

Näitten Murhamiesten päällikköinä olivat seuraavat: Rain, Nimrod, Ismael, Esau, Saul, Absalom, Juudas ja Baami.

1. Päällikkö Rainilla oli kaksi joukkoa, nimittäin kiihkoiset ja vihaiset Murhamiehet; hänen lippunsa oli punainen ja vaakunassa: murhanuija. (1 Moos. 4: 8).

2. Päällikkö Nimrodilla oli myöskin kaksi joukkoa, nimittäin hirmumaltaiset ja häikäilemättömät Murhamiehet; hänen lippunsa oli punainen ja hänen vaakunassaan näkyi suuri verikoiri. (1 Moos. 10: 8, 9).

3. Päällikkö Ismaelilla oli niinkään kaksi joukkoa, nimittäin pilkkaajat ja inoilivat Murhamiehet; hänen lippunsa oli punainen ja vaakunassa näkyi eräs pilkkaavana Abrahamin poikaa Jisakia. (1 Moos. 21: 9, 10).

4. Päällikkö Esaullakin oli kaksi joukkoa, nimittäin sellaiset Murhamiehet, jotka nureksivat sitä, että toinen saa sunauksen — ja sellaiset, jotka kostavat yksityksen vihansa toisille; hänen lippunsa oli punainen ja vaakunassa nähtiin muudan, joka väjyi murhataksensa Jaakobia. (1 Moos. 27: 41—45).

5. Päällikkö Saulilla oli samoin kaksi joukkoa,

nimittäin sellaiset Murhamiehet, jotka hyyttää vihaavat ja sellaiset, jotka ovat saatanaallisen raimokkaat; hänen lippunsa oli punainen — ja vaafunasja nähti kolme veristä keihästä hystynä viatonta Dawidia kohden. (1 Sam. 18: 10; 19: 10; 20: 33).

6. Päällikkö Abjalomilla oli niinkään kaffi joukkoa, nimittäin sellaiset Murhamiehet, jotka surmaavat isänsä tahti hstävänjä tämän maailman kunnian tähden, ja sellaiset, jotka puhuvat ihmisen edessä makeita sanoja kielellänsä, kunnes ovat surmanneet hänet miekallansa; hänen lippunsa oli punainen ja waafunasja poika wäijwänä isänsä henkeä. (1 Sam. 15: 17).

7. Päällikkö Juudaalla oli kaffi joukkoa nimittäin sellaiset Murhamiehet, jotka myyvät ihmishengen rahasta ja sellaiset, jotka pettävät hstävänjä suutelolla; hänen lippunsa oli punainen ja waafunasja nähti kolmekymmentä hopearahaa sekä hirvipuu. (Math. 26: 14—16).

8. Päällikkö Baawilla oli yksi joukko, sillä kaffi nämät henget yhtywät hänen johdosjansa yhdeksi laumaksi; hänen lipunkantajansa kantoi punaista lippua, jonka waafunasja oli polttorowio, tulenliekkejä ja hywä mies niitten keskellä. (Jlm. 13: 7, 8; Dan. 11: 33).

Syynä; miksi Diabolus niin pian kofosi toisen sotajoukon sen jalestä, kun hän oli tullut taistelussa voitetuksi, oli se, että hän luotti suuresti näihin Murhamiehiinsä, paljoa enemmän, kuin hän oli ennen luottanut Epäilijöihin; waikka nefein olimat usein tehneet hänelle hywää palvelusta, mahwistaen hänen waltaansa. Mutta hän oli usein saanut kofea, että

näitten Murhamiesten miekka harvoin palasi tyhjänä. Sitä paitse hän tiesi, että he imeytyvät kiinni saaliiseen ja kuin merimadot, pitämättä wäliä, waitka se olisi isä, äiti, weli, sisar, ruhtinas tahi hallitsija, jopa he farfaawat itse kuningasten Kuninkaankin päälle. Häntä rohkaifi se seikka myöskin, että ne kerran olivat wäriwallalla pakottaneet Jmmanuelin ulos Maailman waltakunnasta. „Mitseiwät”, hän arweli, „ne siis woifi ajaa Häntä myöskin ulos Jhmiszielusta?”

Tämän wiidenkolmatta tuhannen suuruisen sotajoukon johti wapaaherra Epäusko Jhmiszielua vastaan. Silloin hra Tarkka Koetteli ja, jota oli wafoojain ylipäällikkö, huomasi tämän uuden sotajoukon, mennessänsä ulos tiedustelemaan ja toi asiasta tiedon Jhmiszielulle.

Kaupungin portit siis suljettiin ja asetuttiin puolustusuntoon näitä uusia Diabolilaisia vastaan, jotka olivat tulleet kaupunkia ahdistamaan. Diabolus järjести siis sotawoimansa ja piiritti Jhmiszielun kaupungin niin että Epäilijät asetettiin Tuntoportin eteen ja Murhamiehet Silmäportin ja Korwaportin luo.

Kun tämä sotajoukko oli täten asettunut, Epäusko lähetti Diaboluksen nimesä, omassa nimesjään ja Murhamiesten y. m. kerallansa olewien nimesä Jhmiszielulle tulipunaisen waatimuksen antautumaan, uhaten, että jos he edelleen wastustelewat, he polttaisiwt Jhmiszielun poroksi. Sillä Murhamiehet eiwt juuri waatineet Jhmiszielua antautumaan, waan tahtoivat ennemmin sen kokonansa häwittää, pyyhkiä pois eläwien joukosta. Kyllähän he tofin lähettiwät antautumis-waatimuksen; mutta, jos ne olisimatfin antau-

tuneet, se ei olisi sammuttanut näiden miesten janoa. Heidän täytyi saada juoda werta, Shmisfielun werta, muutoin ne kuolisivat; siitä he olivat nimensäkin saaneet. Siitä syystä Diabolus oli jäästännyt nämät miehet viimeiseen pritykseen, kun hän sitä ennen oli nähnyt, ettei mikään muu auttaisi Shmisfielun kaupunkia vastaan. (Jes. 59: 7; Jer. 22: 17).

Kaupunkilaiset, saatuaan tämän tulituuman waa-
timuksen, alkoivat miettiä ja waihtaa ajatuksia keske-
nänj; mutta tulos keskusteluista oli se, että kaikki yk-
simielisesti päättivät, että asia oli esitettävä Ruhtinaalle
pikemmin kuin puolen hetken kuluesa; näin tehtiinkin
ja kirjoitettiin asiaa esittävän kirjelmän alle: „Herra,
pelasta Shmisfielu Murhamiehistä!” (Wf. 59: 3).

Ruhtinas otti kirjelmän ja luki sen, sekä otti huo-
mioonsa tuon lyhyen anomuksen, minkä Shmisfielun
miehet olivat sen alle kirjoittaneet. Sitten Ruhtinas
kutsui jalon päällikkö Uskon ja käski hänen ottamaan
kansansa päällikkö Rärsimällisyyden sekä puolusta-
maan kaupunkia siltä puolelta, jossa Murhamiehet
olivat sijoitettuina (Hebr. 12: 15). He menivät ja
tekivät käskyn mukaan. Päällikkö Usko otti päällikkö
Rärsimällisyyden ja he molemmat puolustivat kau-
punkia siltä puolelta, jossa Murhamiehet olivat pii-
rittämässä.

Ruhtinas käski sen jälestä päälliköt Toimon ja
Rakkauden sekä hra wapaaherra Tahdon pitämään
huolta puolustustoimista muissa kaupungin osissa. „Minä
nostan”, Ruhtinas lausui, „lippuni linnan kummulle
ja taistellaa te kolme Epäilijöitä vastaan.” Näin
tehtyään Immanuel käski uljaan päällikkö Roke-

muksen kokoamaan miehensä torille ja harjoittelemaan
 niitä joka päivä Jhmiszielun kaupungin kansan
 nähden. Tämä piiritys kesti kauan aikaa ja viholli-
 nen teki monta rajua hyökkäystä, warfinkin Murha-
 miehet, Jhmiszielun kaupunkia vastaan; ja monta
 kuunaa kahakkaa jottut kaupunkilaiset kestivät, warfin-
 kin päällikkö Itsekieltämys, jonka oli wartioitava,
 Korwa- ja Silmäporttia Murhamiehiä vastaan.
 Tämä kapteeni oli vasta nuori mies, mutta sangen ur-
 hokas ja syntyjään Jhmiszielusta, samoin kuin kap-
 teeni Kokemuskin. Toisen kerran tultuaan kaupun-
 kiin, Ruhtinas teki hänet kapteeniksi, antaen hänelle tu-
 hannen miestä Jhmiszielun omia poikia kaupunki-
 kunuan hyväksi. Tämä kapteeni oli karaistu, rohkea
 mies, halukas antamaan itsensä alttiiksi Jhmiszielun
 kaupungin hyväksi. Hän teki silloin tällöin hyökkäyksiä
 ulos kaupungista Murhamiehiä vastaan, hätyyttäen
 heitä, sekä otteli monessa kuussa kahakassa heidän
 kansansa, jopa surmasikin heistä muutamia; on muis-
 tettava, ettei sitä ollut helppo tehdä ilman että hän itse
 joutui suureen vaaraan — jonkätähden hän saikin kas-
 woihinsa useita arpia heidän aseittensa kautta; jopa
 hän sai arpia muihinkin ruumiinosiin.

Kului aikaa vähäsen, jotta Jhmiszielun kau-
 pungin usko, toivo ja rakkaus olisi tullut koetelluksi.
 Sitten Ruhtinas Jmmmanuel kutsui päälliköt ja sota-
 wäen eräänä päivänä luoksensa ja jakoi heidät kahteen
 osastoon. Näin tehtyään hän käskesi heidät hyökkää-
 mään ulos vihollisen kimppuun warhain seuraavana
 aamuna, lisäten: „Hyökätkööt puolet teistä Epäili-
 jöitä vastaan ja toiset puolet Murhamiehiä. Ne,

jotka käynvät ulos Epäilijöitä vastaan, lyöfööt ja surmatfööt ja hufuttafööt niin monta kuin voivat; mutta Murhamiehiä älkää tappako, waan ottakaa heidät elävänä vangiksi”.

Määrättnä aikana aamulla päälliköt siis karkasivat ulos vihollista vastaan, kuten oli käsketty, Epäilijöitä vastaan menivät päälliköt: Toimo, Rakkaus, Wiaton ja Rokemus; ja Murhamiehiä vastaan päälliköt: Usko, Kärjivällisyys ja Stsekieltämys.

Epäilijöitä vastaan menewät joukot muodostivat ledolla taistelurintaman ja hyökkäsivät vihollisen päälle. Mutta Epäilijät, muistaen entistä tappiota, peräntyivät, eivätkä tohtineet tehdä vastarintaa, waan pakenivat Ruhtinaan joukkoja, jotka ajoivat heitä takaa ja surmasivat monta, waikeivat saaneet kaikkia kiinni. Osa niistä, jotka pääsivät pakoon, meni koteihinsa, osa taas harhaili pienissä parwisissa pitkin maata, misjäh he oppimattomalle rahwaalle tekivät monta diabolilaista metkua; sillä nämät ihmiset eivät nousseet taistelun heitä vastaan, waan antautuivat heidän orjiksi. Sen jalestä he joskus näyttäneet parwisissa kulkewina Ihmisfielun kaupungin edustalla, mutteivät koskaan sen sisäpuolella; sillä samalla, kun jotu päälliköistä Usko, Toimo ja Rokemus wain näyttäneetkin, he heti pakenivat.

Se ofasto Ruhtinaan sotawoimasta, joka meni. Murhamiehiä vastaan, teki myöskin käskyn mukaisesti; he eivät surmanneet ketään, waan koettivat saada heidät joukolla saarretuiksi. Murhamiehet, koska eivät nähneet Immanuelia taistelufentällä,

armelivat, ettei Hän ole Jhmissielusfakaan, ja luullen siis päällikköjen hyökkäävän ulos, hurjan, tyhmän mielikuvituksensa rohkaisemina, pikemmin halveksivat, kuin pelkäsivät heitä. Mutta päälliköt, pitäen huolta tehtävästään, saartivat heidät kokonaan; samalla tulivat nefin heidän amuksensa, jotka olivat voittaneet epäilijät; lopulta siis, jonkun aikaa ponnisteltuaan (sillä nyt olisivat jo Murhamiehetkin paenneet, mutta se oli liian myöhäistä; asian laita on näet sellainen, että waikka nämät Murhamiehet ovat julmia, ollessaan voitolla, niin he ovat kurjia pelkureita, nähdessään tulewansa voitetuksi) päälliköt ottivat nämät julmat miholliset vangiksi ja weivät Ruhtinaanja luo.

Ruhtinaan heitä kuulustellessa huomattiin heidän olewan kolmesta eri maakunnasta, waikka kaiikki samasta maasta.

1. Eräät heistä olivat Sofean-miehen-maakunnasta, ja he tekivät tekonsa tietämättömyydestä.

2. Toiset olivat Sofean-kiihkon alueelta ja tekivät työnsä taika-uskossa.

3. Kolmas laatu oli Kateuden maakunnasta Jleeyden kaupungista, jotka toimivat tahallansa ja leppymättöminä mihollisina. (Tim. 1: 13, 15; Math. 5: 44; Luukk. 6: 22; Joh. 16: 1, 2; Apost. 9: 5, 6; Jlm. 9: 20, 21; Joh. 8: 40—43).

Ensimmäinen joukko, nimittäin ne, jotka tulivat Sofean-miehen-maakunnasta, nähdessään, misjälä he olivat, ja ketä vastaan olivat taistelleet, itkivät, jeksioessaan Ruhtinaan edessä, ja niin useata, kuin pyysi Häneltä armoa, Hän kosketti kultaifella waltikallansa huuliin.

Ne, jotka tulivat Sofean-kiikhon alueelta, eivät tehneet edellisten tavalla, vaan väittivät, että heillä oli ollut oikeus tehdä, miten tekivät, koska Jhmisfielu oli aivan erilaisten lakien alaisena, kuin kaikki muut ympäristöllä asuivat.

Syvin harmat näistä tulivat käsittelemään tehneensä väärin; mutta ne, jotka sen käsittivät ja pyysivät armoa, saivat myöskin armon. Mutta ne, jotka tulivat syntymään Kateuden maan Jltendestä, eivät itkeneet eivätkä väitelleet tahi katuneet, vaan seisovivat hammasta purren Ruhtinaan edessä, tuskasta ja pelmosta hurjistuneina, kun eivät olleet saaneet tahtoansa toteutetuksi Jhmisfielun suhteen. Nämät kaikki sekä ne kahdesta edellisestä joukosta, jotka eivät milpittömästi pyytäneet anteeksi virheitänsä, Ruhtinas käski sidottuina viemään vastaanamaan pahoista töistään Jhmisfielua ja Hänen Kuningastansa vastaan jilloin, kuin tulee suuri yleinen tuomio Kuningaan edessä siinä paikassa, minkä Hän itse määrää suuressa Maailman valtakunnassa. Heidät siis sidottiin jokainen ja heidän täytyy tulla vastaanamaan, milloin heidät kutsutaan, Herran Kuningaan edessä kaikesta, mitä he ovat tehneet.

Tämän merran toisesta sotajoukosta, jonka Diabolus johti kufistamaan Jhmisfielua.

Mutta kolme niistä, jotka olivat kotoisin Epäilyksen maasta, suljesseltuaan ja harhailtuaan maata pitkin ja poikin jonkun aikaa ja havaittuaan pääseensä turvaan, uskalsi tulla Jhmisfielun kaupunkiin sijalle — tietäen, että siellä vielä asui Diabolilaisia,

— ja heittänyt näitten seuraan. (Sanoinko kolme, luulenpa olleen niitä neljäkin).

Nämät Diabolilaiset Epäilijät menivät tuon vanhan Ihmissielussa asuvan Diabolilaisen — Pahan Epäilyksen taloon. Tämä viime mainittu mies oli suuri Ihmissielun vihollinen ja sangen toimiva henkilö fikäläisten Diabolilaisien joukossa. Hänen huoneensa nuo tulokkaat siis kävivät (ja voitte olla varmat, että heille oli neuvottu tie hänen talonsa); ja hän toivotti heitä tervetulleiksi ja valitti heidän onnettomuuttansa, raviten heitä parhailta talonsa varoilla. Tultuansa vähäisen tutumaksi (eikä siihen tarvittu pitkää aikaa) tämä vanha Paha Epäilyks tyfsäi Epäilijöiltä: olivatko he taikki kotoisin samasta kaupungista (hän tiesi heidän olevan samasta valtakunnasta) ja he vastasivat: „Emme — emmekä edes samasta maakunnastakaan; sillä minä olen“, eräs heistä virkahi, „Armonvalitsemisen Epäilijä“, „ja minä“, toinen lausui, „olen Ratsumuksen Epäilijä“; „Minä taas“, kolmas sanoi, „olen Pelastuksen Epäilijä“; ja neljäs sanoi olevansa „Armon Epäilijä“ „Hyvä,“ vanha herra vastasi, „olettepa mistä maakunnasta tahansa, varmaanfin te olette reippaita poikia; te olette aivan minun mittafiani ja minun kansani yksimielisiä — tervetuloa luokseni!“ He kiittivät häntä iloiten siitä, että olivat löytäneet tyhsijan Ihmissielussa.

Sitten Paha-Epäilyks sanoi heille: „Kuinka monta teitä oli tullessanne piivittämään Ihmissielua?“ He vastasivat: „Meitä oli vain kymmenen tuhatta Epäilijää taikkiaan, sillä armeijassamme oli

lisätfi wiifitoista tuhatta Murhamieftä.“ „Nämät Murhamiehet“, he jatkoivat, „afumat meidän maamme rajoilla; mutta miesrukat! he kuuluvat kai ffi tulleen wangituffi S m m a n u e l i n wäen kautta.“ „Kymmenen tuhatta!“ wanha herra toifti; „onpa fe koko kauris joukko. Mutta kuinka te fiis, kofka teitä oli sellainen joukko, pelkäffite ettekä ufaltaneet taiftella wiholifta wftaan?“ „Meidän ylipäälliffömmen pafeni enfimäifenä“, he wftaflivat, „Sanofaapas, olkaa hywä“, talon ifäntä jatkoi, „kuka oli sellainen pelkuri ylipäälliffö?“ „Hän oli kerran S h m i s s i e l u n Pormeftarina“, he wftaflivat, „mutta älkää nimittäkö häntä pelkuriffi, sillä waikea on fanoa, onko yffikään toinen tehnyt fellaifta palveluffia ruhtinaallemme D i a b o l u f f e l l e , kuin herramme E p ä - u s k o . Mutta jos hän oliffi joutunut kiinni, he oliffivat warmaan hirttäneet hänet, ja fe on itäwä tila.“ Silloin wanha herra laufui: „Toiwoiffimpa, että kai ffi nuo kymmenen tuhatta E p ä i l i j ä ä oliffi nyt S h m i s s i e l u s s a hywin warustettuina ja minä itse faifin niitä johtaa; fitten nähtäiffiin mitä niillä woi ffi toimittaa.“ „Jopa wain“, he wftaflivat, „oliffi hywä jos faiffimme fen nähdä;“ mutta mitäpä toiwomuffet hyödyttämät!“ Nämät fanat puhuttiin ääneenfä. „Kuulkaapas“, hra P a h a - E p ä i l y s wirtahti, „älkää puhuko liian kowalla äänellä; teidän täntyn olla waroillanne täällä ollefanne, muutoin joudutte warmaankin kiinni“. „Mitfifä?“ E p ä i l i j ä t k y f y i w ä t . „Mitfifö!“ wanha herra huudahti, „fitfi, että jefä Ruhtinas että Herra Yliffhteeri ja heidän päälliffönsä ja fotilaanfa owat kai ffi kaupungisfa nykyään; jopa kaupunki on niitä niin täynnä, kuin fiihen

ikinä mahtuu. Etenkin on eräs wapaaherra Tahto meidän julma wihollisemme, ja hänelle on Ruhtinas uskonut porttien suojelemisen, käskien hänen suurimmalla uutteruudella etsimään ja hävittämään kaikfia Diabolilaisia. Jos hän saa teidät kiinni, niin olette kuoleman omia, waikkapa pääanne olisimat kullasta."

Eitä sattunut hullummasti, kuin niin, että kaiken aifaa, kun tätä keskustelua kesti manhan Pahan Epäilyksen huoneessa, eräs wapaaherra Tahdon uskollisista sotilaista, nimeltä hra Uuttera, kuunteli sitä. Täähän mieheen hra v. Tahto suuresti inotti — jopa hän rakastikin häntä; sillä hän oli urhoas ja wäsymätön mies Diabolilaisten etsimisessä ja kiinniottamisessa.

Hän siis kuuli kaiken puhelun Pahan Epäilyksen ja hänen wieraittensa kesken ja rienfi heti ilmoittamaan asian herrallensa. „Sanotko niin?" — wapaaherra huudahti. „Sanonpa todella", hra Uuttera wastasi; „ja jos herra wapaaherra tahtoo tulla minun kanssani, niin huomaatte asian olewan, kuten olen kertonut." „Owatto he nyt siellä?" hra v. Tahto uteli. „Tunnen kyllä hywin Pahan Epäilyksen," hän jatkoi, „sillä me olimme ystäwyksiä lankeemuksemme ajalla; mutta en tiedä missä hän nyt asuu." „Minäpä tiedän sen hywin", mies wastasi, „ja jos herra wapaaherra tahtoo mennä sinne, niin minä kyllä opastan teitä hänen luolaansa." „Mennään siis; minä tahdon", hän wastasi; „tule hywä Uuttera, ottakaamme heidät kiinni."

Näin sanoen he menivät suorinta tietä Pahan Epäilyksen kotiin. Palwelija käwi edellä, näyttäen

tietä, kunnes tulivat hänen huoneensa seinälle. Silloin hän wirtahti: „Kuulkaa, herra wapaaherra, tunnetteko wanhan herran äänen, jos sen kuulette?“ „Kyllä wain“, tämä wastasi; „hywinfin sen tunnen, mutten ole nähnyt häntä pitkään aikaan. Tiedän hänet myösfin wiekkaaksi, jospa hän ei wain karkaisi käjistämme“ „Siitä tahdon pitää huolen“, hänen palwelijansa wastasi. „Mutta kuinka löydämme owen?“ herra kysyi. „Siitäkin tahdon pitää huolta“, palwelija wastasi. Sitten hän johti hra v. Tahdon owelle. Hra wapaaherra heti awasi owen ja hyökkäsi sisälle sekä lönsi kaikki wiisi yhdesä, kuten hänen palwelijansa Nuttera oli sanonut. Hra v. Tahto otti heidät kiinni ja wei wankeuteen, jättäen heidät wangingartija Uskollisen huostaan, käskien pitämään heitä tarkasti tallessa. Kun tämä oli tehty, niin aamulla annettiin Bormestarille tieto hra v. Tahdon teosta ja hän iloitui suuresti, kuullessaan että oli saatu kiinni useita Diabolilaisia — ei ainoastaan Epäilijöitä, waan myöskin wanha Baha Epäily; sillä hän oli tehnyt paljon pahaa Ihmissielulle ja antanut huolta Bormestarille. Häntä oli usein etsittykin, mutta häntä ei voitu enuemmin mitenkään saada kiinni.

Tämän jalestä valmistuttiin näitten wiiden wangingin tutkimista warten, jotka olivat hra Uskollisen huostassa. Määrättynä päivänä tuomari siis istui tuomio-istuimelle ja wangit tuotiin esille. Hra v. Tahto olisi woinut surmata nämät heti tawatessaan, ilman mitään pitempiä puheita; mutta hän arweli sen tuottawan silloin enemmän kunniaa Ruhtinaalle ja lohdu-
tusta Ihmissielulle sekä mielen masennusta wihollisille, jos heidät julkisessa oikeudessa tuomitaan.

Sra Uskollinen toi siis mangit kahleissa kaupungitalolle, jossa oikeus istui. Walamiehistö merkittiin kirjaan, todistajat wannotettiin ja mangit kuulusteltiin. Walamiehistö oli sama kuin silloinkin, kun hrat Walhe, Säälimätön, Pöyhkeä j. n. e. tuomittiin.

Ensiksi kuulusteltiin vanhaa Epäilystä itseä; sillä hän oli ottanut vastaan ja säilyttänyt ja lohduttanut näitä muukalaisia Epäilijöitä. Hänelle luettiin syntös ja annettiin tilaisuus puolustautua. Hänen syntönsensä oli seuraava:

Sra Epäily, sinua syntetään nimellä Baha Epäily, joka olet tunkeutunut Jhmisieluun, ollen luonnoltasi Diabolilainen ja Ruhtinas Immanuelin vihemies, joka olet tahtonut tuottaa tuhoa Jhmisielun kaupungille. Sinua syntetään myöskin Runinkaan vihollisten puolustamisesta, waikka terveelliset lait kehottawat tekemään päinvastoin: 1. Sinä olet epäillyt Jhmisielun tilan ja opin totuutta; 2. olet toivotanut että olisi kymmenentuhatta Epäilijää kaupungissa; 3. olet ottanut vastaan ja suojaannut sekä rohkaissut vihollisia, jotka tulivat luoksesi Diaboluksen sotajoukosta. Mitä sanot tästä syntöksesestä? Oletko synllinen, wai etkö?"

„Hyvä herra,” hän vastasi, „en ymmärrä tämän syntöksen taroitusta, sillä en ole siinä nimitetty henkilö; mies, jota tässä syntetään, sanotaan olewan nimeltä Baha Epäily, mutta minun nimeni ei ole sellainen, waan minun nimeni on Rehellinen Tutkimus. Tosin näissä nimissä on vähän yhdenkaltaisuutta, mutta minä toiwon, että teidän ylhäisyntenne käsittää,

että näitten kahden välillä on suuri eroitus; sillä minä toivon, että ihminen saa pahimpinaikin aikoina ja pahimpien ihmisten joukossa rehellisesti tutkia asioita joutumatta sentähden kuoleman vaaraan.”

Silloin hra v. Tahto lausui — sillä hän oli myöskin todistajana — „Herra tuomari, ja te kunnioittavat walamiehet ja Jhmisfielun kaupungin wirkamiehet; te olette kaiikki omilla kormillanne kuulleet, että tämä syntyessä olema wanki kieltää nimensä ja tahtoo siten päästä wapaaksi syntölsjestä. Mutta minä tiedän, että hän on asianomainen mies ja hänen oikea nimensä on Paha Epäily. Olen tuntenut hänet kolmekymmentä vuotta, sillä hän ja minä (se on kyllä häpeäksi minun sanoa) olimme hywin tuttavina, kun hirmuwaltijas Diabolus hallitsi Jhmisfielussa; ja minä todistan, että hän on luonnoltaan Diabolilainen, Ruhtinaamme wihollinen ja Jhmisfielun sunatun kaupungin wihaja. Hän oli lapinan ajalla yötäkin minun talosjani, jopa hän uiffui siellä ainakin kaksikymmentä yötä ja meidän tapamme oli silloin puhella samoja asioita, kuin hän on äskettäin puhunut Epäilijöittensä kanssa; se on totta, etten ole nähnyt häntä nyt pitkään aikaan. Luullakseni saattoi Jmanuelin tulo Jhmisfieluun hänet muuttamaan asuntoa ja tämä syntös on saattanut hänet muuttamaan nimensä.”

Silloin oikeus kysyi syntytyltä: „Onko sinulla enempiä sanomista?”

„On”, wanha herra wastasi; „sillä kaiikki, mitä tähän asti minua vastaan on sanottu, on wain yhden todistajan suusta; eikä ole lain mukaista että Jh-

missielun kuuluisa kaupunki tuomitsee ihmisen kuolemaan yhden todistajan kautta.

Silloin tuli hra Uuttera esiin ja lausui: „Hyvä herra, ollessani eräänä yönä mahdisa Bahan Kadon päässä tässä kaupungissa, satuin kuulemaan puhetta tämän herran huoneista. 'Mitähän siellä on tefeillä?' ajattelin itsenäni ja hiivin seinän lähelle hywin hiljaa, kuullakseni eiköhän siellä ole, kuten olisin, diabolilainen kokous. Tultuani joten kylliksi lähelle, sain heti selville, että siellä oli muukalaisia talossa; mutta minä ymmärsin hywin heidän puheensa, sillä olen itsenäni matkustellut. Kuullessani siis vierasta tieltä sellaisesta höffelistä, sowitin kovanani affunasja olemaan reikään ja kuulin heidän keskusteleman seuraavasti: Tämä vanha hra Epäilyks kysyi näiltä Epäilijöiltä mitä he ovat miehiään, mistä he tulivat ja millä asioilla he liikkuvat näillä seuduilla; he vastasivat kaikkiin näihin kysymyksiin ja hän otti heidät vastaan. Hän kysyi myöskin, kuinka suuri lukumäärä heitä oli ollut; ja he sanoivat olleen kymmenen tuhatta miestä. Sitten hän kysyi mikseivät enemmän hätyyttäneet Ihmissielua; he vastasivat siihen: hän nimitti heidän ylipäällikköönä pelfuriksi, koska hän pakeni, kun hänen olisi pitänyt taisteleman ruhtinaan puolesta. Viäkösi tämä vanha Paha Epäilyks toivotti — minä kuulin sen — että olisi kymmenen tuhatta Epäilijää nyt Ihmissielussa ja hän heidän johtajanansa. Hän myöskin pyysi heitä olemaan hiljaa ja warowaisesti; sillä jos he tulisivat kiinni otetuiksi, heidät hukka periksi, waikkapa heidän päänsä olisivat kullasta.”

Dikeus lausui silloin: Gra Paha Epäilyks, tässä on toinen todistaja teitä vastaan ja hänen todistuksensa on pätevä. 1. Hän vannoo, että te otitte vastaan nämät miehet huoneeseenne ja annoitte heille ruokaa, vaikka tiesitte heidät kuninkaan vihollisiksi, Diabolilaisiksi. 2. Hän vannoo, että te toivoitte kymmenen tuhatta Epäilijää Jhmiszieluun. 3. Hän vannoo, että te neuvoitte heitä olemaan hiljaa ja maromaisesti, etteivät Kuninkaan palvelijat saisi heitä kiinni. Kaikki tämä osottaa, että sinä olet Diabolilainen; jos olisit ollut Kuninkaan ystävä, niin olisit ottanut heidät kiinni." Siihen Paha Epäilyks vastasi: „Ensiksi vastaan tähän, että nämät miehet, jotka tulivat huoneeseeni, olivat munkalaisia ja minä annoin heille suojaa; onko nyt tullut rikolliseksi Jhmiszielussa antaa suojaa muukalaisille? Että annoin heille ruokaa, on totta; miksi minua tästä rakkauden työstä syytetään? Enhän koskaan sanonut todistajalle enkä näille miehille, miksi toivotin kymmentä tuhatta Epäilijää Jhmiszieluun. Woihan toimottaa niitä sinä tarkoituksessa, että he joutuisivat kiinni, ja silloinhan toivotukseni minun tietäkseni tarkoitti hyvää Jhmiszielulle. Pyysin heitä myöskin maromaan, etteivät joutuisi päälliköitten käsiin; mutta syytä siihen voi olla se, etten haluaisi että kukaan ihminen tulisi surmatuksi, eikä se, että olisin halunnut Kuninkaan vihollisten pelastumista."

Siihen Pormestari vastasi: „Vaikkapa onkin hyve ottaa majaan muukalaisia, niin on valtion kammallusta ottaa vastaan Kuninkaan vihollisia. Mitä

tulee muutoin lausuntoosi, niin sinä koetat vain sanoillasi välttää tuomion julistamista. Mutta mikkei olisi sinua vastaan todistettu mitään muuta, kuin se, että olet Diabolilainen, niin sinun täytyy lain mukaan kuolla; mutta sellaista tekoa, että otat vastaan, ruokit, autat ja suojaat toisia, mieläpä munkalaisia Diabolilaisia, jotka ovat kaukaa tulleet aikomuksessa hävittää ja tuhota Ihmissielua, — sitä ei voida kärkeä.

Silloin Paha Epäily lausui: „Nyt näen, kuinka asia tulee päättymään; minun täytyy kuolla nimeni ja rakkauteni tähden.“ Sitten hän lausui.

Sen järestä kutsuttiin ulkomaiset Epäilijät esille ja ensiksi heistä Armonvalitsijaksi Epäilijä. Hänelle luettiin hänen syntönsä — ja koska hän oli ulkomaalainen, tulkittiin sen sisältö hänelle, nimittäin, „että häntä sytettiin siitä, että hän oli Ruhtinas Immanuelin ja Ihmissielun kaupungin vihollinen, hänen terveellistymän oppinsa vastustaja.“

Sitten tuomari kysyi olisiko hänellä mitään puolustusta — mutta hän sanoi vain tämän verran: — „Että hän tunnusti olevansa Armonvalitsijaksi Epäilijä, ja sinä uskonnoissa hän oli kätkeytetty. Siihen hän lisäsi: „Jos minun täytyy kuolla uskontoni tähden, niin uskon kuolemani marttyyrinä, enkä siis paljoa sure.“

Silloin tuomari vastasi: „Jos epäilee armonvalitsijasta, hylkää tärkeän opin ewangeliumista, nimittäin opin Jumalan kaikkietäisyydestä, voimasta ja tahdosta; joten hän kieltää, että Jumalalla on wa-

paus tehdä luomuksillensa mitä tahtoo ja saattaa Jhmisielun kaupungin uskon horjumaan ja väittää sen pelastumisen riippuvan toista eikä armosta. Se tekee sanan valheeksi ja saattaa Jhmisielun kaupungin miesten mielet levottomiksi; sen tähden hänen tähtyy kuolla parhaan lain mukaan.”

Sen jälestä kutsuttiin esille Kutsumuksen Epäilijä; hänen syntöksensä sisältö oli pää-asiasa sama, kuin edellisen, paitsi että häntä syntettiin erittäin tiitä, että hän kieltää Jhmisielun kutsumuksen.

Tuomari kysyi: „mitä hänellä olisi puolustukseksensa sanomista?”

Hän vastasi: „ettei hän milloinkaan uskonut Jumalan erittymällä voimakkaalla tavalla kutsuneen Jhmisielua, muutoin kuin yleisellä tavalla sanassa; eikä siinäkään muutoin, kuin kehoittamalla välttämään pahaa ja tekemään hyvää, ja jos hän niin tekee, niin hän tulee onnelliseksi.”

Silloin tuomari virkkoi: „Sinä olet Diabolilainen ja olet kieltänyt juuren osan Jhmisielun kaupungin Ruhtinaan tähtöisimmästä totuudesta; sillä Hän on kutsunut ja Jhmisielu on kuullut erittymisen mitä voimakkaimman kutsumuksen Jummanueliltansa, ja sen kautta se on tullut elvytettyksi ja herätettyksi ja saanut taivaallisen armon haluta yhteyttä Ruhtinaan sa kanssa, palwella Häntä ja tehdä hänen tahtoansa sekä odottaa onnellisuuttansa ainoastaan Hänen hyvästä suosiostansa. Sentähden, että sinä lausistut tätä hyvää oppia, sinun tähtyy kuolla.”

Armon-Epäilijä kutsuttiin sitten esille ja hänelle luettiin hänen syntöksensä, johon hän vastasi:

Että, waitka hän oli Epäilyksen maasta, hänen isänsä oli fariseuksen poika ja eli hymästi naapuriensa keskuudessa sekä opetti hänetkin uskomaan — hän wakuutti niin uskowanja, ettei Ihmissielu milloinkaan tule pelastetuksi julasta armosta.

Siihen tuomari lausui: „Ruhtinaan laki on tässä kohdasja selmä:

1. Kielestest: 'ei töistä'. 2. Oleellisesti 'armosta te olette autuaaksi tulleet.' Sinun uskontosi perustuu lihantöihin; sillä lain työt ovat lihan töitä. Sitä paitse sinä olet janoillasi riistänyt kuunian Jumalalta ja antanut syntiselle ihmiselle; sen kautta wäitetään, ettei Kristuksen työ ollut wälttämätön eikä riittäwä, ja sen sijaan, että lihan työt ovat wälttämättömät ja riittäwät. Olet halwentaanut Pyhän Hengen työtä ja korottanut lihan ja orjallisen mielen tahtoa. Sinä olet Diabolilainen ja Diabolilaisen poika; ja sinun täntny kuolla diabolilaisten mielipiteitesti tähden." (Room. 3; Efes. 2).

Kun oikeus oli näin kau'as ehtinyt toimesjanja, annettiin päätöksen tekeminen walamiehistölle, joka tuomitsi heidät synllisiksi ja kuoleman ansainneiksi. Silloin sihteeri lausui wangeille: „Te, wangit, olette tulleet syntetyiksi ja todistetuiiksi synllisiksi suurista rikofista Ruhtinastamme Immanuelia vastaan, sekä kuuluisan Ihmissielun kaupungin menestystä vastaan, rikofista, joitten tähden teidän täntny kärkeä kuolema ja tulette myöskin teloitettawiksi."

Siten heidät tuomittiin ristiinnaulittawiksi sillä paikalla, mihin Diabolus oli loonnut viimeisen suuren sotajoukkonsa Ihmissielua vastaan, paitse wanhaa

Pahaa Epäilystä, joka hirtettiin Pahan Radun päässä oman ovensa edustalla.

Kun Ihmissielun kaupunki oli näin pitkälle vapautunut viholiisistaan ja rauhanja häiritijöistä, annettiin ankara käsky, että hra wapaaherra Tahto yhä edelleenkin palvelijansa Utteran kanssa etsiji ja ottajisi kiinni kaikki Diabolilaisia, mitä ehkä oli jälellä Ihmissielussa. Sellaisia olivat seuraamat: hrat Tyhmä, Hyvän=Laiminlyöjä, Drjallinen Pelko, Rakastamattomuus, Epäluuloisuus, Viha ja Sitaus. Myöskin käskettiin otamaan kiinni ja surmaamaan Pahan Epäilyksen lapset ja hävittämään hänen talonsa peruspohjin. Hänen lastensa nimet olivat: Hra Luottamattomuus, vanhin poika; sekä sitten Lain=alainen=Elämä, Uskottomuus, Wäärät=Ujatukset=Kristuksesta, Lupauksen=Rajoittaminen, Vihallinen=Tunne, Tunteista=Elämä, Itserakkaus. Kaikki nämät olivat syntyneet hänen waimollensa, jonka nimi oli Toiwoton; hän oli sukua vanhalle Epäuskolle, joka oli hänen enonsa; ja kun hänen isänsä vanha Pimiä oli kuollut hän kaswatti tytön naima=ikäiseksi ja antoi tälle vanhalle Pahalalle Epäilykselle waimoksi.

Herra wapaaherra Tahto ryhtyi siis innolla toimimaan miehensä Utteran kanssa. Hän sai kiinni Tyhmän kadulla ja hirtti hänet Typeryyden Rujalla wastapäätä Tyhmän omaa asuntoa. Tämä Tyhmä tahtoi että Ihmissielun kaupunki olisi antanut päällikkö Uskou Diaboluksen käsiin, sillä ehdolla että viime mainittu olisi wienyt pois sotawä-

kensä kaupunkia piirittämästä. Myöskin hra S y w ä n L a i m i n l y ö j ä wangittiin eräänä päivänä kun hän teki kauppaa torilla; ja hän myöskin lain mukaan teloitettiin. Silloin oli J h m i s s i e l u s s a rehellinen, köyhä mies, nimeltä hra M i e t i n t ä, jota ei tosin pidetty suuren arvoisena lankeemuksen ajalla, mutta nyt häntä pidettiin parhaitten veroisena koko kaupungissa. Häntä tahdottiin sentähden korottaa. Ennen oli hra S y w ä n L a i m i n l y ö j ä llä ollut suuri omaisuus kaupungissa, ja J m m a n u e l i n tullessa se oli otettu takavarikkoon Ruhtinaan käytettäväksi; tämä annettiin nyt hra M i e t i n n ä l l e käytettäväksi yhteiseksi hyväksi, ja hänen kuoltuansa se joutui hänen pojallensa S y w i n M j a t t e l e w a l l e. Tämän pojan oli hra M i e t i n n ä l l e synnyttänyt hänen waimonsa J u m a l i s u u s, joka oli hra O m a n t u n n o n tytär.

Tämän jalestä hra v. T a h t o otti kiinni L u p a u k s e n R a j o i t t a j a n; sillä hän oli kuuluisa roisto ja hänen tekojensa tähden käytettiin paljon Ruhtinaan rahaa väärin; sentähden hän tehtiin waroitettavaksi esimerkiksi. Hän tuomittiin ensin seisomaan taularaudassa ja sitten kaikki J h m i s s i e l u n lapset ja palvelijat saivat ruoskia häntä ja lopuksi hän hirtettiin. Jotkut ehkä ihmettelevät, niiksi tämä mies niin ankarasti rangaistiin; mutta rehelliset liikemiehet J h m i s s i e l u n kaupungissa tuntevat, kuinka suuresti tämä ainoa lupauksen rajoittaja wahingoitti lyhyessä ajassa J h m i s s i e l u a. Minun ajatukseni on, että kaikille, jotka tekevät samalla tavalla, pitäisi annettaman yhtä kova rangaistus.

Serra v. T a h t o otti myöskin kiinni L i h a l l i s e n T u n t e e n ja pani wankeuteen, mutta hän pääsi karkaamaan, en tiedä millä tavalla; eikä tämä rohkea hylly edes paennut pois kaupungista, vaan piileskeli edelleen D i a b o l i l a i s t e n lymhyppäisissä, kuni aarve öisin kummittelee rehellisten ihmisten huoneissa. Sentähden luettiin kaupungin torilla julistus, jossa luvattiin, että ken tahansa voi löntää L i h a l l i s e n T u n t e e n sekä ottaa kiinni ja surmata, hän saisi joka päivä syödä Ruhtinaan pöydässä ja tulisi korotetuksi S h m i s s i e l u n rahastonhoitajaksi. Moni mies häntä siitä syystä tavotteli kiinni ottaakseen, mutta eivät vaan voineet saada häntä käsiinsä eikä surmata, waikka häntä usein sattumalta nähtiin.

Mutta hra Wääriä-Mjatukja-Aristuksesta otettiin kiinni ja kuoli wankeudessa, waikka vasta pitemmän ajan kuluttua, sillä hän kuoli keuhkotautiin.

Myöskin S t s e r a f f a u s otettiin kiinni ja wiettiin wankeuteen, mutta S h m i s s i e l u n kaupungissa oli monta hänen ystävänsä, sentähden hänen tuomitsemisensa jätettiin tuonniemaksi. Mutta wihdoin hra S t s e k i e l t ä m y s nousi ylös ja sanoi: „Jos sellaisia roistoja, kuin tämä on, suvaitaan S h m i s s i e l u s s a, niin minä luowun wirastani.“ Sitten hän otti wangin wäkijoukosta erilleen ja wiesotilaittensa joukkoon, jossa hän surmattiin. Tästä nurisivat kuitenkkin jottkut S h m i s s i e l u l a i s e t, waikkeivät uskaltaneet sitä ääneensä pahetua, koska Ruhtinas oli kaupungissa. Mutta tämä kapteeni S t s e k i e l t ä m y t s e n uljas teko tuli Ruhtinaan korwiin. Hän lähetti sentähden noutamaan hänet luok-
sensä ja teki hänet aatelismieheksi. Myöskin hra

v. Tahto sai kiitoksia Immanuelilta siitä mitä hän oli tehnyt Jhmisielun kaupungin hyväksi.

Silloin hra v. Itsekieltämyös sai uutta rohkeutta ja ryhtyi hra v. Tahto n kanssa ahdistamaan Diabolilaisia yhä innokkaammin; siten he ottivat kiinni Tunteista Elämän ja Lainalaisen Elämän ja panivat wankuteen, jossa he kuolivat. Mutta hra Uskonto muus oli liukas weitikka; häntä he eivät koskaan saaneet kiinni, waikka usein koettivat häntä tavoittaa. Hän, sekä jotkut muut owelimmistä Diabolilaisista, yhä eleli Jhmisielussa niinkauan kuin Jhmisielu oli Maailman valtakunnassa. Ei wät he kuitenkään woineet liikkua näkymisä, waan piileskelivät luolissaan ja lymhyäpaitoissaan, niin ah- taalla heitä pidettiin; ja jos joku milloin ilmestyi tahi tuli näkymiin Jhmisielun kaduilla, niin koko kaupunki tarttui aseisiin, taistellaksensa heitä vastaan; jopa lapsetkin huusivat heidän jälkeensä, kuni rosvon jälkeen, toivottaen, että sellaiset kiwitetäisiin kuoliaaksi. Nyt Jhmisielu pääsi rauhaan ja sai josjakin määrin wiettää lewollista elämää; ja Ruhtinas asui kaupungissa; samoin asuivat sotapäälliköt ja sotilaat täyttäen welwollisuutensa. Jhmisielu hoiti myöös kauppansa kaukaisen maan kanssa sekä harjotti teollisuuttansa. (Jes. 33: 17; Jil. 3: 20; Sananl. 31).

Nun Jhmisielun kaupunki oli siihen määrään wapautunut nuonista wihollisistaan ja rauhan sa häiritijöistä, Ruhtinas lähetti heille sanan, että koko kansa määrätthynä päivänä kokoontui torille, jossa Hän antaisi heille määrähyksiä tulewaisuuden waralta, sellaisia, että, jos he niitä noudattawat, niin he saa-

wat nhä suuremman turvallisuuden ja lohdutuksen kotoisten *D i a b o l i l a i s t e n* sa turmioffi ja tuhoksi. Kun määrätty päivä siis walkeni, kaupunkilaiset kokoontuivat ja *J m m a n u e l* tuli ajaen wauhuisansa, kaiffi sotapäälliköt juhlapuvussa Hänen saattonansa, oikealla ja wasemmalla puolella. Silloin annettiin wiittauksella merkki waihenemiiseen, ja lausuttuaan jonkun rakkaan tervehdyksen Ruhtinas puhui täten:

„Di, sinä *J h m i s s i e l u n i*, sydämeni rakastettu, monta suurta etu-oikeutta olen sinulle jo antanut; olen eroittanut sinut muista ja walinnut itselleni, en arwollisuutesi tähden, waan itse tähteni. Olen myöskin lunastanut sinut, en ainoastaan *J s ä n i* lain pelosta, waan myöskin *D i a b o l u k s e n* kädestä. Näin olen tehnyt sentähden, että rakastan sinua ja olen sydämesinäni päättänyt tehdä sinulle hyvää. Olen myöskin, poistaakseni kaiffi esteet tieltäsi paratiisii iloon, antanut sielusi edestä runsaan sorwinnon ja ostanut sinut itselleni kalliilla hinnalla, en kullalla tahi hopealla, waan weri-hinnalla, — omalla werelläni, jonka olen wapaaehtoisesti wuodattanut, saadaakseni sinut omakseni. Miin olen sorwittanut sinut, oi *J h m i s s i e l u*, *J s ä l l e n i* ja hankkinut sinulle sijan *J s ä n i* kuninkaallisesa kaupungissa, jossa on sellaisia tawaroita, ettei niitä ole silmä nähnyt, eikä korwa kuullut eikä ihmisyhän käsittänyt.

Sitä paitse, oi *J h m i s s i e l u*, sinä näet, mitä olen tehnyt, ja kuinka olen wapauttanut sinut wihollistesi kädestä; waikka sinä olit kauhistawalla tawalla luopunut *J s ä s t ä n i* ja liittynyt wiholliseesi, jonka waldasja tyhdyt elämäään ja tulemaan kadotetuksi. Minä

Ruhtinas puhuu Ihmisjokulle.

tulin Sinua etsimään ensin lafini kautta, sitten ewangeliumini; herättämään sinua ja osottamaan sinulle tunniani. Sinäpä itse tiedät, millainen olit, mitä sanoit ja teit ja kuinka monasti kapinoitit Jääni ja minua vastaan; en kuitenkaan sinua hyljännyt, kuten näet tänä päivänä, vaan tulin luoksesi, kärsin tapojasi ja odotin sinua, ja vihdoin otin sinut vastaan sulasta armostani ja laupeudestani; enkä tahdo sallia sinun tulla kadotetuksi, kuten sinä haluffaimmin olisit tahtonut tulla. Minäpä aitasin sinut ja suljin joka puolelta saattaakseni sinut wäsymään teihisi, ja nöyryyttääkseni sydämesi wastuksilla, niin että tahtoisit suostua omaa onnellisuuttasi ja hywääsi etsimään; ja saatuani sinusta täydellisen woiton olen kääntänyt sen omaksi eduksesi.

Näet myöskin kuinka suuren joukon Jääni sotilaita olen majoittanut keskuuteesi: päälliköitä, johtajia ja sotamiehiä, sekä koneita ja ampumaneuvoja alistamaan ja tukistamaan wihollisiasi, sinä hymärrät tarfotukseni, oi J h m i s s i e l u ! He ovat minun palvelijoitani ja samalla myöskin sinun. Todella minun tarfotukseni kaikkien niitten suhteen ja niitten luonnollinen ominaisuus on puolustaa, puhdistaa, wahvistaa ja sulostuttaa sinua, minua warten, oi J h m i s s i e l u ! ja tehdä sinut soweliaaksi Jääni läsnä-oloon, autuuteen ja kirffauteen; sillä sinä, J h m i s s i e l u , olet luotu ja walmistettu sitä warten.

Näet lisäksi, oi J h m i s s i e l u , kuinka olet antanut anteeksi lankeemisesi ja parantanut haawasi. Olin tosin wihainen sinulle, mutta nyt olen kääntänyt wihani pois sinusta, sillä minä rakastan sinua vielä-

tiri ja vihani ja vastenmielisyhteni on sammutettu
 kuin vihollisesi on tuhottu, oi J h m i s s i e l u ! Ei
 sinun hyvyhtesi saattanut minua palaamaan luoksesi
 fen jalestä, kun hlitsetähmisesi olivat kaswoni tatte-
 neet sinulta ja poistaneet läsnäoloni. Lanteemu-
 sen tie oli omasi, mutta nousemisesi wälitappaleet oli-
 wat minun. Keksin keinoja sinun palauttamisesi,
 minä aitasin ja suljin tiesi, kun tahdoit kääntyä sellai-
 siin asioihin, joista minä en iloitse. Sentähden tein
 mateasi katkeraksi, päiwäsi yöksi, fileäsi orjantappu-
 raisiksi ja hämmästyttin kaitti turmelijasi. Minä pa-
 nin hra J u m a l a n P e l o n työskentelemään J h
 m i s s i e l u s s a ; minä herätin omantuntosi ja wa-
 laisin hymnärryhtesi, saatin tahtosi ja tunteesi liikkeelle
 suuren, hirmuisen rappeutumisen jalestä. Minä wuo-
 datin sinuun elämän, oi J h m i s s i e l u , niin että
 aloit etsiä minua, löhtääksesi niinut ja minut löhtäes-
 säsi oman tervehtesi, onnesi ja pelastuksesi. Minä
 toisen kerran karkotin D i a b o l i l a i s e t J h m i s s i
 e l u s t a ; ja minä voitin ja häwitin heidät kas-
 wokesi edessä.

Nyt, rakas J h m i s s i e l u , olen tullut takai-
 sin luoksesi rauhassa ja sinun hlitsetähmisesi ovat un-
 hoitetut, niinkuin ei niitä olisi ollutkaan. Eikä nyt
 ole olewa kuten entisinä aikoina, waan minä teen
 sinulle parempia tekoja kuin alussa. Sillä lyhyen
 ajan kuluttua, oi rakas J h m i s s i e l u , kun jottut
 wuodet ovat kuluneet, minä tahdon (mutta älä tule
 fiitä murheelliseksi mitä sanon) purkaa tämän kuului-
 san J h m i s s i e l u n kaupungin perustuksia myö-
 ten. Kivet ja puut sekä muut rakennus-aineet sekä
 muurit ja mullankin samointuin asukkaattin siirrän

silloin omaan maahani, Jhäni waltakuntaan; siellä
 rakennan sen uudestaan sellaiseen mahtiin ja kun-
 niaan, jollaista ette ole itinä nähneet tässä waltakun-
 nassa, jossa se nyt on. Silloin asetan siihen Jhäni
 asunnon; sillä sitä taroitusta warten se ensin oli ra-
 kettufin M a a i l m a n waltakunnassa; siellä teen
 sen ihmeteltäväksi armoni muistomerkitfi sekä ar-
 moni ihailijaksi. Siellä J h m i s s i e l u s s a syn-
 tyneet asukkaat saawat nähdä sellaista, jollaista he
 eivät ole täällä ensinkään nähneet; he nuuttumat
 niitten korkeitten olentojen kaltaisiksi, joita alhaisem-
 pia he ovat täällä olleet. Siellä sinä, oi J h m i s s i e l u,
 saat seurustella minun kansani ja Jhäni
 kanssa sekä Herran Ylijähteerin kanssa tavalla sellai-
 sella, jollainen ei ole mahdollista täällä, waikkapa
 eläisit M a a i l m a s s a tuhannen vuotta.

Etkä siellä, oi J h m i s s i e l u, enää ole pel-
 tääwä murhaajia; et Diabolilaisia etkä heidän tähty-
 rejänsä. Ei siellä enää ole juonia, eikä wehkeitä, eikä
 pahoja aikomuksia sinua vastaan, oi J h m i s s i e l u.
 Ei sinun siellä myöskään tarwitse kuulla pahoja sa-
 nomia, eikä D i a b o l u k s e n rummun kiljuntaa,
 eikä siellä myöskään nähdä Diabolilaisten lippuja
 eikä lipunkantajia. Etkä siellä raketa Diabolilaisia
 walleja sinua vastaan, eikä nosteta Diabolilaisten
 lippua sinua peljättämään. Siellä et myöskään tar-
 witse päälliköitä, sotilaita tahi sotakoneita. Et siellä
 tule kohtaamaan mitään surua etkä murhetta; eikä
 ole milloinkaan mahdollista yhdenkään D i a b o l i -
 l a i s e n hiipiä rajoillasi, piileskellä muuriesi koloissa
 tahi nähtyä siisäpuolellasi, ei ijantaitiksiin aitoihin.
 Elämä siellä on pitempi kuin täällä voitte edes ha-

tuta ja kuitenkin se on aina oleva sulosta ja uutta, eikä sitä koska häiritse mitkään puutteet.

Siellä, oi Shmissielu, saat kohdata monta niistä, jotka ovat olleet sinun kaltaijiasi, osallisia sinun suruihisi, sellaisia, jotka olen valinnut, lunastanut ja eroittanut, samoin kuin sinutkin, Jhani horvia ja Runintaallista kaupunkia warten. Kaikki ovat iloitsewat sinusta, ja sinä olet myöskin, heidät nähdesiäsi, yhdämeistäsi iloitsewa heistä.

Oi Shmissielu! Oo olemassa tarwaroita, Jhani ja minun walmistamiani, joita ei ole milloinkaan nähty maailman alusta alkaen; ne talletetaan Jhani luona ja ovat kufittuina Hänen aartehistosjaan sinua warten, kunnes saawut sinne niitä nauttimaan. Jo edellä sanoin, että tahdon siirtää Shmissielun i ja rakentaa uudestaan toisaalla; ja siellä, missä sen rakennan, asuu sinun rakastajiasi, jotka nyt iloitsewat sinusta; mutta kuinka paljoa enemmän he iloitsewat, kun sinä olet tullut korotetuksi kunniaan! Jhani lähettää heidät silloin sinua noutamaan, heidän helmanja ovat waunut, joihin sinut lastetaan. Sinä ratsastat silloin, oi Shmissielu, tuulen sulken päällä. He tulewat wiemään ja johtamaan sinut sinne, jossa filmäsi saawat nähdä enemmän kuin täällä, sinun toiwottuun satumaahasi.

Täten, oi ratas Shmissielu, olen osottanut sinulle, mitä sinulle tapahtuu tämän olo-tilan jalestä, jos voit kuulla ja hymärtää sitä; nyt tahdon sanoa, mikä nykyään on sinun tähtetäwä welwollisuutesi, kunnes tulen noutamaan sinut luotjeni, niinkuin on kirjoitettu totuuden sanasja.

Ensiksi tästen sinun pitämään vaatteesi walkeampina ja puhtaampina kuin tähän asti ne walkeat vaatteet, jotka lahjoitin sinulle viime kerralla ennentuin wetähdyin pois luotanne. Tee niin, minä janon, sillä se on olewa wiisautesi. Ne ovat hienoa liinaa, mutta sinun tulee pitää ne walkeina ja puhtaina. Se on olewa wiisautesi ja kunniasi sekä suu-
restä lisääwä minun kunniaani. Kun vaatteesi ovat walkeat, maailma pitää sinut minun omanani. Silloin kun vaatteesi ovat puhtaat minä myöskin iloitsen waelluksestasi, sillä silloin on tähtyksi olewa kuin salaman leimaus, jonka läsnä-olewien tähtyy huomata; se häikäsee myöskin heidän silmiään. Kaunistasi itsesi minun tähtyni mukaan, ja astu wakaawat askeleet jaloillasi, sitten on Kuninkaasi saatwa halun sinun kauneutesi, sillä Hän on sinun Herrasi, jota sinun tulee kumartaa.

Jotta voisit pitää vaatteesi puhtaina, kuten olen täskennyt, niin olen walmistanut sinulle awoimen lähteen pestäksesi siinä pufusi, kuten olen ennen janonut. Besedy siis usein lähteessäni, äläkä tulje likaisissa vaatteissa, sillä niinkuin se häwäisee minua, niin se myöskin riistää lohdutukseksi, kun liikut liikesissa purvussa. Älä siis sallii minun antamieni vaat-
teiden tulla saastutetuiksi lihan saastaisuuden kautta. Pidä aina vaatteesi walkeina, äläkä anna öljyn puutua pääsi päältä.

Kakas T h m i s s i e l u, minä olen usein wappauttanut sinut Diaboluksen aikeista, juonista, yri-
tyksistä ja wehteistä; enkä siitä taitesta pyyhä mitään nuuta kuin ettet maksa minulle hywää pahalla, vaan pidät mielessäsi minun rakkauteni ja jatturwan hywyy-

teni rakastettua J h m i s s i e l u a kohtaan, niin että se vaatii sinua waeltamaan niinkuin sopii sen armonmitan mukaan, joka on sinulle suotu. Vanhaan aikaan sidottiin uhrin köhysillä sarvista alttariin. Ajattele mitä se sinulle opettaa, oi siunattu J h m i s s i e l u.

Di J h m i s s i e l u n i ! Minä olen elänyt ja kuollut — ja minä elän nyt, enkä koskaan ole kuolema, sinua warten. Elän ettet sinä kuolisi. Koska minä elän, niin sinäkin olet elävä. Minä sorwitin sinut Jhani kanssa wereni kautta ristillä; ja sorwittuna sinä olet elävä minun kauttani. Minä tahdon rukoilla puolestasi; tahdon taistella puolestasi ja tehdä sinulle vielä hyvää. —

Ei mikään muu voi sinua wahingoittaa kuin synti; eikä mikään muu voi tuottaa sinulle surua kuin synti, ei mikään muu voi alentaa sinua wihollistesi edessä kuin synti; karta siis syntiä, oi J h m i s s i e l u !

Tiedätkö, miksi ensin sallin ja sallin vieläkin muutamien D i a b o l i l a i s t e n asua muuriesi sisällä, oi J h m i s s i e l u ? Pitääkseni sinua hereillä, koetellakseni raffauttasi, pitääkseni sinut walwowana, ja jotta pitäisit edelleenkin armoissa jaloja päälliköitäni ja heidän sotilaitansa sekä minun armoani.

Mhyöskin sentähden, että vieläkin muistaisit, missä surkuteltawassa tilassa ferran olit, tarfoitan silloin, kun eivät ainoastaan harwat, waan kaikki D i a b o l i l a i s e t asuiwat ei ainoastaan muuriesi sisäpuolella, waan linnasijain, sinun warustutjesasi, oi J h m i s s i e l u.

Di J h m i s s i e l u , jos surmaisinkin kaikki muuriesi sisällä olevat, niin niitä on monta ulkopuolella, jotka saattaisiwat sinut orjuuteen uudestaan;

sillä jos sisällä asuvat olisivat kuolleet, niin ulkona olivat löhtäisivät sinut nukkuvana; ja silloin he voisivat ajan rahdussa niellä minun rakkaan J h m i s s i e l u n i. Minä jätin heidät siis sinun sisäpuolellesi, ei sinua wahingoittamaan (niin he tosin tekewät, jos sinä niitä kuulet ja palvelet), waan tekemään sinulle hyvää, sillä heidän tähtyhä sinua hyödyttää, jos walvot ja taistelet niitä vastaan.

Tietäös siis, kiusatfootpa ne sinua mihin tahansa, että minun tarkoitukseni ei ole, jotta he ajaisivat sinut kauemmas, waan lähemmäksi Jhäni: opettaisivat sinut jotimaan ja tekisivät anomusten lähettämisen sinulle halukkaammaksi ja pienentäisivät sinut omisja silmissäsi. Kuule tarkasti tätä, rakas J h m i s s i e l u.

Osota rakkautesi minua kohtaan siis, oi J h m i s s i e l u n i, äläkä sallii niitten, jotka ovat nuuriesi sisällä, kääntää sydäntäsi pois Hänestä, joka on lunastanut sielusi. Saattakoon Diabolilaisen näkeminenfin rakkautesi minua kohtaan lisääntymään. Olen tullut kerran, kahdesti, kolmaasti pelastamaan sinut niitten nuolien myrkystä, jotka olisivat tuottaneet sinulle surman; ole siis minun, sinun ystäväsi puolella, rakas J h m i s s i e l u, Diabolilaisia vastaan, niin minä olen puolustatwa sinua Jhäni ja Hänen hovinja edessä. Rakasta minua kiusauksen uhallakin, niin minä rakastan sinua heikkouksistasi huolimatta.

Di rakas J h m i s s i e l u, muista, mitä päälisköni, sotilaani ja sotakoneeni ovat hyväksesi tehneet. Ne ovat taistelleet sinun puolestasi, ne ovat kärsineet tähtesi ja kestäneet paljon, sinun vielä was-

tustaessasi, sinun hyväksesi, oi J h m i s s i e l u. Jolleivät ne olisi sinua anttaneet, D i a b o l u s olisi warmaan pitänyt sinut wallassansa. Kuoki heitä siis, J h m i s s i e l u. Kun sinä voit hywin, nekin voivat hywin; kun sinä olet sairas, nekin sairastavat ja ovat heikkoja. Älä saata minun päälliköitäni sairaitsi, oi J h m i s s i e l u; sillä jos ne ovat sairaita, sinä et voi olla terve eikä wäterwä; jos he ovat heikkoja, et sinäkään voi olla luja eikä uljas taistelussa. Runintaan puolesta, oi J h m i s s i e l u. Ei sinun myöskään pidä aina tahtoman elää tunteista; sinun tulee elää minun sanastani. Sinun tulee uskoa, oi J h m i s s i e l u, kun olen poisja luotasi, että kuitenkin rakastan sinua ja kannan sinua ijäti sydämelläni.

Muista siis, oi rakas J h m i s s i e l u, että minä rakastan sinua; niinkuin siis olen opettanut sinua walwomaan ja taistelemaan ja rukoilemaan sekä sotimaan wihollisiani vastaan, niin nyt käsken sinua uskomaan että alati sinua rakastan. Oi minun J h m i s s i e l u n i, kuinka sydämestäni sinua rakastan! Walwo. Katso, en pane sinulle mitään muuta kuorma, kuin mitä sinulla jo on. Pyhy lujana, kunnes tulen."

Kirjoja kotikirjastoon:

Johansson, Gustaf, KRISTILLINEN USKONOPPI.

Arkkipiispa Johanssonin dogmatiikka on ainoa laatuun suomenkielellä. Erästä arvostelusta: »Täytyy suorastaan ihmetellä sitä hengen terävyyttä, millä kirkomme patriarkka tässä kirjassaan liikkuu raamatullisen opin syvimmissä syvänteissä. Ja sanonta on siksi iskevää ja puhuvaa, että viehättyy lukemaan sivu sivulta silloinkin, kun ei aikonut muuta kuin alkukat-sasteluja toimittaa.» — 1924. 369 siv. Hinta nid. 45: —, korukansissa 60: —.

Kares, K. R., HERRAN TULEMINEN.

Raamatullinen tutkielma viimeisten aikojen tapahtumista. Luo valaistusta Ilmestyskirjan ja Danielin kirjan ymmärtämiseen. — 1923. 120 siv. Hinta 10: —.

Brockes, Ferdinand, MAAILMAN VALTIAAT. — Tekijän luvalla suomentanut Armas Holmio.

»Maailman valtiat» on kertomuksen muotoon puettu esitys Kristuksen toisesta tulemisesta, kertoen miten bolshevismi noin 50 vuoden kuluttua uudelleen pääsee valtaan kautta maailman, miten kristilliset kirkot joutuvat ankaraan vainoon ja miten Kristus saapuu ratkaisevalla hetkellä kukistaen moskovalaisen Antikristuksen, juutalaisen maailmanpresidentin Ruben Spasskin, ja hänen joukkonsa. Tapahtumat liikkuvat Berlinissä, Konstantinopolissa ja Jerusalemissa. — 1924. 440 sivua. — Hinta nid. 35: —, korukansissa 45: —.

Oxenden, A., KOTI YLHÄÄLLÄ ELI ONNELLINEN VANHUUS. — Suomentanut K. A. Riihikallio.

Piispa Oxendenin kirja on elämänsä iltaan ehtineen Jumalan miehen koruton todistus rauhasta ja sisäisestä onnesta, jonka Jeesus Kristus on hänelle antanut. Mutta kirjoittaja on samalla kuin sormi, joka viittaa itsensä yläpuolelle ja pyytää opastaa lukijoitaan salattuun elämänyhteyteen Jumalassa. — 1924. 72 siv. Hinta sid. 10: —.

Kirjoja kotikirjastoon:

Paunu, U SUOMEN PAKANALÄHETYSTOIMI
I ja II.

Suomen Lähetysseuran historia lähetysharrastuksen heräämisestä vuoteen 1876. Välttämätön tietokirja Suomen kirkon ja sen tekemän lähetystyön ystäville. — Kuvitettu. 1908—09. 240+359 siv. Hinta kangaskansissa 25: —.

Paasio, K. A., SADHU SUNDAR SINGH.

Kirja nykypäivien kuuluisimmasta kristitystä, intialaisesta Kristus-mystikosta Sundar Singhistä. Ensimmäinen painos myytiin loppuun muntamassa kuukaudessa. Sundar Singhin kuvalla. Toinen painos. 1923. 88 siv. Hinta 8: —.

Ohler, Luise, NAISLÄHETYS PAKANAMAISIA.
— Suomentanut Maiju Kantele.

Kuusi osaksi kuvitettua vihkoo lähetystyöstä naisten keskuudessa Afrikassa, Kiinassa, Japanissa, Intiassa ja Etelämeren saarilla. — 1911. Kunkin vihon hinta —: 25, kaikki vihot yhteensidottuna koviin kansiin 10: —.

Rainio y.m., ETELÄN RISTIN ALLA.

Tohtori Rainion ja sairaanhoitajattarien Heleniuksen ja Hirnin kertomuksia lääkilähetystyöstä Amboimaalla. Runsaasti kuvitettu. — 1923. 80 sivua. Hinta 8: —.

Lee, Ada, INTIALAINEN PAPITAR CHUNDRA LELA. — Suomentanut Aura Lång.

»Chundra Lela» kertoo nykypäivien Intian edustavimman naisen kääntymisestä kristinuskoon ja hänen erikoislaatuineista työstään kansansa naisten hyväksi. — 2 painos. 1922. 72 siv. Hinta 3: —.

Lambert, C. J., LÄHETYSSANKAREITA.

Kuuluisien lähetysaarnaaajien urotöitä ja seikkailuja eri maissa. Innostuttava nuorisonkirja. — 1921. 80 siv. Hinta 5: —.

